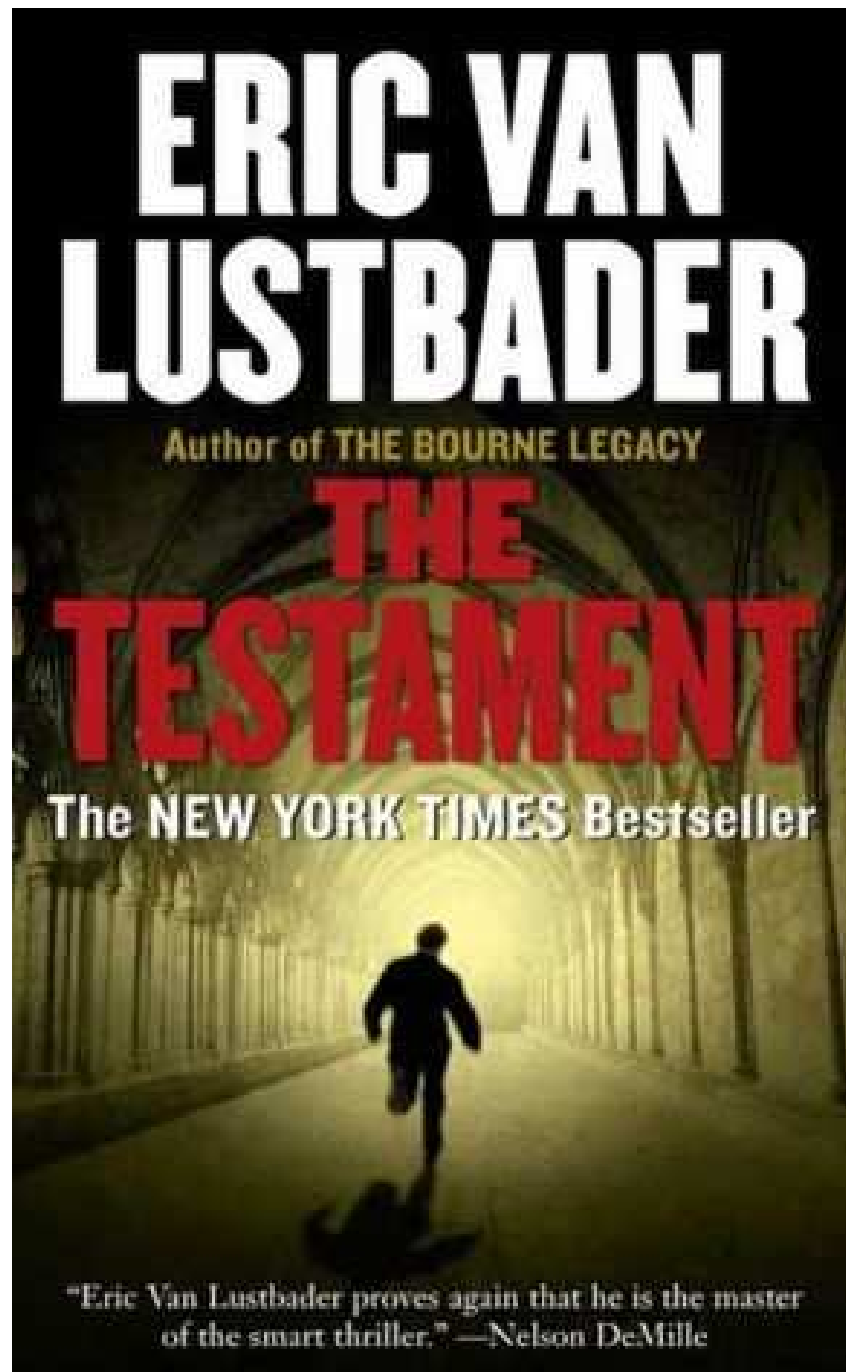

Erik van Lustbader - Bravo testament

PROLOG

AVGUST 1442. MANASTIR SUMELA TRAPEZAUNT

Beše to jednog vrelog, kasnog popodneva, negde sredinom leta. Trojica monaha Franjevačkog reda gnostika observatine pretraživali su šumu tokom redovnog dnevnog obilaska. Prijala im je povremena hladovina i smaragdna svetlost dok su se oprezno probijali kroz gustu šumu koja je okruživala manastir Sumela, njihovo trenutno utočište. Manastir je bio pogodan za iznuđeno i donekle očajničko povlačenje izgradili su ga, za vreme vladavine Teodosija Prvog, grčki pravoslavci sa kojima je red bio prislan.

Monasi su na sebi imali jednostavnu odeću prirodne boje muslina, kako je i nalagao njihov asketski red. Obilazili su okolinu naoružani mačevima, bodežima, lukovima i strelama. Oni su bili čuvari, vični borbi sa udaljenosti ili prsa u prsa, koliko i rečima Isusa Hrista i svetog Franje. Sveta dužnost im je bila da čuvaju ostale članove reda, posebno one iz najužeg kruga koji je redom upravljao Haute Cour. (*Haute Cour (franc) Visoki sud, bio je feudalni savet u Jerusalimskom kraljevstvu, osnovan nakon Prvog krstaškog pohoda. Imao je zakonodavna i pravna ovlašćenja*)

Nemoljivo sunce se sporo spuštalo na horizontu, zagrevajući čak i prohladni planinski vazduh; odeća im je bila prošarana znojem od pazuha, pa sve do širokih, mišićavih leđa. Kretali su se kao što su izgovarali molitve ritualno je bilo njihovo držanje i oprez, u pogledu i u hodu, dok su obilazili zapadno okruženje manastira koje im beše povereno.

Kako se približavao sedmi, poslednji sat smene, osećali su bolove u mišićima. Krckala bi im kičma kada bi se saginjali da provere neku stazu ili trag da utvrde kako potiče od životinje, a ne od njihove, Ijudske vrste. Obukom su stekli naviku da budu oprezni jer su, kao i sam Red kroz istoriju, već dugi niz godina bili na udaru pape i Vitezova svetog Klimenta od Svete krvi, papine produžene ruke. Još za prvog krstaškog pohoda, 1095. godine, vitezovi su ostrvo Rodos načinili svojim uporištem. Red je doveo sebe u veliku opasnost pritajivši se tako blizu Svete zemlje, u kojoj su se sabirali njegovi neprijatelji. Ali, umeli su oni da se sklone sa brisanog prostora.

Pre više od godinu i po dana Red se sklonio u Sumelu, a da nijedan vitez svetog Klimenta nije nabasao na manastir koji, istina, i nije privlačio posebnu pažnju.

Nekada je pripadao caru Justinijanu, potom i Komnenima, carskoj dinastiji iz Trapezaunta, na jugozapadnoj obali Crnog mora, u čijem zaleđu je bila Anadolija i bogati put karavana za Isfahan i Tabriz, na osam dana morem od Vizantije.

Na obodu jedne čistine, trojica čuvara se zaustaviše da popiju vode i uzmu zalogaj beskvasnog hleba. Čak i u trenucima opuštanja, čelična disciplina zabranjivala je svaki razgovor; na napetim licima lebdeo je nemiran pogled. Dok su žvakali i gutali, pogledom su pretraživali proplanak obasjan poslednjim crvenkastim zracima glomaznog sunčevog diska. Ruke su držali ispred čela, žmirkajući u pravcu zalazećeg sunca.

Ptice su cvrkutale i kidisale, čulo se potmulo zujanje insekata, leptiri i bube su šarali proplankom. Vazduh je bio težak i vlažan, kao smlaćen jakim suncem. Čuvari na trenutak svu pažnju usmeriše na šuštanje koje se začu iz žbunja, pedesetak metara dalje. Čekali su, nepomično zureći, dok im je srce lupalo a znoj se skupljao u rupicama na vratu i klizio niz kičmu. Opet se začu šuštanje, ovaj put još bliže, pa se jedan od njih pognu, stavi strelu u luk, zategnu ga, i upravi kovani čelični vrh, tako da sve bude spremno.

Omanje stvorenje se pojavi i na licu strelca se pojavi izraz olakšanja. Iz niskog rastinja se probijala životinjica. Drugi čuvar se osmehnu bez glasa, podiže ruku do nategnutog luka u ruci svog drugara, u nameri da ga spusti.

Nije mu bilo suđeno. Rezak zlosutan fijuk nadjača slabašno zujanje insekata kada kratka strela zapara vazduh. Čuvar, pogođen u grudima, pade u hlad drveća, raširenih ruku. Strelac, i dalje pognut, očajnički je pokušavao da nanišani na skrivenog neprijatelja. Ali, pre nego što je uspeo da izbacii svoju, druga kratka strela preseče sunčeve zrake i zari mu se u vrat. Silina udarca ga zanese unazad, više nije mogao da napetom drži strelu koja polete u vazduh u neobuzdanom luku.

Otac Martin, poprskan krvlju braće, potraži zaklon i privuče svoj široki mač, nastojeći da se pribere. Braća su mrtva, skriveni ubica zadao im je kobni udarac u deliću sekunde. Na osnovu položaja njihovih tela, mogao je da proceni gde se krio napadač.

Sada je morao da donese sudbonosnu odluku. Mogao je da krene napred, zaobilazno, držeći se hlada i oboda proplanka, da se sukobi sa Vitezovima i osveti za ubistvo braće, ili da se tiho povuče i požuri nazad u manastir, kako bi upozorio Magister Regensa i poveo pojačanja sa kojima će progoniti neprijatelja. Sunčev sjaj, koji je strelac tako pametno iskoristio kao zaklon, odvrćao je od trenutnog opuštanja u borbu.

Ako je, međutim, strelac zaista bio Vitez svetog Klimenta, svakako je već znao da je lovina pripadnik reda gnostika observatine. Uspe li da pobegne i vrati se na Rodos sa vestima gde se sklonio Red, protiv njih će biti poslata prava vojska. Usledio bi napad sa svih strana, i teško je poverovati da bi se mogli odupreti. Ne, nema vremena da se traži pojačanje iz manastira, morao je odmah da pronade neprijatelja, utvrdi o kome je reč i ubije ga pre nego što obavesti Vitezove o utočištu Reda.

Otac Martin je dobro poznao šumu i sećao se da se odmah iza proplanka nalazi strma padina klisure, oivičena golim stenama i oštrim kamenjem, koja vijuga sve do blagom punog Trapezaunta na južnoj obali Crnog mora. Odlučio je da krene levo i zaobiđe proplanak. Sve to vreme netremice je gledao proplanak, odakle se čulo šuštanje lišća na povetarcu. Zgrčenih mišića, držao je spreman mač. Krenuo je nalevo, četvornoške, tako da krajičkom oka može da vidi osunčani proplanak. Pištalica je bila na grani drveta ispred njega i uplašeno ga merkala, uzdignute glave. Ptica iznenada polete, a on se, osetivši ubod u potiljak, baci ustranu. Istovremeno, prebaci mač u levu ruku i zadade direktan, jak udarac. Dok se čelik zarivao u meso i kosti, čuo je jauk i pre nego što je utvrdio da mu je protivnik Vitez svetog Klimenta. Vitez se zatetura od siline udarca i zamahnu mačem prema glavi oca Martina, kao da želi da mu raspoluti lobanju. Ovaj se izmače ustranu, rukom zaustavi protivnikov nalet i proburazi ga mačem, do balčaka. U vitezovim zakrvavljenim očima zasja pakostan izraz. Kada je razvukao usne, pokazaše se beli zubi, i začu se grleni smeh pre samrtnog roptaja.

Otac Martin odgurnu telo ustranu. Pošto je uklonio neposrednu pretnju, sigurnije se kretao ivicom litice. Nije se mogla odbaciti mogućnost da se i drugi vitezovi prikradaju šumom. Sada je, međutim, on rešio da počne da se prikrada. Sva čula izoštrio je do krajnjih granica.

Uskoro je došao do mesta gde je poslednja oluja napravila odron. Jedno veliko drvo bilo je iščupano, kao i mnoga druga, zbog čega su na zemlji ostali crveni tragovi, nalik otvorenim ranama. Sa tog mesta pružao se pomalo jeziv pogled na klisuru, kroz koju je vodio jedini put do Sumele.

Od prizora, sledi mu krv u žilama. Kolone Vitezova svetog Klimenta marširale su skladno, pravo prema manastiru, poslednjem uporištu njegovog reda. Napravio je veliku grešku.

Vitez koji je napao njega i braću nije bio sam. Bio je jahač prethodnice, upućene da uništi straže Reda. Morao je da pretpostavi da su i druge ubice bile na putu da

onesposobe ostale čuvaru koji su obilazili okolinu manastira. Više nije bilo mesta sumnji. Vitezovi su krenuli u otvoreni napad.

Okrenuo se i zaputio prema manastiru, ali mu strela okrznu ruku. Zanesu se ustranu, okliznu desnom nogom, i pade preko ivice.

Pao je na splet korenja koje je štrčalo iz padine i od siline udarca ostao bez vazduha. Sačuvao je toliko prisebnosti da se uhvati za korenje. Teško je disao viseći tako, ošamućen i sa osećajem mučnine, dok mu se pod nogama otvarao ponor dubok hiljadu metara. Daleko ispod, kolone vitezova i dalje su marširale. Krvario je i bol mu prođe celom rukom, sve do ramena. Pokušao je da se podigne, ali je jedino uspeo da proširi ranu. Bilo je samo pitanje vremena kada će krv, koja je sada isticala još brže, stići do dna i odati ga neprijateljima.

Počeo je da se moli, presabirući se da bi dopro do svog unutrašnjeg bića. Mada mu se duša obraćala Bogu, u trenutku nije mogao a da ne primeti kako se iščupano drvo iznad njega zakotrlja samo od sebe, u početku polako a onda sve brže, kao ispaljeno, i zatim pade na neprijatelja u pokretu, koji zaječa od užasa i bola.

Nemo je progutao knedlu, gledajući kako nastaje nered u redovima Vitezova.

„Ovde se Bog umešao”, prošaputa on.

„Moglo bi se i tako reći.”

Pogledao je nagore, dok mu se u oči slivao znoj i crvena izmaglica Sumele, ne bi li video ko je to izgovorio. Isprva je bio ubeđen da se sam sveti Franjo pojavio mu pomogne. A onda se pojavi prilika.

„Oče Leoni”, prošaputa otac Martin: „Bogu hvala!”.

Ocu Leoniju pristajalo je ime, zbog lavljeg izraza na licu uokvirenom kovrdžavom kosom, crnom kao tama. Iz te čupave prilike, svetloplave oči sijale su kao sunce kroz olujne oblake. „Požuri, dok su još u neredu. Nemamo vremena za gubljenje”.

Otac Leoni ga snažno zgrabi rukom na kojoj su i dalje bili vidljivi tragovi mahovine i kore drveta. I podiže ga.

Manastir Sumela bio je kao izvajan iz stene na kojoj je izgrađen okrnjeni zub Karadaglara, Crnih planina koje se prostiru između Trapezaunta i Jermenije. Venecijansku flotilu odbacila je otomanska mornarica pod sultanom Muratom Drugim”, mirno je govorio otac Prospero sveštenicima okupljenima za stolom od tamnog drveta u manastirskoj trpezariji. “Trapezaunt bi mogao biti napadnut svakog časa. Ma koliko da je na dobrom mestu, Zlatni grad će ovaj put pasti, a onda će se otomanski nevernici okomiti na vrata Sumele.”

"Mnogo neposrednija propast nam je pred vratima."

Sveštenici reda gnostika observatine okrenuše se prema okrvavljenoj prilici koja se pojavila na vratima. Iznad njihovih glava sa tonzurama, lučni svod podsećao je na mišićava ramena divovskog ratnika.

Otac Prospero, Magistar Regens Reda, podiže ruku sa dlanom nagore, što je bio tradicionalni pokret u znak dobrodošlice. Ali njegove velike crne oči slale su drugačiju poruku. Nije voleo da ga prekidaju, a pogotovo da mu protivureče. "Uđi, oče Leoni, i molim te, prosvetli nas". Magister Regens se iskezi. "Šta bi to moglo da bude pogubnije od omraženih Turaka koji osvajaju naše pribežište, Hristov bastion na obali Levanta?"

Otac Leoni uđe u mračno predvorje, unoseći ranjenog oca Martina. Dvojica sveštenika ustadoše i pritrčaše da ga prenesu do bolničke sobe.

„Šta je bilo?” upita otac Prospero. „Šta se dogodilo?”

„Napadnuti smo”, odgovori otac Leoni. „Vitezovi svetog Klimenta tajno su se iskrcali u Sinopi pre pet noći. Glavnina snaga je na sat odavde.”

Na to se otac Leoni i Magister Regens značajno pogledaše. Ali ne rekoše šta im je na pameti.

Umesto toga, otac Prospero uzdahnu. „Zaista, ostvaruje se ono čega smo se najviše plašili. Žeđ ovog pape za ovozemaljskom moći navela ga je da stvori Vitezove svetog Klimenta privatnu vojsku koju koristi kako bi zgazio sve koji se usprotive volji Svete stolice. Vitezovi su pre tri nedelje dobili depešu od pape, u kojoj im nalaže da unište naš Red.” Krupnog stasa, okruglog rumenog lica, nalik suncokretu, imao je pametne crne oči inkvizitora. Govorio je dubokim, grlenim baritonom koji je nesvakidašnjom lakoćom dopirao do najudaljenijeg kutka trpezarije. „Naše učenje već je dovelo do loših odnosa sa papom. Sada je, međutim, vatikanski koncil presudio da propovedamo jeres i proglasio nas opasnim za papsku vlast. Određeni smo za istrebljenje a ko bi bolje mogao da obavi taj zadatak nego papini tobožnji Hristovi vojnici, Vitezovi svetog Klimenta od Svete krvi.”

Sveštenici razmeniše poglede, sa izrazima straha i užasa koji su se jasno očitovali na njihovim licima.

Otac Sento se namršti. „Zašto nismo bili ranije obavešteni o tom grozomornom ediktu?”

„Od kakve bi to bilo koristi”, upita Magister Regens. „Da se poseje panika?”

Otac Sento ustade i nagnu se uzrujano napred, šakama oslonjen na sto. "Mogli smo svetu da objavimo Zavet", reče, "i tako razotkrijemo laž ovog pape zaludenog vlašću."

Na pomen Zaveta, tišina se nadvi nad njima kao pokrov. Senke su se polako podizale uz prozore na zapadnom zidu dok se gasio plamen sunčevog zalaska. Otac Leoni u trenu iskoristi priliku i tek što je kročio u prostoriju pretekavši druge u pokušaju da se nadovežu na opasku oca Santa reče: „Nismo li jednom za svagda sahranili to pitanje? Ko bi, osim sveštenstva i nekolicine učenjaka to mogao i da čita? Moć i uticaj Crkve su preveliki da bi naše otkrovenje moglo da postane predmet verovanja, a kamoli da bude prihvaćeno kao jevanđelje. Nikako, vernici bi nas izvrgli poruzi, prognali i kamenovali do smrti a sam Zavet pao bi u ruke naših neprijatelja unutar Crkve, koji bi ga radije uništili nego priznali njegovu istinu. Jer, niti je naša dužnost, niti želimo, da srušimo onu instituciju kojoj smo zavetovali svoje umove, tela i duše.” Otac Sento, i dalje smkrnut, prekrsti ruke. Znao je da je otac Leoni u pravu, ali nije mogao da nadvlada sve veći strah.

Sada se podiže i Magister Kegens. „Pravo zboriš, oče Leoni, hvala ti. Neprijatelj samo što se nije okomio na nas. Moramo se sada okrenuti praktičnim pitanjima odbrane. Istina je da smo se pripremali za ovo svakog dana od dolaska u Sumelu. Smatrate li da smo bolje mogli da se pripremimo za neizbežno?” On pogled na oca Senta, pa nastavi: „Protivi li se neko mojoj odluci?”

Otac Sento spusti pogled na krilo, i zatim, polagano, raskrsti ruke. Pošto je još jednom bacio pogled prema ocu Prosperu, otac Leoni zauze svoje mesto za stolom. “Pretpostavljali smo da će papa naći načina da se donese presuda protiv nas”, reče otac Kent. On je bio sveštenik koji nije boravio u manastiru, britkog uma i uvek spreman da se drugima nađe pri ruci. „U trenutku kad nam se bliži čas strašnog suda, od najveće je važnosti da delujemo kao jedna misao, jedno snažno srce.” Magister Regens je lagano klimao glavom dok je strogo gledao prisutne za stolom. “Verujem da mogu da računam da će svako od vas izvršiti svoju dužnost u odbrani principa našeg Reda.”

Prolomiše se glasni povici odobravanja, glas oca Senta ujedinio se sa glasom oca Kenta i ostalih. Magister Regens raširi ruke i, dok su ustajali kao jedan, obrati im se da im zvanično poveri zadatak.

„U našim srcima ima hrabrosti, vera rasplamsava našu dušu. Mi, kojima je sveti Franjo ostavio u amanet da budemo njegov svakidašnji glas na zemlji, da prenosimo njegovu volju narednim generacijama, udružimo sada svoje pesnice.

Mada se navlače olujni oblaci rata, i mada nam je neprijatelj na tragu, spremimo se za bitku. Neka Ijudstvo bude na južnim i istočnim bedemima, stepeništima i dvorištima koja su nam bila dom. Sručimo na našeg neprijatelja odmazdu zbog neopravdane najeзде. Dan će ovaj pocrveneti, dan zla, tuge i bola! Krv će teći i životi će biti izgubljeni! Pre njegovog kraja, i nebo i pakao namiriće se dušama koje im sleduju!”

Bučan, zajednički poklič zaori se velikom prostorijom, a potom većina hitro napusti trpezariju. Kao što je otac Prospero rekao, njegovi sveštenici bili su dobro obučeni i pripremljeni za velike napore. Tek kada je ostao nasamo sa ocem Leonijem, saopšti mu, glasom punim strepnje, tiho jer nije želeo da ostali sveštenici čuju. “Oni znaju.”

“Plašim se da je tako”, reče otac Leoni i potvrdi klimanjem glave. “Vitezovi svetog Klimenta nekako se uspeli da se uvuku u Red”.

Magister Regens je delovao utučeno. “Ne samo u Red. I u Haute Courunutrašnji krug kojem ti i ja pripadamo.”

Veliko ognjište, u koje je čak i otac Kent mogao da uđe a da ne povije glavu, sada je izgledalo čađavo i zaboravljeno. Osećali su pod sandalama tvrdoću i nepopustljivost kamenog poda. Gledali su u trpezarijski sto, za kojim više niko nije sedeo, kao na prijatelja pokošenog nekom nenadanom bolešću, koga verovatno više nikada neće videti. Preplavljen iznenadnim izlivom osećanja, otac Prospero morao je šakama da se podboči o sto kako bi se uspravio. Prešao je na drugu stranu, kod oca Leonija, i oni zajedno napustiše prostoriju, zatvarajući teška vrata trpezarije.

Uto doba manastir Sumela bio je podeljen na tri nivoa. Donji nivo bio je izgrađen oko centralnog dvorišta, a ispod se nalazila ogromna čatrnja u koju se ulivala voda iz akvadukta. Srednji nivo, čiji su zapadni deo zaposeli pripadnici Reda, sastojao se od kuhinje, biblioteke, kapela i konaka. Nad njih se nadnosila Crkva na Steni, u kojoj je bila pohranjena ikona Device Marije.

Dvojica članova Haute Coura zajedno odoše niz hodnik, siđoše strmim kamenim stepenicama, a zatim kroz uska drvena vrata sa glomaznom čeličnom bravom izađoše na bedem. Udahnuli su oštar planinski vazduh, koji je odisao mirisom nadolazeće noći i čelika, koji je značio rat. Ubrzo su stigli na odredište. Kada su pogledali kroz planinski usek obrastao zimzelenim drvećem, videli su klisuru na čijem se vrhu uzdizao njihov manastir, uglavljen na strmom i nepristupačnom

planinskom visu. Na horizontu, dalje nego što im je pogled dopirao, prostirao se, kao glavna nagrada, grad Trapezunt, koji je tako neodoljivo privlačio Grke, Đenovljane, Firentince, Venecijance, kao trgovinski centar između Zapada i Istoka, odakle je, karavanima iz unutrašnjosti Jermenije, dalekog Tabriza, dopremana roba, da bi morem bila odušana u evropska skladišta. U useku se još ništa nije primećivalo, ali bilo je samo pitanje trenutka kada će ga zagušiti Vitezovi svetog Klimenta od Svete krvi.

„Ni ovde nismo bezbedni”, reče otac Leoni. „Videli ste kako je čovek pohlepan. Mi čuvamo mnogo tajne, one su isuviše dragocene. Ljudi su podmitljivi, iskvareni, i samim tim dostojni prezira, jer olako padaju u greh.”

„Teško bi se to moglo naći u učenju svetog Franje.”

„Naš utemeljivač živeo je u drugo vreme”, reče s gorčinom otac Leoni. „Ili je bio slep.”

„Neću da dozvolim svetogrđe!” prasnu Magister Regens.

„Ako je istina svetogrđe, neka bude tako.” Otac Leoni zagleda se u njega. "Papa smatra da propovedamo jeres, pa šta je drugo istina do ono u šta možemo da se uverimo rođenim očima. Religija, kao i filozofija, živo je biće. Ako ne bude dozvoljeno da se vremenom menja, ako se prepusti okoštavanju, svakako će postati beznačajna.”

Otac Prospero skrenu pogled i ugrize se za usnu, kako ne bi izrekao nešto zbog čega bi kasnije žalio.

„Vratimo se temi”, reče otac Leoni. „Znaš kao i ja da se ne sme dozvoliti da naše tajne dođu u ruke neprijatelja.” On otvori dlan. „Dačeš mi svoj ključ?”

Neko sumorno osećanje, strah ili možda sumnja, zatitra licem Magister Regensa.

„Tako ceniš naše izgledе?”

Otac Prospero zagleda se u oči oca Leonija. „Tražiš li od mene da izmenim pravila Reda? U krizna doba, određeno je da bude samo jedan Tajnik.” Zavlada neprijatna tišina. Podiže se prohladan vetar, kao da se budi iz pepela sunca u zalasku. Dizao se iz tesnaca, kao da i sam strepi od onoga što nadolazi iz pomrčine koja nastupa. Otac Leoni je bio svestan da nije odgovorio na pitanje. „Brojčano su jači i, budući da papa ima pristup svemu, sa sigurnošću se može pretpostaviti da su bolje opremljeni nego što bi mi ikada mogli da budemo. To su osnovne postavke, koje, međutim, mogu da se preokrenu, uz dovoljno pameti i sa pravom strategijom. I naravno, imamo ovu kamenu tvrđavu da nam bude čvrst bedem.” Iznenada

zastade, okrete glavu I nalik lukavoj zverčici izbacila vrh jezika da prikupi ono što nanosi vetar.

„Ali?“, upita otac Prospero, sad već vidno iznerviran.

Otac Leoni se ponovo okrete prema njemu. Umeo je povremeno da iznervira sagovornika usmeravajući svu pažnju na druge stvari, ko god da je bio pored njega, a to je često za tog drugog postajalo nepodnošljivo. "Ali neprijatelj je pametan pametniji nego što smo hteli da mu priznamo. Oče Prospero, nema sumnje da je među nama izdajnik. Ako ne ustanovimo o kome se radi i ne zaustavimo ga, Sumela bi noćas mogla da postane naš grob a ne utočište.”

Oči oca Prospera zaiskriše dok je odmahivao glavom. “Znaš da nikada nisam bio za instituciju jednog Tajnika.”

„A ipak sada uviđaš njenu važnost“, reče otac Leoni. „Izdao nas je neko iz Haute Coura. Sedam sveštenika, među kojima smo ti i ja, znaju za zavetnu kutiju tajni, ali samo dvojica znaju gde se ona nalazi i imaju ključ. Inače bi tajne bez sumnje već bile u rukama Vitezova svetog Klimenta. Pođimo, strašno je koliko nam je malo vremena ostalo.”

Otac Prospero je i dalje oklevao, ali onda ga trgnu povik osmatrača sa najvišeg bedema Sumele i zaledi mu krv u žilama.

„Dolaze! Vitezovi idu na nas!”

I zaista, kad su se osvrnuli i pogledali, ugledaše Vitezove svetog Klimenta i njihove zastave sa sedmokrakim ljubičastim krstom, kako se vijore pored papskih; Uspravnim na konjima, oklopi su im sijali u sumraku dok su nadirali prema kapijama manastira.

Magister Regens se nagnu, čvrsto se uhvativši za grudobran. „Čeoni napad”, zabruna on. "Biće im potrebno više dana, a do tada možemo da dozovemo Lorenca Fornarinija, koji nam je hrabro priskočio u Trapezauntu a i sada će - Otac Leoni ga grubo i naglo prekide, hvatajući ga snažno za ruku. Prebrojavao je vitezove i video da jedan broj nedostaje. Jedino objašnjenje bilo je...

„Kasno je sada za gospara Fornarinija ili nekog drugog da nam pritekne u pomoć”. Povukao je oca Prospera od zida kada pored njih zafijukaše prve strele. “Glavnina snaga prišla nam je s leđa. Zato im je bilo potrebno toliko da stignu do nas.”

Strčaće niz stepenice i umakoše unutra. “Već su unutra. Inače se ova grupica ne bi tako pokazala.”

„Nemoguće! Ne mogu da verujem “

„Brzo!” Otac Leoni pucnu prstima. „Tvoj ključ!”

Magister Regens zavuče ruku pod mantiju, ali otac Leoni mu ga brzo istrže iz ruke, otkinu ga sa lanca na koji je bilo prikačeno još i drveno raspeće. Bio mu je na dlanu, ključ kao i svaki drugi, koji je imao samo jedan duplikat, a koji je takođe bio kog njega. Završetak mu je bio neobično hrapav. Imao je sedam zvezdastih ureza, različite dubine i širine.

Magister Regens ščepa oca Leonija za mantiju. „Tvoja drskost stajaće te pada jednog dana.”

„Može biti”, reče otac Leoni. „Ali to neće biti danas.”,

Nije skidao pogled sa užarenih očiju, podigao je ruku i polagano, prst po prst, oslobodio se stiska. „Danas neka me prate tvoje najiskrenije molitve Magister Regens, jer sam sad jedini Tajnik naše tajne. Umrem li, Red umire sa mnom.”

Najednom se odozdo začuše povici, odzvanjao je udarac čelika o čelik, čuli su se krici i jezivo zapomaganje.

„Evo ti dokaz”, izgovori otac Leoni jasno i glasno. „Opet izdaja. Provalili su nam i u citadelu”.

U očima oca Prospera javi se strah. Dok mu se presijavalo lice obraslo bradom, on se vrati razgovoru koji su hitno imali da obave. „A šta sa onom jednom tajnom onom koja prevazilazi sve druge, onom koja je nepoznata ovima što nadolaze i onom koji ih je poslao? Je li bezbedna kod tebe?”

„Zbog toga sam i određen zaTajnika. Poverenje je svetinja; nikad ne može biti pogaženo. Čuvaću ih svojim životom, onu jednu posebno.” Otac Prospero klimnu. Ako mu i nije bilo udovoljeno, bar je bio zadovoljan. Morao je da bude, nije imao drugog izbora. „Neka je Bog sa tobom, sine moj. Za ime Hristovo, čuvaj se.”

„Ako obojica preživimo, znamo gde ćemo se naći.”

„Za godinu dana”, reče otac Prospero. „Da.”

„Videćemo se tada opet, i nastaviti našu raspravu.”

„Daće Bog.”

Držeći u ruci porub svoje halje, otac Leoni siđe zapadnim spiralnim stubištem. Na mestima na kojima se sasušila krv, tkanina je postala kruta i skupljena. Prolazeći pored prvog niza prozora, video je kako se noćna pomrčina penje purpurnim nebeskim svodom. Na dohvat ruke bili su mu kratki završetak kuhinjskog krova i, malo dalje, terasa sa stubovima ispred kraljevskog krila. Krajičkom oka primeti zlosutni plamsaj. Pored zidina, neko je već podmetnuo vatru.

Kada je sišao, naleteo je na okršaje u punoj žestini. Videvši da su na dvojicu braće nasrnula četiri viteza, i sam se baci u metež i odbaci viteza koji je već hteo da ocu

Benedetu raspoluti lobanju. To nije smeo da radi. Njegova prva i jedina dužnost bila je da se spase i da se tako pobrine da zavetna kutija tajni ostane bezbedna. Problem je bio što nije mogao da se suzdrži. Braći je pomoć bila potrebija nego ikada, kako bi mogao da ih ostavi?

Mlako je odbranio udarac, dajući neprijatelju lažno osećanje nadmoći, i kada vitez pokuša da ga proburazi, on glatko odbi napad i zari mu vrh mača u stomak. Drugi mu dođe s desna, ali on iseče neprijatelja po zglobu. Još šestorica vitezova nahrupiše odozdo, tako da je već morao da prepusti odbranu drugima, povlačeći se stepeništem do prozora u obliku trolista. Uzvratio je na pokušaj jednog viteza koji se izdvojio da ga obori, zadajući mu naizgled nemaran udarac mačem pljoštimice. To je proizvelo željeni efekat, izbacujući viteza iz ravnoteže. Kada je stekao početnu prednost, otac Leoni ga šutnu u rame. Vitez se iskrenu i pošto je čizmom promašio stepenik, sruči se svom težinom nazad, na dvojicu saboraca. Otac Leoni iskoristi trenutak i, popevši se na kameni doksat prozora, iskoči na kuhinjski krov. Odatle je mogao da vidi donje dvorište, koje je vrvelo od Vitezova svetog Klimenta. Video je i zid, još uvek sa tragovima gareži od saracenskih vatri tokom drevne opsade. Izdao nas je, pomisli sa gorčinom, neko iz najsvetijeg unutrašnjeg kruga.

Kratka strela proleti mu tik pored glave i on se baci ulevo, pruživši se po krovu. Kada se pridigao na lakat, još jedna je odapeta, ali nije mogao da vidi gde je strelac. Nije bilo ni važno, suparnik je ionako bio van njegovog domašaja. Ponovo se opruži, i počeo da se spušta niz krov. Namera mu je bila da se spusti do kuhinje, zatim i da izađe kroz prolaz ispod kamenog poda. Kada baci pogled na krvavi užas koji je zavladao dvorištem, postade svestan da nikada neće uspeti da se izvuče kroz donje odaje, a kamoli kroz kuhinju. Pošto su stvari tako stajale, morao je da se domogne biblioteke. Promenio je smer kretanja i počeo da se uspinje ka pregibu na vrhu krova. To i nije bilo dobro rešenje jer je tako, na nekoliko trenutaka, pretvorio sebe u odličnu metu. Ali, toliko mu je bilo potrebno da pređe na drugu stranu krova i domogne se istočnog krila manastirske kuhinje. Nije moglo drugačije, to je bio jedini put do biblioteke. Moraće da upotrebi sve snage, potrebna mu je diverzija. Pritajio se tik ispod pregiba krova, u nastojanju da se pribere, da dođe do daha. Slobodnom rukom potražio je olabavljen crep. Kada ga izvuče iz ležišta, baci ga na suprotnu stranu od one na koju je nameravao da krene. Čuo je kako se razbija o kaldrmisano dvorište, a zatim i povike vitezova.

Istog trena prebaci se preko, na istočnu stranu krova. Pošto više nije bilo strela koje bi mu zapretile, on se, bez zastajkivanja da bi uzeo daha, brzo i nečujno ustremi prema terasi biblioteke. Silazeći, naleteo je na gnezdo. Pošto je znao da uskoro neće imati priliku da se okrepi, pojeo je tri jajeta koja su bila u njemu. Sada je, svojim mirisorn, okužio gnezdo i znao je da majka više neće hteti na njima da sedi, već će ih izbaciti, kao što je njegov red izbačen iz okrilja Crkve.

Brzo prođe kroz sobu u kojoj su bile poređane police sa naslovima neprocenjive vrednosti. Čak i u tom trenutku, užasnua se zbog pomisli da će Vitezovi zapaliti manastir i da će sve ovo znanje biti zauvek izgubljeno.

Otac Leoni oprezno izađe iz sobe, sve vreme se krećući ka istoku. Morao je da se domogne istočnog zida. S vremena na vreme, nalik plimi koja nemarno udara o čvrste oblutke, Čula bi se jeziva buka okršaja od koje se ježio udar čelika o čelik, životinjski krici ratnika koji su se uhvatili u koštac i sada uzvikuju kletve, grleno zapomaganje i ječanje ranjenih i samrtnika.

Kroz polumrak, najzad se probi do cilja: istočnog zida, ispisanog zbunjujućim grčkim pismenima. Žuljevitim prstima je napipao mehanizam koji će mu otvoriti prolaz ka tajnom stepeništu pločicu, petu od poda, treću s leva i taman kada je hteo da je pritisne, do njega dopre šum, tih ali rezak. Umiri se i pusti čula da istražuju okolinu. Isprva se nije čulo ništa, a onda opet struganje čelika o kameni pod. Još neko je bio u prostoriji. Umesto da napadne, gledao je i čekao.

Otac Leoni potisnu instinktivni nagon da otvori tajni prolaz i pobegne. Nije smeo da dozvoli da neprijatelj sazna za drugi izlaz jer bi u suprotnom vitezovi pojurili za njim sa svim raspoloživim snagama, a bio je svestan i da u Trapezauntu, sada, u vreme opsade otomanske flote, nije mogao da računa na pomoć.

Ležerno skloni ruku sa popločanog zida i odmaknu se. Potom se osmeli na poslednje što bi neprijatelj očekivao krenu pravo prema njemu tačnije rečeno, tamo odakle se začuo šum, pošto neprijatelj nije mogao da vidi. Bio je u pravu. Lice mu se razvuče u osmeh kada ugleda bljesak čelika. Istog trena video je kako vitez sa bliskog rastojanja nišani na njega iz arkebuze. (*lat. Haguerebus*) srednjevekovna španska puška, preteča muskete) Bacio se napred, da bi vitez stisnuo obarač vatrenog oružja ranije nego što je nameravao. Glasan prasak mu zagluši uši kao roj pčela, i na trenutak oseti kako mu u glavi odzvanja pucanj.

Potom se otkotrlja prema vitez u izbi mu pušku. Najpre zamahnu pesnicom, a onda poteže i mač. Mačevi se ukrstiše.

Osećao se bolje sada kad su bili izjednačeni, ali ubrzo mu protivnik zadade više snažnih udaraca i odbaci ga unazad. Otac Leoni je uzvraćao na krajnje čudan način braneći se. Tako je mogao da proceni sposobnosti viteza a da ne oda svoje. Vitez je bio viši i snažniji, ali i vešt i samouveren. Otac Leoni je i dalje uzmicao pod naletima, dopuštajući da se vitezovo samopouzdanje još više razmaše.

Pretposlednji udarac sa dve ruke baci ga na kolena. Iscrivši se trijumfalno, vitez podiže mač iznad glave kako bi zadao završni udarac. Otac Leoni naglo izvuče bodež i celom dužinom iseče napadača po Ahilovoj tetivi. Vitez se sruši, vitlajući mačem po vazduhu. Otac Leoni ga obori. Skoči mu na grudi, sada već siguran da neće primiti udarac, i zari mu bodež kroz procep u oklopu.

Dahtao je dok je ustajao sa tela, dopola naslonjeg na zid prekriven marokanskim pločicama. On pritisnu mehanizam da neko opet ne naiđe i iščeznu kroz prolaz zatvarajući za sobom vrata.

U potpunom mraku počeo je da silazi niz spiralne stepenice. Otac Prospero i on učinili su to bezbroj puta, isprva sa pucketavom bakljom, kako bi mogli da ih upoznaju, a onda i u mrklom mraku, da se što bolje pripreme upravo za ovakvu situaciju.

Bez poteškoća se domogao podnožja stepenica i zaputio prema temeljima istočnog zida.

Kada se pomerio od ugla nekih petnaest stopa, naišao je na mehanizam za otvaranje koji je virio iz zida. To je bio tajni prolaz ka strmim čeličnim stepenicama koje su vodile kroz debele zidove Sumele kroz sam kamen i završavale nekoliko stotina metara dalje od manastira. Požurio je ka podzemnom prolazu, u kojem se osećao zadah zemlje i težak metalni miris vode koja je kapala niz kamen. Hodao je što je tiše mogao, jer je u tim okolnostima bilo nemoguće ostati sasvim tih. Svejedno, morao je da požuri, i sad je konačno stigao do kraja tunela. Mašio se rukom, kao slepac, za mornarske lestve od kanapa koje su vodile do starog bunara, koji zapravo nikada nije ni bio bunar, već smišljena odstupnica u slučaju da neko prodre u manastir.

Stupio je na stepenice, i potom nastavio da se penje sve dok nije osetio bogatstvo šumskih mirisa. Osetio je, međutim, još jedan miris, koji se isticao, oštar miris koji mu je nekako bio poznat...

Neko ga snažno uhvati za rame kada je izlazio iz bunara.

„Budi miran i ne govori ništa”, prošaputa mu otac Kent na uvo.

„Kako si ?”

„Ovuda”, reče brzo otac Kent, oglušivši se o pitanje. „Izdaja. Naši neprijatelji su se pritajili, čekaju te.”

I zaista, video je plamsaje svetlosti koji su ukazivali da se približavaju baklje potere.

Otac Leoni je sledio vodiča, koji ga je udaljavao od svetla, sve dublje u šumu, dok se plamen baklji nije izgubio iz vida. Mesec, velik i sjajan, kretao se nebom. Na toj jednobojnoj svetlosti, otac Leoni gledao je visoku sveštenikovu priliku, ukočenu i povijenu.

Javi se iskra ushićenja jer su umakli neprijatelju.

Otac Leoni okrenu se vodiču i uhvati ga za nadlakticu, u znak zahvalnosti.

„Ne očajavaj”, reče otac Leoni. „Naći ćemo izlaz, Red će dočekati novi dan.”

A onda, pomisli da se plavetna mesečina poigrava s njegovim vidom, jer mu se učini da ushićenje na licu oca Kenta poprima demonski izraz. Otac Kent zari mu vrh bodeža u rame. Zaneo se unazad, bol ga je pržila kao plamen. Otac Kent krenu za njim.

„Šta... šta to radiš?”

Otac Kent ga zgrabi, protrese ga kao list. Imao je izraz opsednute usredsređenosti, i od toga oca Leonija podiđe jeza. Kao da ga nije zanimala trenutna pometenost oca Leonija. Čak više nije ni razmišljao o tome da drži bodež. Rukama je pretraživao mantiju oca Leonija, fanatično pokušavajući da pronađe ključeve.

Otac Leoni se najednon strese od bola i šoka. Neočekivano, otac Kent je bio izdajnik. Shvatio je, istovremeno, da je otac Kent izdao čak i svoje nove gospodare Vitezove svetog Klimenta. Izraz gole pohlepe na njegovom licu jasno je govorio o rešenosti da zavetnu kutiju tajni ukrade samo za sebe.

Otac Leoni se izmigolji iz nezgrapnih ruku i, kriknuvši bolno, izvuče bodež iz rane. Krv odmah poteče i on oseti kako mu se muti pred očima. Otac Kent nasrnu na njega istog trena, izbacujući mu bodež iz ruku. Otac Leoni podiže ruke, ali kasno. Udarac pesnicom u bradu obori ga na zemlju.

Iskričava svetlost zatitra mu pred očima, na koje poče da se navlači tama, sasvim drugačija od one noćne, ispunjene mesečinom. Čuo je zov ptica, udaljeno hućanje sove, ili su to bili povici neprijatelja dok su tamanili njegovu braću? Krajnjim naporom volje, istrgnu se iz zahvata, skloni dušmaninove ruke i pogodi ga skupljenim prstima u grlo. Otac Kent ustuknu, bolno ječeći. Njegovo krupno telo i dalje je bilo na ocu Leoniju.

Otac Leoni ga odbaci, pridiže se na kolena i napipa bodež. Mesečina mu podari svetlost. To je bilo sve što mu je potrebno: zgrabi bodež za dršku i probode oca Kenta.

Mada se zakašljao, ovaj ga zgrabi za rame, kao onomad kad se otac Leoni pomaljao iz otvora bunara. Samo, ovaj put, koščati prst se zari u otvorenu ranu. Otac Leoni zaurla od bola i obamrla ruka popusti stisak oko drške bodeža.

Lice oca Kenta ozari kez. Malaksalim pokretom zgrabi bodež i okrenu ga ka svom neprijatelju. Taman kad ga je stegnuo i okrenuo oštricu, u nameri da prereže vrat ocu Leoniju, iz šume se pojavi senka i sruči se na njih.

PRVI DEO

NJUJORK, VAŠINGTON

SADAŠNJE VRIJEME

Izuzetno toplog i sparnog četvrtog jula, Dekster Šo je skrenuo za ugao i najednom se našao u napetim danima i ludim noćima svoje mladosti. Možda je tome doprineo pogled na devojkicu u majici bez rukava ili drogiranog mladića koji je sedeo u hladu zgrade od bele cigle, sa dremljivim psom kraj sebe i tablom između kvrgavih, krastavih kolena, na kojoj je bilo izvrljano Pomozite molim. Sve sam izgubio.

A opet, možda je u pitanju bilo i nešto sasvim drugo. Sudarao se sa gomilom koja je milela parkom Junion skver i oseti kao da je otplivao, da se udaljio od krcate obale, vođen i vučen vetrovima i strujama samo njemu znanim. Tog odvajanja je postao još svesniji dok je sekao Ijudske talase. Tajne učine da se osetiš usamljen čak i u sred najvećeg meteža. To je bilo tako. Što je skrovitija tajna, veća je i izolacija. Šaputanja Ijubavnika, ćaskanje prijatelja, šifrovani razgovori biznismena preko mobilnih telefona, sasvim prirodne stvari, njemu su delovale egzotično, toliko su bile daleko od njegovog načina života. Tako je, naravno, već godinama izgledao njegov život, ali danas su, pojačane nemirom, te razlike postale sečiva koja su mu zasecala kožu kao bliska pretnja.

Opazio je kako mu prilazi visok, ispijen muškarac sa neurednom bradom koja je skrivala više od polovine lica.

„I živeh, i bejah mrtav i evo sam živ va vijeki vijekov, amin; i imam ključeve od pakla i smrti”, vikao je prema njemu, recitujući Otkrovenje. Razgoračenim očima

gledao je pravo u Šoove oči, kao da od njega zahteva pažnju. „Napiši, dakle, šta si video, i šta je, i šta će biti potom.”

Šo krenu dalje, ali ga je glas, kreštav i tvrd kao kamen, i dalje pratio. "Tajna sedam zvijezda koje si vidio u desnici mojoj, i sedam svijećnjaka zlatnijeh: sedam zvijezda jesu anđeli sedam crkava; i sedam svijećanjaka koje si vidio jesu sedam crkava.”

Bio je to glas rata, nagoveštaj sudnjeg dana. Od kada je dobio vest o papinoj bolesti, znao je šta će da usledi i počela je da ga podilazi jeza i pre nego su ubistva počela. Osim ako ne nađe načina da to spreči, počelo je odbrojavanje do Sudnjega dana.

Neprijatan zadah smrti ispuni mu nozdrve, prizor prolivene krvi obuze mu pogled. Strese se od tih vizija, a onda kroz gomilu poče da se probija do Grinmarketa gde, nekoliko trenutaka kasnije, ugleda jedno lice koje ga podseti na istočnu Evropu. Bio je to Vitez od Polja, operativac zadužen za izvođačke radove, odnosno ubijanje neprijatelje svoje organizacije, što je Šo svakako bio. On se odmah se stopi sa ^omilom.

So napusti pijacu i uđe u robnu kuću na južnoj strani 14ulice. Tamo je proveo dobrih dvadesetak minuta, prelazeći sporo od odeljka do odeljka. Vitez od Polja ga spazi na odeljenju za domaćinstvo, gde je Šo razgledao kuhinjske aparate. Pratilac je bio strpljiv; da Šoove sposobnosti nisu bile tako izoštrene, možda ga uopšte ne bi ni primetio. Vitez je izgledao drugačije, otarasio se negde sportske jakne i umesto nje obukao majicu sa kragnom neutralne boje. Glumio je silnu zainteresovanost za porcelanski set, a onda je najednom nestao, da bi se odmah zatim pojavio na odeljenju muške sportske opreme. Šo je mogao da ga nazre jedino krajičkom oka. Nijednom nije pogledao Šoa; čak nije pogledao ni u njegovom pravcu. Bio je jakodobar.

Šo izabra nekoliko košulja i krenu prema zadnjem delu prodavnice u kojem su bile smeštene svlačionice. Vitez od Polja pođe za njim, jer mu je pažnju privukao požarni izlaz na kraju hodnika.

Prve tri svlačionice bile su zauzete, što je Šou odgovaralo. Držeći na oku izlaz, nastavio je prema svlačionicama. Vitez ga je sledio, polagano smanjujući rastojanje. Šo je osetio kako se približava i produžio je korak. Njegov pratilac se preračunao i prišao mu je preblizu.

Šo se okrenu, baci mu košulje u lice. Odmah potom izvuče nož za ljuštenje krompira, koji je uspeo da sakrije u šaci, na odeljenju za domaćinstvo, i uperi ga

vitezu u obraz. Zgrabi ga za kragnu, ugura u praznu svlačionicu i nogom zatvori vrata. Nijedan vitez ga neće pratiti do mesta gde se sastaje sa sinom, to je čvrsto rešio.

“Šta ti sve ovo vredi?”, zapita vitez dok je brisao obraz. “Misliš da možeš da nas zaustaviš.” Smejao se. “Već je prekasno. Ništa više ne može da nas zaustavi.” Šo ga udari sa strane, pri dnu grudnog koša. Vitez klecnu, ali ne pokleknu. Iz poluokreta krenu laktom prema Šoovoj bradi zapravo je ciljao grlo, ali je Šo imao taman toliko prostora da se izmakne. Od siline udarca oseti eksploziju u glavi. Vitez je sada koristio stečenu prednost zadajući mu nov udarac u bubrege. Šo uzvratil udarcem po sred grudi.

Nejasnih odraza ispod drečavog svetla, borili su se u tišini, usredsređeno, udarajući i blokirajući kao majstori borilačkih veština, fingirajući napade i parirajući kao mačevaoci kratkim, oštrim, lukavim udarcima, koliko im je to dopuštala mala prostorija.

Sve dok nisu ostali priljubljeni kao u Ijubavnom zagrljaju.

“Gotov si”, reče vitez. “Ovo je kraj.”

Oslobodivši ruku, Šo palcem pritisnu osetljivo mesto ispod vitezovog levog uha, na kojem je pulsirala karotidna arterija. Mada je osećao da mu se bliži kraj, vitez se borio kao pobesnela zver, ali se Šo držao čvrsto i nepopustljivo, kao pit-bul.

Vitez konačno izgubi svest i skliznu na pod.

Šo zastade na tren, da se smiri i namesti odeću. Razmišljao je o onome što je vitez rekao: “Već je prekasno. Ništa više ne može da nas zaustavi”. Da li je to moguće, pitao se. Takva mogućnost prože ga jezom do samih kostiju. Sada je bilo važnije nego ikad da ozbiljno razgovara sa Bravom. Sve nesuglasice, ma kakve one bile, morale su da se ostave po strani.

Zustro se vrati u hodnik. Opreznim i pažljivim pogledom potražio je druge vitezove, a onda je brzo napustio zgradu kroz vrata za zaposlene i izašao na 13. ulicu. Sada je već bio u centru Vilidža, odakle skrenu južno, do Juniversiti plejsa, i onda zapadno, ka 11. ulici. Sada, kada je opet bio sam, mogao je da uspori, ali umesto toga on požuri istim žustrim korakom. Slabašni povetarac iz parka već je utihnuo. Letnja izmaglica izvlačila je na nebu sve moguće boje. Vazduh je bio težak i nepomičan, zbog čega je neprijatno prijanjao za njegovo telo.

Bez obzira na mere predostrožnosti, znali su gde je. To verovatno i ne iznenađuje, ako se uzme u obzir brižljivo planiranje usklađenih akcija u prethodne dve nedelje koje su dostigle vrhunac Molkovim hvatanjem. Mučili su ga, i pošto se to pokazalo

kao uzaludno, ubili su ga posle sat vremena, možda i ranije, pre nego što je Šo mogao da organizuje akciju spasavanja.

Maler. Sa Molkom je razgovarao o tome šest meseci pre prvog ubistva. Molko je, sa svoje strane, prihvatio Šoov plan bez primedbi.

Samo nekoliko časova nakon susreta, Molka su uhvatili, mučili i ubili. Šo je morao da pretpostavi da je kod neprijatelja drugi ključ.

Kjučeve od pakla i od smrti.

Nađe kafe "Frenč roust", koji je Bravo predložio, i uđe unutra. Njegov sin još nije bio došao i on od blede povijene žene na ulazu zatraži da mu pokaže slobodan sto u bašti. Seo je za metalni sto, koji je bio na suncu, naručio je kafu sa mlekom i razmišljao o Vitezu od Polja i predskazanjima Otkrovenja. Znao je mnogo o proročanstvima, daleko više od drugih ljudi. "O onom šta si vidio, i šta je, i šta će biti potom." Padalo mu je na pamet da je te reči izrekao religiozni fanatik misleći na okršaj pred kojim se i on nalazio.

Doneli su mu kafu sa mlekom i on otvori tri kesice šećera. Uzeo je poveću šolju sa obe ruke, srknuo, i odmah pomislio, do đavola sa francuskom kafom. Toliko je jaka da bi ubila i vola. Da mi je sad stara dobra "Maksvel haus". Ovo baš liči na Brava, da izabere ovakvo mesto, mislio je. Bravo je ipak proveo poslednje tri godine u Parizu, što je Šoa izluđivalo. Moguće je bilo da je jetki antifrancuski stav njegovih kolega prešao i na njega, ali to ipak nije objašnjavalo nezadovoljstvo. On odgurnu kafu, sa gađenjem, i pogleda na sat. Ma gde li je Bravo? Kasni već dvadeset minuta. Da, treba da doputuje iz Brisela. Bogu hvala da je ipak pristao da dođe na porodično okupljanje. Zordan Milman, predsednik kompanije Lizinjo, poslao ga je na važnu konferenciju o procenama rizika poslovanja, ali čim je stigao, Šo je počeo da ga nagovara da se vrati.

"Bolje da ne kažem Žordanu", govorio je Bravo iz udaljenog Brisela. "On ne voli promene."

"Nisam iznenađen", mrmljao je Šo.

"Šta? Govori glasnije, tata. Ništa te ne čujem."

"Kažem da uradiš pravu stvar, Bravo. Ema bi bila strašno razočarana. Samo sedi na sledeći avion do Džona Kenedija i završi s tim." Istinu govoreći, Bravo mora da je želeo da dođe, jer je došlo do izvesnog udaljavanja između njih dvojice kada mu je saopštio da je prihvatio posao u Lizinju, multinacionalnoj kompaniji za finansijski konsalting. Ne bi se to baš moglo nazvati otvorenim sukobom, ali kao da se uvukla neka hladnoća, telefonski razgovori bili su kraći, susreti su se

proredili. Šo nije hteo da tako bude daleko od toga. Iskustvo mu je, međutim, govorilo da mu je sin svojeglav kao što je i on bio. Mada je sasvim jasno pokazao želju da Bravo nastavi sa izučavanjima srednjevekovnih religija, njegov sin je ipak prihvatio

Milmanovu unosnu ponudu. Bar se i dalje podvrgavao strogim fizičkim treninzima, na kojima je otac insistirao.

Od trenutka kad je Milman upoznao Brava, osetio se zadah izdaje, ali jedino ga je Šo bio svestan. Mada nije prestao da ga voli, krivio je sina, a ovaj je bio dovoljno pametan da to primeti. Bravo opet nije mogao da shvati zašto je Šo od njega tako uporno tražio da nastavi studije. A kako bi i mogao?

Napeto je gledao konobaricu koja se dražesnim uvijanjem uskih kukova provlačila tesnim prolazima između okruglih stolova. Upitala ga je želi li nešto da poruči a on joj odgovori kako će malo da sačeka.

Šo je više od svega želeo da se ponovo zbliže, jer ga je udaljavanje bolelo više nego što je dozvoljavao Bravu da primeti. Današnji dan činio se sasvim prikladan za početak. Tradiciju okupljanja za Dan nezavisnosti koju je otpočela njegova pokojna žena Stefana, preuzela je Ema, Bravova starija sestra, u njihovoj porodičnoj kući. Dobro je poznavao sina i znao je da nije pametno da požuruje zbližavanje. Ali sada, najednom, više nije bilo vremena. Okolnosti kojima nije sam doprineo dovele su do toga da će se razgovor sa Bravom koji je stalno vodio u sebh desiti u nevreme i na ishitren način, što nikako nije želeo.

Nije da Šo nije učinio sve što je mogo da pripremi Brava za ovaj trenutak. Kada se, međutim, umešao Žordan Milman, sve se promenilo. On sada nije bio samo Bravov šef, bio je njegov najbolji prijatelj. Ništa zato. Bravo će doći svakog časaj za nekoliko trenutaka njihovi životi će se zauvek promeniti. Ako je Šo i imao neke dileme u vezi sa sinom, uspeo je da ih potisne u najskrivenije kutke vanredno pribranog uma.

Verovao je da je Bravo dorastao zadatku, ma koliko izazovan bio. Morao je da bude. Pošto je konobarica izašla iz vidnog polja, uočio je muškarca kako prelazi ulicu i ide u njegovom pravcu. Dok je prilazio, Šo oseti kako mu se mišići napinju. Covek ubrza korak i podiže ruku. Potom prođe pored njega, sa osmehom, pravo u zagrljaj žene koja ga stisnu strasno i bez ustezanja. Baš kao što je Stefi nekad grlila njega.

Ne vraćaj se na to, upozoravao je sebe. Ali već je bila tu: u mislima, video ju je u bolničkom krevetu, mršavu kao kostur, kako kopni pred njim koji to gleda

bespomoćno i besno. Šta ostaje od života kada očekuješ smrt? Može li ikad biti drugačije?

I živeh, i bejah mrtav i evo sam živ vo vijeki vijekov, amin"

Te reči vratiše mu se kao bumerang. Samo da Stefi nije umrla, samo da... Ali tako nije bilo suđeno. Dok mu je žena ležala na samrti, srce mu je prepuklo.

"Ključevima od pakla i od smrti..."

Video je Brava koji mu prilazi i srce mu zaigra. Bio je uveren da ono što je uradio, da je ono što još treba da uradi prava stvar jedini odgovor na jedino pitanje do kojeg mu je stalo.

"Napiši dakle šta si vidio, i šta je, i šta će biti potom."

Već je to uradio onako kako su Bravo i on najbolje zna.

Istog trena kada je ugledao oca na suncu ispred "Frenč rousta", u Brejvermanu Sou sukobiše se razna osećanja. Mali dečak u njemu hteo je da odjuri niz blok, raširenih ruku, tinejdžer bi želeo da mu zahvali na predodređenom putu koji je odabrao za sina, jer Bravo nije zaboravio ništa od svojih studija srednjovekovne religije, niti je nestalo uzbuđenje koje je osetio prvog dana kada je njegov otac otvorio debelu, ilustrovanu knjigu, uvodeći ga u misterije koje su ga obuzimale narednih godina. Onaj odrasli, međutim, koji je osećao da je njime manipulirano, priseti se samo onih osobina koje je kod oca najviše mrzeo, tako da se nađoše ne kao otac i sin, već kao nezaustavljiva sila i nepomični objekat. Takav naziv nepomični objekat sasvim je pristajao, mislio je Bravo, čoveku čiji je život i motivaciju uvek smatrao zbunjujućim i tajanstvenim.

"Oče."

Dekster Šo ustade. "Lepo je videti te opet, Bravo."

Rukovali su se, zvanično i nekako usiljeno. I seli.

Brejverman Šo imao je oko trideset godina, bio je viši od oca za glavu, mršaviji, ali širokih ramena i dugačkih snažnih nogu kao u plivača. Na svoj način bio je zgodan. Imao je tamnu i kovrdžavu kosu, svetloplave oči. Imao je onaj osoben pogled nekoga ko teži znanju, a ne konsultanta za procenu rizika. Ema mu je dala nadimak Bravo kada je imala šest godina, a Brejverman četiri. Taj nadimak se održao.

Merkajući bukvalno netaknutu kafu, Bravo reče, "Previše ukusa za tebe, oče?"

Rekao je to u šaljivom tonu, da li zbog toga da bi razbio ledenu tišinu ili u samoodbrani, ni sam nije znao.

Kako bilo, Šo se Ijutnu, naroguši se iako je hteo da ostane miran. "Zašto to radiš?"

Bravo pozva konobara. "A šta to?"

"Izazivaš me."

Bravo naruči dupli espresso. Kada je konobar otišao, reče: "Stekao sam utisak da smo izazvali jedan drugog". Pogledi im se sudariše. "Zar ti to prija."

"I ne, zapravo."

Stigao je espresso. Prošlo je šest meseci otkada su se poslednji put videli. Kao da je među njima bilo prisutno neko osećanje gubitka i tuge, što je bilo naglašeno ovom razmenom zajedljivosti. To što je počelo da se dešava među njima moglo bi se nazvati i sukobom dva slična karaktera. Majka je sve to znala da ublaži, ali otkako je umrla, pre deset godina, varnice su često sevale. Tako je bilo i pre nego što se pojavio Žordan Milman, čije je prisustvo izgleda samo pogoršalo problem, možda zato što je bio Francuz a Bravu je bilo dobro poznato koliko Dekster ne može da podnese Francuze. Obojica smo tvrdoglavi, mislio je Bravo. Svoje glavost, energičnost i odlučnost ne treba ni pominjati.

Dekster se pomeri na stolici. "Želeo bih da razgovaramo o tvojoj budućnosti."

Ne, pomisli Bravo, to više stvarno ne mogu da podnesem. "Oče, uvek si želeo da razgovaramo o mojoj budućnosti. Ali ja sam sada već prestar da bih slušao lekcije "Pre svega, nikad nisi prestar da naučiš nešto novo. Drugo, ne radi se o lekciji.

Hoću nešto da ti predložim."

"Da li te je sada pridobio Državni sekretarijat."

"Nema to veze sa državom." Dekster Šo se nagnu, spusti glas i brzo reče: "Sećaš li se starih treninga?"

Bravo, kao da se opet brani, pogleda na sat. "Kasnimo, oče. Ema se sigurno već pita šta je s nama. Pogotovo što sam jurcao sa aerodroma, pa nisam imao vremena da joj kupim poklon."

Dekster se nasloni i pogleda ga kao ptica grabljivica. "Znaš šta ja mislim? Mislim da te je Milman namerno poslao u Brisel."

Sada Bravo iskrenu glavu. Bio je kao pas na povocu. "Ne počinji." "Milman jako dobro zna za tvoje godišnje porodično okupljanje." Bravo se nasmeja. "Ne misliš valjda da je organizovao međunarodnu konferenciju samo da bi "

„Ne pričaj gluposti; ali mogao je da pošalje nekog drugog." „Žordan mi veruje, tata.“

Nad njih se nadvi tišina, otežala od izrečene optužbe. Čule su se sirene automobila koji su prolazili ulicama, i metalni zvuk zadnjih vrata na kamionu za dostavu.

Dekster uzdahnu. „Bravo, može primirje? Izuzetno je važno da razgovaramo. Za nedelju dana svet se promenio “

„Posle ručka."

„Kažem ti da je hitno."

„Čuo sam te, oče.“

„Ne želim da Ema “

„Slučajno čuje. Naravno da neće. Otići ćemo u šetnju, samo nas dvojica, i onda ćeš moći sve da istreseš."

Dekster klimnu. „Bravo, ne radi se o istresanju. Moraš da shvatiš.“

„Kasno je i vreme leti.“ Bravo ustade, stavi novac na sto. „Ti idi kod Eme a ja ću da potražim poklon."

„Hoćeš da pođem s tobom?"

„Pa da bude nadrždana na obojicu?" Bravo odmahnu glavom. Jdi ti, oče."

Kad se Bravo okrenuo, Dekster ga uhvati za ruku. Toliko toga je bilo da se kaže, toliko toga da se podeli a sada, u pet do dvanaest, dok mu je sve zvonilo u ušima, znao je da mu je potrebija bliskost sa Bravom nego ikada pre. Dešavalo se sasvim suprotno, među njima je zavladao neki hladni raskol za koji je krivio sebe.

Nastojao je da štiti sina, što je duže mogao, od strašnog bremena odgovornosti koja se bližila, ali jedino što je time postigao bilo je da se Bravo osećao kao da otac u njega nema poverenja i kao da njim, iz nekog nepoznatog razloga, manipuliše.

Ponekad i nisu imali mogućnost izbora između tajne, laži i istine, mislio je.

On je na kraju morao da izabere, ali tek je sada uspeo da dokuči težinu svog nespeha. Stefi ga je upozoravala da će do toga doći. Stefi koja je njega i njihovog sina poznavala bolje od ikoga. Molila ga je da ne uvlači Brava u svoj tajni život, vikala i plakala, preklinjala na sav glas ali je ostao čvrst u svom ubeđenju. Moja draga Stefi, ma gde bila, molim te, nemoj da me mrziš. Ali sigurno jeste, kao što je znao jasno i nedvosmisleno da ga je volela svim svojim srcem i dušom. Nije mogla da se ne plaši onog drugog Dekstera Šoa koji je bio strog, potčinjen pravilima, neuhvatljiv, koji bi bio odsutan danima i nedeljama, i to u trenucima čiju važnost nije mogla da nasluti. I na kraju, kada je već bila umorna i poražena, rekla mu je. „Vi ste kao stena, svi vi bez krvi, bez osećanja, nema nade u mogućnost promene ili pomaka. To je život na kakav si osudio Brava."

Oči mu se napuniše suzama, uporedo sa naletom neznanih osećanja koja nije mogao da pretoči u reči.

Sada je bila prilika da se sve to promeni, ali ne bilo je prekasno. Kocka je bačena, i ono malo izgleda koje je imao bili su mu oduzeti.

Sada mu se to otkrivalo kao suština, u trenutku slepog providenja; osnovna stvar je bila u tome da Stefi nikad nije razumela, a on nije uspevaio da objasni. U njegovom svetu, izbor nije bio ništa drugo do opasna iluzija koju je nudio lukavi đavo.

„Do đavola, sine”

Bravo se u momentu strese jer je znao da njegov otac nikada ne psuje. Sta god da je imao na umu bilo je važno, toliko je mogao da pretpostavi. Ali sada zaista nisu imali vremena. Polagano i oprezno oslobodi se stiska. Glas mu je sada bio prijatan i pomiriteljski. „Doći ću uskoro. I tada ćemo moći da razgovaramo. Obećavam.”

Dekster So je oklevao, neodređeno je klimnuo glavom, okrenuo se i zaputio prema trotoaru. Bravo je gledao kako prelazi ulicu i potom odlazi niz aveniju. Kuda se to zaputio? Iznenada je shvatio da ne zna šta da kupi Emi. Otac je uvek znao šta njegova deca žele. Mada mu se nije dopadala pomisao da će ponovo biti pod pritiskom očevog rasuđivanja, ipak potisnu ponos i potrča za njim Šestom avenijom, provlačeći se između automobila. Kada je prešao na drugu stranu, Dekster se već penjao stepeništem od braon kamena. Bravo viknu za njim, ali je Dekster već ulazio.

Bravo potrča brže u nadi da će ga stići pre nego što ga Ema uvede u stan. Penjao se ulaznim stepenicama, kada se od eksplozije razleteše prednji prozori. Teška ulazna vrata, izbačena iz ležišta, udariše ga i odbaciše na ulicu.

Odmah se začuše krici zavijanja kočnica, vika i uzbuđenje na sve strane, ali Bravo je bio bez svesti i više nije mogao da čuje svu tu gungulu.

Nije tako”, ponovi otac. Devetogodišnji Bravo podiže glavu i upitne plave oči ispod raščupane kose.

„Gde sam pogrešio?”

„Ne radi se o tome gde si pogrešio.” Dekster se spusti na kolena. „Slušaj me Bravo. Ono što želim da uradiš jeste da upotrebiš svoj um i svoju dušu.

Intelektuaina stremljenja odvešće te daleko u životu samo zato što je gubitak sastavni deo svake životne lekcije”. Pogledao je u zagonetku koju je bio postavio sinu. „’Greška’ je mehanička stvar pogrešno vladanje, delanje, razmišljanje.

Greška je na površini stvari. A ispod površine gde se gubitak iskazuje odatle moraš početi.”

Sve i ako nije razumeo značenje svake reči koju je otac izgovorio, nije mu izmicala njihova poruka. Iskazuje, pomisli, pretresajući tu reč u mislima. Čudna i prelepa, kao dragi kamen koji je jednom video u izlogu prodavnice-sjajan, izbrušen, intenzivnih boja i nekako tajanstven. Osećao je očevu nameru kao živu stvar, opipljivu i prisnu kao otkucaj srca. Bio je svestan šta otac očekuje od njega i, sasvim prirodno i on je to želeo.

I ja želim da se iskažem jednog dana, mislio je, bacajući se i mislima i dušom na rešavanje zagonetke koju mu je zadao besprekorni otac. Probode ga oštar bol, preteći da ga odvuče nekud daleko, a on se protiv toga borio najjače što je mogao. Više od svega je želeo da ostane pored oca, da reši zagonetku jer zagonetke su povezivale sina sa ocem na veoma ličan i tajanstven način. Bol ga opet preseče i zamagli mu pogled na očevu lice koje je svetlucalo kao živa, plutajući u izmaglici glasova koje se najednom razlegoše oko njega, kao jato gavranova...

„Konačno. Dolazi sebi.“

„Bilo je i vreme.“

Glasovi su dopirali do Brava kao kroz neku koprenu. Osetio je muški parfem koji se izdvajao iz neobično slatke smeše mirisa. Od toga mu pripade muka, oseti na sebi snažne ruke, pokuša da ih otrese, ali nije imao snage. Nije mogao da sastavi dve misli, kao da više nije želeo ni da razmišlja.

Otvarajući oči ugleda dve lelujave prilike. Kad je vid počeo da mu se bistri, te prilike se pretvoriše u dva muškarca koja su stajala nad njim. Stariji je bio suvonjav. Imao je naglašeno tamnu kožu i izgledao je kao Indijanac; obučen u beli mantil lekar. Ovaj drugi, desetak godina mlađi, imao je naborano lice, u skladu sa svojim izgužvanim odelom. Bravo primeti da ima iskrzane manžete. Emitovao je jak parfem, u talasima.

„Kako se osećate?“, upita lekar pomalo zapevajući. Isturio je glavu kao jedan od gavranova koje je Bravo zamišljao. Očima boje kafe očitavao je elektronske poruke iznad Bravove glave. „Gospodine Šo, recite nešto ako me čujete, molim vas.“

Kad je čuo svoje prezime osetio se kao da ga je neko polio hladnom vodom. „Gde sam ja to?“, sopstveni glas činio mu se dubok i čudan.

„U bolnici. Sveti Vinsent,“ reče doktor. „Dobili ste gadne modrice, kontuzije, opekotine na par mesta i potres mozga, naravno. Srećom ništa nije slomljeno ili naprslo.“

„Koliko dugo sam ovde?“

Lekar pogleda na sat." Prošla su dva dana otkako su vas doneli ovamo“.

„Dva dana", Bravo podignu ruku prema uhu, ali ga lekar spreči svojom tankom rukom. „Sve zvuči utišano a čuje se i zvonjava."

„Blizina eksplozije prouzrokovala je privremeni gubitak sluha," reče lekar.

„Sasvim normalna reakcija, uveravam vas. Laknulo mi je kada vam se vratila svest. Moram da vam priznam kako ste nas pomalo uplašili."

„Ta vražja vrata su vas spasila. Gospodine Šo, tako stvari stoje", reče mlađi čovek sa jakim njujorškim akcentom.

I tada mu se sve vrati trk ka zgradi, penjanje trošnim kamenim stepeništem, užasna buka i onda... ništa. Najednom je sve stalo. Oseti se ispražnjeno, kao da mu je neka velika ruka, dok je bio u nesvesti, prošla kroz kožu i tkivo i izvadila utrobu.

Lekar nabora obrve. „Gospodine Šo, jeste li me čuli? Rekao sam da će sluh da vam se povрати za nekoliko dana."

„Čuo sam vas." Zapravo, Bravo je to primio pomalo ravnodušno, tako da je delovao kao stoik. „A otac?"

„Nije se izvukao", reče ovaj u odelu. „Žao mi je zbog vašeg gubitka."

Bravo zatvori oči. Soba poče da pluta oko njega, a činilo se i da teže diše.

„Rekao sam ti. Prerano je", reče lekar negde iznad Bravove glave. Onda oseti toplotu, i smirenost zavlada njegovim telom.

„Opustite se, gospodine Šo", reče lekar. „Dao sam vam malčice valijuma."

On se ipakopirao-valijumu i suzama koje su mu pekle oči, suzama koje su mu se slivale niz obraze, ponižavajući ga pred strancima. „Gospode, ne želim da budem miran." Morao je da zna. „Moja sestra. Je li Ema živa?"

„Ona je u sobi malo niže." Odelo izvuče blok i olovku. Za njega ne postoji džepni organajzer.

„Ne brini za nju. Ništa ne brini", reče lekar u želji da ga uteši.

„Potreban mi je na čas“, reče odelo osorno. Usledila je kraća prepirka, koja se odigrala negde na rubnim delovima Bravove svesti, a iz koje odelo izađe kao pobednik.

Kada je Bravo ponovo otvorio oči, ovaj ga je gledao vodnjikavim smeđim očima, sa tragovima crvenila po obodima. Perut na ramenima bila je nalik pepelu od požara. Ili od eksplozije. „Ja sam detektiv Splejn, gospodine Šo.“ Izvadio je isprave. „Njujorška policija."

Iza vrata se začu razgovor, jedan glas bio je stariji i svadljiv. Utihnuo je sa udaljavanjem škripavih kolica. Bravo istrpi muklu tišinu koliko god je mogao.

„Sigurni ste. Nema greške?”

Detektiv izvadi dve fotografije i pruži ih Bravu.

„Plašim se da je najviše stradao u eksploziji.”

Bravo je gledao oca, odnosno ono što je od njega ostalo, položeno na sto. Na drugoj fotografiji, lice u krupnom planu bilo je neprirodno ukočeno i, samim tim, izgledalo je neprijatno. Fotografije su izgledale nestvarno, poput jezive lakrdije za Noć veštica. Gotovo mu se zavrte u glavi od tuge i očajanja. Pogled mu se zamagli i suze, neželjene, potekoše ponovo.

„Žalim, ali moram da vas pitam. Ovo je vaš otac? Dekster Šo?”

„Da.“ Dugo mu je trebalo da to kaže, a kad je uspeo da prevali preko usta, grlo mu je bilo hrapavo kao da je vrištao satima.

Splejn klimnu, vrati fotografije u džep i odšeta do prozora, tiho kao stražar.

Bravo je brisao oči nadlanicom. „Kako je... kako je Ema?”. Jedva se usudio da pita.

„Lekari kažu da je pregmela najgore.”

Te reči su ga umirile, ali samo dok nije osetio kako se očeva smrt svaljuje na njega svom težinom, uništavajući sve pred sobom.

Kroz maglu je video deo nogara stolice, i kada je ponovo otvorio oči, Splejn je sedeo pored kreveta, strpljiv kao mačka.

Detektiv reče: „Znam da je sve ovo za vas teško, ali vi ste očevidac.”

„Šta je sa mojom sestrom?”

„Ali već sam vam rekao.”

„Pregmela je najgore. Šta to znači?”

Splejn uzdahnu dok je krupnom šakom prelazio preko izbornog lica. „Recite mi, molim vas, čega se sećate.” Sedeo je mimo, povijenih ramena, i svu pažnju bio je usmerio na čoveka koji je ležao na bolničkom krevetu.

„Kada ćete mi reći kako je Ema?”

„O Bože, kakav ste vi čovek,” Splejn ponovo uzdahnu. „U redu, slepa je.”

Bravo oseti kako mu se srce steže. „Slepa”

„Uradili su sve što su mogli. Doce kažu da će možda progledati za nedelju-dve, ili će ostati trajno slepa.”

„O, Bože.”

„Eto, to je upravo ono što sam hteo da izbegnem.“ Splejn se nagnu. „Nećete valjda sad da mi se onesvestite?“

Prstima, kao metalnim kleštima, uhvati Brava za lice, okrenu ga ka sebi, i zagleda mu se pomno u oči. Levo oko bilo mu je pomalo razroko, kao da se nešto strašno dogodilo na toj strani lica. Bravo je video kako ga uporno posmatra, što ga nagna da se povrati od panike i očajanja. Otac mrtav, Ema slepa, i sve to u jednom trenu. To je bilo previše, nije mogao da prihvati da se to zaista dogodilo. Mora da negde postoji i neka druga realnost u kojoj je otac preživeo, a Ema nije izgubila vid samo kad bi mogao da je pronađe.

„Gospodine Šo, morate da mi kažete šta se dogodilo. To je jako bitno, razumete.“

„Da“, reče Bravo polušapatom. „Razumem.“ Koliko je uspeo da se priseti, ispričao je brz sled događaja koji su prethodili eksploziji.

Pošto je završio, detektiv ga pogleda. „Pravo da vam kažem, više nisam ni očekivao.“

„Zašto je onda važno da razgovarate sa mnom?“

„Vidite, moram da zaključim ovu stvar, inače će me papirologija pratiti kao pseto po vrućini.“

Bravo oseti kako ga iznova spopada bes. „Zna li se uzrok eksplozije?“

„Curenje gasa u podrumu. Bila je to stara građevina, možda je trebalo popraviti grejanje. Vatrogasci upravo pregledaju mesto.“ Detektiv Splejn okači olovku na notes. „Još nešto, ko je Žordan“ baci pogled na beleške „Milman? Zvao je dvaput dnevno da se raspita za vaše stanje.“

„On mi je poslodavac i prijatelj.“

„To mi je i on rekao. Tako. Ima li još nešto?“

Bravo odmahnu glavom.

„Onda sam ovde završio.“ Odajući utisak nekog ko je obavio posao, Splejn zatvori notes. „Svako dobro, gospodine Šo.“

„To je sve? Ovde se istraga završava?“

Splejn slegnu ramenima. „Da vam kažem iskreno, gospodine Šo, ovde se većina istraga završava. Ovo je veliki grad, milioni ljudi su sa one druge strane, beže u mrak, gamižu kanalizacijom kao crvi.“

Na takve crve ja traćim vreme, iz dana u dan. Ovo ovde je jasno k'o dan, u odnosu na to kakvim se sranjima inače bavim. Kunem vam se, to vas potpuno isprazni, čak i najvedrijeg optimistu pretvori u cinika.“ Ustade. „Kao što rekoh, zaista mi je žao zbog vašeg gubitka, ali vreme je da krenem tamo gde sam potreban.“

I dalje se boreći sa dejstvom valijuma, Bravo se iskrenu. Hteo je nešto da pita. Šta ono beše?

„Čekajte malo. Jeste li razgovarali sa mojom sestrom?"

Splejn je, međutim, već bio izašao.

Bravo se ponovo zavalio, u glavi mu je i dalje lelujalo. U trenutku kada ih je zatvorio, pred očima mu se pojavi slika oca. „Qubitak je sastavni deo svake važne životne lekcije," reče Dekster Šo i rukom pogladi sina po snuždenom licu.

„Nemoj da zaboraviš šta sam te sada naučio."

Zarežao je dok je iz ruke izvlačio iglu za infuziju, počupao je sve priključke za aparate. Seo je i spustio noge sa visokog kreveta. Pod bosim nogama osetio je pod hladan kao led, a kada je hteo da se na njih osloni morao je da se uhvati za posteljину da ne bi pao. Srce mu je mahnito tuklo u grudima, mišići i kosti u nogama kao da su se raspali za ova dva užasna dana koja je bio bez svesti.

Premeštao se po sobi sve do vrata, ispred kojih ga dočeka medicinska sestra Ijutitog pogleda, džangrizajući kao uvređena mlada.

„Šta ste to uradili gospodine Šo?" Imala je širok nos, čvrstu vilicu, kožu boje bele kafe. „Odmah da ste se vratili u krevet."

Posegnula je rukom da ga okrene, ali on se izmaknu. „Hoću da vidim svoju sestru."

„Bojim se da je to nemo..."

„Smesta."

Gledala ga je dok nije postala svesna da on neće popustiti. „Pogledajte se, slabi ste kao novorođenče, ne možete ni da hodate." Nije skidao pogled sa nje. Posle izvesnog vremena ona popusti i dogura invalidska kolica, koja su mu stajala iza leđa. On sede a ona ga pogura.

Ispred Emine sobe on podiže ruku. „Neću da ulazim ovako. Pustite me, hodaću."

Sestra uzdahnu. „U kakvom je ona sada stanju, sigurno neće primetiti razliku, gospodine Šo."

„Možda i neće", reče „ali ja hoću." Podiže se oslanjajući se rukama o naslone.

Medicinska sestra je stajala i posmatrala, prekrštenih ruku, kako se hvata za okvir vrata i polako ulazi u sobu.

Oslonjena nauznak, Ema je izgledala strašno. Ne samo zbog svojih očiju, već i zbog toga što joj je cela gornja polovina glave bila u zavojima. Seo je na ivicu

kreveta, znojio se obilno ispod bade mantila. Srce mu je tuklo kao da je htelo da iskoči iz grudi.

„Bravo.“ Do njega dopre Emin glas, pun i melodičan, koji je zauzimaio celu skalu jedna reč kao pesma.

„Tu sam, Ema.“

„Bogu hvala, živ si.“ Posegnula je za njegovim rukama i stisnula ih kada ih je našla. „Koliko si ti gadno prošao?“

„Nije ništa u poređenju “ nije mogao da dovrši jer je skoro počeo da se guši.

„U poređenju sa mnom, to misliš?“

„Ema.“

„Neću to, ne sažaljevaj me.“

„Nije to sažaljenje.“

„Zar nije?“, reče ona oštro.

„Ema, imaš potpuno pravo da “

„Ma nemoj da se zamajavaš!“, reče ona. „Na koga bi trebalo da se Ijutim? Ko mi je ovo uradio?“ Onda poče da odmahuje glavom. „Odvratno. Dosta mi je i užasa i besa i samosažaljenja.“

Krajnjim naporom volje ona se nasmeja i, kao da sunčeva svetlost prodire u sobu, on je vide onakvu kakva je nekad bila, uspravnu, otvorenih usta, medne kose koja leprša na pozornici, zelenih očiju, širokih obraza i punih usana koje su podsećale na majčine, uždignutih ruku, kao da peva ariju, veličanstvenu i u izvornom obliku, kao da ju je Pučini slušao dok je komponovao.

„Dva preduga, užasna dana čekala sam da te dodirnem, da ti čujem glas.“ Ponovo ga uhvati za ruku. „Ovo me čini srećnom Bravo, ovo dopire do mene kroz večnu tamu. Čak i u najtežim, najcrnjim trenucima, uspevala sam da se trgnem taman toliko da se pomolim za tvoj oporavak, a Bog je uslišio moje molitve i sačuvao te.“ Lice joj se raširi u osmeh. „Želim da i ti sada učiniš isto-da se otrgneš od besa i samosažaljenja. Hoću da veruješ Bravo, ako ne zbog sebe, onda zbog mene.“ Vere? Vere u šta? Zapitao se. Otac je očajnički želeo da mu nešto kaže, ali zbog toga što je ostao tvrda srca, što nije bio spreman da mu oprostí za manipulacije, nikada neće saznati šta je bilo tako važno. Stisnu zube. Zar nije opraštanje najvažniji činilac vere?

„Ema, otac je mrtav, a ti “ dok je govorio u grlu je kao kost osećao nagomilanu gorčinu. Oba dlana mu stavi na lice, kao što je činila onomad, kada je kao dete bio uznemiren i ojađen. Nasloni svoje čelo na njegovo. „Hoću da zastaneš i saslušaj“,

disala je muzikalno „zato što sam uverena da Bog sa nama ima neke planove, a ako budeš pun gneva i samosažaljenja nikad nećeš moći da ga čuješ."

U grlu mu se opet nakupiše osećanja koja su ključala.

„Ema, šta se dogodilo tog dana?"

„Ne znam. I ne sećem se, zapravo." Slegnu ramenima. „Možda je to blagoslov."

„Voleo bih kada bi mogao da se setim nečega bilo čega u vezi s tim šta se dogodilo."

„Gas je cureo, rekao je detektiv. Nesreća. Pusti to, Bravo."

On to nije mogao, a nije mogao da joj kaže zašto.

„Hajde sad da mi pomogneš da dođem do kupatila", reče ona prenuvši ga iz misli.

Osetio je da je jači na nogama kada je ponovo ustao. Došli su do kupatila bez problema. Izgledalo je da je jača od njega, bez obzira na ono šta joj se dogodilo.

Da li je to bilo zbog vere, snažne i prodorne kao potok kad s prolećem počne otapanje?

„Uđi sa mnom", reče mu ona, uvlačeći ga pre nego što je imao priliku da se pobuni. Zaključa vrata, otvori dlan u kojem je bila paklica cigareta i mali upaljač.

„Podmitila sam Martu." Marta je bila njena lična pomoćnica.

Sela je na klozetsku šolju i zapalila, uvlačeći dim i dugo ga zadržavajući u plućima. Dok je izbacivala dim, nasmeja se i reče. „Sada znaš moju tajnu, Bravo.

Dim mom glasu daje onu dubinu o kojoj kritičari trućaju." Protrese glavom.

„Čudni su putevi gospodnji."

„Šta Gospod ima s tim?"

Ona najednom ustane. „0, Bravo, čujem bes, ne možeš da ga sakriješ. Da li si svestan kako je samo ružan, kako kvvari tvoj predivni tenor."

„Ti si ta koja ima predivan glas."

Prstima ga uhvati za obraze. „Maminog imamo i ti i ja, ali ja imam, možda možda samo malo više."

„Znam da misliš da me je tata voleo više," izlanu se on, jer mu je upravo to bilo na pameti.

„Ne, Bravo. Znam ja da me je on voleo, samo što ste vas dvojica imali ne znam tačno neku vrstu posebnog odnosa. Bilo mi je tako teško kad bih videla da ste u lošim odnosima". Okrenu lice prema njemu. „Jesi li plakao, Bravo? Znam da jesi."

Vrhom prstiju pređe preko zavoja na očima. „Zavidim ti na tom luksuzu."

„0, Ema."

„Prvih nekoliko časova pošto me je ovo zadesilo, bila sam u crnoj rupi. Vera je kao drvo, nove grane izbijaju čak i kad se sprema oluja. Kad dođe vreme, nove grane rodiće plodove. Vera je ono što me drži, ono što pridaje smisao ovom haosu, vera održava ovaj svet na okupu u doba kriza." Povuče još jedan, manji dim. „Volela bih da možeš da me razumeš. Kada veruješ, nema mesta očajanju. Žalim za tatom. Skrhana sam jer je deo mene otkinut i više nikad ga neću povratiti. To sigurno razumeš. Ali znam isto tako da njegova smrt, kao i gubitak vida, bilo da je privremen ili trajan, ima nekog smisla. Mi smo deo nekog plana, Bravo. Vera mi to otkriva, to vidim i bez očiju."

„Znači, Bog je isplanirao da tatu raznese eksplozija, mama onako da iskopni?"

„Da“, reče ona odlučno i samouvereno. „Hteo ti to da prihvatiš ili ne.“

„Ne mogu da shvatim kako možeš da budeš tako uverena. To kod tebe nikad nisam mogao da razumem. A šta ako je tvoja vera samo iluzija, ako plan ne postoji? To bi značilo da ne postoji smisao."

„Ne smisao koji bi bio vidljiv."

„Vera. Slepa vera je lažna kao i sve čemu se izruguješ." Bravo se seti onog što mu je rekao detektiv Splejn i stisnu šake u pesnicu. „Kako možeš da živiš u ovakvom svetu a da ne budeš cinična."

„Znam da je tvoj cinizam puka fasada, jer je cinizam samo druga reč za nezadovoljstvo", reče Ema nežno. „Toliko dugo smo pokušavali da održimo kontrolu nad svim onim što upravlja našim životima, ali bilo je uzalud a to strašno frustrira jer šta zapravo mi možemo da kontrolišemo? Skoro ništa. Pa ipak, i dalje zahtevamo nemoguće, čak i kad smo svesni da je to isprazno stremljenje. Šta može da popuni prazninu, ti mi reci? Ne. Slušaj, slušaj me, kada se okrenem od svega, kada pevam, tada znam". Cigareta je dogorela, nepopušena. Mora da je osetila toplotu na prstima jer baci pikavac u klozetsku šolju. Siktav zvuk začuo se iz šolje dok se žar gasio. „Bravo, eksplozija mi je možda oduzela vid, no nekim čudom, ostavila mi je ono najdragocenije što imam moj glas."

Držao ju je čvrsto, osećao njenu postojanost, kao i uvek, dokle mu je sezalo sećanje. „Kada bih imao tvoju veru."

„Vera je lekcija koja se može naučiti, kao i sve drugo u životu", prošaputa mu na uvo. „Molim se da je jednog dana i ti pronadeš u sebi.“

Na drugo uvo šaptao mu je mrtvi otac: „Ispod površine gde se gubitak iskazuje odatle moraš da počneš."

Baš mi je laknulo što si pozvao, Bravo," reče Žordan Milman kad mu se Bravo konačno javio. „Već danima se ne javljaš. Počeo sam da šizim od brige."

„Žalim, od detonacije stvari su postale malo maglovite," reče Bravo u mobilni telefon.

„Ma da, naravno. Samo kada znam da si dobro."

„Dobro sam.“ Hodao je ulicom prema banci. Oporavio se toliko da je mogao da napusti bolnicu i bio je spreman da ode iz Njujorka; ostalo je da se pobrine za još jednu stvar pored Eme, naravno.

„Teško da možeš da budeš dobro," reče Žordan, „Sasvim je razumljivo da nisi."

„U pravu si, svakako."

„Ne kažem to reda radi, mon ami. To je ono što osećam. Tvoja porodica, znaš već o čemu govorim."

Žordan je svakako morao da razume. Mada je bio šest godina mlađi od Brava, odmah su se sprijateljili. Jedne duge pijane noći, tokom koje se između njih rodilo poverenje, ispričao je Bravu da je izgubio oca kada je bio dete i da još uvek žali za njim. Znao je šta znači porodični gubitak. Sasvim nenadano, Bravu je počeo da nedostaje Žordan i život u Parizu. Proveli su dosta vremena zajedno, postali su jako bliski za svega četiri godine, bili su kao porodica.

„Kada je o tome reč, nemam dilema."

Na uglu je stajao policajac, naslonjen na automobil, i ispijao kafu iz papirne čaše. S druge strane ulice, devojčica je skakutala vodeći psa; pored nje hodala je majka. Odmah iza devojčice i njenog psa, išli su muškarac i žena i držali se za ruke. Bili su mladi, plavokosi i plavih očiju. On je nosio crne pantalone i majicu, ona kratku suknju i majicu na bretele.

„Vidi," nadoveza se Bravo, „vraćam se kući za koji dan. Hoću da se vratim na posao."

„Non, važnije stvari tebe čekaju."

Brana popusti i Bravove oči se iznenada napuniše suzama. „Otac mi je poginuo, sestra oslepela ovo je horor, Žordan."

„Znam, mon ami. Potpuno smo uz tebe Kamij takođe."

Kamij Milman, Žordanova majka, bila je i njegova savetnica, sastavni deo

„Lizinjoa". „Želi da ti prenesem da se razbolela od tuge."

„Zaista je divna, kao i uvek. Zahvali joj u moje ime", reče Bravo. „Nemoj da žuriš.

Uradi ono što moraš. U svemu što budeš radio imaš moju podršku, a ako ti nešto bude zatrebalo, ti samo pozovi."

Žena se glasno nasmeja nečemu što je njen ljubavnik rekao i pogleda u Brava. Imala je izraz gladne mačke.

„Hvala ti Žordane. Cenim... sve to.“

„Ma ništa, ništa. Kamo sreće da mogu da učinim i više.“

Par je zastao da razmeni koju sa policajcem, ali njene oči i dalje su bile prikovane za Brava. Smešila se prikrivenim mačjim osmehom, ljubavniku iza leđa.

„Uplašio si me na smrt, znaš li. Mogao si da pogineš, a šta bi onda bilo sa mnom.“ Ljubavni par nastavi, ali je ženin osmeh i dalje labdeo u Bravovim mislima.

„Slušaj me sad, mon ami, treba ti vreme da pozavršavaš očeve poslove. Snaći ćemo se bez tebe. I zapamti, Bravo, moraš da me pozoveš ako ikako mogu da pomognem. Ovde u Parizu, tako daleko, osećam se bespomoćno. Biće bolje obojici ako nekako budem od pomoći.“

Bio je pred bankom. „Merci, Žordan. Sam razgovor... sve ovo. Mnogo mi je bolje, znaš.“

„Onda sam i ja srećan. Bon, bientot, mon ami.“

Bravo spremi telefon i kroz staklena vrata uđe u banku. Cim je kročio na mermerni pod priseti se da ga je otac doveo ovde kada je imao osam godina; sećanje na poverenje koje je osećao dok je držao očevu ruku bilo je neverovatno živo. Otac mu je tu otvorio račun. Kada je napunio osamnaest godina, prema očevoj želji, dobio je sef. I mada je živeo na drugom kontinentu, nikad se toga nije otarasio. Važnost toga bila je nemejljiva. Ma u kom kutku sveta se nalazio, deo njega uvek je bio ovde, u Njujorku.

Kada je došao do zadnjeg dela banke, zatraži da razgovara sa menadžerom.

Nedugo zatim, sredovečna žena u poslovnom kostimu otprati ga niz stepenice do velikog trezora, gde su u policama od sjajnog ojačanog čelika bili poređani sefovi. Trezor je izazivao osećaj teskobe. Podsećao je na mauzolej.

Ušao je i seo, u omanjoj prostoriji, iza zavese, dok je ona otišla po sef. Bio je svestan koliko je srećan što ima prijatelja kao što je Zordan. Upoznali su se u Rimu pre pet godina, kada je Milman došao na univerzitet u kojem je Bravo tada radio. Bravo je imao posebno zaduženje na odeljenju za srednjevekovne religije. Od njega nisu tražili da podučava već da istražuje prastare misterije kojima je obilovala njegova oblast. Mada je tada tek bio prevalio dvadeset godina, već je bio na glasu u pojedinim krugovima, ne samo kao naučnik, već i kao tumač starih spisa i pisama. Slučajno je baš ta oblast opčinjavala Žordana i strašno je želeo da se iz

prve ruke uveri u njegovo umeće tumačenja srednjevekovnih tekstova i rešavanja naizgled nerešivih zagonetki.

Žordan je ostao u Rimu oko mesec i po dana. Za to vreme, uspeali su da izgrade snažno prijateljstvo koje je počivalo na zajedničkim interesovanjima i pogledima. Studirali su zajedno, putovali i ludovali, čak su i sparingovali u mačevanju zanimljivo je da su bili podjednaki u floretu i sablji. Izlazili su na večere i opijali se uz ukusnu hranu, odlično vino i zanimljiv razgovor. Žordan je na kraju ponudio Bravu da pređe u „Lizinjo“. Ovaj je to najpre odbio, ali Žordan je bio uporan i konačno, posle malo povuci-potegni, uspeo je da ubedi Brava da prihvati posao kod njega.

Službenica se vratila sa duguljastom pljosnatom kutijom, koju je ostavila na sto ispred Brava. Izvadio je ključ i otvorio je. Unutra je pronašao svežnjeve novčanica, uredno uvijene i složene, njegovtajni štek za ne daj bože. Dekster Šo ga je naučio još nečemu. Bila su dva sloja, svaki presavijeni svežanj bio je spojen sa drugim. Razmotao je svežanj i iz donjeg levog ugla izvukao ključ koji mu je otac dao pre šest meseci.

Susret je bio kratak ali potpuno drugačiji od prethodnih, pre svega zbog činjenice da je Dekster doputovao u Pariz što, činilo se Bravu, nikada pre nije uradio. Nisu seli, nego su na Deksterov predlog prepešačili Senu preko mosta D'lena, hodajući žustro duž pomalo neprivačnog Grenelskog keja. Bilo je neprirodno toplo jutro za februar, obično oštar i neprijatan mesec, tako da su Ijudi radosno šetali ulicama, kaputa raskopčanih ili nehajno prebačenih preko ruke. Od kada su prošli hotel „Niko“, turisti su iščezli, ali su se zato razmiledi lokalci, što je izgleda i bio smisao cele te parade. Tada mu je Dekster dao ključ, starinski predmet, neobičan i po obliku i radu.

„Ako mi se nešto dogodi,“ reče Dekster, „trebaće ti ovo.“

„Ako se dogodi šta? Tata, šta to pričaš?“ Još jedna mračna i nedokučiva tajna, još jedna strela koja mu se zarila u grudi, tako blizu srcu da je mogao da oseti kako vibrira. Nebo je bilo tamnozeleno. Usled toplote, iznad reke se podigla izmaglica koja je zaklanjala konture zgrada na desnoj obali. Treperili su svetlosni krugovi farova u prolazu. Sirena zaječa tugaljivo, sa barže koja je sporo klizila pored njih. Dole na keju, slobodno je trčkarao pas, isplaženog jezika koji se klatio. Šuštal je lišće divljev kestena, kao ga je neko uznemirio.

„Slušaj sada Bravo, stavićeš ključ negde na sigurno, obećaj mi. A ako se nešto desi, uzmi rezervni ključ koji sam ti dao i otiđi u moj stan.“ Dekster Šo se nasmeja,

uhvativši sina za rame. „Nemoj da si tako iznenađen. Verovatno do toga neće doći.“

Ali sada je došlo. Detektiv Splejn smatra da je eksploziju izazvalo curenje gasa, takav zaključak potvrdila je i federalna policija. Dok je tako sedeo i gledao u ključ okruglaste, hrapave ivice sedam useka celom dužinom i svaki u obliku zvezde Bravo nije mogao a da se ne zapita gde mu je do sada bila pamet šta ako Splejn i federalci greše? Pre šest meseci Dekster Šo je doputovao čak do Pariza, grada koji je prezirao, kako bi pred sina sručio predosećanje svoje bliske smrti. Upućen u prave i istinske misterije srednjevekovnih religija, Bravo nije verovao u okultno. Njegov otac nije bio lujka znao je nešto, ili je u svakom slučaju imao jake razloge da pretpostavi kako mu se bliži kraj. Rastera koprenu crnih misli koje su ga bile obuzele i stavi u džep ključ i dva svežnja novčanica. Potom zatvori i zaključa kutiju i, pošto ju je podigao sa stola, predade je službenici koja je strpljivo čekala ispred.

Po ko zna koji put pade mu na pamet da je Deksteru Šou posao u Državnom sekretarijatu bio samo maska, i da je on zapravo bio špijun.

„Mislim da je sladak“, reče mlada žena sa irazom lica gladne mačke.

Rosi istrese cigaretu i zapali. „Donatela, iznenađuješ me. Moraš da budeš malo probirljivija.“

„Nemoj da si ljubomorana, dragi.“ Dugačkim prstima pomazi ga po mišićima ruke.

„Ne nameravam da te ostavim zbog Brejvermana Šoa.“

„Ali ne bi se tako lako odrekla jednokratne zabave, a?“

Njegovu crnu svilenu majicu namerno je dodirnula noktima kako bi mogao da ih oseti na grudima, preko tanke tkanine.

„Kako priziva sećanja!“ mrmljala je. „Sećaš se našeg prvog susreta“.

„Kako da zaboravim,“ Rosi preko nje pogleda na ulaz u banku. Sedeli su u kafeu dijagonalno od banke u koju je Bravo ušao pre nekih desetak minuta. Izabrali su uvučeni sto, kako bi imali pogled na ulicu a sami ostali neprimećeni. Rosi i Donatela govorili su besprekornim engleskim jezikom, bez akcenta, ali kad bi bili daleko od tuđih ušiju počinjali bi da razgovaraju preciznom, skoro formalnom varijantom italijanskog jezika, karakterističnom za Rimljane.

Najednom zgrabi Donatelu za nežni beli zglobov.

„To me boli!“ zavapi ona, ali on nije popuštao čelični stisak.

Lagano joj je okretao članak sve dok nije otvorila dlan u kojem je bio privezak lančića koji mu je visio oko vrata. „Rekao sam ti, zar ne? Šta sam ti rekao?“

Donatela je napućila usne, prstima je gladila sedmokraki Ijubičasti krst. „Ali prelep je.“

Rosi je znao da je zapravo mislila moćan. Uvek je govorila prelep kada je mislila moćan.

„To je razlog više da ostane sakriven.“ Ne skidajući pogled s njenog lica, rastvori joj prste tako da privezak nestade u procepu njegove košulje. „Šta misliš, šta bi se dogodilo kada bi naš gospodin Šo slučajno video privezak?“

Donatela se pomeri u stolici i mačjim pogledom osmotri celu ulicu. „Saznaće“, reče tonom koji je upućivao na nepogrešivost. „Sve će saznati.“

rućina se teško navali na Brava kad je izašao napolje. Oči naviknute na hladan, metalni polumrak trezora, zaslepilo je svetlo na izlazu, ali ne toliko da se ne zapita da li je već video čoveka na drugoj strani ulice. Izgledao mu je poznato, ali nije mogao da se seti odakle.

Bravo pođe, sa njim se i on pokrenu. Zamičući za ugao, Bravo ga je video u odrazu izloga prodavnice posuđa, u kojem su bili poređani marokanska keramika i sjajni tanjiri iz Turske.

Odao ga je hod, koji prizva i njen mačkasti pogled dok se Ijubavnik obraćao uspavanom policajcu. Namerno se bila zagledala u njega pokušavala je da ga spreči da zapamti njenog pratioca, koji je sada preuzeo ulogu posmatrača.

Ili mu se sve to zapravo pričinjavallo. Nije bio paranoičan, a ni špijun. Možda nije ni otac. Ali nije u to verovao, ne izistinski.

Dokaza je bilo sve više, a sa ovim čudnim ključem i on je postao deo priče. Kad bi samo znao kakva je to priča.

Ema je iznajmila apartman u ekskluzivnom hotelu sa buticima nedaleko od Svetog Vinsenta dok njen stan ne bude obnovljen. Lice joj je bilo manje pokriveno zavojima tako da je mogao da vidi kako je počela da joj raste kosa. Marta je bila prekinula spremanje jela u maloj kuhinji kako bi mu otvorila vrata.

Bravu je trebalo petnaestak minuta da otpešači od hotela i vrati se, upadajući povremeno u prodavnice i naglo izlazeći, sve dok se nije uverio da ga ne prate muškarac ili njegova pratilja. Tek tada je ušao u hotel.

Poljubio je sestru u obraz. „Kako ti je?“

„Bolje,“ nasmeši se ona. „A tebi?“

„Spreman za nove.pobede.“

Osmeh joj je i dalje lebdeo na licu, kada mu reče, „Vidi, nekako mi se čini da već danima hoćeš da mi kažeš nešto. Pošto sada već treba da odeš, moraš da mi kažeš.“ Pogleda unaokolo. Marta je tiho pevušila, potpuno nesvesna okoline.

„Radi se o meni i tati.“

Ona isturi glavu. „Bravo, hej, to sam ja.“ Potapša po sofi i uzdahnu pokazujući mu da sedne pored nje. Najpre oseti njegovu toplotu, a onda reče, „Sve je u redu. Šta god da je posredi, sigurno će ti biti lakše ako mi kažeš. Veruj mi.“

Bravo palčevima pristisne očne kapke kao da želi da se oslobodi pritiska koji mu se javljao u glavi. „Onog dana, tata je hteo nešto da mi kaže. Nešto važno, ili je bar njemu bilo važno. A ja sam to stalno odlagao. Rekao sam mu da ćemo razgovarati posle večere.“ Događaji tog stravičnog dana, koji bi ga spopadali nenadano, ponovo su ga obuzeli i činili da zanemi.

„Može biti da je to što je hteo da ti kaže bilo važno, a možda i nije“, reče Ema. „Ali ne radi se o tome. Treba da kreneš dalje, a nećeš to biti u stanju ako sebi ne oprostiš“. Ema ga obgrli oko ramena. „Misliš da ćeš moći?“

Bravo je ćutao, znao je da ona nije htela niti očekivala odgovor. Samo je slušao i sasvim se predavao onome što je ona pričala. Istina je bila da joj se oduvek divio, i pored dečjih svađa kad su bili mlađi, i to ne samo zbog njenih talenata već i zbog urođene inteligencije.

„Pre nego što si svoje sposobnosti usmerio na procene rizika, bio si naučnik.

Cinjenica je da si i dalje naučnik, kao što sam ja još uvek operaska pevačica. Ono smo što jesmo, Bravo, hteli mi u to da verujemo ili ne, zato što je to utisnuto u nas činom rođenja. Od strane Boga. Da, od strane Boga, genetikom. Ti radiš posao menadžera koji procenjuje rizike, a to nije isto, zar ne? Tata je to shvatao, i onda kada si ti smetao s uma.“

To je već bilo nešto, mislio je dok je izlazio iz hotela. I više od toga. U ovom trenutku, to je bilo sve što je imao.

Bravov sledeći korak bio je putr u Vašington. Na aerodromskom terminalu i u avionu posmatrao je lica i držanje saputnika. Poneo je dva ključa ključ sa sedam zvezda, kako

ga je nazivao, i onaj sasvim običan, od očevog stana i ništa više, osim novca koji je uzeo iz sefa. I on se pitao zašto je poneo taj novac, možda je nešto slutio ili imao predosećanje slično onom koje je oca pre šest meseci dovelo na Grenelski kej.

Poneo je još nešto u glavi su se gomilale činjenice koje je trebalo na neki način složiti.

Zgusnuta vlaga nadolazila je od Cesapika, kao da želi da ga potpuno obavije, dok je napuštao terminal. Na pola puta do taksi stanice zastade, neizgled neodlučan kuda da krene. Beličasto nebo po obodima je bilo prošarano nijansom svetloplave boje, koja se udaljavala od jakog sunca. Kratki kovitlaci vetra na trenutak bi zavrteli u vazduhu prašinu i celofan od slatkiša. Naglo se okrenu i pođe istim putem kojim je došao. Vratio se na terminal i prošao pored velikih staklenih panoa, gledajući ljude u prolazu. Nije bio siguran šta zapravo traži, ali kao životinja koja njuškom osluškuje vetar, osetio je čudno probadanje negde na sredini leđa. Ušao je da popije kafu, otpijao je gutljaje dok je stajao i krišom posmatrao prolaznike. Jednim delom osećao se budalasto, ali onaj drugi, koji se u njemu sve više budio, nije mu dopuštao da se opusti.

Kada su, posle izvesnog vremena, duboko ukorenjeni instinkti bili zadovoljeni, bacio je papirnu čašu u korpu i krenuo nazad prema taksi stanici.

Dekster Šo je živeo u skromno nameštenom jednosobnom stanu u Fogi Botomu, zanimljivoj četvrti Vašingtona uglavljenoj između Bele kuće i Džordžtauna. Pre stotinak godina to područje je, zbog blizine reke Potomak, bilo močvarno i služilo kao deponija. Magla koja bi se podizala iznad reke često se mešala sa gustim, oporim naslagama smoga, sličnog londonskom, koji je poticao od obližnje vašingtonske elektrodistribucije, Godijeve krečane i Krenfordovog preduzeća za puteve. U današnje doba, postalo je pogodno mesto za mnoge kongresmene koji su se tu smestili i stvarali veze, što je, ipak, bilo sredstvo za podmazivanje točkova iznenađujuće staromodne mašine grada.

Stambeni kompleks nalazio se u zgradi od crvene cigle koja se prostirala većim delom Druge ulice. Bila je to moderna, bezlična građevina bez ukrasa i zanimljivih pojedinosti, sa formom prilagođenom nameni, karakterističnom za žalosnu postmodernističku arhitekturu.

Pošto se predstavio vrataru, Bravo se liftom popeo na dvanaesti sprat i krenuo niz hodnik pokriven plavim tepihom. Gurnu ključ u bravu očevo stana. Nije išlo. Pokuša opet, gurkajući ključ napred-nazad kao da mu je potrebno samo malo da opravda svoju namenu.

Već je hteo da pokuša po treći put, kada iza sebe začu glas. Kada se okrenuo, video je kako mu prilazi omanji čovek, crn u licu.

„Ja sam Meni domar. Džoni, vratar, me je obavestio." Pružio je ruku. „Vi ste sin gospodina Šoa, je li tako?"

„Jeste", reče Bravo.

„Sve nas je strašno pogodilo kada smo čuli za prevremenu smrt gospodina Šoa. Svi u zgradi su ga voleli. Bio je miran, znate, gledao je svoja posla, ali je uvek bio srdačan."

Otac, kao i političari, uvek brine o svom imidžu, mislio je Bravo dok je zahvaljivao domaru. „Mislio sam da mi je dao ključ od stana, ali izgleda da ne odgovara."

„Bez brige". Domar izvadi svežanj ključeva i, pošto je izabrao jedan, ugura ga u bravu i otvori vrata. Pomeri se unazad kako bi pustio Brava da uđe.

„Moram da ostanem dok razgledate", reče on, „kućni red. Razumete."

Bravo potvrdi. Kada je, međutim, kročio u stan shvatio je da ništa ne razume. Stan je bio prazan. Razgledao je sobe i plakare, ali nije video nijedan komad nameštaja, nikakvu odeću, ništa što bi ukazivalo da je tu nekad neko stanovao.

Bravo se zapanjen okrenu ka domaru. „Ne razumem. Gde su očeve stvari?"

Domar išturi usne. Zaudarao je na duvanski dim i znoj. „Mislio sam da znate. Oni su još pre neki dan izneli sve iz stana."

„Oni?", Bravo odmahnu glavom. „Ko su oni?"

Domar slegnu ramenima. „Državni sekretarijat, vladini ljudi. Pokazali su mi svoje isprave i ostalo. Tražite li nešto posebno?"

Bravo odmahnu glavom, ne uspevajući da progovori. Ceo očevo život, gde li je nestao?

Domar ga krišom pogleda, gotovo sažaljivo, i reče da bi, posle svega, bilo najbolje da ga ostavi samog. Bravo mu zahvali, ovaj ode.

Bravo zatvori oči, disao je duboko kao da je pokušavao da u vazduhu pronađe tragove očevog prisustva. Naglo otvori oči i još jednom prođe od sobe do sobe, proveravajući fioke, plakare, ormane u kuhinji i kupatilu. Ne samo da su svi predmeti bili uklonjeni iz stana, već je bio brižljivo počišen uzduž i popreko. Dezinfikovan. Čuo je jednom prilikom da je otac upotrebio taj izraz kada su pre nekoliko godina morali da napuste ambasadu u Najrobiju.

Mobilnim telefonom pozva broj očeve kancelarije u ministarstvu. Nekoliko minuta posle, spojili su ga sa Tedom Kofijem, iskusnim analitičarem koga je otac pominjao u nekoliko navrata.

„Bože, Brejverman, tako mi je žao. Kako se držiš?"

„Dobro, koliko je to moguće, bar se nadam", reče Bravo.

„A Ema.“

„I ona.“

„Nedostaje nam, znaš, ali meni najviše. Bio je ovde kao deo inventara. Preko dvadeset godina. Još ne mogu da verujem. Iskreno rečeno, stvarno ne znam šta ću bez njegove stručnosti. Njegova analitičnost je prosto nezamenjiva, svi to ovde znaju.“

„Hvala ti, Tede. Mnogo mi to znači.“ Bravo stade u središte spavaće sobe i sporo se okrenu u mestu. „Da te pitam Tede, šta ste uradili sa očevim stvarima?“

Nasta kratka pauza. „Ne razumem šta me pitaš.“

„Eto, ja stojim u njegovom stanu u Fogi Botomsu, u kojem nema ni komada nameštaja, nijedne krpice. Sve je odnešeno.“

„Nismo mi, Brejvermane.“

„Domar kaže da su neki vladini Ijudi došli. Pokazali isprave.“

„Šta me briga šta kaže domar“, reče Ted Kofi. „Niko nije odobrio uklanjanje stvari iz Deksovog stana, stvari tako stoje. To je strogo protiv pravila ministarstva.“

Neko vreme je bez reči stajao u praznom stanu. Pokušavao je da zamisli oca u tom prostoru, ali uzalud. Zahvalivši Kofiju na pomoći i iskrenom saučešću, prekide vezu.

Pogleda u ključ, posežući za fotografskim pamćenjem kako bi ponovo prizvao razgovor koji su vodili na maglovitom pariskom keju. Šta je ono otac tačno rekao? A, da. „ako se nešto desi, uzmi rezervni ključ od mogstana“. Nikad nije rekao da je ovo ključ od stana. Bravo nije prestajao da vrti ključ koji se presijavao. Na šta je onda mislio?

Ako je hteo da Bravo ode u stan u slučaju da mu se nešto dogodi, zašto onda ovde ničeg nema? Opet oseti iznenadno probadanje u sredini leđa. Je li to neko upozorenje? Setio se para koji ga je pratio ispred banke. Šta li su hteli?

Premotavajući misli u glavi i dalje je gledao u ključ, a onda mu se učini da ima nešto što nije video pre. Kada ga je primeo prozoru, video je niz od šesnaest urezanih sitnih slova. Izgledalo je da ne otkrivaju neku izreku ili određen smisao izvesno je da nisu tvorili određenu reč. Bravo se zapita šta znače.

Iznenada, skoli ga poznato osećanje. Sećao se čuvenih igara sa ocem on bi mu ostavljao šifrovane poruke koje bi majku dovodile do ludila jer su jedino njih dvojica mogli da ih rastumače.

Bila je to jednostavna šifra zamene koju je trebalo provaliti, budući da su pojedina slova ukazivala koja slova treba da stoje umesto onih koja su napisana. Bravo

izvadi notes i olovku i ispisa niz slova, a onda se nasloni na radijator i dade na posao. Ono što bi zbunilo svakog kriptografa stajalo je pred njim kao skica. Provalio je šifru za pet minuta i niz slova postade jedna reč: brvno. Naravno da je znao šta znači reč brvno, ali nije mu padalo na pamet zašto bi se otac mučio da kodira tu reč. Sunce se probijalo kroz prljavo prozorsko staklo, ostavljajući istovetne šare na parketu i ogoljenim zidovima, što je dodatno naglašavalo potpuno prazan prostor, iz kojeg je bio uklonjen svaki trag prisustva Dekstera Šoa.

Bravo još jednom prošetala stanom, prebirući po pamćenju, ali nije mogao da se seti da je otac ikada koristio reč brvno. Odlazak iz stana pao mu je teže nego što je mislio. Živo prisećanje na majčinu bolest bilo je izuzetno bolno, iznova oseti ono što je osetio kada je napuštao bolnicu bol u srcu što je postala zatočenik bolesti, dok je on zdrav i slobodan izlazio u noć obasjanu uličnom rasvetom. Kad je već bio u liftu, zastao je kako bi se okrenuo prema vratima stana. Kad bi samo mogao da prodre unutra i iscedi šta god da je ostalo od njegovog oca. Na ulazu je upitao vratara da ga uputi do najbližeg internet kafea. Najbliži je bio u zapadnoj 17. ulici, manje-više na sredini puta između kružnih tokova Dipon i Skot. Pozvao je taksi i ostao u prohladnom hodniku da sačeka njegov dolazak.

Deset minuta kasnije, sedeo je za kompjuterom, poslužen hladnom kafom i sendvičem od govedine. Stavio je na pretragu reč brvno, ali izašlo je toliko odrednica da je morao da pooštri kriterijum.

Kada je bio na pola sendviča, razmatrao je ostale mogućnosti. Razmišljao je o očevom principu sakrivanja stvari na vidljivom mestu, ali to nije važno u ovom slučaju, pošto Deksteru Sou sigurno nije bilo jednostavno da kodira tu reč. Zašto bi to uradio? Bravo uzdahnu, i počeo da se usredsređuje. Više nije osećao ukus sendviča, nije čuo žamor oko sebe. Zatvorio se u lični svet, za koji je otac znao od njegovog najranijeg detinjstva. Celo biće usmerio je na rešavanje zagonetke pred sobom. Ako je otac sakrio reč, brvno mora da je bilo nešto poznato nešto sasvim očigledno.

Setio se. Znao je da je u pravu otac je jednostavno koristio izreku „skriveno na očiglednom mestu“ za različite slučajeve.

Ostavi ostatak sendviča po strani i vrati se kompjuteru, prsti su mu leteli po tastaturi. Na jednom od mnogih sajtova Vašingtona ukucao je reč brvno. Bio je

iznandjen onim što se pojavilo. Brvno je bilo ime marine koja se nalazila nedaleko od obeliska i Kapitola.

U upravnoj zgradi marine, prosedi starkelja sa cigaretom u belim usnama reče mu da ne postoji brod registrovan na ime Dekster Šo ili nekog drugog Šoa.

Pošto mu se zahvalio, Bravo siđe do obale i vezova za brodove. Laka izmaglica zamutila je boje dana, čineći da sve stvari dobiju ispranu boju starog veša. Dok je prolazio pored poređanih brodova udisao je rezak, gotovo truo metalni miris vode. Još uvek nije znao šta traži nešto je tu svakako moralo da bude, očeva poruka je na to ukazivala. A onda, na trećem doku, video je plavo-beli Kobalt 343, dugačak dvanaestak metara. Na krmi broda zlatnim slovima bilo je ispisano Stefi. Stefi, tako je otac od milošte zvao majku. Stajao je mirno, napetog i opreznog izraza. Možda je bila slučajnost, ali njemu nije tako izgledalo.

Pogledao je na tajanstveni „medeko" ključ. Što je više razmišljao, bilo je sve izvesnije da otac ne bi držao brod registrovan pod svojim imenom, posebno ako se ima u vidu šta se dogodilo sa stvarima iz stana nakon njegove smrti. Taj brod je imao neko značenje, imao je predosećaj da je njegov značaj od suštinske važnosti, inače ga Dekster ne bi nazvao Stefi i sakrio tako da jedino negov sin može da ga pronađe.

Marina je izgledala isprano, a nebo nad gradom ustupalo je mesto nekoj drugoj realnosti. Bio je sam na drvenom doku i osećao je kako uzalud kopa po poslednjoj očevoj ostavštini, kao i pre toga, po njegovom stanu. Uspostavili su vezu preko broda, koji je postao pupčana vrpca novog zbližavanja.

Sa tako dubokom promenom u pogledu na stvari, Bravo se pope na brod. Tražio je tragove, deliće očevog života koji su ostali iza njega precizan skup tragova i šifri koji će voditi njega ali samo njega, do onog što je otac želeo da on sazna. Zastao je na tren, da bi se pozabavio tom mišlju. Šta ako su i drugi bili na tragu nečega što je Dekster želeo da sin sazna, drugi od kojih je zazirao, kojih se pribojavao? Bravo se seti para plavušana, njegovih neobičnih cipela, ženinog mačkastog osmeha koji mu se sada činio zlokobnim, ne kao odraz flerta već tajne za koju je ona znala a koja je njemu bila skrivena.

Osetio je još jednom čudno probadanje u sredini leđa, a onda ga podiđe jeza zbog lošeg predosećanja i on se osvrnu unaokolo, strepeći da bi nepažnja mogla da ga odvede u nepovrat. Šta ako su ovde, ako je pod prismotrom kao što je bio i u Njujorku. Ne, nikoga sumnjivog nije video u neposrednoj blizini. U marini je bilo mirno, nije bilo žive duše. Primetio bi svakog ko bi pokušao da ga prati. A opet,

zagledan u daljinu, video bi nebudere i nizove prozora koji su izazivali vrtoglavicu. Iza svakog od njih mogao je da stoji neko i dvogledom ili teleskopom prati svaki njegov pokret.

Osvrnuo se, sa osećajem bespomoćnosti, neprijatnim i veoma snažnim, a onda se pomalo rezignirano ali odlučno okrenuo onome što se moralo uraditi. Krenuo je od savremeno opremljene kabine, u obliku polumeseca, sa sedištima bež boje i fijokama, ali tamo ništa nije našao. Vrativši se na palubu, uočio je vrata za opremu levo od kormila, odmah ispod niza brojčanika. U njihovom središtu bio je „medoko“ katanac. Srce je počelo brže da mu udara kada je stavio ključ u bravu i okrenuo. Vrata se otvoriše.

Unutra je pronašao pohaban notes, par pozlaćenih manžetni, metalnu značku sa američkom zastavom, naočare, dve pakle cigareta, srebrni zipo upaljač. I to je bilo to. Pokupio je tu zbirku običnih stvari i vratio se u kabinu. Otvorio je obe pakle cigareta i prosuo njihov sadržaj. Razočarao se kad je pronašao samo cigarete. I njih je rasturio, brižljivo je pretražio duvan, ali bez rezultata.

Na dlanu je držao manžetne, ne bi li osetio zaostalo prisustvo svog oca. Otvorio je zipo, upalio ga i gotovo istovremeno zatvorio poklopac. Pogled mu se zamagli dok je gledao kroz stakla. To nisu bila obična stakla koja su se mogla kupiti u svakoj apoteci ili sličnoj prodavnici, to su bila stakla sa dioptrijom. Začudeno je držao naočare u ispruženoj ruci, budući da ih Dekster Šo, koliko je njemu bilo poznato, nikada nije nosio.

Možda on nije znao, možda je to jedna od stvari koje je otac tajio. Postojao je samo jedan način da to sazna. Izlistao je notes, pronašao broj njegovog oftamologa i pozvao ga. Imao je pacijenta, ali kada je Bravo rekao o kome se radi, sekretarica je otišla po njegov karton.

„Naočare?“, rekla je pošto je ponovo uzela slušalicu. „Zašto bi doktor Miler prepisao nošenje naočara gospodinu Šou. On je imao izvrstan vid. Nisu mu bile potrebne naočare, čak ni one za čitanje.“

A ipak, držao je u ruci naočare sa dioptrijom. Još jedan trag? Koje su druge pretpostavke? Rešio je da se pozabavi time dok ne utvrdi da li je na krivom tragu. Bolje je pogledao naočare. Na desnoj ručici bio je naziv proizvođača i modela, na levoj otisnuto ime i adresa optičara. Pozvao je taksi, brižljivo pokupio sve predmete koje je našao i potom sišao sa broda.

Dok se brzo vraćao prema doku i izlazio iz marine, gledao je da li neko slučajno dangubi ili se pravi da nešto radi. Pored njega su prošla dvojica tinejdžera na

biciklu i jedan sredovečan čovek koji je nosio pakovanje od šest piva i poveću trbušinu. Bravo se okreneo i video kako odlazi na dok i penje se na brod Vreme prolazi.

Nastavio je da hoda, požurio je ka ulici gde ga je čekao crveno-beli taksi, upaljenog motora. Ušao je u automobil i dao vozaču adresu u Džordžtaunu.

Dvanaest minuta kasnije izašao je ispred hotela „Četiri godišnja doba“, skladne građevine od cigle u aveniji Pensilvanija broj 2800. Ušao je u hol, bez osvrtnja, skrenuo desno i oslonio se na jedan stub, kraj kog je kroz veliki prozor imao pogled na aveniju.

Unutra je bilo opušteno, mirno i tiho; savršeno sklonište odakle je mogao da baci pogled unaokolo i još jednom proveriti da li je vispren ili paranoičan. Neko vreme gledao je kako iz taksija i gradskih vozila izlaze žene na visokim potpeticama, odane modi, držeći kese iz kupovine. Dvojica biznismena ćaskali su i pušili, a zatim su i oni otišli. Nije video nikog sumnjivog, ali morao je i da se zapita zna li uopšte koga traži.

Izašao je na sporedni izlaz, otpešačio nekih desetak blokova, a onda je krenuo ulicom u kojoj se, nedaleko, nalazila optičarska radnja „Trefoil“. Vlasnikovo ime, Terens Markand, bilo je napisano na izlogu, neupadljivim zlatnim slovima. Bila je to čista, dobro osvetljena prodavnica u staroj zgradi od braon kamena iz doba federalizma. Prodavac iza tezge nameštao je nekoj ženi naočare za sunce, a on je za to vreme prebiraio po okvirima po poslednjoj modi i po cenama od kojih se mutilo u glavi. Žena iza njega izađe iz prodavnice. Prodavac za tezgom bio je visok i suvonjav, upalih obraza i zelen u licu. Nasmehio se Bravu, krajem usana, i time pokazao da je na njega obratio pažnju.

„Šta mogu da učinim za vas, gospodine?“

„Da li ste vi gospodin Markand?“

„Da, ja sam.“ Usne se malo podigoše.

„Zovem se Brejverman Šo“, reče Bravo i izvadi naočare.

„Našao sam ovo u zaostavštini pokojnog oca. Vaše ime je na njima tako da sam pretpostavio da ste ih za njega napravili.“

„Vi ste sin Dekstera Šoa“. Rekao je to sa nekim čudnim snebivanjem.

„Pročitao sam o njegovoj preranoj smrti. Jako mi je žao zbog vašeg gubitka.“

Činilo se da je taman hteo da kaže još nešto i da se, kad je malo bolje razmislio, ugrizao za jezik.

Bravo klimnu. „Zanima me da li možete nešto da mi kažete o načarama.“

„Šta biste hteli da znate?“

„Recimo dioptriju.“

Markand se nije ni potrudio da pogleda stakla. „Ne mogu, jer ih ja nisam nameštao. Gospodin Šo se dogovorio sa tehničarem koji ih je nameštao.“

Bravo spremi naočare. „Hteo bih da razgovaram s njim.“

„Njom“, ispravi ga on. „Ona nažalost više ne radi ovde.“

„Tako. A zašto? Da nije razlog neki nesporazum?“

„Nikako“. Markand je na momenat merkao Brava, napućenih usana.

„Samo se pojavila i dala otkaz, bez otkaznog roka, zamislite! Mladi ljudi, uopšte ne znaju da se ponašaju, šta vi mislite?“ Tugaljivo slegnu ramenima.

„Prava šteta, jer bila je najbolji tehničar koga sam ikad imao, a u poslu sam već trideset godina. Uzmite te naočare kao primer, stakla su obrađena vanredno precizno.“

„Kada je otišla?“ upita Bravo.

„Pre tačno deset dana. Nije se pojavila ni da uzme poslednju platu.“

Pre deset dana, pomisli Bravo. Dan pošto je otac poginuo.

Markand se namršti. „Ali ostavila mi je kovertu, rekla je da je za vas.“ Njegove prefinjene ruke počivale su na staklenoj tezgi. „Bez uvrede. Da li biste mi pokazali neku ispravu sa fotografijom. Samo da bih bio sasvim siguran, razumete me.“

Bravo odnekud iskopa svoju vozačku dozvolu. Optičar klimnu, zatim posegnu ispod tezge, otključa ladicu i izvadi poveću kovertu od velina, starovremenski zapečaćenu crvenim voskom.

Kada je otvorio kovertu, Bravo nađe parče papira na kojem je adresa bila napisana jasnim ženskim rukopisom. Podigao je glavu i video suvonjavog optičara kako ga posmatra i napeto se smeška.

„Dobre vesti, nadam se?“

„To ćemo tek da vidimo“, reče Bravo dok je presavijao papir.

Optičar klimnu. „Ako je to sve, gospodine Šo, požeću vam još prijatan dan.“

Cim je Bravo napustio prodavnicu, Markand se okrenu i na putu do karicelarije oseti kako mu se težak kamen spušta u stomak. Kancelerija je bila preko puta laboratorije i mirisala na zagrejani pesak i plastiku, a sada i na još nešto. Donatela se bila zavalila

u fotelji iza stola, a poluosmeh na njenim punim usnama svedočio

je o nekoj misteriji koja je usadila užas u Markandovo srce.

„Bio si dobar“, reče ona. „Došao je baš kao što si rekao.“

„Moja unuka“, reče optičar. „Hoću da mi je vratite.“

„Sve u svoje vreme.“

„Ako ste je povredili “

„Šta onda?“ Donatela besno razgorači oči i, pošto je odgurnula stolicu, priđe mu zaobilazeći sto. „Šta ćeš uraditi Markand?“

Smeškala se zločesto, tapšući ga po obrazu.

Nije mu bilo pomoći, instinktivno je pokušao da uzmakne. Zastrašujuće brzim pokretom uhvati ga za potiljak.

„Rekla bih vam da ne brinete, ali, zapravo, imate itekako zbog čega da brinete, Markand. Nismo završili sa vama.“

On zatvori oči i zajeca poput deteta. Donatela mu se unese u lice i poče da ga trese kao krpenu lutku, sve dok nije otvorio oči, razrogačene i ukočene. Videla je kako mu beonjače kolutaju, što joj je pričinjavalo veliko zadovoljstvo. „Vi, nadam se, razumete, da je Anđelin život u vašim rukama.“

Stresao se preplavljen osećanjem gađenja. Bilo je nečeg neizrecivo uvredljivog, čak i jezivog, u tome da ime njegove jedine unuke izgovara ovo stvorenje. Upravo je tako Markand počeo da gleda na nju kao na nešto niže od Ijudskog stvorenje iz noćnih mora koje mu je, zajedno sa svojim mužjakom, oduzelo život i sada ga drži kao taoca. Ništa mu više nije bilo važno, jedino Anđela. Bio je spreman da podnese svako poniženje ili gubitak, prodao bi svačiju kožu samo da ona bude bezbedna.

„Sta sada hoćete od mene“, reče on promuklo.

Donatela stavi mobilni telefon na preklop u njegovu ruku koja se tresla i naloži mu, „Pozovi ga.“

Markand otvori telefon i otipka brojeve. „Upravo je izašao“, reče kada je čuo Rosijev glas. „Naravno da znam kuda je otišao, već sam vam rekao. Da, siguran sam.“ Osećao je pogled tog stvorenja kao zadah proždrljive zveri razjapljenih čeljusti.

Obuzet mislima, Bravo se vrati do hotela i uze taksi. Rekao je vozaču da ga odbaci preko reke Potomak, do Fols Čerča u Virdžiniji. Na adresi, napisanoj na parčetu papira, nalazila se kamena kuća, strmog krova od sive šindre, smeštena u tihom ulici sa drvoredom.

Talas ružičastih ruža penjačica ukrašavao je belu ogradu prednjeg

dvorišta; s jedne strane hlad je bacalo drvo kruške, s druge japanski javor. Gusta, metar visoka živa ograda bila je zasađena uz temelje.

Do vrata, boje trule višnje, vodile su mahovniom obrasle kamene ploče, postavljene između uredno podrezanih azaleja.

Vrata su se otvorila i pre nego je pozvonio. Na njima se pojavi vitka, Ijupka devojka; kosu boju cimeta skupila je u rep, otkrivajući široko čelo i velike sive oči, blago iskošene na krajevima.

„Izvolite“, reče ona kruto.

„Ja sam Bravo Šo.“

„Gde si do sada?“ reče ona i pomeri se kako bi ga pustila da uđe.

Izostala je atmosfera dobrodošlice koju je očekivao. Kuća je, zapravo, i pored kamenih pregradnih zidova, odavala topao utisak, ali bez posebne atmosfere. Na drvenom podu nije bilo tepiha, kauč je bio presvučen mrkom čupavom tkaninom, nameštaj su činili još i stakleni stočić sa iskrivljenim metalnim nogarama i poveći kameni kamin koji bi pre odgovarao lovačkoj kući. U antikvarnoj vitrini od orahovog drveta, iza romboidnih stakala bili su poređani tanjiri i činije. Na suprotnom zidu nalazila se velika slika tamnim i jakim tonovima naslikan portret žene u stolici, mlade i privlačne, ruku opuštenih na krilu, glave zabačene izazivački, blelih očiju koje počivaju na posmatraču sa nekom neobičnom upornošću. Odavala je utisak zaustavljenog pokreta, kao zapeta strela koja treba da poleti kroz sobu.

„Da li ste?“

„Dženi Logan. Napravila sam naočare prema uputstvima vašeg oca.“

Svetlosiva šljašteća majica i džins okačen o kukove otkrivali su da je u dobroj formi, ali ujedno i oblik nogu. Imala je koščata ramena, mišićave ruke potamnele na suncu, a vrat joj je bio izdužen i graciozan. Odavala je utisak nekog ko pristupa ispitivački svemu sa čim se sretne.

„Zašto?“ reče Bravo. „Takođe, zašto je moj otac hteo da se sretnemo?“

Taman kad je htela da odgovori, okrenu glavu. Celo telo joj se ukruti.

Napregnuvši se, i on je čuo i već je kretao prema ulaznim vratima. Ona ga zaustavi i pokaza mu dvojicu muškaraca kakb izlaze iz crnog kombija. U tom trenutku, kućom odjeknu prasakzadnjih vrata koja su popustila pod naletom ručnog ovna.

Dženi zgravi Brava za ruku i povede ga u dnevnu sobu, na prvi pogled prema zadnjem delu kuće. Kad su dospeli u hodnik, ona podiže vezeni tepih, ispod kojeg su bila vrata. Spolja se začu vika, odlučno dahtanje, kada ona otvori vrata.

Do njih dopreše glasovi, oštri i odsečni; naredbe su izdate, a potom su čuli bat teških cipela. Kuća je bila opkoljena. Ali ko ih je opkolio?

Bravo nije imao predstavu, a sada definitivno nije bilo pravo vreme da pita Dženi.

Strčao je dole, preskačući prva tri stepenika strmih čeličnih stepenica i udarivši desno rame. Tiho jauknuvši, on povratu ravnotežu dok je ona išla za njim. Bacio je pogled i video je kako zastaje da povuče tepih preko vrata koja je tiho zatvorila i zabravila debelom metalnom rezom.

Rosi" je repetirao „gloka“, sledeći dvojicu muškaraca u kuću Dženi Logan. Na njegov znak oni ispustiše ručnog ovna, izvukoše oružje i potrčaše niz hodnik. Rosi se penjao uz stepenice, preskačući po tri odjednom. Metodično je pretraživao gornji sprat, proverio je obe spavaće sobe i plakare. Bio je majstor svog zanata, ne bi pucao nasumice, rešetajući sve oko sebe u slepoj nadi da će pogoditi metu. Mrzeo je ovaj zadatak, a posebno to što je morao da bude u Americi. Jedva je čekao da se vrati Rimu, sunčanim ulicama, ushićenom čavrljanju prijatelja i komšija, naslagama viševjekovne prošlosti koju je osećao pod prstima. Sve je ovde bilo sjajno i blistavo, gutalo se proždrljivo i u ogromnim količinama, ružno u svom agresivnom pomodarstvu. Pretražujući plakare, jedan za drugim, pomisli kako Americi nikad ništa nije bilo dovoljno, bez obzira koliko ima ili će ikad imati. Senzibilitetom čoveka iz Starog sveta uvideo je da je histerija obuzela svakog Amerikanca, histerija koja nije trpela odstupanje, bez pogovora, bez... kako ono beše Amerikanci vole da kažu? Kako ja kažem ili nikako. Uh, vratiti se na Via del'Orso koja miriše na cigle i sveže pečen hleb, kradom merkati široke kukove mladih devojaka, njihove bujne grudi i vatrene poglede.

Kada je dospeo do kupatila, pridružiše mu se ona dvojica sa ručnim ovnom.

Odmahnuše glavama, odrečno. Strgnuo je zavese na kadi, stupao nogama po popločanom podu, kucao po zidovima tražeći vrata skrivenog prolaza ili skrovište. Nije se zavaravao time da se nalazi u običnoj kući. Stanar nije bila obična žena, ova je bila u stanju mesecima da se priprema za ovakav upad.

„Mora da su ipak negde, ili na tavanu ili u podrumu“, reče Rosi dok ih je predvodio do drugog kupatila. „Vas dvojica pronađite vrata od tavana i pretražite ga. Ja ću ostale povesti u podrum.“

ekoliko trenutaka bili su u potpunom mraku. Bravo je čuo njeno disanje, osećao je kako im se mešaju mirisi, u tesnom ćošku, kada je sišla niz merdevine. Sve jači zvuci, koji su se probijali kroz pod, bili su nagoveštaj da je kuća u celosti okupirana. Koliko ih je, pitao se Bravo. Dvojica ispred, isto toliko pozadi? Više? Umirao je od želje da popriča sa Dženi, ali ga ona ponovo uze za ruku i povede kroz podrum koji je mirisao na kamen, trošno drvo i farbu.

Nije imala nikakvih problema da se snađe u mraku, što ga navede na pomisao da je ovu vežbu ponovila mnogo puta. Zašto? Da li je očekivala napad? Bravu je postajalo jasno da je njegov otac bio umešan u nešto tajnovito, nešto što je brižljivo skrivao čak i od svoje porodice. Zašto je tajio svoj život od njih? Zašto ih je obmanjivao tolike godine? Kakva to osoba može da učini?

Takve misli su ga razjedale i nije uspevao da se odupre. Zastali su ispred nečeg što je izgledalo kao čvrst zid. Posegnu rukom i uveri se da je imao pravo. Na zvuk jake eksplozije on se trže, prođe ga hladan znoj, i potom se seti one druge, jače eksplozije; taj užasni trenutak vrati mu se iz sećanja vrlo živo i u svoj svojoj silini i strahoti prenese se u sadašnji momenat. Vrata od podruma bila su razneta puškom, usledilo je brzo i zlokobno škripanje cipela po betonu. Oseti njenu ruku na ramenu kako ga čvrsto pritišće, tako da čučnu pored nje.

Čuo je kako baulja napred i krenu za njom do nečeg što se u prvi mah učini kao udubljenje u zidu. Kad je ušao, osetio je strujanje vrelog vazduha i, podigavši glavu, vide parčence prozračnog neba oivičenog crnim ramom, kao apstrakciju spoljašnjeg sveta. To je bio dimnjak ili pre, kako nije bilo cevi, neki prolaz skriven iza dimnjaka. Mada je bilo malo svetla, video je da Dženi gura deo kamenog zida video je da su to vrata postavljena na šine, iste veličine kao i otvor kroz koji su prošli. Kad su vrata bila stavljena na mesto, zid je izgledao kao da je bio iz jednog komada.

Dženi se okrete u tom skućenom prostoru i ponese kantu sa bojom koju mora da je pokupila u podrumu. Već se penjala uz metalne šipke koje su u pravilnim razmacima bile uglavljene u zid. Pratio ju je bez oklevanja.

Rosi blago zastenja dok je raznosio rezu na vratima podruma.

Trčeći niz stepenice u pratnji svojih Ijudi, oseti da mu se poz-

nata gorčina skuplja u dubini stomaka. Bilo je nečeg u toj krvi koja je kiptela njegovim telom, vrelini koju je proizvodila u dlanovima, prstima i stopalima, njenom bakarnom ukusu kao da je zagrizao metalnu šipku, nečeg što je budilo elementarne nagone, što je bilo veće od života, besmrtno.

Nozdrve su mu plamtele kao da je vuk u lovu. Sišli su, njihov miris izdizao se kao isparenje u vazduhu. Na pokret njegove leve ruke, ova dvojica upališe baterijske lampe. Najednom, kao da je ih obuzelo snažno osećanje olakšanja. Nije bilo kutka u kojem bi neko mogao da se sakrije, skrovišta ili rupe, nije bilo nikakve senke, osim njihovih, koje su ih poslušno sledile.

On im pokaza na zidove. Udarali su u beton kundacima poiuaautomatskih pušaka, pomerali kartone i kutije i zavirivali iza njih.

Rosi je znao da iz podruma sigurno vodi izlaz. Žena ne bi pavela Soa dole bez razloga. Samo ga je trebalo pronaći.

Prepustivši pomoćnicima da sistematično proveravaju zidove i pod, on se pobrinuo za ostalo. Nisu našli nešto što bi im bilo od koristi: bojler, grejač za vodu, donji deo dimnjaka od čvrste cigle, nije bilo ventilacije ili praznina. Bojler i grejač bili su odmaknuti od zida. Tu za njega nije bilo ničeg, pa se okrenuo dimnjaku. Šetkao je oko njega, a onda stao da ga osmotri, pitajući se zbog čega je išao sve do podruma. Nije bilo otvora koji je mogao da vidi, ni razloga da se to nalazi ovde. Stavio je dlan na ciglu, zatvorio oči. Jedan od njegovih ljudi nešto mu reče.

„Tišina!" prasnu on.

Mrtva tišina. A onda...

Osetio je, ili je bar mislio da je osetio, lagane vibracije koje je prenosila cigla i koje su dolazile iz dimnjaka.

Šta ako postoji otvor koji vodi gore?

Rosi viknu i njegovi ljudi se pokrenuše.

a je podrum provaljen, znali su po zvucima i vibracijama.

Bravo je pokušavao da ne misli na poteru dok je sledio Dženi, sada su već sigurno prošli prvi sprat. Nije video otvor kamina po čemu je zaključio da je otvor kojim su se penjali izgrađen iza pravog dimnjaka od cigala.

Pravo iznad njega, Dženi se penjala sigurnim korakom. Procenio je da su već prošli drugi sprat, tavan, krov. Sve vreme vazduh u dimnjaku postajao je topliji i vlažniji, parče neba se širilo sve dok Dženino telo nije sasvim zaklonilo svetlo. Ona je izašla i sada je već mogao da joj vidi lice, koje ga gleda odozgo.

„Hajde“, reče ona brzo. „Hajde!"

On izađe i svetlost ga zaslepi. Žmirkao je približavajući se Džejn, koja je već potrbuške legla na krov. Krov je bio nagnut ka prednjem dvorištu, i dok je puzao pored nje, rame uz rame, video je ulicu ispred kuće. Crni linkoln „avijator" bio je parkiran na uglu, blokirajući ulicu, otvorenih zadnjih vrata. Ne mestu vozača sedeo je muškarac.

I pušio. U ruci, prebačenoj preko volana, držao je pištolj. Drugi se naslonio na prednji deo automobila. Nije skidao pogled sa ulaznih vrata. Ako je bio naoružan, dobro je to skrivao.

Bravo oseti kako mu Dženi dodiruje ruku. Do njega dopre njen miris, lavande i limete. Njena kosa na suncu je imala bakarni sjaj. Pokazala je na sebe, gestikulirajući. I to taman kad je zaustio da je pita šta hoće da postigne tim spuštanjem nadole. Krenuo je za njom, ali ona se namršti, pokazujući mu da ostane na mestu.

„Ostani tu“, reče ona. „Sačekaj me.“

Klimnuo je glavom i posmatrao je kako se premešta na ivicu krova. Tada je otvorila poklopac farbe i stavila kantu na ivicu. Okrenuvši se na bok, izvadii je upaljač i kresnula. Iskusnim pokretom zapalila je sadržaj kante i bacila je preko. Dok je puzala prema njemu, začuo se prasak, odmah zatim i horski glasovi. Javiše se i pramičci crnog dima, praćeni palcanjem plamena.

Dženi je za to vreme došla do njega i zajedno se pomeriše prema ivici krova. Ispod njih, „avijator" je bio napušten, vozač i njegov kompanjon otrčali su u pravcu meteža pored kuće. Dženi skoči preko ivice krova, pravo na živu ogradu. Bravo skoči za njom. Grančice su pucale pod njegovom težinom i on, preko košulje koja se pocepala na nekoliko mesta, oseti bolne ubode na ramenu i leđima.

Pomogla mu je da siđe sa ograde, i potom potrčaše trotoarom, prema „avijatoru". Gurnuvši ga unutra, ona sede za volan. Ključevi su bili u bravi, izvesno zato da bi se olakšalo odstupanje ako se ukaže potreba.

Motor se upali i ona ubaci terenac u brzinu. Kad su već bili malo odmakli, Bravo je u retrovizoru video grupu ljudi kako trče. Zvirnu a zatim se okrenu. Da li je to bio čovek kog je video ispred banke u Njujorku? Prilika pored njega podignu pištolj prema automobilu i on joj viknu da je upozori, ali taman kad su skretali za ugao, učini mu se da vidi tog čoveka kako napadaču sa pištoljem obara ruku nadole.

Kada je ponovo skrenula, ona ga upita: „Zašto si se okrenuo?"

Odmicali su ulicom Litl Fols.

„Mislim da sam nekog prepoznao.“

„Pa, jesi li ili nisi?“ upita ona odsečno. Besni zvuci sirena i škripanje kočnica pratili su skretanje ulevo, na put 7.

„Hej, lakše malol“

„Pa ti si me upozorio da će da pucaju“, reče Dženi ne skidajući pogled sa puta.

„Misliš da neće pokušati da nas prate?“

Ona zaobiđe prastari kamion za dostavu i ubrza. Prema položaju sunca, Bravo odredi da se kreću jugoistočno.

„Nisi mi odgovorio“, nastavi ona. „Jesi li prepoznao nekog od napadača?“

„Jesam“, reče Bravo nakon kraće pauze. Oštrina u njenom glasu ga naljuti, ali ubrzo shvati da mu je baš takav ton skrenuo pažnju. To mu zasmeta još više.

„Video sam ga ranije, u Njujorku.“

„Siguran si?“

Bravo klimnu nedvosmisleno, „Jeste, on me je pratio.“

„Je li bio sa ženom?“

„Šta?“

„Mladom, upadljivom, voli da se nabacuje.“

Bravo se okrenu tako naglo da mu vrat škljocnu. „Kako si znala?“

„To je bila smišljena pretpostavka.“ Osmehnuvši se krajičkom usana, skrenu oštro udesno, kroz crveno, na auto-put Li. Ponovo se začuše sirene i žustre psovke.

„Njegovo ime je Rosi. Ivo Rosi. Obično radi u tandemu sa ženom koja se zove Donatela Orsoni.“

„Izgledali su kao Ijubavni par kada sam ih video prvi put.“

„Životinjski magnetizam“, reče ona suvo. „Ne bih baš da sa nekim od njih vodim Ijubav.“

Ona skrenu desno u ulicu Džekson, a zatim se malim ulicama jedne stambene četvrti zaputiše ka zelenom prostranstvu.

„Ko su oni zapravo?“ upita on.

„Članovi sub rosa organizacije, poznate kao Vitezovi svetog Klimenta.“

Rekla je to tako nehajno da su gotovo počele da mu nedostaju ranije fraze.

„Proučavao si ih, pretpostavljam“.

Zaista jeste. Pročitao je o njima sve što je moglo da se pročita. „Preko Vitezova se prenosila papina božanska poruka do Svete zemlje pre, za vreme i posle krstaša.“

Dženi klimnu, mršteći se. „Izvršavajući volju Rima, oni su bili desna papina ruka u borbi protiv muslimanskih nevernika i onih sekti koje su papa i njemu pokorni koncil osudili na propast zbog jeresi prema vladajućem učenju. Rosi i Donatela

pripadaju Vitezovima od Polja, nazvanih po sveštenicima-ratnicima koje je njihov red slao u Svetu zemlju da se bore protiv osmanlija u krstaškim pohodima. Ti Ijudi su posebno obučavani da ubijaju."

Pominjanje vitezova odmah je budilo pomisao na Red. „Kako znaš toliko o njima?"

Pogleda ga na tren. „Ja sam njihov krvni neprijatelj. Ja sam članica Reda Gnostika observatine."

„Istorija kaže da su Vitezovi svetog Klimenta krajem osamnaestogveka likvidirali i poslednje pripadnike Reda."

„To je istorija", reče ona, „a postoji i tajna istorija sveta."

„Što treba da znači?"

„Istina je da su Vitezovi pokušavali da nas zbrišu sa lica zemlje, ali nikad nisu uspeli. Posle svakog njihovog napada, mi bi se povlačili još dublje."

„Red i dalje postoji, Vitezovi svetog Klimenta i dalje postoje?"

„I sam si video ovo dvoje. Šta se još uklapa u tu priču poslednjih dana?"

„Opet, ja... “

„Tvoja obuka u srednjevekovnim religijama, tvoje fizičke pripreme, neobjašnjivi izostanci tvog oca.“

Bravo oseti kako mu se hladan grumen gomila u stomaku. Oseti užas kad shvati da sve one slučajnosti i razmišljanja, sumnje i naizgled nepovezani, razbacani događaji počinju da se sklapaju u celinu.

Pogledala ga je. Sve se to jasno videlo i na njegovom licu. „Sada znaš, je li Bravo? Moguće je da je to oduvek bilo duboko skriveno u tebi, da si oduvek znao. Tvoj otac je bio Gnostik observatine."

Bravu kao da je neko glavu stavio u stegu. Teško je disao.

Pogledao je kroz vetrobran, u nadi da bi priroda mogla da mu podari neku utehu, ali već su stizali, jer među drvećem ugleda spomenike od sečenog belog kamena i granita, prošarane tačkicama kao na ptičjim jajima Nacionalni memorijalni park. Vodila ga je na groblje.

Nad celim tim prizorom nadnosila se pojava njegovog oca, čuo se i poznati glas. „Koliko god upomo pokušavao, nema načina da izmeniš prošlost."

Ivo Rosi, Vitez od Polja, koji je sada jahao na moćnom crno-žutom motociklu

„BMW K 1200 S“, presrete dostavni kamion koji je Dženi prošla na putu 7.

Donatela je bila za drugim volanom, upravljajući trotoncem kao da je trotinet.

Razgovarali su preko mobilnih telefona, izgovarajući kratke, gotovo šifrovane rečenice, kao ljudi koji se dobro poznaju.

„Kako pokazuje elektronski tragač u 'avijatoru', sad idu Timber lejnom ka zapadu", reče Rosi.

„Groblje". Donatela je uvek bila korak ispred svih. Zbog toga je bila dragocena Rosiju upravo onoliko koliko je plašila sve ostale. Poznavali su se još iz detinjstva, otkad su se sreli u prljavim zabačenim ulicama Rima, istražujući tajne tela koje su bile nove i opasne. Prilagodljivi do kraja, preživljavali su hraneći se nesrećama drugih, nesrećama koje su najčešće sami izazivali.

Prvi susret ostao mu je zauvek urezan u pamćenje. Gipka i strašno mršava, trčala je uskom uličicom u kojoj se upravo spremao da upadne u zadnji deo prodavnice i ukrade novac ili hranu. Otpozadi su je obasjavali farovi „fijata" koji je truckao za njom. Oči su joj bile širom otvorene i usredsredene, otvorenim ustima gutala je vazduh. Trčala je već duže vreme; nije morao ni da vidi njen očajan izraz da bi znao da se potera bližila kraju. Uzeo je polugu i, kad se fijat približio, raspalio je po vozačevom staklu. Auto poskoči i zanesu se kao ranjena životinja. Počeo je da struže zidom, bacajući vatromet varnica. Vozač iskoči i pre nego što se automobil zaustavio. Bio je obučen u dugačak crn kožni kaput. U ruci je držao pištolj. Rosi, koji je ostao zatečen, iznova zamahnu polugom i polomi mu zglob. Pištolj odlete, a ovaj se okrenu i udari Rosija pesnicom u stomak. Rosi se presamiti, bespomoćno dahćući, i ovaj mu ote polugu iz obamrlih prstiju. Zamahnuo je polugom pravo prema Rosijevoj glavi, ali Donatela, pošto je bila uzela pištolj, sada im se odlučno približavala da bi konačno ispraznila u njega ceo šaržer.

Od tada su postali kao blizanci. Zajedno su regrutovani u Vitezove svetog Klimenta, zajedno su prošli obuku za Vitezove od Polja, čije su krvave ciljeve sasvim prirodno prihvatili. Znali su često da počinju i završavaju rečenicu onog drugog, da misle isto, iz istih pobuda.

Zajedno bi se prepuštali, prikradali se plenu, infiltrirali se u organizacije i institucije, po naređenju. Uvek bi izvršavali naređenja, s poletom, radosno, posvećeno, skoro sa osećanjem svete dužnosti, jer su Vitezovi svetog Klimenta za te siročiće bili i otac i majka.

„Ovo nema smisla", reče Rosi ubrzavajući ka zapadu. Na auto-putu je bilo mnogo automobila, kamiona, terenaca, beskrajnih mogućnosti. Oseti poznati nalet ushićenja. Javi se i svest o tome šta mu je pružao život u Voire Dei. Opravdao je

njegove prirodne instinkte. Umesto da beže od zakone, bili su izvan njega, imali su imunitet. Jedino je drugi učesnik Voire Dei mogao da zna ko je on i da mu se suprotstavi, ali smrću Dekstera Šoa više nije imao od koga da strepi, svakako ne od ovog čuvara i njenog bespomoćnog štíćenika.

„Ali šta može da se očekuje od nje“, reče on, „ako se uzme u obzir šta joj se od jutra do mraka vrzma po glavi?“

„Slabost koja će im doći glave.“ Donatela lako promeni brzinu i ubrza. Kada je bila na zadatku osećala je kako se svet pred njom otvara kao cvet, i to ju je činilo srećnom. U vreme praznog hoda, izglednijala se seksualno, patila je od nesanice i grizla nokte do krvi. Tada bi u njoj počivala samo patnja, nijedno drugo osećanje nije joj bilo blisko. Sada je imala cilj koji je u njoj brujao kao puna košnica. Nije više osećala bol, ništa što bi moglo da je odvрати, zaustavi, da je natera da zastane.

Groblje se pružalo unaokolo nepregledan, spokojan, miran grad mrtvih, svež i zelen, mirisao je na pokošenu travu, potočnjak i divlju gomoljiku. Nekakvo odmorište počivalo je u dubokom hladu starih hrastova, drveća belog gloaga i borova. Ptice su letele na sve strane, posvuda su bila jata insekata. Odmah iza njih bila su vrata groblja „Majmonides“. S leve strane, južno, bilo je prostrano Nacionalno memorijalno groblje.

Dženi ih povede popločanim puteljkom, između niskih grobnica, nekropola koje su zagasito sijale prošarane sunčevim zrakama.

Iznenada stade, kao da se konačno na nešto rešila. Okrenu se Bravu i pogleda ga pravo u oči. „Slušaj me, Bravo, moram nešto da ti kažem. Tvog oca ubila je eksplozivna naprava.“

Bravo oseti bolno razdiranje u utrobi. „Ali iz policije su rekli da je došlo do curenja gasa.“ Oseti kako mu se vrti u glavi. „Uveravali su me da je nesreća.“

„To je upravo ono u šta je trebalo da poverujete“, reče ona i pogleda ga ne trepnuvši. „Njegova smrt nije bila slučajna. Dekster Šo je

„Kako ti to znaš?“ Bio je svestan da je to izgovorio grubo, svađalački. Nije želeo da joj poveruje. Razumljivo je da nije želeo da joj veruje.

„Dekster Šo je bio član Haute Courunutrašnjeg kruga, predvodnika Reda. U poslednjih petnaest dana, ubijena su petorica članova Haute Cour-jednog je ugušila na riblja kost, drugi je izgubio život u klasičnoj jurnjavi. Treći je pao. Zapravo, pre bi se moglo reći da je gurnut preko balkona svog stana na dvadesetom spratu, a četvrti se utopio na jedrenju. Tvoj otac bio je peti.“

Slušajući je, u Bravu se budilo osećanje užasa, sve dok ga najednom ne preplavi sećanje. „Hoću nešto da ti predložim“, rekao je Dekster Šo na svoj uobičajeni, uvijeni način. „Sećaš li se starih treninga?“ Taj isečak poslednjeg razgovora sa ocem urezao mu se u pamćenje kao drvorez koji je uradio umetnik. Bila je u pravu, i on je to znao. Naravno. Znao je, shvatio je to čim se trgnuo, čim je počela da govori. Kao da je taj višestruki šok očeva smrt, osakaćena sestra, njegova kontuzija učinio da se u njemu probudi instinkt, dugo umrtvljen osećaj za opasnost, za zaveru, tajne, osećaj za jedan skriveni svet koji je nasledio od oca.

Krenuše u šetnju, na njen predlog, jer je znala da je kretanje, čak i sasvim lagana šetnja, ono što mu je u ovom trenutku najviše potrebno.

„Diši, Bravo“, reče, gledajući ga blago i nežno.

„Biće ti bolje ako budeš duboko disao.“

Uradio je kako mu je rekla i u tome ga zateče misao da je sada u njenim rukama. Nije to bilo sasvim neprijatno, budući da je u njemu sazrevala svest da se njegov svet, otkako se probudio u bolnici, promenio zauvek. Kao da je u nekom trenutku prešao na nepoznatu teritoriju. Iznenada sam, bio je prisiljen da se prilagodi novom svetskom poretku o kojem nije znao ništa.

„Reci mi nešto“, reče on. „Saznao sam tokom studija da su Gnostici observatine navodno jeretička struja franjevacu observatine, koji su raskrstili sa tradicionalistima i sa onima koji su sledili zvanično učenje. Je li to još uvek verski red? I šta je sa tobom? Stekao sam utisak da su članovi Reda isključivo muškarci.“

„Nekada je bilo tako“, reče Dženi. „Veruj mi da i dalje ima onih koji bi da je tako i ostalo, koji na mene gledaju kao na maler. O njima ćemo malo kasnije, ali da ti najpre odgovorim na prvo pitanje. Red je sada apostatski, izašli smo iz striktno verskog delovanja.“

„Zašto?“

„Nekada davno vera je bila zakon, vrhovna snaga univerzuma, ali vremenom je ta snaga venula, prepuštena kraljevima, ratnicima, parlamentima i predsednicima. Kako je moć vere opadala, i Red se prilagođavao vremenima, ulazio je centre moći sekularnog sveta. Postali smo biznismeni i političari.“

„I sve to vreme sledili smo Vitezove, čije je misija da moć bude koncentrisana u što manjem krugu: Kajzer, Hitler, Musolini, sada ti je već jasnije.“

„Hoćeš da kažeš da Vitezovi svetog Klimenta stoje iza -“

„Svakako su imali svoju ulogu, podmazivali su točkove, a mi Red, radili smo šta je trebalo da ih sprečimo, kako bi omogućili demokratizaciju moći. To je sama

suština skrivenog sveta mi ga i dalje zovemo drevnim imenom, Voire Dei, Božja Istina u kojem delujemo."

„Hitlera smo tokom četrdesetih godina držali hipnotisanog astrološkim kartama, koju su ga navodile da pogreši kad god je bilo moguće, da rastegne svoju vojsku u Rusiji i Zapadnoj Evropi. Pazili smo da nacisti ne saznaju za projekat 'Menhetn' ,(*Naziv tajnog projekta američke administracije u Drugom svetskom ratu, tokom kojeg je konstruisana atomska bomba*) uprkos radu Vernera Hajzenberga na mestu direktora Instituta za fiziku Kajzer Vilhelm u Berlinu. Članovi reda razgovarali su 1945. godine sa Harijem Trumanom kako bi postigli da se atomska orgija zaustavi sa Hirošimom i Nagasakijem. Od tada nastojimo da ograničimo širenje atomskog oružja. Jedan od naših sreo se 1962. sa Nikitom Hruščovom u dači pored Moskve i ubedio ga da se povuče sa Kube.

Bila nam je potrebna decenija kako bi ekonomskim sredstvima doveli do pada komunizma i raspada SSSR-a. Danas smo na stalnom zadatku u Africi, radi sprečavanja širenja bolesti, u istočnoj Evropi, da se pobrinemo da vlade budu stabilne, u zapadnoj Evropi i Aziji, na podučavanju islamista, da pokušamo da ih zaštitimo od krajnjih mera terorizma. Ekstremizam hvata korene kada sve nade potonu, kada čoveku ne preostane više ništa osim mržnje. Sve to radimo iza kulisa, inače bi stalno bili na udaru Vitezova. Nekad nam ne uspe, ili imamo samo delimičan uspeh svetska previranja je teško kontrolisati. Sveti Franjo nas je svojom izvornom misijom naučio da putujemo svetom i činimo dobro, da ne zadržavamo za sebe ništa što steknemo. Tako je bilo sve do sada, kada je ceo svet u opasnosti, kada u svakom trenutku može da se nađe pod pesnicom Vitezova svetog Klimenta."

Ona se okrenu, i onda zajedno požuriše stazom, uskim prolazom između prošaranih granitnih nadgrobni ploča i uglačanih zidova mermernih grobnica. „Tajne u zavetnoj kutiji izvor su naše snage", nastavi ona. „U početku, bile su to spletke kraljeva, prinčeva, trgovaca, kardinala, koji su ubijali svoje rivale, nastojanja da se ograniči holandsko tržište koje smo sami stvorili u sedamnaestom veku. Kasnije su to postale spletkevlada da se neki diktator podrži, drugi ubije, da se povede rat, a onda da se unosnim ugovorima za obnovu infrastrukture nagrade one kompanije koje su finansirale njihovu izbornu kampanju; zakulisna politika da se pomoć upućena siromašnim zemljama preda u ruke političkih vođa kojima je najmanje potrebna. Pronevere, iznude, izdaja, da nastavim? Dogovori korporacija

ispod žita da bi se uništila konkurencija, pronevera fondova, kršenje sporazuma, korupcija u vrhovima vlasti. Sve nepravde koje čovek čini drugom čoveku.

„Upotrebljeno pravedno, naše znanje o svemu tome, i još ponečemu, daje nam jedinstvenu poziciju, otvara nam vrata koja su drugima zatvorena. Daje nam mogućnost da utičemo na lidere, političare, privrednike, prilikom donošenja odluka koje treba da budu za dobrobit čovečanstva i u cilju postizanja mira.“

„A vitezovi hoće rat?“

„Vitezovi žele naše tajne našu moć. Uveravam te da je oni ne bi koristili ovako pravedno. Oni nastoje da učvrste svoju vlast, da se konačno oslobode stega Vatikana. Žele da imaju uticaj na vlade zarad vlastitih ciljeva.“

Sada mu je to izgledalo čudno, ali uvek je sumnjao da je istorija nešto više od onoga što može da se pročita u nekoj knjizi u biblioteci ili doktorskom radu. Kako i ne bi? Otac ga je upućivao da intuitivno razume prirodu tajni, ne samo da prihvati da one postoje već da prodre u njih i otkrije ih.

„Tajna istorija sveta“, reče on, ponavljajući formulaciju koju je ona izrekla.

Ona klimnu. „Do sada smo uspevali da sprečimo sve njihove pokušaje. Da bi shvatio koliki je ulog reći ću ti sledeće-ono što se bude dogodilo u narednih nedelju dana biće presudno ne samo za opstanak Reda nego i čitavog sveta.“

„Ali zašto baš sada,“ upita Bravo. „Vitezovi pokušavaju da ukradu zavetne tajne čuvane vekovima?“

„Papa je teško bolestan“

„Nije bilo vesti o...“

„Naravno da nije, svakako ne još. Vatikan se pobrinuo za to. Njegova bolest svejedno je dovela do haosa u Vatikanu, pre svega u tajnom udruženju kardinala koji podržavaju Vitezove. Vitezovi koriste nastalu paniku da svu moć kardinala ugrabe za sebe, jednom za svagda toliko daleko čak ni ti kardinali nisu smeli da idu dok je papa nije bio u snazi. Vitezovi su se okomili na nas kao nikad pre. Ovde je poslednja linija odbrane, Bravo. Ovde opstajemo ili umiremo.“

„Koliko vas ima?“

„Pet stotina, manje-više.“

„I nije nešto.“

„Ima nas svuda u svetu, u svakom većem gradu i nekim manjim mestima, ali članova kao što sam ja ima manje od pedeset. Ja sam čuvar. Jesi li naleteo na tu reč tokom svojih izučavanja?“

Bravo odmahnu glavom.

„Nisam iznenađena. O čuvarima ne postoje pisani tragovi, njihovo postojanje je brižljivo čuvana tajna. Bio je, i sada je, naš zadatak da pazimo da se drugima ništa ne dogodi, pre svega članovima Haute Coure.“

On iznenada oseti nastup besa. „A ipak ste ti i tvoji čuvari dozvolili da stradaju petorica iz Haute Coure\ Gde ste bili kada mi je otac ubijen?“

„Sećaš se kad sam ti rekla da se jedan iz Haute Coure utopio na jedrenju. To je bio moj otac. Bila sam negde u zalivu Čizapik kad je tvoj otac ubijen. Bila sam u ronilačkom odelu i tražila telo mog oca.“

Te reči odmah ublažiše oštricu njegovog gneva. „Da li si ga pronašla?“

„Ne. Struja je bila jaka a dvodnevna oluja zamutila je priobalnu vodu. Bilo je nemoguće bilo šta videti, a kamoli pronaći telo.“

„Žao mi je“, reče Bravo.

„I meni.“

Potom ga opet obuze nezadovoljstvo. „Ako nije tebi, kome je onda bilo naloženo da čuva mog oca?“

Zasmetala joj je Ijutnja u njegovom glasu. „Jesi li ovde zbog osvete, Bravo?“, reče ona odsečno. „Jer ako je tako, savetujem ti da je čuvaš za one koji su ga ubili.“

Ogorčenom zbog sopstvene tragedije, srce mu je otvrdlo prema njoj.

„Nisi mi odgovorila na pitanje.“

Došli su do kraja grada mrtvih, mada je u blizini još bila poneka grobnica. Stali su jedno nasuprot drugom i sevali očima.

„Tvoj otac se rešio svog čuvara neposredno pre nego što ste se sreli. Takođe je onesposobio Viteza od Polja koji ga je pratio. Bio je stručnjak da zametne trag i, kad se pogleda iz ove perspektive, jasno je da je želeo da bude nasamo sa tobom sasvim sam.“

Bravo je pokušavao da svari ono što je upravo čuo, dok ju je sledio stazom koju je izabrala, a onda polagano uzahnu. „Ti izgleda imaš odgovore na sva pitanja, snalažljiva si. Zato me je otac poslao tebi?“

„Kamo sreće da ja znam sve odgovore.“ Ona nakrivi glavu. „Zašto se tvoj otac rešio svog čuvara, zašto je hteo da bude nasamo sa tobom?“

Hoću nešto da ti predložim. Sećaš ti se starih treninga?

„Ne znam“, rekao je, a u stomaku mu se sakupilo toliko gorčine da je osetio potrebu da udari u nešto. Pesnicom. Shvatio je šta mu je otac bio namenio, u redu. Samo se nametalo pitanje da li će to i prihvatiti. „Ne“, reče on, pošto je razmislio.

„Pitao je da li se sećam starih treninga. Sigurno je znao da se sećam, samo me je pripremao. Uveren sam da je hteo da me pita da se pridružim Redu.“

Ćutala je neko vreme, ispitujući najbližu okolinu. Sudeći po datumima na nadgrobnim pločama, sve su bile iz osamnaestog veka; ušli su u najstariji deo groblja.

„Nisam iznenađena.“

„Nisi?“

„Tvoj otac bio je nekako drugačiji, poseban. Bio je mnogo više nego član Haute Coura“, rekla je polako i odmereno. „Da bi to shvatio, moram da počnem iz početka. Kao što znaš, gnostici observatine su nekad bili franjevci.“

Bravo klimnu. „Red su osnovali u trinaestom veku sledbenici Franje Asiškog, i gotovo odmah nakon njegove smrti bilo je braće koja su verovala da treba da žive u apostolskom siromaštvu. To je jako razgnevalo papu jer je Crkva posedovala bogatstva namenjena njenim Redovima. Tako je bilo do 1517, kada se, gotovo trista godina od smrti svetog Franje, Red zvanično podelio na dve frakcije: konventualce, koji su hteli da miruju, i observatine, koji su smatrali da je sveti Franjo želeo da oni putuju da budu misionari koji će istraživati udaljena područja kako bi se reč Hristova prenela onima kojima je najpotrebnije Njegovo jevanđelje.“

„Pojedini observatini potčinili su se papi, čak su postali i njegovi izaslanici u pljačkaškim pohodima po Levantu, sa ciljem prikupljanja vojske i sredstava za krstaške pohode protiv sve agresivnijeg Otomanskog carstva. U to vreme, moćna otomanska mornarica počela je da zauzima ostrvlja na istoku Sredozemlja i preti čak i Mletačkoj republici.“

„Gnostici observatine oglušili su se o papine edikte o odricanju apostolskog siromaštva. Odbili su, pa im naposljetku nije preostalo ništa drugo nego da beže u tajnost. Papu je to razgnevalo, pa je uputio jedan od borbenih redova, Vitezove od svetog Klimenta, stacionirane na Rodosu, kako bi ih jednom zauvek stavio pod svoju čizmu.“

„Za nas nekolicinu obrazovanih, koji se uopšte nečega sećamo o Gnosticima observatine, to je ono što važi kao opšteprihvaćeno istorijsko predanje. U glavnim crtama, to je tačno, ali netačno je u pojedinostima“, rekla je Dženi. „Mnogo pre zvanične šizme koju je zabeležila istorija, došlo je do unutrašnjeg sukoba koji je doveo do strašne, jezive šizme u Redu. To nije bilo iznenađenje. Od samog početka, Dominikanci i Benediktinci, redovi koji su bili stariji i bliži instituciji, urotili su se protiv nas.“

„Zašto?“

„Iz istog razloga zbog kojeg sam i ja uvučena u Red“, reče ona. Hodali su između drveća, čije je sjajno zeleno lišće sada propuštalo treperavu sunčevu svetlost samo u tragovima. Išli su jedno pored drugog kao ljubavnici koji se sklanjaju na skrovito mesto. „Imali smo prednost što smo osnovani kasnije od drugih redova. Imali smo koristi od Vilijama od Okama.“

„Okamov brijač.“

„Teorija koja je bila na tragu Aristotela, a koja se razlikovala od doktrine Tome Akvinskog zasnovane na veri. Akvinski je otišao dalje od Aristotela rekavši da mi razumevanjem zakona prirode počinjemo da poimamo Božji plan. 'Okamov brijač' nalazi da je Akvinski sasvim u krivu insistiranjem da je razum put da se spoznaju Božje namere, on je demistifikovao Boga. Tako je došlo do podele koja će trajati doveka.“

Red je sledio Okamovo uverenje o postojanju osnovne podele na veru i razum, versko učenje i naučno istraživanje. Kako neki astronom iz proučavanja putanja planeta može da zaključuje o Božjem naumu. Kako čovek, koristeći koncepte koji su proizašli iz uma čoveka, može išta da zna o Božjoj volji?“

Kako su se približavali kraju, staza se blago spuštala prema zaravni kraj mirnog jezerceta. Ispred je bio visoki kameni zid i tu se goblje završavalo. Nadgrobni spomenici bili su tanki i šupljikavi, njihov oblik je svedočio o velikoj starosti. Neki su bili toliko obrasli lišajevima i mahovinom da je bilo nemoguće pročitati natpise. Odmah iza, gde se staza završavala nedaleko od zida, nalazila se zadnja grobnica. sasvim obična. Neravna pukotina širila se levom stranom, kao da su je nekada u davnoj prošlosti oštetili vandali u divljem naletu. Prastari kamen bio je hrapav kao ruka drvodelje. Jedan krak žilavog korena žalosne vrbe pronašao je put do temelja, činilo se kao da je priroda sama htela da povрати deo koji je čovek nastojao da sačuva. Pred njima su sada bila omanja metalna vrata, iznad kojih je bio nisko postavljen kameni zabat, potamneo od kiselih kiša. U njegovom središtu nalazio se trougao i u njemu, u senci, urezano ime: MARKUS.

Dok su stajali i gledali u ime, Dženi reče: „Ono što možda ne znaš jeste to da je podelu predvideo, neki bi rekli i prorekao, opat Joakim od Fjorea u dvanaestom veku. Fjore je napisao nekoliko izvanrednih apokaliptičkih traktata koji su objavljivali nastupanje doba Svetog duha, kada će Crkvu reformisati dva verska reda, od kojih se jedan zavetovao na apostolsko siromaštvo. Između 1247. i 1257. godine. Đovani Bureli iz Parme bio je Generalni ministrant nemirnih Franjevaca.“

On je izopšten zato što je bio blizak spiritualcima, franjevačkoj sekci iz čijih su redova potekli osnivači Reda. Spiritualci su bili sledbenici Joakima od Fjorea, u čijim delima se jasno ogleda njihova doktrina i prigovori protiv preostalih Franjevaca. Papa je 1257. naložio Đovaniju od Parme da se odrekne svog učenja, a onda ga je proterao u Greci."

Bravo klimnu. „Poznato mi je to. Poslat je u La Čerčeri, franjevačku isposničku ćeliju na Monte Subasiju, kod Asizija. Tu je utamničen do kraja svog zemaljskog života."

„Ili je bar tako rečeno papi." Ona izvadi ključ i stavi ga u bravu metalnih vrata.

„Ovde se tvoje znanje završava, odavde se otvaraju vrata tajne istorije."

Ona otvori vrata i oni udoše. Dočeka ih miris memle i vazduh koji se Činio star bar koliko i sama grobnica. Isprva je pomislio da je njena unutrašnjost popločana mermerom ali, kada je malo bolje pogledao, video je da su zidovi od gipsa, obojeni tako da su imali mermerne šare, lepe koliko i lukavost tog postupka. Dupla metalna vrata kripte bila su postavljena u ravni sa zidom. Dugačka i uska, kako bi mogli da stanu kovčezi u kojima su počivali ostaci pokojnika.

U pravilnim razmacima, u ravni očiju, bili su postavljeni stari svećnjaci od kovanog gvožđa. Neki su bili upaljeni, a drugi su izvesno bili za cveće, budući da su iz dva stakla visili izbledeli ostaci maka i irisa, koji su delovali kao debla osušenog drveta.

„Đovani zapravo nikada nije bio zatvorenik", nastavi Dženi dok je palila lampe.

„Slučajno su neki od braće zadužene za Čerčeri bili spiritualci. Oni nisu bili samo srodne duše sa Đovanijem, nego su ga postavili i za Magister Regensa reda, koji je još tada okupljao tajne sledbenike."

Bravo pokaza rukom. „Ali ovo je jevrejsko groblje, porodično ime na grobnici je Markus."

Dženi se nasmeši, otkrivajući snažne bele zube.

„Đovani od Parme imao je sestru, Marčelu. Ona se zaljubila u slikara po imenu Paolo di Čione, ali tek pošto su se venčali rekao joj je da je on italijanski Jevrejin, i da se preziva Markus."

Ona položi dlan na zid. „Kao što vidiš, Bravo, naše insistiranje na apostolskom siromaštvu nije jedino što je nagnalo papu da pošalje ličnu vojsku da nas progoni. Red je bio u posedu tajne tako važne, potencijalno toliko opasne da su jedino Članovi Haute Cour znali za nju.

„Pokušaj da uhvatiš smisao. Red se zavetovao na siromaštvo i zato nije smeo ništa da poseduje, za razliku od drugih redova. Kako onda da opstanemo? Marčela, sestra Đovanija od Parme, našla je rešenje. Desilo se tako da mu je papa, pre nego što ga je izopštio, dozvolio da izabere naslednika. On se odlučio za Bonaventuru Fidancu. Rasprostranjeno je uverenje da je Đovani izabrao upravnika Univerzitetu u Parizu zato što su bili prijatelji, ali istina je da je Marčela znala da je Bonaventura prekršio zavet čednosti i začeo dete sa njenom rođakom. Tu tajnu je poverila bratu, i otada je pribavljanje tajni postalo sredstvo pomoću kojeg je Red nastavio delovanje.”

„Konačno, kao što sam ti rekla, zavetne tajne postale su propoved protiv zla u svetu. E sad, važno jer imati na umu da smo uz pomoć tih tajni često bili u prilici, kao što rekoh, da utičemo na kraljeve, velike trgovce, generale i uz dosta pameti i sreće, uspevali smo da menjamo tok istorije. Štitili smo one koji su posedovali znanje, naučnike i pisce, nezavisne mislioce koji su išli ispred svog vremena i koji bi inače bili krivično gonjeni, spaljivani zbog uverenja, javno bičevani ili vešani. Prikrivali smo podbunjivače, klevetnike i dojavljivače tako da bi mogli da rade na obelodanjivanju nepočinstava prljavih političara, da otkrivaju istine do kojih je teško doći. Nismo, naravno, uvek imali uspeha, ali smo uvek davali sve od sebe za dobrobit čovečanstva. Vatikan, ta riznica tajni, laži i represije, i pored toga je anatemisao naše delovanje.

Deo Dženinog lica nađe se u senci. U njenim krupnim sivim očima plutale su tačkice iste boje kao i pegice na vrhu nosa.

„A onda smo došli u posed jedne tako važne rukotvorine da je Haute Cour bio prinuđen da premesti sve zavetne tajne, i da ih višestruko zaštiti. Prema tradiciji, dvojica su posedovala ključ zavetne kutije i znali su gde je ona pohranjena Magister Regens i jedan iz Haute Coura koga su zvali Tajnik.”

Nekoliko vlasni kose, koje su se presijavale kao zlato, izvukle su se iz repa i pale joj na jagodice, pa ih stavi iza uva. „Tajnik je neko poseban, Bravo, sada možda više nego ikada pre. Magister Regensa nema već decenijama. Redom sada upravlja Haute Cour. Tajnik je zvanično bio zadužen da čuva ključ, ali jedan iz Haute Coura bio je postavljen kao rezerva, u slučaju da se nešto dogodi Tajniku.”

„Kažeš bio.”

„Rezerva je bio čovek po imenu Jon Molko. Njega su vitezovi prvog pronašli i mučili. Kada su shvatili da neće progovoriti, ubili su ga, neposredno pre dolaska tvog oca.”

„Šta je bilo sa Molkovim ključem?"

„Ne znamo."

Bravo stavi ruku u džep i napipa neobični ključ koji mu je otac dao pre pola godine u Parizu. Ključ njegovog oca. Šta je, međutim, sa Molkovim ključem? Je li bio u rukama Vitezova svetog Klimenta?

„Naša zavetna kutija", pripovedala je Dženi. „Sve to čini da imamo moć, sve što će nas održati moćnima nalazi se u rukama Tajnika. Ta golema odgovornost, taj strašni teret predavali su Tajnici jedan drugom opreznim i brižljivim izorom." Ona na tren isturi glavu, kao da nagovešćuje zabrinutost, dok je crvenkasta svetlost koja se rasipala po njenoj koži delovala kao da je vekovima stara. Držala je jarko crvene usne poluotvorene, pre nego što je izgovorila, gotovo bez daha:

„Bravo, tvoj otac bio je Tajnik svih tajni Reda."

Delovalo je jako neobično, ali Donatela je osećala mir jedino kada bi se našla na groblju. Ona je stoga poznavala groblje u svakom gradu u koji bi došla. Vašington nije bio izuzetak, i mada je u tom području bilo dosta grobalja, ona bi ih istražila pre ili kasnije, po danu ili mesečini, bilo da je kiša, sneg ili magla. Zaista, najbolje je poznavala groblje „Majmonid". Odavno je verovala da su važne tajne koje čuvaju Gnostici observatine pohranjene u Markusovoj grobnici u kojoj se nalazio grob svetog oca Leonija, uzora za svakog člana Reda ali to ni dvojica članova Haute Coura koje su ona i Rosi poslali na onaj svet nisu mogli da potvrde. Tužno, jer će skrnavljenje groba biti psihološki udarac od kojeg se Red, bila je u to uverena, nikada neće oporaviti.

Pošto je shvatila gde čuvar vodi Brejvermana Šoa, osetila je kako joj se žmarci spuštaju niz kičmu i to je zagolica. Rosi i ona prolazili su između grobnica, stazom koja je manje-više bila paralelna sa onom kojom je prošla njihova lovina. Morali su da budu jako opreznim, jer je čuvarica bila izuzetno revnosna, i budući da ju je Rosi nesvesno potcenio, Donatela je bila rešena da tako ne postupi.

Rosi nije mogao da toleriše nešto što je doživljavao kao slabost. Potpuno je verovao Donateli što je bila čudna anomalija u njegovim osećanjima prema ženama, a ona nipošto nije htela da mu da povod u tu veru posumnja.

Uvidevši da čuvar vodi Brejvermana Šoa u Markusovu grobnicu, jedva se suzdržala. Rosi kao da je osetio njeno uzbuđenje, pa joj

pride, sklopi prste oko njene nadlaktice i reče nežno, na italijanskom, „Nećeš se zaneti, jel’ da“. Pogledom potraži njene oči i zagleda se. U pogledu su mu bili sabrani svi jezivi slučajevi iz zajedničke prošlosti, sav bol i očajanje, sva krv koju su prolili drugima i koju su sami izgubili. Lukavi izraz u njenim očima bio je za njega kao kristalna kugla u kojoj je pronalazio najbolje u sebi, istovremeno prepoznajući ono najgore. „Znamo naređenja, ne smemo od njih odstupiti, je li tako?“

Ona klimnu, ali usne su joj bile suve i bilo joj je jako tuklo na vratu.

Na njenoj karotidnoj arteriji prstima opipa tutanjanje, kao usled tektonskog poremećaja. „Ovakva si kad treba da vodimo ljubav“, reče blago. „Oči ti promene boju, pore počinju da luče tvoj miris, i tada znam da si spremna“. Nagnu se prema njoj, nozdrve su mu se širile dok je udisao. „Vidiš, ali ipak moram da se zapitam kakve složene promene se dešavaju u tebi.“

Ona ćutke zabi ruku u džep i izvuče crni pištolj za patrone, držeći ga između palca i kažiprsta, kao mađioničar.

Izvadiivši oružje, spemno je jurnula kuda je srce vuče.

Vera je kao drvo, novegrane izbijaju čak i kadse sprema oluja“, govorila je Ema. „Mi smo deo plana.“ Da li je bila u pravu, pitao se sada Bravo, ili je to bila tek obmana?

Ali nije. Napokon, čini se da je počeo da shvata svog oca zašto je podržavao njegove studije srednjevekovnih religija, zašto je bio tako razočaran kada je sin napustio studije, zašto nije voleo Žordana Milmana koga je, kako je to sada uviđao Bravo, krivio što mu je sina skrenuo sa pravog puta. Kada je Žordan u pitanju, to je bio veliki nesporazum, tako da je Bravo više od svega žalio što otac ne može da bude pored njega i što ne može da mu objasni prirodu njihovog dubokog i postojanog prijateljstva.

„Rekla si da je tu jedna tajna veća od svih ostalih“, reče on. „Koja?“

„Ne znam“, uzvratil Dženi, glasom koji je odisao savršenom iskrenošću.

Nije joj verovao, ali možda je postojao dobar razlog zašto je lagala. Opreznost je bila uzajamna.

„Još uvek mi nisi rekla zašto si me dovela ovde.“ Rekao je to sračunato neutralnim glasom, kako bi je naveo da se izlane. „Mogla si mi istoriju Reda ispričati bilo gde.“

„Istina“. Vrhovima prstiju dodirivala je šare zida, koje su podsećale na mermer i ispitivala ih potanko, kao obijač sefova. Inače je stajala sasvim mirno. „Tu je još i pitanje inicijacije.“

„Inicijacije?“

„Čestitam. Upravo si postao najvažnije Ijudsko biće na planeti.“

Zurio je u nju, nije uspevaio da progovori ili da razmišlja pribrano.

Dženi se okrenu prema njemu; svetle, blago podignute oči sijale su u polumraku starinskog zida. Zajedno, u toj zagrobnoj, intimnoj toploti, činilo se kao da se kreću u saglasju, vraćajući se ne samo istorijskoj priči o Redu, nego i životnoj tajni Dekstera Šoa. Iznenada potekoše mu suze niz lice, pošto je na veličanstveno stvaran način otac vaskrsavao pred njegovim očima.

Kada je nagnula glavu, ponovo pade nekoliko uvojaka, koji su se presijavali na svetlosti sveće, okrenuti prema strani obraza koja je bila u senci. Uхватила ga je za ruku kako bi mu prenela svoj mir, pomisli on. Ali, umesto toga, on oseti tako snažne vibracije da mu krv proključa. Postao je svestan njene namere, kao da je, poput devojkje na portretu u njenoj kući, zapela strelu koja treba da bude odapeta.

„Mnogo toga treba da se uradi a mislim da nemamo mnogo vremena.“

Njene reči dobiše potvrdu jer se odmah potom začu potmuo zvuk, neprijatan i zvonak, kao da je crna šipka udarila u kameni pod i počela da se kotrlja prema njima. A onda se zalupiše vrata grobnice.

Bravo potrča prema zvuku bila su čvrsto zatvorena. Našli su se u zamci. On se okrene na zvuk tihog šištanja i vide kako suzavac izlazi iz patrone; zlokobni talas je nadirao.

Donatela i Rosi, unezverenih izraza, sa crnim senakama na licu, upadoše na vrata grobnice. Čekali su tačno tri minuta pre nego što su stavili gas-maske. Tada odškrinuše teška metalna vrata. Sa oružjem na gotovs, upadoše unutra i zauzeše pozicije. Rosi stade tačno na vrata, Donatela u desni ugao.

Unutra je bilo kao u zgradi nakon požara. Gas se sada proširio kao beličasta izmaglica koja je lebdela i podsećala na industrijski smog, zaklanjajući tavanicu. Pa ipak, nije bilo sumnje da su njih dvoje jedini živi Ijudi u grobnici. Razmeniše poglede. I pored stakala koja su im bili pred očima, u pogledima onog drugog prepoznavali su preneraženost i bes.

„Ovde su”, reče Rosi prigušenim glasom. Donatela je išla desnom stranom zida, merkajući linije lažnih šara na gipsanoj površini. „Red obožava tajne prolaze “. Ona se okrenu. „Znaš šta ti je sada činiti.”

Rosi je stajao na pragu, obasjan poslednjim zrakama popodnevnog sunca. „Sad kada se i to približilo, osećam da ne želim da te izgubim.” Ona podigne pištolj u ravan njegovog pogleda i kucnu drškom o zid. „Gubiš vreme.”

On nešto promrmlja i nestade sa ulaznih vrata. „A sad da vidimo”, reče Donatela kad je rešila taj problem, “gde ste vi male moje bubašvabe?”

Čim je patrona dotakla pod, Dženi i Bravo zadržase dah. Oči su V^počele da ih bockaju i svrbe, sluzokoža u nozdrvama da ih peče. Dženi se okrete ka donjoj kriпти i, pruživši ruke, pritisnu par skrivenih poluga, potpuno neprimetnih u složenoj šari lažnog mermera.

Otvoriše se metalna vrata, ali umesto drvenog kovčega ugledaše prostranstvo misteriozne tame. Ponestajalo je vazduha i počеше da ga bole pluća. Dženi je to izgleda shvatila pošto je počela da mu pokazuje prema otvoru. Ušao je vodeći računa da ne udari glavom. Podigao je ruku kako bi osetio površinu tavanice, ali i da bi se odbranio od klaustrofobije; kada je osetio da i ona ulazi, pomerio se prema napred.

Bilo je još toliko svetla da vidi kako njeni prsti nešto rade, a potom se začu snažan tresak zatvaranja kripte. Odmah potom usledio je neobičan zvuk, sličan izduvavanju probušene gume. Dobio je nov napad kad je shvatio da su zatvoreni i vazdušni ventili, kako bi se što bolje očuvali zemni ostaci voljenih. Počela da ga obuzima panike kada ugleda Dženino lice na svetlosti baterijske lampe. Usnama joj pređe lukav osmeh. Tek tada je shvatio vazdušni ventili bili su tu da bi ih zaštitili od suzavca. Koliko god da je grobnica bila ispunjena, gas nije mogao da dopre do njih.

Trgoše se kada začuše oštar zvuk sa druge strane vrata koja su vodila u kriptu. Osetio je da mu znoj izbija kroz kožu i da su mu usne neprirodno suve. Setio se šta mu je otac pričao o trenucima užasa kada su se povlačili iz ambasade u Najrobiju. "Potpuno sam se oznojio, ali zanimljivo je bilo to da su mi usta bila sasvim suva. To je bilo od straha, Bravo. A onda mi je laknulo, što ti može izgledati joščudnije, ali istina je da onaj ko ne zna za strah skonča brzo."

Donatela je iz neposredne blizine proučavala vrata kripti, lupkajući tu i tamo, u sasvim laganom ritmu, istegnutog vrata, sve vreme osluškajući kako odzvanjaju njeni nežni udari.

Najednom razrogači oči i iz džepa izvuče nešto nalik prozorskom kitu. Stavljala je bez žurbe tu podatnu masu na šarke donjih vrata. Kresnula je upaljačem i zapalila jedan kraj mase, koja je uz jaku svetlost počela da proizvodi strahovitu toplotu. Nasmeha se i sva zadovoljna reče za sebe: "To je to. Sad vas imam".

Ponovo su čuli nešto zloslutno čegrtanje koje podseća na oglašavanje zmije otrovnice a potom osetiše vreo talas, kao živi plamen baklje koji prenosi metal. Čuo je da govori, šapatom ali brzo: "Razvaljuju šarke vrata. Brzo, sada! Pođi!" Na slaboj svetlosti baterijske lampe video je da mu prstom pokazuje na desnu stranu. On stade da migolji skučenim prostorom, pitajući se kuda?

Kao da je slutila njegovo pitanje, upotrebila je uzak snop svetlosti umesto reči. Kada se okrenuo, pred njim se otvorio prolaz koji se strmo spuštao, verovatno ispod temelja grobnice. Uvijao se napredujući prolazom, i divio se genijalnosti graditelja, jer odstupnica mora da je bila sagrađena u vreme kad i grobnica.

Bravo se kretao kroz tamu, stešnjen sa svih strana, ispred nevidljivog neprijatelja, kojeg je dobro čuo dok mu diše za vratom. Zemljani miris vlažne ilovače mešao se sa zadahom raspadanja, koji priziva prizore sveže iskopane zemlje, uvelog lišća, glista i prašine. Osećao je Dženi iznad sebe, opažajući sada da se prostor ispred sužava do širine njegovog tela, i u tom ga obuze strah, tim veći što je bio iracionalan da će se zaglaviti u tom tunelu i da neće moći ni napred ni nazad.

„Šta je bilo”, prošaputa mu Dženi na uvo. „Zašto si stao?"

Bravo nije progovarao. Osećao je da ne može ni da se pomeri. Činilo se da ih vrelina prati, sve jača i jača. Mogao je da razazna prve pramičke svetlosti: popustile su šarke na vratima.

Osetivši da se skamenio, Dženi reče: „Lezi na leđa”. Ona skliznu na njega. „Osloni se leđima na pod". Gledala ga je odozgo, grudi priljubljenih na njegove, i dahtala mu u obraz. Njena vrelina poče da se preliva u njega. Nije mogao ni da se pomeri. Osećanje užasa, iskonskog i zastrašujućeg, navelo ga je da počne da se bori.

„Bravo!"

Svetlost se sada izvesno nazirala, kao odsjaj sečiva. A onda, začu se jeziv ženski glas nesumnjivo Donatelin, koja pevuši veselim altom.

„Izađi, izađi, gde god da si....”

Dženi ga uhvati za vilicu i prostreli pogledom, kao da mu naređuje da se povinuje. Kao u nekom snu, sledio je njene pokrete, izdisao je duboko, i pošto su se neko vreme kretali sporo i mučno, osetio je kako ona prolazi, najpre bokovima, potom i leđima pored njega.

Uzela ga je za ruku i stisnula naglo. „Širi se odavde prema izlazu.”

Shvatio je to sa malim zakašnjenjem. Bila je ispred njega. Zauzela je položaj da ih povede napred i, ako bude sreće, izvede napolje.

Tavanica tunela postajala je viša, ali ne mnogo. A onda stade strmo da pada, tako da su zapravo klizali i kotrljali se, praveći grčevite pokrete, guleći laktove i razbijajući bokove. Bravo je shvatao koliko je očajaničko njihovo bekstvo. Nalik životinji sateranoj u ćošak, osećao je kako ga pritiska potera, ali i svest o strašnim posledicama ako ih uhvate.

Sada je bilo dovoljno prostora da se kreću četvoronoške, mada su sve češće leđima strugali o grubu tavanicu i dodatno cepali odeću. Imao je sve veću želju da se osvrne i odredi dokle je dospela potera, ali zbog toga bi morao da stane. Ionako nije bilo mesta ni da se osvrne preko ramena.

Napokon su stigli do kraja tunela i pred njima se nađe betonski zid niz koji curi voda. Ispred su bile metalne merdevine koje nestaju negde gore u, sudeći po svetlu koje je bacala lampa, beskrajnoj izmaglici.

Dženi se bez oklevanja maši za pritku i poče da se penje. Bravo je četvoronoške išao za njom. Dok se pridizao, primeti da ih prati svetlosni snop.

Dženi se penjala brzo i sigurno, i uskoro je došla do gornjeg dela prolaza koji se završavao kružno postavljenim kamenjem bio je to bunar, Bravo je sada mogao jasno da vidi. Za tili čas izašli su iz bunara na omanju čistinu, oivičenu niskim rastinjem, iza kojeg je bio i par povelikih žalosnih vrba. Njihove krošnje pravile su neku vrstu prirodnog zaklona, a grane su se njihale gore-dole, poput kaskada, zaklanjajući sunce i nebo.

Teren je bio neravan. S leve strane strmo se uzdizao, s desne se kroz drveće nazirao plato na kojem su bili najstariji nadgrobni spomenici.

Dženi mu se osmehnu da ga ohrabri. Potom ih povede nagore, prema grobnicama. Iz pravca jedne od vrba najednom se začulo tiho šuštanje, a onda se iza nje pojavi Rosi. Držao je pištolj u pruženoj ruci.

Bravo viknu da je upozori. Dženi se taman okretala kada Rosi zapuca. Okrenu se Bravu, razrogačenih očiju i praznog pogleda. Kolena se joj klecnula i ona se sruši na zemlju. Rosi se onda okrenu prema Bravu, koji se okrenu u mestu i potrča cik-

cak, niz padinu, prema zaklonu druge vrbe. Nešto mu prolete kraj uva i on se baci ustranu, saplete se o koren, a zatim se naglavačke otkotrlja niz padinu.

Iza njega se čula besna lomljava, kao da ga juri zver. Rosi je napredovao u punom trku, glave i tela zabačenih unazad, kako bi mogao da se kreće niz padinu. Na tom terenu nije bilo prilike da ispali još jedan hitac.

Bravo je pogledao ispred i iza sebe, zbog čega se ponovo spotakao kada mu je cipela skliznula na kamen obrastao mahovinom. Instinktivno je ispružio ruku, kroz koju prostruja jaka bol kada je tresnuo o zemlju. Našao se na obali jezerceta, nagnutoj i raskvašenoj od ustajale vode. Pad ga je značajno usporio, pa ga Rosi sustiže brzinom od koje zastaje dah.

Donekle instinktivno, ali i u samoodbrani, Bravo ispruži nogu. Rosi je pokušao da zaustavi strmoglavi trk, ali nije uspeo, pa se saplete. Bravo se odmah nađe na njemu. Ponesen naletom ovog drugog, kotrljao se pokušavajući da održi stisak na Rosijevom zglobu. Okretali su se sve brže i brže, uhvaćeni u smrtonosni koštac. Oko njih su prštali trava i blato, dok su jedan drugom, stisnutih zuba, zadavali udarce rukama i nogama. Ličili su na dve životinje koje se bore oko teritorije, zbog ženke, pašnjaka. Pesnice su udarale u meso i kosti. Razum je ustupio mesto mračnom naletu iskonskih sila. Zaneti nagonom preživljavanja, završiše u vodi i odmah potonuše. Voda je bila neprijateljsko okruženje za obojicu, usporavala ih je, saplitala, uvlačila ih u zagrljaj koji nije propuštao vazduh.

Voda pljusnu kada ustadoše, dahćući i daveći se. Okliznuše se i padoše na muljevito dno. Dok su se okretali, Rosi čelom pogodi Brava u koren nosa. Ovoga kao da pogodi munja. Mora da mu se na tren smračilo, jer je sledeće čega postade svestan bilo da se našao pod vodom. Udahnu, gutajući vodu, i počeo da se guši. Osećao je stisak oko vrata: Rosi mu je pritiskao dušnik. Rosi je navalio, koristeći kolena kao oružje i pritišćući svom težinom Bravove grudi. Bravo se borio, ali nije mogao ništa da vidi kroz mutnu vodu. Očajnički je pokušavao da se oslobodi stiska, ali Rosijevi prsti kao da su bili od čelika, a nedostajao mu je i osionac. Pred očima počeo da se pojavljuju tačkice, najpre bele, onda i crne; svest je treperela dok je u ekstremitetima osećao sve veću malaksalost. U tom stanju bez bola, misao se razmotavala kao zmija: Zašto sve ne napusti? Zašto ne sklopi oči, prepusti se?

Raširivši ruke, postade svestan da umire. A opet, kao tuđom voljom, mahao je rukama i prstima, grabeći mulj u koji je Rosi hteo da ga pokopa. Trebalo je malo da otupeli mozak prepozna poruku koju su mu slali prsti leve ruke. Sklopi prste i

obuhvati tvrd predmet, zamahnu rukom i svom snagom udari Rosija u arkadu iznad levog oka.

Rosi se trgnu od bola i popusti stisak oko vrata. Prikupivši preostalu snagu, Bravo se pridiže izvode, udahnu punim plućima i ponovo zamahnu. Sada je video šta drži u ruci: Rosijev pištolj na koji su zaboravili u grčevitoj borbi prsa u prsa. Pogodio ga je u osetljivo mesto, tik iznad uva.

Rosi se sruši, ali dok je padao, zgrčenim prstima dograbi Brava za mokru majicu, obori ga i ponovo povuče pod vodu. Rosi je mahao neslepo i pesnicom ga okrznu po obrazu i vratu. Bravo se zanese, oseti blagu nesvesticu koja je pretila da ga savlada. Rosi se okretao u pokušaju da promeni položaj i da se opet nađe gore. Kada bi u tome uspeo, svemu bi bio kraj. Obnevideo, kao i Rosi, Bravo zamahnu. Noktima je zagrebao tražeći izbočinu na lobanji. Onda ga uhvati za gustu kosu i stade da ga udara i udara drškom pištolja; sve dok ovaj konačno ne prestade da se pomera.

Bravu je bilo preko potrebno da uzme vazduha. Htede da ustane, ali ga je Rosi, iako mrtav, i dalje čvrsto držao za košulju. Pokušao je da se oslobodi stiska, ali bez uspeha. Onda grčevito poče da para košulju sa sebe. Kiseonika u plućima bivalo je sve manje i, dok ga je vuklo muljevito dno. Shvati da neće uspeti.

A onda, u poslednjem trenutku, oseti stisak ruku koje počeše da ga guraju u mulj, da ga stežu, povlače, nepopustljivo.

Kroz stisnute zube poče da mu izlazi vazduh; i on posegnu za tim rukama bez malja, za ženskom podlakticom, veštom i snažnom; shvatio je u tom trenutku da ga je Donatela našla i da mu sada, pošto joj je ubio Ijubavnika, nema spasa.

Bio je taman toliko priseban da upotrebi oružje koje mu je bilo nadohvat ruke. Klonulom, Rosijev pištolj bio mu je težak i nezgodan kao cepanica, a čim je pokušao da ga podigne, udarac po zglobu ga u tome spreči. Nije to bio jak udarac, i njemu se učini da čuje nečiji glas.

„Bravo... gde je Rosi?”

Ženski glas, Donatela. Svakako je htela da zna gde joj je Ijubavnik. Kad bi joj rekao... On poče da se bori, ali bi sprečen. Poznat glas-da li je ranije čuo Donatelin glas? Nije mogao da se seti, ali verovatno jeste, pošto ga je sada drmala. Hteo je da joj vidi lice, da u oči pogleda tu ženu koja hoće da ga ubije, ali niz lice su mu tekli voda, mulj i trunčice iz jezera. Ipak se batrgao, jer to mu je jedino padalo na pamet. „Rosi, Bravo Bravo!”

Ruka mu obrisala lice, da bi mogao da vidi, a taj glas, naravno da mu je bio poznat. Najednom je gledao u lice koje mu je bilo poznato kao i glas.

„Dženi”, reče on, „pa ti si mrtva”. Ona mu raširi ruke, držeći ga za zglobove, i postavi ih na zemlju. „Video sam da Rosi puca u tebe. Pala si i”

Nagnu se i pogleda ga grozničavo. „Bravo, gde je Rosi?”

„Mrtav, Rosi je mrtav. h ti...”

„Jeste, ja sam živa.”

Razroraženih očiju gledao je kako sklanja majicu da mu pokaže modar otok kod ključne kosti.

„Ne... ne razumem. Metak bi trebalo da te je oborio.”

Uzela je Rosijev pištolj iz njegove ruke, izbacila šaržer iz ležišta i pružila mu ga. Seo je, kašljući dok je ona silazila sa njega i pružala mu ruku da se pridigne. Uzeo je metak iz njene ruke, valjao ga među prstima, kao da će mu dodir pomoći da razume. “Ali, zašto bi Rosi koristio gumene metke?”

„Ne znam”, reče Dženi, „ali hajde da ne pričamo o tome ovde. Ovde smo na udaru, a Donatela sigurno nije daleko.”

Donatela! Pogleda uokolo. Svetlost je u tragovima prolazilo kroz lišće vrbe.

Osvrnuo se prema padini nad kojom je počivala grobnica, skrivena ispod drveća i žbunja. Donatela je mogla da se pojavi svaki čas. Bilo je neobično što još nije. On klimnu i pusti da ga Dženi povede oko severnog oboda jezerceta, kroz gusti čestar i bukovo drveće, sve do niskog kamenog zida koji su na kraju preskočili. Glava mu je pucala, osećao je Rosijeve udarce kao električne šokove koji ga tresu pri svakom koraku.

Kad su prešli na drugu stranu, našli su se pred uskim drvoredom između kojeg se prostirao put. Čuli su zujanje i buku saobraćaja, koji ih je podsetio na stvarni svet. Bravo se na trenutak nasloni na grubi kameni zid. Osećao je da starost kamenja prelazi na njega, slušao ih je kao da imaju šta da mu ispričaju.

„Bravo, moramo da nastavimo”, reče Dženi.

Bio je svestan toga, naravno, ali nije se ni pomerio. Sada je bilo najvažnije da povрати unutrašnju ravnotežu, ali očaj ga je gušio. Upravo je ubio čoveka. Nije bilo bitno što je taj isti čovek pokušao da ubije njega. Shvati da je prešao neku istančanu moralnu granicu. Možda sa izvesnim zakašnjenjem, zapita se da li je i otac bio primoran da ubije nekog Viteza od svetog Klimenta da bi zaštitio sebe ili zavetne tajne koje je čuvao Red. Ta ideja, nekada nezamisliva, više nije delovala ni najmanje šokantno. Zapravo, delovala je moguće, i tako nagrizala crnilo očaja. U

glavi, ta veza sa drugim, tajnim svetom u kojem je boravio njegov otac postala je spasonosna. Kada je to shvatio, poče da se oporavlja. Krenuo je za Dženi, sledeći je kroz travu i žbunje, pored hrapavog javorovog drveća, sve do puta.

Donatela se konačno pojavi iz otvora bunara. Zbog mehanizma koji je hermetički zatvarao unutrašnjost kriptе, probijanje kroz metalna vrata potrajalo je duže nego što je očekivala. Dragoceno vreme u kojem je njen plen odmicao! Tešilo ju je uverenje da su sa svakim korakom bliži Rosiju; mada, istini za volju, ne bi volela da ih se Rosi prvi dočepa. Želela je to zadovoljstvo za sebe. Znala je to od trenutka kada je na ulici flertovala sa Brejvermanom Šoom. Znala je da nije pametno da privlači pažnju na sebe, shvatila je to čim mu se osmehnula, ali prosto nije mogla da se suzdrži. U njemu je bilo nečег životinjskog, duboko potisnutog, što je odmah prepoznala, reagujući na taj način. Bio je nečег suštinski intimnagonoskog što je obeležilo taj trenutak. Kao kad se dve zveri namirišu u šumi. Sada ga je nosila u sebi, kao fotografiju u medaljonu.

Isto tako, nosila je i Ivovu suštinu, gde god bi krenula. Pošto je živela u izolaciji, postao joj je životno važan. Samo je Ivo sada bio bitan. I, naravno, njihov plen. Žrtvovali su se jedno za drugo, negovali se kad bi neko bio bolestan. Zajedno su ubijali.

Staza se pred njom spuštala prema zavesi granja žalosnih vrba, iza kojih se naziralo jezero. Videla je tragove tri para stopala grabljivica je jurila plen. Sledila ih je niz padinu, sve dok nije ugledala nešto što je naterala da zastane. Čučnula je, rukom gladeći muljevitu površinu vode u kojoj se, bila je u to ubeđena, odvijala borba. Naglo dignu glavu i kroz poluzatvorene kapke stade da posmatra okolinu. Osetivši napetost, repetira pištolj i ustade, sledeći trag kotrljanja koji je završio u vodi. Stajala je na obali jezerceta, voda joj je udarala u čizme dok je posmatrala taj mirni prizor. Dve patke su sletele na površinu blago mahnuvši krilima, a onda krenuše da se gegaju prema grupi divljih plovki. S drugog kraja jezerceta čulo se kvakanje a onda se sve umiri. Poslednje svetlo dana ogledalo se u vodi u crvenkastoj nijansi.

Pažnju joj iznenada privuče mreškanje vode tamo gde je bila najcrvenija, ribe su se približavale površini i izranjale da se pogoste vodenim paucima i komarcima. Na površini se odmah potom pojavi i zakrivljen oblik, boje žita. Kada se okrenuo, pojavio se italijanski nos, zatim usne i obrazi.

Donatela je stajala nepomično, ali činilo joj se da je gromki udari srca raznose u komade. Ne, to ne može biti, reče ona sebi. A onda se prema njoj okrenu lice i prazan pogled i ona nesvesno utrča u vodu. Muljevito dno ju je usporavalo, tako da je morala da žestoko napne svoje snažne butine. Kad je prišla, rukama uhvati njegovu izударanu glavu. Stade da Ijubi njegove hladne, zgrčene usne. Šilo joj proburazi srce.

Otvorila je usta i zabacila glavu. Iz punih pluća, zaurlala je njegovo ime.

"Ivo!"

U njoj odjeknu praznina, koju je mogla da popuni samo krvna osveta.

Bravo i Dženi su išli prema upravnoj zgradi groblja kada iza sebe začuše životinjski urlik od kojeg se ledi krv u žilama. Pogledali su se, ali nisu mogli da se nateraju da izgovore Donatelino ime.

Požurili su i bez poteškoća stigli do niske zgrade. Bravo je ostao po strani, a Dženi je pošla do upravnika. On se nasloni na drvo kestena i poče da drhti, mada je bila vrućina. Oporavljao se od šoka, ali ga je sustigao bol koji je nadirao poput plime, pulsirajući jače sa svakim otkucajem srca. Nije mogao da iz glave izbaci Rosijevo lice, iskrivljeno od besa. Nikada pre nije sreo nekoga ko je imao volju i želju da ubije drugo ljudsko biće. To je bio jeziv prizor koji će poneti sa sobom u grob. Osvrnuo se kad je začuo glasno brundanje jakog motora. Pogrebno vozilo sporo mu se približavalo i on ustuknu. Kad su se spustio prozor sa vozačeve strane, za volanom je video Dženi. Automobil uspori, a on se pomeri od drveta, otvori teška vrata i skliznu na sedišete pored nje. Čim je zalupio vrata, ona ubrza i iza njih se začu škripa kamenčića. Nije je pitao kako je uspela da ukrade pogrebno vozilo, nije ni želeo da zna, ali najčudnije od svega bilo je to što nije mnogo ni mario. Još jednom je našla sredstvo za bekstvo, nije bilo bitno kako.

„Rekao si da je Rosi mrtav. Šta se dogodilo kad me je pogodio?” „Potrčao sam”, reče on. “Trčao sam kao budala i pao. Stigao me je, pa sam ga sapleo. Upali smo u jezero. Hteo je da me ubije, video sam mu to u očima, osećao sam to sa svakim udarcem.”

Dženi izdahnu kroz stisnute usne. "Rosi je obučen ubica. A ipak si ostao živ..."

„Možda sam imao sreće, ne znam. Ubio sam ga, to je najvažnije.” „Uradio si ono što si morao. Otac te je dobro obučio.”

Osetio je mučninu zbog njenog zadivljenog pogleda, tako da se okrenuo da bi zurio kroz zatamnjen prozor. Šta on radi ovde? Bio je progonjen, pretučen ubio je

čoveka. Zbog čega? Shvatio je da bi ovog trenutka mogao da ode, kupi neku novu odeću i vrati se u Pariz, nastavi da radi kao da se ništa nije dogodilo. Sve mu se ovde činilo mračno, zakulisno, kao u nekoj nepoznatoj zemlji kroz koju je proleteo kao meteor. Pitao se da li je njegov otac ikada iskusio to osećanje otudenosti. Shvatio je u tom trenutku da se nešto dogodilo, ne samo njegovom ocu nego i njemu. Ma kako čudno izgledalo, više nije bio ona osoba koja se srela sa ocem, u gradu, na kafi.

„Rekao sam ti da je hitno.”

„Čuo sam te, tata.”

Ali zapravo ga nije čuo, ne kako treba. I sada, čak iz groba, otac je ponovo razgovarao sa njim.

„Prvi put je uvek najteže”, reče Dženi, koja je pogrešno razumela njegovo ćutanje. On se ukruti. „Neću dozvoliti da se to ponovi.”

„Plemenito od tebe, a da li ti je Rosi ostavio mogućnost izbora?” „To su bile vanredne okolnosti. Nisam mogao da predvidim ” „Niko ko je pri zdravoj pameti ne može da predvidi da će nekom drugom da oduzme život.” Gledala je na put.

„Gledaj na to ovako. U spoljnom svetu, ne bi ni bilo razloga za ovakav razgovor. Ali Bravo, ti više nisi deo društva sveta koji nastanjuju svi ostali. Ti si u Voire Dei, u dobru i zlu, i veruj mi, što se pre na to privikneš, imaćeš veće izgleda da preživiš.”

Zurio je, praznog pogleda, u traku pejzaža koja je promicala pored njih. Nije želeo da o tome sada razmišlja, jednostvano, još uvek nije mogao to da obradi u glavi, i pored Dženinog upozorenja. Umesto toga je, kao i obično kad bi se uznemirio, misli usmerio na nešto konkretno da shvati zašto je Rosijev pištolj bio napunjen gumenim mecima. Odmah se priseti: Rosi je spustio ruku sa pištoljem jednom od napadača kad su se udaljivali od Dženine kuće. Nije hteo tada da puca na njih, a kasnije ni da ubije Dženi. Ali opet, nije bilo greške u vezi sa Rosijevim izrazom na licu kada se uhvatio u koštac sa Bravom u jezeru da li ga je Bravo gurnuo preko ivice?”

Liznuvši usne, rekao je Dženi: “Mislím da Rosi i Donatela nisu imali naređenje da nas ubiju.”

Na te reči ona obrati pažnju. "Zašto misliš tako?"

„Pre svega zbog gumenih metaka”, reče, a onda joj ispriča šta je video kada su ubrzali ispred njene kuće.

„Pa naravno!”, reče Dženi. „Oni misle da ti znaš sve što i tvoj otac. Žele da te uhvate i iz tebe izvuku informacije.”

„Ali ja ne znam nikakve informacije.”

„To znamo ti i ja”, reče ona, „ali izvesno je da oni ne znaju” „Onda moramo da nađemo način kako da im to kažemo.”

Dženi se nasmeja promuklo i odmahnu glavom. „Jesi li čuo Donatelu? Da li stvarno misliš da će da ti poveruje?”

„Ali to je istina!”

Dženi mu uputi strog pogled. „U Voire Dei ne postoji istina, Bravo. Postoji samo opažanje. Donatela i oni koji njom upravljaju veruju u ono u šta žele da veruju, u ono što najviše odgovara njihovom opažanju stvarnosti.”

Ima li izlaza, pitao se on. Ili je osuđen na nastavak ovog košmara. Nisi više u svetu koji nastanjuju svi ostali.

Dok su mu te reči odzvanjale u glavi, spustio je prozor i zagledao se u krajolik. Nadjačavajući buku koja je dolazila spolja, on upita: „Kako, zaboga, podnosiš takav teret?”

Tačno je znala na šta misli. „Neki to vole, znaš. Voire Dei je jedino mesto gde se osećaju sigurno. Drugi u njemu divljaju. Zapravo, oni ne znaju drugačije da žive. Ostatak sveta njima je jadan, zbrkan, neinteresantan. Oni osećaju da su privilegovani što su deo Voire Dei.”

“Šta ti osećaš?”

Ostavili su daleko za sobom četvrt Fols Čerč. Dženi skrene levo, i posle nekih kilometar nađoše se u kvartu velikih i luksuznih kuća. Pogrebno vozilo krstarilo je dugom, krivudavom cestom koja se penjala prema vrhu brda. Još kilometar dalje, ona skrenu desno u jednu od ulica u kojima su bile velike kuće iz kolonijalnog doba, sa crepom na krovovima, engleskim baštama i besprekorno uređenim travnjacima. Pođe prema prilazu jednoj dvospratnici bež boje, sa prednjim stubovima i masivnim vratima. Pored kuće, nalazila se garaža za troje kola, na koju se naslanjala omanja šupa bez prozora. Zaustavila se na betonskoj stazi, tačno ispred garažnih vrata, i izašla napolje. Pored levog krila vrata bila je mala plastična kutija. Podigavši zaštitnu kapu, ona pritisne dugme i vrata od garaže se otvoriše. Vрати se za volan, utera pogrebna kola u garažu i zatvori vrata. Pored je bio parkiran „mercedes” kabriolet.

„Kuća moga oca”, reče ona i povede ga unutra.

„Zar nas Donatela neće najpre ovde potražiti?”

„U komšiluku patroliraju pripadnici privatne kompanije za obezbeđenje.”

Bravo je bio zapanjen. „Ne misliš valjda ozbiljno da bi to moglo da zaustavi Donatelu!?”

Osetila je oštrinu u njegovom glasu. “Mislim da nisi u poziciji da procenjuješ.”

„Posle svega što smo upravo prošli, đavolski sam siguran kako nas ne bi dovodio u dodatnu opasnost da sam na tvom mestu. Kažem da bežimo odavde.”

Ona ugura ključ u bravu i otvori vrata. „Moja dužnost kao čuvara jeste da štitim Red i članove Haute Coura.” Kad su ušli u zamračenu sobu, ona se okrete prema njemu. „Obećala sam tvom ocu da ću te štiti, ali ako se odrekneš Reda i uloge za koju te je otac pripremao, moja obaveza prema njemu prestaje da važi.”

Deo lica obasja joj snop jake svetlosti. Skoro da je ličila na pticu grabljivicu.

Pogled joj je bio ukočen, izraz odlučan. Ako je i blefirala, Bravo to nije uspeo da primeti. Okrenuo se da pođe; bilo je važno da zna koliko daleko je spremna da ide.

„Zaboravio si na očeve naočare. Ako sada odeš, kako ćeš znati šta ti je ostavio.”

Vrati se nazad. „Gde je sada taj Red kada nam najviše treba, gde mu je logistika?

Red mora da ima neku sigurnu kuću u koju možemo da se sakrijemo.”

“Mislim da treba da se usredsrediš na posao koji te čeka”, reče ona hladno. “Ostalo prepusti meni.”

“Da sam pustio da ti brineš o Rosiju”, reče on drsko, “sada bih bio mrtav.”

“Onda ti svakako nisam potrebna”. Okrenula se, ali pre toga on vide da je povređena. Čekao je dok se nije izgubila u mraku.

“Zašto nećeš da mi kažeš ono što hoću da znam?” viknu za njom.

“Šta ti misliš?”

Mogao je sada da se okrene i ode, ali pitanje je da li će time ostaviti Rosijevu smrt iza sebe? Šta je bilo, bilo je, rekao je sebi. Idem za Pariz, da se vratim starom životu. Biće lako.

Ali, nije bilo tako. Osetio se ukopan u mestu, nemoćan da se pomeri, a kamoli ode. Mislio je na oca, na to kako je pogrešno procenio sve što se njega ticalo. Dopustio je sebičnim emocijama da od njega sakriju istinu. Otac je bio umešan u nešto toliko važno da je izmicalo njegovom poimanju. Bio je, međutim, svestan da bi najveća greška bila da zbog osećanja krivice krene da bije bitke svog oca. Sigurno bi poginuo, pre ili kasnije. Ne, mora to da uradi zato što tako želi.

Sasvim nesvesno, prešao je prag i ušao u mrak. Prošao je kroz polutamu malog predvorja, na zidovima su bile drveni čiviluci na kojima su bili okačeni kape i šeširi, vetrovke i džemper, da bi na kraju stigao do kuhinje nameštene u seoskom

stilu, sa elementima od bukovine i svetlog granita u sredini. Bojni ormari zauzimali su ogroman prostor. Bio je tu i starinski prozor, i ispod njega prozorsko sedište. Stajali su u' senci, osluškujući tihu škripu i zujanje u slavini i cevima. Kroz podeljena prozorska okna video se dolazak sumraka, tamnih senki koje su prijanjale uz kamene stepenice i odlazile dalje, prema rastinju u dvorištu. Upališe se žućkasta svetla, kružna rasuta izmaglica koja se izdizala od zemlje kao snop. Nedaleko zalaja pas, bljesnuše farovi automobila koji je zamakao za ugao. Oglasiše se crvčci.

Gledao ju je kako posmatra okruženje, iskusnim okom. Nakon izvesnog vremena, uočio je da ona analizira saobraćaj, da joj mozak radi kao igraču pokera ili bridža, koji je pratio ne samo one karte koje su na stolu već je razmatrao mogućnosti: šta se nalazi u rukama, skriveno od pogleda.

„Jesi li gladan?“, upita Džejn naposletku.

„Jesam, ali više bi mi prijalo tuširanje.“ Izgovorio je to grubo, ali, čim ih je izustio, postao je svestan kako su te reči dokaz kapitulacije. Ona ga bez reči povede do vrata, iza kojih su bile uobičajene drvene stepenice ka podrumu. Ona zatvori vrata iza njih, upali svetlo. Ispod se video poveći tepih rezedo boje, naslon kožne sofe, deo svetlozelenog zida. Kada su sišli, video je da je prostorija prilično sređena pored nameštaja koji je video, još nekoliko komada bilo je poređano uza zid frižider sa zamrzivačem, rešo, veliki lavabo i ormarić sa fiokama. Iako sređen, podrum je delovao spartanski, kao da je namerno bio uređen što manje lično, poput bolničke čekaonice. Svetlo je bilo prigušeno, hladna fluorescentna rasveta koja je iz boja izvlačila svu njihovu toplinu.

Dženi mu pokaza malo ozidano kupatilo. Kada je ušao, svuče sa sebe prljavu, skoro pocepanu odeću. Taman kada je hteo da okrene slavinu, krajičkom oka uhvati svoj odraz u ogledalu. Zastao je na pola koraka, zgranut. Lice mu je bilo isečeno, u modricama i nepriridno crveno, dok mu je telo bilo nateklo, izgrebano i modro. Jedva je mogao da se prepozna, ali ne zbog muka koje mu je iskusilo telo. Razlog je bio pogled, taj specifičan prodoran izraz koji mu je bio dobro poznat bio je to pogled koji je viđao u očevim očima kada je Šo stariji odlazio na svoja tajanstvena putovanja u inostranstvo. Sada je razumeo šta je taj pogled značio otac bi tada skretao pogled od sveta vraćao bi se Voire Dei.

Trgnuo se bolno ulazeći pod tuš, a vrela voda je prijala dok je kvasio svoje nago telo. Kada je izašao, na toaletnom stočiću čekala ga je uredno složena nova odeća. Iz ormana njenog oca, zaključio je. Otvorio je ormarić sa lekovima i unutra

pronašao antibiotsku mast i flastere, ali nije mogao da ih stavi na posekotine i masnice na leđima. Navukao je donje rublje, zatim pantalone kaki boje i otvorio vrata od kupatila.

Dženi se očigledno istuširala negde drugde, jer je i ona imala na sebi novu odeću - crni džins, crnu bluzu bez rukava, kožne čizme sa tankim đonom, savitljive poput baletanki. Lice je bilo dobro isprano a kosa, počešljana unazad i raspuštena, padala je po sredini leđa. Bila je još vlažna, pa je padala kao peruška na šlemu. Zbog čvrste linije vilice imala je brižan, skoro revnostan izraz koji je produbljivao i isticao njenu lepotu. Brava je privukao taj izuzetno redak spoj. Uistinu, kad bi je video na drugoj strani prostorije, na posećenoj zabavi, ne bi mogao da ode a da ne razgovara s njom. Morao je da se priseti da je jedva poznaje, da ne zna da li može da joj veruje, iako joj je otac verovao toliko da ga je namerno uputio na nju. Ipak, to nije bilo dovoljno.

Napravila je sendviče. Našla se tu i boca sa hladnom vodom i dve plastične čaše na starinskom stolu na rasklapanje do kojeg je privukla par metalnih stolica.

Jedan deo njega nije hteo da razmeni s njom ni reči. Ponašala se tako svojevolumno i tvrdoglavo. Ustuknuo je najednom, shvativši da je otac često koristio upravo te dve reči kada bi hteo da opiše njegovo ponašanje. Oklevao je trenutak, nesiguran kako da počne. Prigušeno svetlo davalo je bleđu nijansu njenom tamnom tenu, a sive oči kao da su utonule u jezerce tamne senke. Držala je usta poluotvorena, ali to nije bio nikakav poziv da počne. Koliko bi još trebalo da se Ijuti na nju zbog situacije u kojoj se našao? Iznenada oseti da ga prolazi, da je bes bio kao sveća koja je, dogorevši, počela da se gasi. Pošto se okrenuo da joj pokaže leđa u ranama, on reče: „Treba mi tvoja pomoć.“

Oklevala je trenutak. Bez reči, uzela je od njega mast. On opkorači klozetsku šolju i malo se pognu, dok mu je mazala povrede antibiotskom pomadom. Bio je savršeno svestan vrhova njenih prstiju koji su mu igrali po leđima.

„Opusti se“, reče ona odsečno. „Manje će da boli.“

Posle kraće pauze, on reče: „Nisi mi rekla kako se ti osećaš kao deo Voire Dei.“ Čulo se kako glasno ispušta vazduh i on se zapita nije li delom poželeva da ne odgovori.

„Ne razmišljam o tome, uopšte“, reče, „barem ne na način na koji mislim da ti razmišljaš; to je moj dom, kao što je bio i mog oca i tvog.“

„Ako to znači još ubijanja, nisam siguran da je to svet kome se mogu posvetiti.“

„To je pitanje od milion dolara, jel da?“ Ponovo je zvučala grubo, ali nije prestajala da pomera prste. „Moram da ti kažem da ima onih članova Reda koji ne veruju da ćeš se odvažiti, koji ne veruju da imaš to u sebi.“

„Stvarno?“

„Ne mrdaj se“, reče ona oštro. Počela je da mu stavlja flastere. „Mene ne vole, a tebi ne veruju.“

„Ni ti mi ne veruješ.“

„Hajde da kažemo da još uvek ne verujemo jedno drugom.“

Razmišljao je koliko je su te reči istinite, koliko obećavaju. A onda mu misao pređe na nešto sasvim drugo. „Zbog toga Red neće da nam pomogne?“

„On je bio Tajnik. Jedno od njegovih zaduženja bilo je da prepozna i obuči svog naslednika.“ To nije bio odgovor na njegovo pitanje, ali je u ovom trenutku bio jedino što od nje može da dobije.

Neko vreme razmišljao je o onome što mu je upravo rekla. Kada je imao četiri godine, otac je započeo sa tim telesnim vežbama, a kad je napunio šest počeo je da mu čita spise o religiji u srednjem veku.

„Mene je izabrao.“

„Tako je.“ Dženi vrati mast i flastere, i opru ruke. „Sad možeš da se obučeš.“ Izašla je iz kupatila pre nego što je uspeo da nešto kaže.

Sedeli su za klimavim stolom, jeli sendviče u nekoj čudnoj tišini koja je polegla oko njih. Kad je završio, Bravo obrisa ruke salvetom i stavi na sto naočare koje je našao na palubi Stefi.

Stajale su između njih, simbol onog što ih je spojilo i postavilo jedno nasuprot drugom.

„Reci mi “

„Ne možemo da nastavimo ako se ne zavetuješ.“ Ona odmahnu glavom. "Vidi, nije u redu kriviti mene ili čuvare za greške koje smo napravili. Sada, ovaj trenutak, jedino je on važan. Da li ćemo nastaviti ili ostaviti to ovde? Ako ostavimo, sve je izgubljeno. Možda ti zvučim strašno melodramatično, ali prava je istina da sam bila otvorena koliko god sam mogla. Opstanak Reda, čuvanje tajni koje su nam vekovima bile poverene, sada je sve to na tvojim plećima. Jedino ti možeš da pronađeš zavetne tajne, tvoj otac se pobrinuo da to bude tako." Ona uzdahnu.

„Zapravo, sve zavisi od toga je li tvoj otac bio u pravu u vezi sa tobom, ili je napravio fatalnu grešku.“

Bravo opet začu očev glas kao da je tu pored njega.

„Greška' je mehanička stvar pogrešno vladanje, delanje. razmišljanje. Qreška je na površini stvari. Ispod površine tamo gde se gubitak iskazuje odatle moraš početi." Gledao je na naočare i pokušavao da sredi uzburkana osećanja. Kao da nije bila njegova, gledao je ruku kako poseže za naočarama i potom oseti njihovu težinu na dlanu.

„Dženi, hoću nešto da znam", reče polako. „Šta je tebe navelo da se pridružiš redu? Otac?"

„Moj otac?" Tih, loman glas ote joj se iz usta. „Otac je učinio sve što je mogao da me spreči, jer ja sam bila njegova nežna kćerka. Čak je našao nekog da me uda finog, dosadnog momka iz ugledne porodice iz Beltveja. Zvuči baš srednjevekovno, zar ne? Ali tako to ide.“ Sklonila je šišku sa lica. „Kada je video da ne može da me odvrati, toliko je otežao stvari moju obuku da bi poklekli i mnogi muškarci. Dva puta sam lomila levu podlakticu, desnu tibulu jednom, a modrica koliko voliš... To je bilo pravo mučenje."

„Zašto si nastavila? Baš zbog svega toga?"

Ona se nasmeja. „Moglo bi se i tako reći, ali ipak ne, u pitanju je bilo i nešto drugo."

„Šta to?"

„Vera u ono što je moj otac predstavljao: grupu zdravih ljudi koji su u nenormalnom svetu radili za dobrobit čovečanstva." Pogled joj zasja.

„Pretpostavljam da ti to zvuči bljak."

„Ne, ali zaista zvuči idealistički."

„Možda i jeste." Ona odmahnu glavom. „Ne znam za tebe Bravo, ali ja moram da verujem u nešto. Potrebno mi je da verujem kako svojim delovanjem svet mogu da učinim boljim mestom."

I tako se sve svodi na veru.

Podiže pogled, vide kako ga posmatra svetlim očima, uporno, radozvalo. Zvučala je vatreno, glas joj je podrhtavao, i bio je svestan da ono što govori dolazi pravo iz srca. Verovala je u sve ono što mu je rekla, a na njemu je bilo da poveruje da govori istinu. Znao je da je njegov otac više od svega želeo da svet učini boljim, uprkos svemu ili možda, poznavajući Dekstera, upravo zbog toga. Znao je, jer je i u njemu to bilo usađeno.

Činilo mu se da gleda kroz prizmu koja je pokazivala kako svet zaista funkcioniše, koja je sada bacala drugačije svetlo na njegov život. Sve što je do sada iskusio, sve što se ranije desilo bio je samo uvod koji je vodio ka ovom trenutku.

Nežno je spustio naočare. „Ranije si pominjala inicijaciju?”

„Ti znaš za 'puštanje' krvi, prepostavljam.”

„Naravno”, reče Bravo. „Srednjevekovni lekari verovali su da je bolest, koju su oni nazivali 'telesnost', usađena duboko u nama i da je treba izvući na površinu i odstraniti.”

Dženi klimnu. Sedeli su na stolicama na rasklapanje, koje su prineli rešou, kao i kartaški sto. Ona je izgleda već nešto radila oko rešoa, možda dok je bio pod tušem, jer je na njemu sada bio lonac sa ključalom vodom.

„Stavi desnu ruku na sto”, reče ona, „i oslobodi unutrašnji deo podlaktice.”

Pošto je to uradio, ona uze dugačka metalna klešta. Potopivši ih u ključalu vodu, izvuče tri staklene posudice, ne veće od umanjenog stalka za jaje. Stavi ih na papirnu salvetu da se osuše.

„Zar sterilizator ne bi bolje poslužio?” upita on.

Dženi se suvo osmehnu.

Bravo klimnu. Ona stavi jednu posudicu na njegovu ruku, upali šibicu i zadrža plamen kod staklenog dna. Vreo vazduh unutra počeo je da se povlači, a koža unutar kruga bivala je sve crvenija.

„Nije 'telesnost' ono što želimo da izvučemo iz tebe, već osećanje obaveze. Kada postaneš jedan od nas više nema promišljanja. Nema povratka. Postaješ deo Reda zauvek.”

Ona ugasi šibicu taman kada je počelo da ga peče; gledao je kako ustaje, otvara fioku ispod lavaboa i vraća se sa olovnom bočicom. Skinula je čep i okrenula. Tri semenke padoše na njen dlan.

„Ovo su semenke tri drveta čempresa, kedra i bora, sva tri su zimzelena i time simboli večnog života.” Jednu po jednu stavi ih u njegova usta. „Kada je Adam ležao na samrti, njegov sin Set pod jezik mu je stavio semenke čempresa, kedra i bora koje mu je darovao anđeo. Sažvaći i onda progutaj”. Kada učini tako, ona izgovori: „Rečeno je a članovi Reda videli su i dokaz, da je krst na kojem je Isus Hristos skončao bio napravljen od drveta ova tri stabla. Ovaj, prvi od tri rituala, simbolizuje tvoju smrt-tvoje odvajanje od društva, sveta koji si poznavao. Da li se zavetuješ da jednom kada stupiš u Voire Dei više nikad nećeš tražiti da izađeš?”

„Zavetujem se“, reče Bravo i oseti nalet vrtoglavice.

Kao da vadi zapušač, Dženi odvoji staklenu posudicu od bolnog mesta na ruci i stavi drugu na tri centimetra od prve. Prinese plamen dnu, kao i kod prve.

Kada je koža ponovo bila otečena i crvena, ona reče: „U Otkrovenju Jovanom je zapisano Pustiće se Sotona iz tamnice svoje i izići će da vara narode, po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojijeh je broj kao pijesak morski. Srednjevekovna mapa sveta koja je pronađena u katedrali u Herefordu prikazuje svet kao savršen krug, u čijem je središtu Jerusalim, nalik pupku. U jednom uglu ispričana je legenda koja nam kaže kako se Aleksandar Veliki, osvajajući svet, sukobio sa snagama Goga i Magoga. Porazio ih je, ali nije mogao da ih istrebi. On ih je, zato, zatočio u kavkaske planine. potvrđujući ono što su proroci napisali u Otkrovenju.”

Držala je plamen pri dnu staklene posudice i kada je Bravova koža počela da se diže i bora. Obim druge posudice bio je tri puta veći nego kod prve. „Ovaj, drugi deo obreda, simbolizuje vaskrsenje, jer je naša najsvetija dužnost da stanemo između Sotone i čovečanstva onog dana kada se objavi Otkrovenje. Da li se zavetuješ?”

„Zavetujem se.” Ponovo oseti vrtoglavicu, ovaj put još jaču. Odjednom se osećao kao sangvinati, cenobiti iz 12. veka koji su se podvrgavali tempora minutionis, povremenom puštanju krvi.

Dženi ponovo zameni posude, skinu drugu i zameni je trećom, tri centimetra od mesta gde je bila prethodna. Otvorila je drugu fioku ispod lavaboja, na kojem je bio par gumenih rukavica. Ovaj put se vrati sa kamenim avanom i tri staklene bočice u kojima je bio beli, žuti i olovno-sivi prah. Sipala je prah na dno avana i počela da ga sitni.

„So, sumpor i živa”, reče ona, „tri osnovna alhemijska elementa i, samim tim, simbola prelaza u nov život.” Izmešala je elemente i pažljivo ih presula u neobičan metalni medaljon, ne veći od naprstka, koji je imao oblik viteške sablje.

Pogleda Brava u oči i reče: „Da li si spreman da žrtvuješ svoj rad, svoje prijatelje, svoju porodicu, za dobro svakog čoveka?”

„Jesam.”

Ona ga lupi po ramenu alhemičarskim mačem.

„Da li se zavetuješ da ćeš čuvati tajne Reda i svojim životom, ako to bude potrebno?”

„Zavetujem se.”

Dodirnu mu i desno rame.

„Da li se zavetuješ da ćeš se suprotstaviti našim neprijateljima a outrance."
A outrance. Već neko vreme nije čuo taj izraz koji u srednjevekovnoj terminologiji znači viteški dvoboj do smrti. Izgovorena sada, u ovoj skućenoj prostoriji koja podseća na grob, sa brojnim značenjima,

među kojima je i mogućnost pogibije, ta reč bila je živa kao i pre Više vekova.
„Zavetujem se.“

Ona mu dodirnu teme i skloni poslednju posudicu, koja je stajala tri puta duže od druge.

„Učinjeno je srce, telo i duša sada si jedan od nas.“

Donatela nije mogla da odredi koliko je dugo klečala u vodi. U rukama je osećala kako Ivova glava postaje sve hladnija i teža, kao da se pretvara u olovo. Na trenutak joj se učini nešto sasvim nestvarno, kao da u naručju drži sliku a ne ljudsko biće. Gotovo nesvesna zalaska sunca i sveta oko sebe, u trenu kada je Ivova glava izronila na površinu, ukočenih očiju i praznog pogleda, učini joj se da se celokupno ustrojstvo Voire Dei zaustavilo i zastalo negde između njih dvoje. Htela je da povraati, ali nije mogla; poželeva je da umre, ali nije mogla. Telo je počelo da je izdaje, i dalje je besno dahtala, jecaji koje je izvlačila iz same utrobe palili su joj grlo kao kiselina. Stade da drhti, da se tresu. Mada su joj obrazi goreli, telo joj je bilo hladno kao Ivovo.

Do nje poču da dopire svest da je dve ruke dugačkih prstiju drže za ramena, smiruju njeno drhtanje. Neko je stajao iza. Oseti kako na nju prelazi toplota, a onda polako poču da se opušta, oslanjajući se na kolena.

„Nisam verovao da će ovaj dan doći. Nisam verovao da će se to ovako dogoditi", dubok muški glas odzvanjao je kao u pećini. „Sećam se dana kada ste vas dvoje došli kod nas. Upalih obraza, ispijeni, smrdljivi, ućebani od prljavštine, a ipak sam u vašim očima video nešto." Zgrabio je čvrsto za ramena, ulivajući joj snagu i toplotu. „Hteli su da te izbace, nisi to znala. Sprećio sam ih. Nisu baš bili oduševljeni, rekli su da si moja briga. Trebalo je da te obučim, i da za mesec dana ideš na probu. Ako ne budeš dorasla, bićeš izbaćena nazad na ulicu a ja najoštrije kažnjen. Nasmejao sam se i prihvatilo. Kao što i sama znaš, volim izazove."

Donatela, slušajući pažljivo, seti se živo prvih dana koje je provela među Vitezovima od svetog Klimenta.

„Bio sam oštar prema vama, bespoštedan, a opet, ni ti ni Ivo niste se nikad požalili. Vi ste, sasvim suprotno, radili još predanije, spavali stojeći, jeli brzo, halapljivo, i vraćali se treninzima, bodro kao štenad.“

„Dali ste nam nešto zbog čega vredi živeti“, reče Donatela oporo. „Bio je to jedini dar koji smo od nekoga dobili.“

Pomerio je ruku sa njenog ramena i dugim prstima počeo da je gladi po kosi, sve dok nije zaječala.

„Jednog mi je dana Ivo došao. Smučili su mu se treninzi, reče on, bio je umoran. Kako je ono beše rekao a da, umoran je da ga dresiraju kao cirkusku životinju. 'Ja sam kao strela', rekao mi je, čiji je vrh naoštren kao oštrica brijača, ali nikad nije zapeta u luk.' I da znaš, Donatela, bio je u pravu. Tada ste dobili vaš prvi zadatak. Sećaš se?“

„Sećam“, prošaputa ona.

Milovao ju je. „Kako i ne bi? Skoro si poginula a ja mene su zamalo sredili neprijatelji među vitezovima. Ivo nas je oboje spasao, je li tako bilo?“ Provlačio je prste kroz njenu kosu, nežno, s ljubavlju. Nikada neću zaboraviti kako mi je služio tog dana, i sada je vreme da mu se odužim.“

Nežno, ali snažno ju je podigao na noge, okrenuo je prema sebi. „Pusti Iva meni, Donatela. Sahraniću ga sa počastima koje je zaslužio. Hajde, hajde.“ Prodrma je jer se opirala. „Slušaj, ti moraš da razmišljaš o svom plenu, moraš da osvetiš Ivoovo ubistvo.“

Pogledala je oči koje je tako dobro poznavala. „Ali naređeno nam je da uhvatimo Brejvermana Šoa, a ne da ga ubijemo. Bili ste sasvim jasni.“

„To je bilo pre nego što je Šo ubio Iva.“ Njegove tanke usne razvukoše se u hladan osmeh. „Idi sada. Kreni protiv našeg neprijatelja a outrance.“

Dugo sam čekao rta ovo“, reče Dekster Šo. „Nisam ni sumnjao da će jednom do toga doći.“

Izgledao mu je stariji, brada mu je bila seda i duža, bore su se još dublje uskle u lice, ali Bravo je opet bio dete sa svojih osam ili devet godina. Otac i sin sedeli su na tremu neke brvnare, na nekom mestu koje je, činilo se Bravu, postojalo samo u njegovim snovima. Bila je kasna jesen, videlo se to po svetlu, treperavom i jasnom, koje je prolazilo kroz golo granje simetrično posađenih bukvi. Neobično je bilo

to što je napolju bilo sasvim prijatno. Trebalo bi da su u kući zbog svog tog vazduha koji se komešao. Iza drveća se nazirala izmaglica koja je zaklanjala vidik, tako da nije bilo moguće reći da li se tamo nalaze kuće ili polja, reke ili brda, čak ni da li na nebu ima oblaka.

„Ubio sam čoveka, oče. Nisam imao izbora.”

„Zašto onda kriviš sebe?”, reče Dekser Šo.

„Jer je život uvek život.”

„Stvarno to misliš, ili misliš da tako treba da razmišljaš”

„Da li je to bitno?”

„Itekako. Zar te nisam naučio da se ne zavaravaš? Ti si u ratu, Bravo, to je suština Voire Dei tako je bilo od početka. Rat donosi žrtve i donosi pobednike, nema mesta sumnji, a veruj mi kad ti kažem da preispitivanje rađa sumnju. Da bi nadvladao, moraš se osloboditi svake sumnje.”

Bravo je sumorno gledao u priliku pored sebe. Moj otac je mrtav, govorio je sebi. Otkud ja na ovom nepoznatom mestu razgovaram s njim? Taman je hteo da upita oca kad ovaj ponovo progovori.

„Sada si jedan od nas Bravo, i tako je bilo suđeno još od tvog rođenja. Tvoja majka je to znala, naravno, i to ju je užasavalo. Iskren da budem, ja sam bacio kamen pometnje koji kasnije više nisam mogao da uklonim. Nikada nije želela da uđe u Red. 'To je samo tvoje uverenje Deksa' govorila bi, 'samo tvoje glupo, tvrdoglavo uverenje. Ako me voliš, obećaj mi da ćeš paziti da naše dete bude bezbedno.' Šta god ja govorio, nikada nisam uspeo da je uverim da se tu ne radi o tome šta ona želi ili šta ja želim. Nikada mi to nije oprostila, čak ni na samom kraju.”

„Samo si radio ono što si morao, tata”, reče Bravo. „Trebalo je to da zna. Na svoj način, radio si šta si mogao da bi me zaštitio. Koristiće mi svaka vežba na koju si me primoravao. Zao mi je što to ranije nisam shvatio.”

Dekster Šo uzdahnu. , meni je Bravo, ali nije bilo načina da ti ranije kažem. Neću da kažem da nisam grešio u životu kajem se, zbog mnogih stvari, ali imam veru. Znam da ću u tebi pronaći iskupljenje...”

Pognute glave, Bravo je drhtao dok se gubio glas njegovog oca. Dobro da je sedeo, inače bi se srušio na pod.

„Slabost i vrtoglavica brzo će proći”, reče Dženi, govoreći o posudicama.

Dok je sklanjala pribor za inicijaciju, on reče: „Hoćeš li mi sada

reći zašto je otac naručio da mu napraviš naočare." Već se osećao bolje, u glavi mu se razbistrilo, kao da je spavao nekih pola sata.

Ona se vrati na stolicu do njegove. „Naočare su važne zbog samo jedne stvari: zbog onog što je ugravirano u desno staklo." Ona ih podigne sa stola kao da su dragulji. „Zato smo morali da rizikujemo dolazeći ovde."

Dženi začuta i ustade. Pratio ju je kroz podrum do drvenih vrata koja nije ranije primetio. Ona ih otvorila. Nađoše se u omanjoj, skućenoj laboratoriji, punoj opreme čiju je namenu mogao tek da pretpostavi.

„Ovde si peskarila stakla?"

Ona klimnu glavom i sede na stolicu bez naslona. „Nijedna optičarska radnja ne bi imala potrebne mašine." Približila je stonu lampu i upalila svetlo. Na sto se izlila sjajna svetlost. Stavila je ruku na četvrtast metalni aparat koji se nimalo nije razlikovao od supersecka. „Ovo je sasvim poseban peskar, sama sam ga dizajnirala."

„Stvarno ne razumem", reče Bravo, „ako si ti peskarila stakla, zašto mi jednostavno ne kažeš šta je na njima?"

Dženi se osmehnu. „Ja jesam peskarila stakla, ali nisam gravirala. Tvoj otac je to uradio."

„On je bio ovde? Sam je to uradio?"

„Da, nakon malo vežbe. Učio je neverovatno brzo."

„Jeste, to je bila jedna od njegovih izvanrednih sposobnosti." Bravo pomisli na trem brvnare u nedosanjanoj zemlji.

„Nakon što je uradio gravuru, zapečatila sam je posebnim premazom."

„Gravura će se tako pokazati samo pod određenim uslovima."

„Tako je."

Dženi odmaknu lampu, okrenu je tako da svetlost usmeri na goli zid, a onda ponovo pritisnu prekidač. Na zidu se pojavi sablasno zelenkasto svetlo u obliku elipse.

„Idemo", reče ona, uze naočare i desno staklo postavi između lampe i zida.

Ništa.

Pomerala je naočare sporo, tako da se desno staklo nalazilo u zelenkastom snopu.

Niz brojeva iznenada se pojavi na elipsastom odrazu.

„Magija!", reče Dženi uz osmeh. Pogleda u Brava, zanetog posmatranjem brojeva.

„Znaš li šta oni predstavljaju?" upita ona.

Promrmljao je nešto, pokušavajući da se usredsredi. „Da budem iskren, pojedini nizovi mi se čine nekako poznati, ali ne znam zašto.“

„Matematička formula, možda.“

„Da, to bi imalo smisla.“ On uze notes i olovku sa stola i upisa nizove brojeva i razmake upravo onako kako je bilo projektovano na zidu. „Ipak, činjenica je da matematičke formule nije lako dešifrovati. Sigurno se slažeš da sada baš i nemamo vremena da na njoj radimo. Ako više nema razloga da se zadržavamo, mislim da bi trebalo da krenemo što pre.“

„Slažem se.“ Ona ugasi lampu, dade Bravu naočare i ustade.

Vratiše se u tamu ostatka kuće. Svetlo sa zakrivljene ulice i iz okolnih kuća probijalo se kroz prozor u rasutim kružnicama. Oprezno se odmaknuvši unazad, Dženi proviri na ulicu. Bila se umirila toliko da je jedva nazirao pomeranje njenih grudi.

„Šta čekamo?“, upita on, ali mu ona dade znak da bude tih.

Odmah zatim, pomeri se dublje u senku i povede ga sa sobom.

„Ne možemo da odemo“, prošaputa ona. „bar ne ovuda.“

„Donatela?“

„Dostavni kombi preko puta.“

„Šta je s njim?“

„Da je tu pravim poslom, svetla bi bila upaljena, zar ne?“

Posmatrao je kombi sa ugašenim svetlima. Možda je neko -

Donatela na primer, unutra i tajno ih posmatra? Na tu pomisao žmarci mu prostrujaše kičmom.

„To je baš đavolska pretpostavka.“

„Videla sam taj kombi kad smo bili na putu za groblje.“

Bravo duboko uzdahnu. „Šta da radimo?“, upita. „Ovde ne možemo ostati.“

„Ne možemo. Kao što si i sam rekao, što pre odemo odavde, tim bolje. Jedina nam je šansa da se prerušimo.“ Okrenu mu leđa, kao da je završila sa njim, a onda reče:

„Trebam ti tvoja pomoć.“

Naučila ga je kako da joj uveže i zakači kosu na temenu. Kosa koja joj je padala niz leđa bila je gusta, teška i sjajna. Na prvi dodir, osećanje je bilo potpuno novo, jasno i neposredno, neuporedivo ni sa čim drugim. Ono što je tražila od njega bila je prosta stvar, mogla je to jednostavno da obavi i sama. Za njega je to bilo intimno i romantično, i kada je završio, nerado ju je pustio. Zapita se na trenutak da li je njen zahtev bio sračunat pokušaj pomirenja ili želja da joj se potčini.

Krenuli su ka vratima garaže. U predsoblju, ona zgrabi jedan od kačketa, natuče ga čvrsto na glavu, uze očevu vetrovku i pruži Bravu vuneni prsluk.

Prošli su kroz garažu, žureći pored retkog modela „mercedesa" prema vratima na drugoj strani, kroz koja se ulazilo u baštensku kućicu. Dženi otrča do zida na koji su bila naslonjena skupljena invalidska kolica. Otvori ih i pokaza.

Bravo je zurio u nju neko vreme, a onda se prigušeno nasmeja. Klimajući zbunjeno glavom, seo je na kožno sedište invalidskih kolica.

„Pogrbi se, pokušaj da uvučeš glavu u ramena." Dženi navuče rukavice bez prstiju.

„Tako je. Razmišljaj kao starac."

Bravove ruke na naslonu počеше da se tresu.

„Zgodan detalj", reče Dženi dok ga je umotala u šal. Potom otvori sporedna vrata i izgura ga napolje. „Idemo."

Donatela, koja je sedela za upravljačem dostavnog kombija, nije očekivala da se u kući upale svetla. Vrebala je pokret. Držeći na glavi uređaj za noćno osmatranje „ATN PVS7-XR5" izgledala je neobično, kao nekakav džinovski noćni lenjivac. Mada infracrveni zraci nisu mogli da prodru kroz zidove i staklo, omogućavali su dobru vidljivost. Osim jednog sablasnogočitavanja kada je nameštala opremu mogla je to biti mačka ili rakun oko kuće nije bilo žive duše. To nije moralo da znači da Brejverman Šo i njegov čuvar nisu u kući, baš naprotiv, prema njenom načinu razmišljanja. Na koliko mesta su uopše mogli da odu? Donatelju je mučilo pitanje zašto je baš ovaj čuvar bio dodeljen Šou. Nije volela misterije, posebno kada su imale veze sa Deksterom Šoom, koji je bio legendaran po tajnama u koje je ogrnuo svoj život. Otkako im se pridružila, Vitezovi su pokušali da ga uklone u tri navrata, ali bez uspeha. Napad koji je na kraju uspeo pripreman je mesecima, možda čak i godinama davno pre nego što je zavládala kriza i utvrđeni plan bio pokrenut. Očajnička trka iznudila je da budu upotrebljeni manje kompetetni ljudi, i to je neizbežno dovelo do nekih grešaka. Bila je ubeđena da je čuvar Brejvermana Šoa znao da su nedavna ubistva petorice članova Haute Coura zapravo usklađeni napad Vitezova, i plan da se konačno uzme zavetna kutija koji jeretički red drži u posedu već vekovima.

Ona pomeri glavu, tako da je mogla da vidi drugi deo imanja. Mada se radilo o neprijatelju, Donatela je sa tim čuvarem osećala izvesnu prikrivenu srodnost, koja nije imala nikakve veze sa filozofijom, ali sa

„Sedi.

odnosima među polovima itekako jeste. Ivo je, poput muških čuvara Reda, mrzeo Dženin status, skrivajući tu mržnju pod velom okrutnog i nepravednog ismevanja. To je za posledicu imalo da je Ivo stalno potcenjivao Dženine sposobnosti, a Donatela nije htela da veruje da je Dekster Šo poverio Dženi zadatak da mu čuva sina samo iz tog razloga.

Infracrveni zraci uhvatili su pokret desno, i ona isturi glavu kao pas kada pronade trag. Konfiguracija je bila neobična, pa ona prebaci na obično noćno posmatranje. Starijeg čoveka u kolicima gurao je mršav mladić, možda njegov sin, koji je nosio kačket i vetrovku. Ali opet, možda i nije. Otvorivši mobilni telefon, ona pritisnu prvi broj za brzo biranje. Kada se javio glas sa druge strane, zatražila je spisak svih stanara u ulici. Sve počiva na istraživanju, a Vitezovi svetog Klimenta su raspolagali ogromnim izvorima informacija. „Tražim invalida, od 70 godina ili starijeg.“

Samo minut i po kasnije dobila je odgovor koji je potvrdio njene sumnje, upalila je motor kombija i izvukla pištolj.

„Idi li onaj crni 'Lexus sedan' kod sledećeg bloka“, upita

Dženi gurajući Brava trotoarom. „Očev je, držao ga je tu za slučaj nužde. To nam je jedini izlaz odavde.“

Kiša je lila kao iz kabla, čineći da zidovi budu crni i zlokobni. Začu se kašljanje motora, i Bravo se trgnu. Bili su možda na pedesetak metara od „Lexusa“ kada je čuo duboko, tromo tandrkanje motora, a potom je krajičkom oka video i pokret. I Dženi je izvesno čula zvuk, jer je snažno gurnula kolica prema boku „Lexusa“. Potrčavši, elektronski je otvorila vrata. Bravo otvori vrata pre nego što su invalidska kolica udarila u bok automobila.

Kombi je već bučao iza njih, kada je Dženi uskočila pored njega. Posegla je naviše, za ključevima, i upalila Lexus. Ubacujući u brzinu, ona nagazi gas. Gume zaškripaše, i „Lexus“ jurnu niz ulicu, dok ih je kombi zlokobno pratio.

Čuo se samo jedan pucanj dok su napredovali prema prvoj krivini; vetar je hujao, kiša dobovala po vetrobranu, a oni sve više ubrzavali.

Nagnuvši se na volan, Dženi potera Lexus kroz veliku krivinu.

Dole, kako su sledili strminu padine, naišli su na prvu skretnicu pruge. Proleteli su pored velikih kuća, ispred kojih su bili prostrani travnjaci i cvetne bašte. Ponegde

se moglo videti žbunje, velike površine sa gustim drvećem; jedan kratak pogled na tu davnu lepotu pre nego što modernisti nagrnu sa svojim buldožerima.

Do njih je dopirala sve veća buka, i ona povika: „Pogledaj iza nas!”

Bravo se već bio okrenuo koliko je mogao. „Kombi!“, ogłosi se on. „Mislim da hoće da nas izgura!”

Ali, Dženi je tada imala preče brige. Sada su bili na malom proširenju, odakle je počinjala još veća strmina, tako da joj je po klizavom putu i slabpj vidljivosti bila potrebna sva koncentracija da održi automobil, da se u krivini ne nagne i ne prevrne. U više navrata su se opasno približili ivici, a Bravu bi srce svaki put zastalo jer se bojao da će se slupati. Ona bi potom veoma vešto uspevala da uhvati pravac, i začas bi se vratili na sredinu puta koji je bio potpuno prazan.

Glasno brujanje kombija koji ih je progonio odzvanjalo je među kućama. Bravo je video da ih već stiže. Sada se toliko približio da je na uličnoj rasveti mogao da vidi lice vozača. Donatela! Nije više pucala, u ovoj otmenoj stambenoj četvrti neće dva puta ponoviti istu grešku. Zato se usredsredila da smanji rastojanje, tako da im brujanje motora odzvanja u ušima, a njemu se učini kako može da oseti vrelinu daha koji je izlazio iz čeljusti demona.

Nije bio daleko od istine. Odmah zatim oseti da mu zubi škrguću kada ih kombi otpozadi udari ivicom prednjeg branika. „Leksus” skliznu u krivini, i on vide Dženi kako okreće volan, usmerivši kola ulevo. U trenu koji oduzima dah, kola su skliznula i jurnula pravo u nepovrat. Onda, kao da su trenutak oklevala, nesigurna šta se to od njih traži. I taman da udare u ivičnjak, gume zaškripaše i „leksus” skrenu oštro ulevo, izbegavši opasnost. Ali, sada je brujanje kombija postalo još bučnije, jer je iza njih Donatela vozila sa namerom da ubije.

Malo dalje, u susret im je dolazio „BMW” sa upaljenim oborenim svetlima, za čijim volanom je sedeo tinejdžer. Iz kola je treštao neki žestoki rep. Klinac, opijen pivom i muzikom, vozio je prebrzo za uslove na putu, čak i da je bilo suvo a kola manje snažna. „BMW” je blago krivudao kako je neiskusni vozač pokušavao da savlada nanose vlažnog lišća i klizavih tragova na asfaltu. Usne su mu bile razvučene u ludačku grimasu. Zurio je na put iskolačenih očiju činilo se da ih još nije video.

Dženi pogleda na obe strane puta i onda usmeri „leksus” pravo na „BMW”, u nameri da iskoristi paniku pijanog vozača. Klinac ih je

konačno ugledao i „BMW“ naglo promeni pravac. Nagazio je na kočnice svom silinom i automobil poče nekontrolisano da klizi. Za tren oka prokliza pored „Leksusa“ i nađe se ispred visokog branika kombija u naletu.

Umesto da i sama koči, Donatela pritisnu gas do daske. Kao kad slon oduva leptira, kombi izgura udareni „BMW“ sa puta. Klinac izviri kroz prozor glasno izbacujući psovke.

„Evo je iza!“, vikao je Bravo, slušajući Dženi kako psuje. Brujanje je sada bilo gromoglasno, ispunjavalo noć zlosutnim zvukovima.

„Evo je tačno iza nas!“

Dženi u poslednjem trenutku skrenu sa kolovoza na sveže pokošen prilaz, a potom i na obližnji parking prostor koji je, sudeći po mehanizaciji, bio u fazi raščišćavanja. Jurili su pravo dok je kombi poskakivao preko ivičnjaka parkinga. Truckali su se po neravnini nekih dvestotinak metara.

„Bože dragi!“, začu Dženin blizu uveta.

Našli su se na ivici uzvišenja koja je do tada bila skrivena drvećem i mašinama. Nije bilo vremena za skretanje, niti trenutka da se razmisli. Preleteše preko ivice i sunovratiše se nadole. Udarili su o zemlju naglo, silinom od koje su im se rastresle kosti. „Lexus“ poskoči i pade na bok, tako da se Dženi i Bravo nađoše jedno na drugom.

„Dženi“, reče on, „jesi li dobro?“

Ona klimnu. „A ti?“

„Samo uzdrman.“

On posegnu za prekidačem i pokuša da spusti prozor, ali elektronika je bila mrtva. Podigne nogu i svom snagom udari u prozor.

Staklo je naprslo ali se i dalje držalo. On udari ponovo i pojavi se pukotina. Nogom izgura preostale komade stakla, izađe, a onda se okrenu da pomogne Dženi.

Trenutak su ležali na zemlji. Mnogo je bilo lakše povratiti dah nego sabrati se.

Iznad njih, svetla kombija zariše se u noć, u nastojanju da ih uhvate u svoj snop.

Bravo zaječa i osloni se na lakat, gledajući kako poskakuje još jedno svetlo, koje probija tamu u kojoj leže. Donatela je uključila reflektor. Dženi ga bez reči povuče tamo gde je nisko rastinje bilo najgušće. Kiša je padala nesmanjenom žestinom, praveći prirodan zaklon.

„Dobro si?“, prošaputa ona.

On klimnu. „A ti?“

„Dobar san bi sve to zalečio." Lice joj je bilo blizu njegovog. Ona mu uputi jedan od svojih ohrabrujućih osmeha. „Idemo."

Oprezno su išli kroz žbunje, sve dok se nisu domogli ceste. Udaljili su se od mesta udesa, skrivajući se iza niskog rastinja. Nisu odmakli ni pedesetak metara, a poslednji model „linkolna" ubrzavao je od krivine pravo prema njima. Dženi uhvati Brava i povuče ga u čestar.

Čim su čuli kako motor prede dok automobil usporava i na kraju staje, počeli su da se povlače dublje prema žbunju. Klekli su, i osluškivali vlastito disanje.

Dženi prošaputa: „Ne brini. Nikad nas neće pronaći."

A onda začuše šuštanje, sasvim blizu i, kad su se okrenuli, videše konture prilike koja im prilazi.

Svetlucanje metala prizva u njima sliku oružja, a jedan muški glas sa engleskim akcentom izusti samozadovoljnim tonom. „Ne bih s tim računao."

Znao sam da ćeš uleteti u nevolju sa kojom nećeš moći da se izboriš."

„Kavano!", reče Dženi. „Šta ti kog vraga radiš ovde?"

„A šta ti misliš", reče ovaj. „Spašavam ti dupe iz neprilike."

Bravov pogled skliznu s muškarca na Dženi. „Poznaješ ga?" upita je.

„Brejverman Šo", reče ona, „upoznaj Ronija Kavana."

„Boga ti poljubim". Kavano ne pruži ruku. „Sve se dobro svrši kada stari dobri Roni krene da spasava."

Ona podignu ruku iza glave i raspusti punđu koju joj Bravo beše napravio.

„Kavano je čuvar, kao i ja."

„O ne, ne kao ti princezo", reče Kavano bezizražajno. „Znam ja gde mi je mesto."

„Je li to taj seronja koji nije uspeo da zaštiti mog oca."

„Ubeđen sam da ne misliš na mene." Kavano ga ućutka narugavši mu se hladnokrvnom opaskom. „Sigurno nisi tolika neznalica."

„Nikada nije bio dodeljen tvom ocu", reče Dženi brzo. „Dekster Šo ne bi nikada mogao da se pomiri sa njegovim ponašanjem."

Bravo kroz kišu pogleda nagore, prema uzvišenju. Sve je bilo u mraku, nepomično. Gde je Donatela nestala? On se pridiže i pruži ruku Dženi, da joj pomogne. Ona je ne prihvati već i sama brzo ustade.

Kavano pokaza prema automobilu, kao lord koji poziva goste pristigle na njegovo seosko imanje. „Hoćemo li?"

On ih izvede iz gustog , crnog žbunja. Dok su se probijali kroz stabljike divlje ruže i gacali po zemlji koja se pretvarala u blato, Dženi mu ispriča za Rosija i Donatelu. „Video sam je na tren", reče Kavano, „a šta je sa Rosijem?"

„Bravo ga je ubio", reče Dženi.

Kavano podiže obrve. „Zar već?"

„Udavio ga je u jezercetu na groblju."

„Ubistvo kao iz romana, može se reći. E pa, to je jedan kreten manje na grbači, ali sada ona beštija vapi za krvlju, jel' da.“ Bio je zgodan i, mada je posedovao urođen hladan osmeh, odmah se videlo da je čvrst i prefinjen. Bravo je mogao da ga zamisli u smokingu „Savil Rou“, kako drži najbolji škotski viski u ruci i šarmira dame u nekom londonskom kazinu.

„Odavde vodi samo ovaj put." Kavano pokaza prema kupastoj izmaglici ulične rasvete. „Parkirao sam u senci, odmah tu desno."

Na tridesetak metara od automobila, on stade i pruži ključeve Dženi. „Evo šta ćete da uradite, princezo. Ti i Šo uđite u auto i stanite gde ima najviše svetla."

„Jesi li poludeo?" pobuni se Dženi. „Ona upravo to i očekuje."

Kavano se isceri. „Baš tako. Toliko je poludela da će krenuti na vas bez razmišljanja."

„Mogu da se kladim da hoće", reče Bravo, koji se sa Kavanovim planom nije slagao kao ni Dženi.

„A kad krene", poče Kavano lagano, kao da sriče azbuku pred malim detetom, „ja ću čekati da je upucam."

Dženi odmahnu glavom. „Koristiš Brava kao mamac. Suviše je opasno."

„Svako jako osećanje, a bes pre svih, utiču da se čovek ponaša glupo. Koristim Donatelin bes protiv nje same", reče Kavano. „Imaš neki bolji predlog?"

Nastade tišina. „Tako sam i mislio. Uradimo to.“

Auto, veliki „linkoln", bio je upravo tamo gde je Kavano rekao.

Dženi obiđe oko auta, gladeći njegovu metalnu haubu.

„Dobro“, klimnu ona, „upadaj."

„Suviše lako odustaješ", reče Bravo dok se spuštao na mesto suvozača.

„Šta ti znaš o tome", reče ona grubo.

„Ti znači stvarno misliš da će ovo da uspe."

Dženi ugura ključ i startova motor. „Plan je dobar, ali negiraću da

sam to rekla ako mu ti kažeš. Ko bi podneo taj zadovoljni izraz na njegovom licu."

Bravo je zastao na sekund, kao da mu se nešto mota po glavi.

„Ložiš se na njega, kaži?“

Dženi glasno frknu. „Šta? Šališ se?“

„Obrazi su ti crveni... princezo.“

Ona se okrenu prema njemu. „Nemoj da si davež.“

Pošto je okrenula kjuč, ubaci linkoln u brzinu i izveze ga na ulicu, koja se pružala otprilike od severa ka jugu. Desno od njih bila je stena, odmah do uzvišenja, s druge strane žbunje i proplanak na kojem je gusto raslo drveće jasena, bukve i zove. Oni krenuše na sever, i kako su se približavali najbližoj svetljici, svetlosni krug se povećavao.

„Vidiš li nešto?“ upita on.

„Više od tebe“, prasnu ona.

Kiša je slabila, ali sada se širila izmaglica, koja je mutila obrise udaljenih predmeta i pretvarala kućna svetla u blage, skoro neprimetne tačke.

Dovezli su se u sred svetlosnog snopa, koji se u toj izmaglici činio kao srebrnkasto jezero.

Asfalt nije mogao da se vidi.

Taman su prošli ulično svetlo kad videše glomazno, kockasto vozilo kako velikom brzinom izleće iz magle i juri prema njima.

„To je kombi!“ reče Bravo. „Donatelin kombi!“

„Kavano, nesrećo jedna, gde si?“ prosikta Dženi i oštro skrenu udesno dok je skidala nogu sa papučice gasa.

Kombi je nailazio istom putanjom. Bravo je rizikovao osvrnuvši se. Ugleda visoku Kavanovu priliku širokih ramena kako izlazi na svetlo. Raširenih nogu i čvrsto upravljenih ruku počeo je da puca u vozačevo staklo na kombiju. Mirno, pribrano, ispalio je četiri-pet hitaca. Svi su završili u staklu, u razmaku od desetak centimetara.

Baš u tom trenutku, dok divio njegovoj preciznosti, Bravo je čuo Dženi kako kaže: „Bože gospode, nema nikog iza volana!“

„Gotova je“, reče Bravo. „Gledaj gde je pucao. Već je mrtva.“

Dženi ponovo okrenu, kombi prođe pored njih i udari u uličnu rasvetu. Prosuše se varnice, pade stub i sa njim razvodna kutija. Kada udari o asfalt, kutija se otvori i žice, izvučene iz kontakta, stadoše da bacaju sablasne iskre u maglu.

Kavano je krenuo da pogleda ishod svog preciznog ručnog rada. kada ga metak pogodi u grudi. Telo mu se zanese, usta se u šoku otvoriše. A onda stiže i drugi metak koji mu otkinu pola lica.

„Neko puca iz onih krošnji jesena, s druge strane puta“, reče Bravo. „Video sam bljesak.“

„Uh, ta vražja veštica, u kombiju nije bilo nikoga“, reče Dženi. „Stavila je nešto na gas i ubacila u brzinu. Zato kombi nije promenio smer kad i ja.“

Nagazivši kočnicu, skloni auto sa puta u potpuni mrak. Pre nego što je Bravo stigao da nešto kaže, ona iskoči iz „linkolna“ i nestade u izmaglici.

Oslonjena na koleno, u jasenovoj krošnji, Donatela je osetila neizrecivo blaženstvo kada je videla da njen drugi metak otkida komad neprijateljeve glave. Krv se razletela i obojila izmaglicu, i njoj se ote blagi uzdah. Posao nije ni izbliza bio završen i ona zabaci snajpersku pušku „dragunov 7,62 SVD“ na rame.

Bilo je neke poetske pravde u promeni situacije, mislila je dok se povlačila u krošnju drveta. A da, i svojevrzne lepote, koju su možda jedino ona i Ivo mogli da shvate. Hitro i tiho sklanjala se ustranu. Ivo ju je upozorio da Red neće prepustiti čuvanje Brejvermana Šoa samo jednom čuvaru, i to ženi. Taj argumnet ona je pripisivala njegovom nepopravljivom muškom šovinizmu, ali ovaj put bio je u pravu. Red je poslao još jednog čuvara kao podršku. Njoj to sada i nije bilo važno. Znala je kako treba sa čuvarima, muškim ili ženskim.

Dok se kretala klizavom pomrčinom, smeškala se u sebi. Odmazda je bila na dohvat ruke. Ostavila je auto tridesetak metara niže, gde se cesta spuštala. Dovezla se do tog mesta malom brzinom, ugašenih farova. Trebalo joj je šest minuta da upali auto na žice; duže nego što je mislila. Svetlo je bilo slabo, a baterijsku lampu nikako nije smela da uključi.

Bez problema je stigla do razdrndanog „PT kruzera“. Bio je tačno tamo gde su joj i rekli. Kada je ušla, stavila je pušku pod noge a pištolj na sedište pored. Vozila je polako i, kao ranije kombi, ugašenih farova, prema najbližem skretanju.

Tragala je za plenom. Nameravala je da se odveze na sever i zaobiđe ih dok je traže ispred ili, ako su bili dovoljno dovrtljivi, kod jasenovih krošnji. Približavajući se skretanju, oseti težinu na drugoj strani automobila i bez oklevanja uze pištolj i ispali tri hica kroz bočno staklo na zadnjem sedištu. Samo trenutak kasnije, prozorsko staklo se razbi i neko je uhvati za vrat.

ahvaljujući dobroj sreći i instinktu, Dženi se zaputila južno od "linkolna", svesna da bi bila greška tražiti Donatelu u krošnjama drveća. Odatle je pucala, bar je tako mislio Bravo, što znači da je otišla čim je videla da je Kavano mrtav. Sada je kao pokretna meta, i bilo je najvažnije da je nađe što pre, budući da je snajperista uvek najranjiviji nekoliko trenutaka nakon ispaljenog metka. Dženi je znala da će, da bi to i postigla, morati da misli Donatelinom glavom. Gde će vitez sada da ode, šta će sad da uradi? Njen zadatak nije bio obavljen, moraće da krene na Dženi i Brava, ali sada će brzinu morati da zameni elementom iznenađenja. Za Dženi, to je značilo da im neće prići peške.

Dženi je tražila vozilo, kada je do nje stigao zvuk motora koji se približava. Čim je videla „PT kruzera“ skočila je na pedalu automobila. Kroz prozor je videla kako Donatela poseže za pištoljem i ona se sagnu. Hici su joj proleteli iznad glave. Pridignu se, laktom razbijajući ono što je ostalo od prozora. Posluživši se ručicom na vratima kao osloncem, ulete unutra s nogama napred i stopalom pogodi Donatelu u lice.

Donatela se refleksno izvi. Zamahnuvši desnom rukom, kažiprstom pokuša da pritisne okidač. Dženi je to očekivala, pa je uhvati za zglob i iskrenu ga. Donatela zastanja i pištolj joj ispade na sedište. Dženi je obuhvati nogama oko vrata.

Donatela vrisnu i pokuša da dohvati oružje, ali odustade od te namere kada Dženi pojača stisak.

Dženini glava i ramena i dalje su virili kroz prozor kada Donatela nagazi gas, „PTkruzer“ jurnu napred, okrenu se na šljunčanom skretanju i izlete na cestu. Dženi udari u okvir prozora, ali zadrža stisak oko vrata neprijatelja. Na njenoj strani bila je uska litica i gola stena: uzvišenje preko kojeg su se istumbali ona i Bravo. Donatela okrenu volan udesno i auto pređe graničnik prema steni. Poleteše varnice sa prednjeg dela kada metalni delovi „PT kruzera“ počеше da stružu o kamene izbočine, tako da je Dženi morala da se uhvati sa gornji okvir prozora kako bi do kraja ušla u kola. Da bi to postigla, morala je da olabavi stisak, a Donatela je to iskoristila da se oslobodi jakim trzajem. Istovremeno se sagnu da bi dohvatila pištolj.

Dženi zamahnu nogom i pogodi Donatelu u rebra tako snažno da ova ispusti volan iz ruku. Auto udari u stenu, odskoči, nekontrolisano jurnu napred, pređe preko odlomljenog kamenja, a potom se dva puta okrenu na cesti i zadnjim delom ponovo udari u stenu. Uz jako škripanje guma i zavijanje metala, kola nastaviše ne dva točka. Vrativši se ponovo na cestu, automobil je stotinak metara klizio na

boku dok nije udarilo u stub ulične rasvete a potom i u visoki odbojnik Donatelinog kombija koji joj je poslužio za varku.

Dvoje putnika, uzdrmanih i izubijanih u kratkoj i vratolomnoj vožnji, u automobilu koji je sada ležao na boku, borili su se za bolji položaj, ali je Dženi tokom koškanja udarila glavom u komandnu tablu. Pre nego što se automobil zaustavio, Donatela ju je zgrabila za košulju. Udarila je Dženi jednom, dvaput, tri puta pesnicom. Milioni belih zvezdica eksplodiraše Dženi pred očima. Oseti oštar bol u glavi. Pokušala je da uzvрати, ali kao da nije imala dovoljno snage. Donatelinim zamasa je ludačka energija davala snagu velikog čekića, i nju užasnu ta pomisao. Očajnički je pipala, tražeći nešto iza. Uspela je da povuče mehanizam upravo kad je Donatela zamahnula rukom da joj zada nov udarac. Vrata se otvoriše i ona unatraške ispade iz „PT kruzera.“

Trenutak je ležala opružena na cesti, ošamućena, beznadežna. A onda oseti kišu na licu i, kao da joj to uli novu snagu, osloni se na noge. Bolele su je. Osećala je slabost u kolenima i vrtoglavicu, a kad se uhvatila za potiljak, na prstima ostade krv.

U automobilu, Donatela je sa poda uzela pištolj.

Bravo je čekao da „PTkruzer“ stane. Na prigušenom svetlu koje je dopiralo od ulične rasvete, video je da je Dženi u nevolji. Ali tek kada je Donatela postala zaokupljena sama sobom, on shvati kako najbolje može da joj pomogne. Potrča kroz izmaglicu prema automobilu, pazeći da ne nagazi oboren električni kabl. Povremeno se cilj gubio iz vidnog polja. Shvati da se vrti u krug i da se izgubio. Stao je i pokušao da se pribere, ali se osećao napušten, kao na olupini nasred okeana. Ništa mu nije bilo poznato, a svetlo koje je dopiralo bilo je svuda jednako, kao da je dolazilo niotkuda, pa nije znao gde da krene. A onda se magla razmaknu i on na trenutak ugleda parče obojenog metala i potrča u tom pravcu, što je brže mogao.

Stigavši do automobila, vide da nema nikoga i da je Donatela uzela pištolj. Onda ugleda snajpersku pušku na podu i posegnu za njom.

Dženin položaj je svakog trenutka postajao sve neodrživiji. A onda kroz sivu izmaglicu ugleda Brava, shvativši šta mora da

uradi da bi joj se pružila i najmanja šansa. Potrčala je, pala, pridigla se na nesigurne noge i ponovo potrčala.

Donatela je, prikradajući se, gledala kuda ova trči. Ako Dženi uspe dovoljno da odmakne, mogla bi da se izgubi u magli. Donateli nije padalo na pamet da je ponovo izgubi, i zato potrča za njom. Iz pravca u kom je otrčala Dženi, videlo se varničenje, i ona potrča u istom smeru.

Ugledala je pokret kroz gustu maglu, a potom i figuru, pokretljivu i vitku, koja se na tren ukazala. Nanišani i opali u odlučnom trku. Magla se uskomeša, kao pokrenuta nekom ogromnom rukom, i ona ponovo ugledala Dženi. Usmeri pištolj prema neprijatelju i taman kada je htela da povuče obarač, iza sebe začu glas.

„Baci pištolj!”

Osvrnula se i krajičkom oka videla Brejvermana Šoa, iza otvorenih vrata automobila, kako je drži na nišanu „dragonova”. Nasmejala se kad vide kako nespretno drži pušku. Ne bi uspeo da je pogodi sve i da nema magle. Mogla je da ga ubije jednim hicem u glavu. Volela bi to više od svega. Okrenuse prema njemu i nanišani. Osećala je da je Ivo pored nje, obraćala mu se tiho, kako bi mu rekla da je osveta na dohvat ruke.

„Čula si me! Baci ga odmah ili “

Ona pritisnu obarač.

Koji trenutak ranije Dženi je uspela da stigne do mesta koje je merkala, ali sa malim zakašnjenjem. Donatela je već jednom pucala na nju i zamalo je pogodila. Izmaglica se sada bila razišla i mogle su da vide jedna drugu. Dženi je bio potrebno još samo malo, ali uzalud. Udahnula je, kao da će se tako bolje pripremiti za izvesnu smrt.

A onda je Bravo viknuo i Donatela se okrenula prema njemu. Dženi se odmah sagnula i uzela iščupani električni kabl. U njemu je zujalo kao pred udar munje. Osvetljenje je bilo neprirodno. Dok se pridizala, umalo nije posrnula, toliko je bila ošamućena. Pored užasne glavobolje, osećala je bolne damare srca u grudnom košu. Teturajući, krenu napred, sa kablom ispred sebe. Dotakla je Donatelu u trenutku kada je ova povlačila obarač. Ona se naglo trznu i zgrči, poskočivši u vazduh.

Poče da se oseća zadah spaljenog mesa i kose, od čega Dženi pripade muka. Bravo je video da metak izleće, ali nije video oružje pošto

se oko Donatele ponovo spustila magla, zaklanjujući vidik. Ne časeći časa, on izađe kroz otvorena vozačeva vrata i potrča, preskačući stub svetiljke, pored slupanog automobila.

Našao je Dženi, svu krvavu, kako teško diše iznad Donatelinog tela. Hteo je da je pita za smrad, ali je odmah video kabl koji je još uvek držala u levoj ruci.

„Dženi, spusti to“, reče polako. „Spusti to i pomeri se.“

Dugo je tako stajala i nije se pomerala, a onda lagano podiže glavu i pogleda ga.

„Dženi...“ Odložio je pušku i prišao. Krajnje oprezno, uzeo je kabl, drugom rukom pomerajući njene prste. „Sve je gotovo“, reče, i povede je maglu koja je postajala sve gušća.

li nije bilo sve gotovo.

„Moram da se vratim“, reče Dženi.

„Da se vratiš, ali gde?“

„Da vidim Kavana.“

„Dženi, moramo da idemo odavde. Nemamo vremena.“

„Uvek ima vremena“, reče ona, „da se kaže zbogom.“ Okrenu se. Bravo ju je sledio prema žbunju.

Uporno je nastojao da shvati kako ona mora da se oseća dok gleda u strahotu koju su meci napravili od glave i tela Ronija Kavana. Više nije izgledao tako opasno. Stresao se. „Dženi, pođimo sada. Policija može da se pojavi svakog trena, ako ne policija, onda drugi vozači koji mogu da budu potencijalni očevici.“

Oklevala je još neko vreme, tiho pomerajući usne. Potom klimnu. „Idemo odavde.“ Požurili su do Kavanovog „linkolna“. Po inerciji je rekao da će on da vozi. Nije se protivila. Okrenuo je polukružno i zaputio se južno, pazeći da poštuje postavljena ograničenja. Dve trake puta uskoro se proširiše u četiri i nedugo zatim stigoše je do skretanja za auto-put. „Linkoln“ je bio udoban i, što je bilo još važnije, išao je dobro. Kavano je bio predostrožan i opremio je automobil satelitiskim radijom, senzorima za udaljene objekte i sistemom za pozicioniranje.

Kad su prešli nekih pet kilometara, on ugleda svetleći znak benzinske pumpe. U tami pomoćnih prostorija i na zadnjem sedištu „linkolna“ pokušali su da se srede i očiste što su bolje mogli. Dženi je uspela da sa sebe spere krv, posle čega joj se sijala mokra kosa. On je okrenu, podiže joj kosu, i nežno je pomeri prema beličastoj svetlosti.

„U redu?“

Oči joj zasvetleše dok je oštro izgovarala: „Rešimo to jednom za svagda: ja tebe čuvam.“

Lagani povetarac otkrio joj je potiljak, njenu sjajnu tamnu kožu koja se uvijala kao peščani sat. Zagrlio ju je spontano i neko vreme držao čvrsto. Zatim je šao u automobil, bez reči. Nisu se ni pogledali.

Kad su se približili predgrađu Vašingtona, on zaustavi vozilo ispred drumskog restorana, jedinog mesta gde se moglo nešto prezalogajiti u to doba. Odabrao je sto u uglu, odakle je imao dobar pogled na vrata i prozor koji je gledao na auto-put. Počeo je da reaguje instiktivno a da toga nije bio sasvim svestan. Dženi je sedela i gledala kroz prozor prošaran svetlima i sablasnim odrazima lica. Čekao je i potom naručio za oboje: kafu, jaja na oko, slaninu, pržene krompiriće i tost.

Kada je stigla hrana, pogled joj se razbistri. „Ne volim slaninu“, reče.

Bravo prebaci njenu slaninu na svoj tanjir. „Jaja voliš, pretpostavljam?“

Gledala ga je.

„Hoćeš još nešto uz njih?“

„Volim krompiriće.“

Bez reči uze kašiku i izruči pržene krompiriće na njen tanjir. Nasmejao se kada je počela da jede.

Jedan stariji par je platio račun i izašao, sredovečna žena sa ogromnom trbušinom je ušla i zaputila se do kase, zadnjicom je potpuno prekrila stolicu, i naručila odrezak i krompiriće. Opasno namontirana devojka, kose do dupeta, stajala je ispred i pušila. Izbacila je jedan bok, a kožna suknja taman joj je pokrivala prepone. Kola su se parkirala i Bravo se ukruti. Namontirana devojka cipelom ugasi cigaretu i na stileto potpeticama odšeta do kola. Vrata se otvoriše i ona skliznu unutra, iskusnim, opuštenim pokretom. Automobil se ode, a Bravo polako odahnu i vrati se hrani. U restoranu je bilo još pet-šest ljudi. Činilo se da svako gleda svoja posla.

„Dženi, hajde da razgovaramo“, reče Bravo nakon izvesnog vremena.

Nastavila je da jede mehanički precizno, kao da je svesna kako mora da se napuni baterije, ali nije osećala nikakav ukus. Pogled joj nije počivao na njemu ili na hrani, već na nečemu, ili nekome, koga on ne može da vidi.

Taman je dovršio svoja jaja, kad ona progovori:

„Znaš, radi se o tome da ga nismo sahranili.“

„Stvarno misliš da bi to bilo mudro?“

„Sad si još postao i stručnjak." Kao da je tek sad primetila hranu, ispusti viljušku na tanjir, uz zveket, i odgurnu ga od sebe sa izrazom gađenja. „Ovo ima ukus masne krpe.“

„Dženi, jel' moramo da budemo u svađi?"

Gledala ga je nemo.

„Zao mi je zbog njegove smrti. Ne znam u kakvim ste odnosima bili, ali “

„Ti si jedan kreten, da znaš", reče ona nabusito. „Misliš da si sve shvatio, ali nisi. Nemaš ti pojma ni o čemu.“

Među njih se nastani poznata tišina. Ali, sada se osećalo da su nagorušeni i spremni da se brane jedno od drugog. On podignu ruku, isturivši dlan. „Zašto se ne bismo dogovorili da ostavimo po strani lični bes i jad, bez obzira na uzrok?"

Jedno vreme je ostala nepomična. Zbog načina na koji ga je gledala, učini mu se da pokušava da shvati da li je njegova ponuda iskrena.

Ona se nagnu i lice joj dobi odlučan izraz. „Ne pomišljaj da ćeš da me kresneš.“

On se nasmeja, iznenađeno i, sasvim sigurno razočarano.

„Mislila sam ozbiljno.“

„U redu", reče on mirno.

Posle izvesnog vremena, ona pruži ruku i lagano je položi na njegovu. Gledala ga je, oči su joj svetlucale, uvećane nabujalim suzama. „Dobro ćemo se mi slagati.“

ad su se vratili u „linkoln", on izvadi papir na kojem je napisao

brojke i razmak koje je njegov otac ugravirao u stakla naočara. „Razmišljao sam o ovome", reče, „i mislim da znam šta bi moglo da predstavlja.“

„Imao si kad da radiš na matematičkoj formuli?" upita ona.

„Ovako ne izgleda matematička formula". Držao je papir tako da su oboje mogli da vide njegov odraz u retrovizoru. „Ovo je trik kojem me je otac naučio kad sam bio dete. Izokreni celokupni niz, čak i kad svako slovo, u ovom slučaju brojka, nije napisano naopačke. Na taj način će svakom ko ne razume šifru, niz izgledati pogrešno sve i da ga pogleda u ogledalu. Preturajući po kaseti za rukavice pronašao je notes i olovku, i dok je Dženi držala papir, prepisao je niz u obrnutom smeru.“

Dženi skrenu pogled sa niza na Brava, nastojeći da razume njegov izraz lica. „I onda?"

On se nagnu, izvuče GPS uređaj iz ležišta i ukuca brojke.

Dženi je bila zbunjena. „To je lokacija?"

„Jri niza od po šest brojki predstavljaju dužinu i širinu, do u sekund.“

„Ali šta je sa poslednjim nizom od četiri brojke?"

„Ne znam." Pokazao joj je na svetleći ekran GPS-a.

„Sen Malo", reče ona. „Francuska, jel' da?"

On klimnu. „Bretanja, da budemo precizniji."

„Tamo sada idemo?"

„Tačno." Bravo posegnu za mobilnim telefonom. „Ali ne sami."

U Parizu je već bilo blizu podneva i Žordan Milman je sedeo u svojoj kancelariji u „Lizinjou". Bio je visok i mršav, tamne kose, tamnih, duboko usađenih očiju i isturene vilice. Imao je upečatljiv ali nekako uplašen izraz lica. Razgovarao je sa ženom koja je bila zašla u četrdesete, ali vreme nije uspelo da ostavi traga na njenoj lepoti.

Nosila je moderan crn Lagerfeldov komplet i svilenu košulju. Oko vrata je nosila bisernu ogrlicu, na ruci zlatan prsten sa ugraviranom glavom žene. Sela je i prekrstila ruke preko kolena; odisala je savršenim mirom.

Napolju se izdizala sterilna bela građevina Grande Arche de la Defense, koja zapravo uopšte nije bila lučna, već je izgledala kao kocka izdubljenog centra. Na neki način, mislio je Žordan, odgovarala je poslovnim zgradama današnjeg Pariza. Malo dalje stajala je čvrsta, veličanstveno izvajana Trijumfalna kapija, spomenik poslednjem velikom vojnom heroju, Šarlu de Golu.

Napolju je bilo svetlo i vedro, na horizontu su se nazirali pramičci oblaka. Novi pločnici bili su krcati ljudima u odelima. Mada su dolazili iz svih krajeva sveta, među njima nije bilo mnogo razlike. Govorili su istim jezikom, molili se istom bogu, želeli želju od iste zvezde, zvezde trgovine. Pored evra bez ikakve tradicije, bezličnih transfera novca, korporacijskih preuzimanja u koja su bile uključene dve, tri ili četiri države, postavljalo se pitanje da li je preostalo išta od lepote, ovde, gde je ona cvetala vekovima.

Kao i sve drugo u samosvesnom postmodernom delu Pariza, fasada zgrade kompanije Lizinjo bila je u skladu sa okruženjem: savremena, glatka i hladna, bez karaktera. Kancelarije su, međutim, bile opremljene drugačije, ispunjene nameštajem i šarmom Starog sveta, posebno Žordanova zvanična kancelarija, sva u sjaju stila secesije. U prostoriji bukvalno nije bilo oštih ivica, sve je bilo zakrivljeno, izvajano sa najvećom pažnjom, organskog oblika. Na policama su bili poređani umetnički predmeti iz ranijih epoha francuska i nemačka skulptura iz dvadesetih godina 20. veka, keramika iz 19. veka, fragmenti drevnih verskih rukopisa, korice sablje navodno iz vremena Krstaških ratova ostaci civilizacija iz

давне prošlosti. Fascinacija historijom, kulturom i religijom bile su među stvarima koje su jako zbližile Žordana i Brava.

Interfon zazuja. Milmanova sekretarica reče: „Gospodin Šo. Kaže da je hitno.“ Žordan isključi vezu preko zvučnika i podiže slušalicu. „Bravo, pokušavao sam da te nađem, kao i obično.“ U njegovom glasu osećala se nervoza. „Je li sve u redu?“ „Sada jeste“, reče Bravo.

„Oh, bon, kakvo olakšanje.“

„Dolazim u Pariz što pre. Zapravo stižem sutra, rano ujutru, sa prijateljicom, Dženi Logan, i zato mi treba prevoz.“

„Svakako. To ćeš dobiti. Alors, moraćeš još da mi kažeš o toj Dženi Logan. To je dobra vest, zaista. Iako si tek odskora u žalosti, pronašao si sebi družbenicu koja ono beše američka reč za to? devojku.“

Bravo se nasmeja. „Devojku? Nije nego.“ Pročisti grlo. „Slušaj Žordan, na žalost moram da ti kažem da su stvari ovde krenule gadnim tokom.“

„Mon ami, kako to misliš?“

„Ne preko telefona“, reče on. „Ali koga god da pošalješ, mora da bude od apsolutnog poverenja, razumeš li?“

Žena u tom trenutku ustade i odšeta do Žordanovog stola. Pokreti su joj bili besprekorni. Iz njenog predivnog i neobuzdanog izraza lica moglo se zaključiti da je sasvim svesna svoje moći. Iz nje je izbijala čista autoritarnost koja jasno stavlja do znanja da bi bilo glupo prevariti je ili joj se suprotstaviti.

„Bravo, un moment, s'il te ptait.“ Žordan pritisnu dugme na čekanje i podiže pogled prema njoj.

Žena razdvoji usne i izusti nežno. „Pusti mene da to uradim, dragi.“

Žordan odmahnu glavom. „Suviše je opasno. Posle onog što se dogodilo Deksteru“

„Ne gnjavi, biću oprezna“, prošaputa ona. A onda se osmehnu.

„Žordane, jesi li me razumeo?“ ponovio je Bravo.

Ponovo je pritisnuo dugme: „Mon ami, u tvom glasu sam osetio koliko je stvar hitna i sada još više brinem.“

“Onda znači da razumeš.“

„Ma naravno“, reče on. „Sam ću da dođem.“

„Zar nije ove nedelje tromesečni sastanak upravnog odbora kompanije.“

„Sutra, zapravo. Da ne pominjem da dolaze i Holanđani da zaključimo onaj ugovor na kojem smo radili skoro godinu dana.“

„Šta je sa Vaseršturmom?“

„Dogovor je mrtav Bravo, to je sasvim sigurno.“

„Ali bili su neverovatno uporni.“

„Preпусти meni Vaseršturm, mon ami.“

„To ne dolazi u obzir, Žordane. Kao što si upravo rekao, treba da vodiš kompaniju.“

„Ali ti si moj prijatelj i više od prijatelja.“

„Znam, i ja to poštujem“, reče Bravo. „Pošalji nekog drugog. Molim te.“ Žordan je na trenutak smišljao odgovor, a onda klimnu ženi. „Bon, ništa ne brini“, reče u slušalicu. „Poslaću nekoga koga znaš i kome veruješ.“

„Hvala ti, Žordane“, reče Bravo sa olakšanjem. „Neću ti ovo zaboraviti.“

avionu je bilo mračno. Kasno uveče, „džambo džet“ je leteo deset hiljada metara iznad crnog, nemirnog Atlantika, i većina putnika u biznis klasi je spavala ili gledala nešto na portabl DVD uređajima. Bravo i Dženi bili su strašno iscrpljeni, ali nisu mogli da se opuste i zaspu.

Njih dvoje su tiho pričali, pod svetlima iznad sedišta, kao na pozornici. Nesvesno su osećali potrebu da se bolje upoznaju. Preživeli su borbu u bliskom kontaktu, jedno drugom spasili život u poslednjem trenutku. Budući da su bili vojnici koji su se rame uz rame borili u čudnom, nevidljivom ratu koji su nazivali Voire Dei, sada su povezani intimnijim nitima od onih koje stvara seksualni odnos, a ipak su i dalje ostali stranci.

„Jedino su tvoj i moj otac verovali u mene. Naravno, i Paolo Zorzi, moj instruktor“, pričala je Dženi. „Ostali su se protivili da mi se dozvoli ulazak u Red, a kamoli da budem čuvar.“ Njen tamni ten opet je bio primetan, a na svetlosnom snopu koje je dopirao iznad njihovih glava bile su vidljive modrice i posekotine. „Tvoj otac je bio jako uticajan; mnogi u Haute Coure nisu smeli da mu se direktno usprotive.“

Stjuard je prišao i ponudio ih vodom, kafom, čajem i sokom, ali oni su odbili. Još neka svetla se ugasiše i u avionu posta još mračnije. Prema njegovom proračunu, bili su bliže Parizu nego Vašingtonu.

„Je li tvoja inicijacija bila kao moja?“

Ironičan osmeh oteo se sa njenih Ijupkih usana. „Ja sam žena. Uopšte nije bilo kao kod vas muškaraca.“

„Ali rekla si mi da su moj i tvoj otac, i taj Paolo Zorzi, verovali u tebe.“

Dženi klimnu. „Da, ali postojala su određena ograničenja zbog tradicije koja nisu mogli da zanemare. Dali su mi da obučem neku jednostavnu odoru, i onda su me

uveli u omanju mračnu prostoriju bez prozora. Osim četiri sveće u mesinganim svećnjacima, soba je bila gola, više je ličila na zatvorsku ćeliju ili sobu za pogubljenje. Bilo je jako hladno. Pod je bio od prastarih kamenih blokova. Rečeno mi je da legnem na stomak i poljubim kamen. Preko mene su prebacili crni veo. Provideo se taman toliko da mogu da vidim da mi stavljaju sveće na glavu i noge. Pošto sam se zavetovala da svoje srce, um i duh dajem Redu, tvoj otac i Paolo Zorzi pojali su drevnu molitvu na jeziku koji nisam poznavala."

„Sećaš li se neke reči?"

Dženi zatvori oči i nabra obrve. Izgovorila je tri reči, ali nemušto, kako se ispostaviio. Bravo je, ipak, uspeo da prepozna jezik.

„To je seldžučki", reče on i nastavi: „Seldžuci su bili dominantno pleme na području Turske u 13. veku i u dva navrata su uspešno opsedali trgovački grad Trapezunt, koji su Grci osnovali na južnoj obali Crnog mora kako bi Evropu snabdevali svilom, začinicima i, što je možda najvažnije, alum kamenom koji je služio za bojenje odeće."

Dženi je tražila od njega da ponavlja reči dok nije naučila pravilno da ih izgovara.

„Hvala ti“, reče ona.

„U svako doba. Sad mi ispričaj kako je dalje tekla inicijacija."

Dženi uzdahnu. „Zorzi je klekao i pritiskao me kolenima u slabine sve dok bol nije postao tako jak da sam zadrhtala i suze su mi navrle na oči.“

„’Tako, kao i tvoje sestre’, pojava je tvoj otac na latinskom, „ulaziš u Red kroz patnju i bol.“

„To prilično podseća na deo srednjevekovnog obreda monašenja", reče Bravo.

„Pogodak!" Dženi klimnu. „Inicijacija je preuzeta direktno od Venecijanki iz 17. veka. Kada su postajale kaluđerice, primoravane su da simbolički prisustvuju sopstvenoj smrti."

„Izgleda da je Red ipak kroz istoriju prihvatio žene", reče Bravo.

„Izgleda da je tako, mada ti i ja znamo da istorija zapravo beleži drugačije."

Neko vreme je razmišljao o toj nepravdi. Nagnuo se prema njoj i rekao: „Nešto me muči." Dopadao mu se njen miris; dovodio ga je u stanje prijatne ošamućenosti, ali je srećom uspevao da se odupre tim sladostrasnim osećanjima.

„Nijednom nisi pokušala da kontaktiraš nekog iz Reda, a kada sam te upitao o njihovim mogućnostima krenula si da vrdaš. Zašto?"

Ćutala je izvesno vreme, ali je oči pokretalo vrlo živo, kao da pokušava da reši neki složen problem. Nakon pauze, okrenu se i reče mu blago: „Zato što je tvoj

otac verovao, a i moj mislim, da postoji izdajnik u Haute Cour, neko ko je unutar kruga već neko vreme, neko kome se veruje, spavač, ako baš tako hoćeš.“

„I ti očito veruješ u to.“

„Verovala sam da su naši ljudi potpuno bezbedni, nedodirljivi. Postojanje izdajice je jedino logično objašnjenje kako su Vitezovi odjednom imali toliko uspeha da su ubili petoricu članova Haute Cour, među kojima i tvog oca.“

„I tako, kad se sve sabere, nemamo kome da se obratimo.“

„Tako ispada.“ Nije mogao da joj vidi oči.

Jma još nešto, jel' da?"

„Da, Dekster je bio toliko ubeđen da je izdajica neko iznutra, da je preneo zavetne tajne na drugo mesto a da nije rekao drugim članovima Haute Cour.“

„To liči na mog oca“. Bravo stavi glavu na naslon i na trenutak mu pogled odluta.

„Nedostaje mi“. Odmahnu glavom. „Čudno je to, kad se vratiš unazad, imali smo moglo bi se reći... komplikovan odnos.“

„Zašto?"

„Mnogo je tražio od mene a ja nisam shvatao njegovu motivaciju.“

Dugo je ipak oklevao, i kao da se u njemu nešto lomilo. Da li se tu radilo o još nečemu što joj nije rekao? Dženi ne bi bila nimalo iznenađena. I kod nje je bilo mnogo toga ličnog što je morala da prećuti.

„Ponešto znam o tvom ocu“, reče Bravo, „ali šta je sa tvojom majkom? Nisam u kući video ni traga njenog postojanja.“

Dženi pogleda u stranu, kao što je obično činila kad bi postavljao nezgodna pitanja. Duboko uzdahnu, a zatim ispusti vazduh, sporo i sa olakšanjem. „Moja majka je otišla pre izvesnog vremena. Živi u Taosu. Ona je grnčar, ima Navaho učitelja za koga mislim da joj je ljubavnik, mada ona o tome ne priča. Prosto, nikada ne priča o takvim stvarima.“ Zastala je i onda, kao da se nečeg prisetila, reče: „Uči da priča taj jezik, bar mi je tako rekla.“

„Želi da razgovara sa ljubavnikom na njegovom jeziku.“

„Kakav romantik od tebe postade“, reče Dženi, osmehnuvši se setno. „Nažalost, nije tako. Mnogo je verovatnije da je razlog to što je Navaho jezik strašno težak za učenje. Moja majka voli izazove.“

„Da li je tvom ocu teško pao njen odlazak?"

„Jeste, mada, iskreno, nisam sigurna iz kog razloga. Da li ju je voleo ili mu je jednostavno bila oslonac? Znaš već kakvi su muškarci. U poslu mogu da postignu

sve, ali u kući su bespomoćni kao jaganjci. Otac nije znao da skuva čaj, da uključi mašinu za pranje posuđa. Na primer, nedelju dana pošto je otišla, morala sam da pokupim tonu sapunice kada je upotrebio pogrešan deterdžent." Pomerila se da se namesti udobnije. Izula je cipele i sklupčala se, savivši kolena da bi sela na stopala. „Naravno, uskoro je našao nekog, jer je morao. Nije mogao da živi sam, a ja nisam mogla da se brinem o njemu, i on je to znao."

„Da li su se voleli tvoji roditelji?" upita on.

„Ko bi to znao? Otac je živeo u svom svetu, a majka ispričaću ti jednu priču o njoj. Kada sam imala šesnaest godina zaljubila sam se u nekog tipa. Tada smo živeli u San Dijegu. Bio je brucoš na koledžu, dve godine stariji od mene, mio i drag, i Hispano. Majka je saznala za našu vezu i hladnokrvno je prekinula."

„Kako?"

„Poslala me je na drugu obalu, u školu u Nju Hemširu, gde sam ostala dve godine. Naučila sam da skijam i mrzim momke. Kada sam se vratila kući, bilo je kasno. Otišao je."

„Nisi mu pisala ili...?"

Ona se gorko nasmeja, iskrivivši usta. „Ne znaš ti moju majku."

Metal na sigurnosnom pojasu tiho zazvoni, prizvavši istog stjuarda koji zatraži od Dženi da ga zakopča.

„Veruješ čoveku koga si zvao?" upita ga Dženi kad ponovo ostadoše sami.

„Žordanu? Dao bih glavu za njega. Nas dvojica smo kao braća, čak i bliži, pošto među nama nikad nije bilo tog dečačkog nadmetanja."

Dženi klimnu. „Znam na šta misliš. Takve smo i moja sestra Rebeka i ja. Mi smo dvojajčane bliznakinje, ali mnogo ličimo. Koliko smo samo puta jedna drugoj preotele dečka, ali kad je trebalo da budemo solidarne pred roditeljima, posebno pred majkom, koja je uvek pokušavala da nas zavadi, nije bilo sumnje kome ćemo se prikloniti." Ona uzdahnu. „Nedostaje mi. Nedostajala mi je i kad sam bila u Nju Hemširu. Time što nas je razdvojila majka je još jednom je pokazala svoju okrutnu stranu. Mrzela je što se udružujemo protiv nje." Ponovo uzdahnu. „Beka živi u Sijetlu, sa mužem i dvoje dece. Ne viđamo se koliko bismo želele." Okrenu se prema njemu. „Kako je Ema? Ona je povređena u eksploziji u kojoj je nastradao tvoj otac, zar ne?"

„Ema je oslepela", reče Bravo odsečno. „Deluje dobro, ali ko to može da zna?"

Mrtvi? Oboje?" praskao je Žordan. Jznenaden nije prava reč.

Tako sam i mislio." Sa slušalicom na ušima, gledao je u malu sliku Bogorodice sa detetom. Bila je naslikana upadljivom predanošću, zbog čega je, po njegovom mišljenju, ostavljala nezemaljski utisak. „Ono što ne mogu da shvatim je zašto si čekao toliko da me obavestiš."

Na kutiji isrpred Žordana poče da trepće crvena lampica, pošto se oglasi diskretan elektronski pisak. Okrenu se prema telefonskoj centrali i vide da poziv dolazi preko zaštićene linije. Samo jedna osoba mogla je da ga zove preko te veze, i u ovom trenutku ta osoba bila je poslednja sa kojom je želeo da razgovara. Svejedno, znao je da nema izbora.

„Čišćenje?" reče, misleći zapravo kako da okonča razgovor. „Da, da, naravno. Kao i uvek, jasno je da mešanje policije treba izbeći po svaku cenu. Hoću da se odmah skloniš iz Vašingtona. Ovde, da.“ Gledao je u trepćuće svetlo. Ne smem da pustim da čeka, pomislio je. „Čini mi da će ovde za tebe biti još posla. Imam drugi poziv, pozovi me kad signeš."

Spusti slušalicu, bez reči, i podignu drugu preko koje je išla zaštićena linija.

„Kardinal Kanezi, oprostite." Feliks Kanezi bio je papina desna ruka. „Poslovni poziv iz Pekinga. Znaete kakvi su Kinezi, robuju formalnostima."

„Ja sam svetski čovek, Žordan, razumem ja ta diplomatska zamešateljstva", reče kardinal Kanezi dubokim, gromkim glasom. „Mada ne volim kad moram da čekam, ali hajde da više ne govorimo o tome.“

Žordan prihvati ovo indirektno prebacivanje sa uobičajenim stoicizmom. „Nismo se čuli tri dana. Kako je Njegova svetost."

„Sada dolazimo do suštine." Kardinal Kanezi je, da li zbog decenija koje je proveo iza zatvorenih zidova Vatikana ili zbog urođene uštogljenosti, govorio neprirodno zvaničnim tonom, kao da je uvaženi verski gospar iz devetnaestog veka. „Kao što si obavješten, Njegovu eminenciju čuvaju poslednjih deset dana, ali to treba da se promeni."

„Molim se da su to dobre vesti."

„Teško bi se moglo reći", reče kardinal Kanezi mrtvačkim tonom. „Njegovo zdravlje opasno se pogoršalo. Da budem iskren, i moram da naglasim da ovo što ću reći ostaje strogo među nama pontif umire. Ni molitve ni medicinska briga izgleda da više ne pomažu." Poput glumca, doajena pozornica, vešto je zastao kako bi rečima koje će izgovoriti dao dodatni značaj.

„Bez..."

„Molim vas“, odseče Žordan.

„Dobro, dobro, znam“, u njegovom glasu mogao se osetiti tračak negodovanja. Nije voleo da ga podsećaju na bezbednosne obzire. „Kako god, bez onoga što si nam obećao, za njega nema nade. Mi prosto moramo to da imamo za nedelju dana.“

„Ne brinite, Feliks“, Žordan će mirno. „Imaćete ga, papa neće umreti.“

„Dao si reč, Žordane. Ovo je stvar od najveće važnosti. Vekovima je Vatikan nastojao da tu najvredniju od svih rukotvorina vrati u nedra Crkve, odakle je potekla. Vekovima su pape posvećivale život naporu da se to povрати od apostata Gnostika koji su ga ukrali, ali bez uspeha. I tako je to od činjenice postalo legenda. Moram da te upozorim kako ima onih u pontifovom savetu koji sumnjaju da... da ta stvar uopšte postoji.“

„Postoji, vaša ekselencijo, nemojte da strahujete.“

„Nisam je taj koji će da strahuje ako nas izneverite“, reče kardinal Kanezi značajno. „Nalazimo se na opasnoj raskrsnici, to je sasvim jasno. Zbog toga smo upotreбили svu našu moć i uticaj da ti pomognemo u tvojoj svetoj misiji. Ali poslušaj me dobro: rizikujemo zbog tebe.“

„Njegova eminencija nije objavila koga želi za svog naslednika. Konklava kardinala se nadmeće, u njoj je mnogo onih koji su suviše revnosni i preambiciozni, i svaki od njih ima neku svoju predstavu u kom pravcu treba voditi Crkvu.“

Ponoviću ti da je ovo od najveće tajnosti: ili će Njegova svetost da se oporavi, ili će crkvena hijerarhija skliznuti u stanje anarhije iz kojej; će se teško povratiti u sadašnjem obliku.“

Žordan je znao šta to znači. To je moglo da znači kako više neće biti Kanezija. Nema više tajnog udruživanja, nema više podrške.

„Nemoj da nas izneveriš, Žordane. Zapamti: nedelju dana, ni momenat duže.“

Dok je spuštao slušalicu, Žordanov mozak radio je grozničavo. Ponovo se vraćao na svaku svoju reč, na sve šta je Kanezi izgovorio, na intonaciju svake reči.

Poznavao je kardinala bolje nego što je Kanezi mislio. Njegova milost je bio na čelu tajnog udruženja najviših zvaničnika Vatikana koji su okruživali papu i zavisili od njegove blagonaklonosti u sprovođenju svoje politiku. Kanezi je imao razloga za strah u slučaju papine smrti, baš kao i Žordan. Možda i više. Udruženju je bilo potrebno da ih ovaj papa i dalje podržava, jer su već decenijama za sebe pribavljali poluge tajnih moći, o čemu papa ništa nije znao. To što su podržavali

Žordana bio je samo jedan pravac njihovog delovanja. Žordanov plan, koji je pripreman godinama, pokrenut je zbog Kanezijeve panike.

Žordan protrlja bradu, sumornog izraza lica. Uze mobilni telefon, odabra broj, a zatim reče nežno. „Njegova milost je zvala. Bojim se da nam je ostalo manje vremena nego što smo predvideli. Nedelju dana i ni časa duže, tako mi je rekao. Srećom, ključ je kod Brava, baš kao što smo očekivali. Sada ćemo morati opet da rizikujemo.”

„Rizik je sastavni deo igre, dragi”, reče glas s druge strane.

„Ivo i Donatela su takođe rizikovali”, reče on sumorno, „i vidi kako su skončali.”

„Ali ja imam plan. Sateraj negde Brejvermana Šoa i njegovog čuvara, kao stoku, razdvoji ih, neka postanu očajni.”

Žordan se uspravi u stolici. „A onda?”

„Ona nije bitna”, reče glas, „a kada nas Bravo dovede do tajne, i on će umreti.”

Žordan se okrenu prema prozoru, ali mu pogled nije sezao daleko. „Baš kao što smo planirali”, dodade on. „Od samog početka.”

DRUGI DEO

SADAŠNJE VREME

PARIZ, SEN MALO, VENECIJA, RIM

Kamij Milman, lepa i zastrašujuća kao i uvek, čekala je Brava i Dženi na aerodromu „Šarl de Gol”.

Nosila je jedno od Lagerfeldovih odela, koje je u skladu sa letnjom vrućinom bilo od lake tkanine, kao i košulja, kroz koju se zavodljivo providela čipka grudnjaka.

Mahnula je kad je videla Brava, zagrlila ga i poljubila u oba obraza.

„Mon Dieu. quel choc!” reče nežno, okačivši mu se oko vrata. „Jadni moj Bravo, da dočekamo smrt tvog oca na takav način.” Bravo je poljubi nežno, a onda se odmaknu, suviše sporo po Dženinoj proceni. Ali pre nego što je uspeo da se sasvim izvuče, ona ga rukom uhvati za bradu.

„Šta ti se to dogodilo? Na kakvu si to nevolju nabasao?”

U glasu joj se osećala briga, što je Dženi nerviralo.

„Ne ovde i ne sada”, prekide je Bravo grubo, što izgleda da je pomalo uznemirilo Kamij.

On ih zato upozna. „Dženi Logan, ovo je Kamij Milman, Žordanova majka.”

„Ti si dakle Bravova nova devojka?”

Bravo se naroguši. „Kamij, već sam rekao Žordanu “

Kamij podignu ruku i kao da proučava Dženino lice. „Tako si lepa. Moramo da nađemo načina da vam što skorije izvidamo rane, n'est ce-pas?” Stisnula je Dženinu ruku sa srdačnošću koja ju je zapanjila. Onda se okrenu prema Bravu.

„Mislim da si dobro odabrao, dragi moj.”

Nasmeja se, uhvativši Brava ispod ruke. „Nadam se da ne misliš da sam napadna Dženi, ali kad se radi o Bravu, uvek se ponašam neobuzdano zaštitnički. Ništa tu ne mogu, on je najbolji prijatelj mog sina i veoma mi je prirastao srcu. On je porodica, razumeš me.“

„Naravno da razumem, madam Milman.”

„U ovakvim situacijama zaboravlja se na formalnosti, Dženi. 7)(ors, zovi me Kamij.”

Dženi se nasmeja kroz zube. Kamij je namerno gledala da hoda sasvim uz Brava, tako da je na svakom koraku trljala kukove o njegove. Dženi je, međutim, najviše nerviralo to što je izgledalo da Bravo uživa da bude u centru pažnje Kamij Milman.

„Prtljag, nonV' Kamij pređe vrhom kažiprsta preko Bravove vilice. „A da, otišli ste iz Vašingtona u takvoj žurbi da je pravo čudo da ste poneli pasoše.”

„Nikad se od njih ne razdvajamo”, reče Dženi.

Kamij se osvrnu, ovlaš se osmehnuvši. „Da, a čime se baviš, Dženi?”

„Ja sam konsultant za kompanije koje posluju u zemljama u razvoju”, reče Dženi ne trepnuvši. „Pomažem im da se uklope u standarde koje su za međunarodnu trgovinu postavili Svetska banka i Svetska trgovinska organizacija.”

„A eto, ovde si sa mojim Bravom.”

„Prijateljstvo mi je važno koliko i vama, madam Milman.”

Ponovo je uzela Dženinu ruku na neobično intiman način. „Kamij, molim te.“

Stigli su do parkinga. Nebo nad Parizom bilo je načičkano lakim sivkastim oblacima, a jutro je već bilo toplo i lepljivo. Potmula tutnjava grmljavine čula se kroz buku saobraćaja.

„Hajde, Bravo”, reče Kamij, „sada moraš da mi kažeš ono što nisi mogao Žordanu preko telefona. Šta se to dogodilo u Americi pa imate takve povrede?”

Ona stade pored svog automobila, novog „sitroena C5 sedan”, golubije sive boje.

„Nisi nam iznajmila kola?” upita Bravo.

„Sama ću da vozim." Bravo htjede da se usprotivi, ali ona podignu ruku. „To je Žordanovo naređenje, dragi moj. Moraš da shvatiš da je to razumno. Kuda god treba da ideš, ja ću te odvesti brže i sigurnije. Iznajmljeni auto može se pratiti na osnovu registarskih tablica, n'est-ce pas?. I tako ćeš privlačiti pažnju. To nije bezbedno, zar ne?“

Bravo baci pogled na Dženi i nasmeši se, ignorišući njeno kratko, odrečno odmahivanje glavom. „Dženi i ja smo ti zahvalni, Kamij. To je jako lepo od tebe." „Bon, to je rešeno." Ona otvori vrata od automobila. „Sigurno crkavate od gladi. Posle ćemo da se pobrinemo za vašu odeću, ovako izgledate prilično izgužvano. Dade Bravu znak da uđe. „Sve ćeš mi ispričati tokom vožnje."

Bravo otvori zadnja vrata.

„Ne, dragi moj, želim da sedneš pored mene.“ Osvrnu se. „Osim ako tebi ne smeta, Dženi."

„Ni najmanje." Dženi namesti osmeh na lice, mada je strahovala kako je toliko slabašan da bi mogao da otpadne svakog trena. Nije joj se sviđalo kako se Kamij postavlja prema njoj, kao da bi bio njen propust da je odbila.

Kamij skliznu rukom niz Bravovu ruku i raširenim očima obuhvati njegove. Stajali su vrlo blizu. Jesu li im to kukovi bili spojeni? Dženi je osećala seksualnu energiju Kamij Milman, energiju koja je tinjala. Dok je gledala tu stariju ženu, zelena od Ijubomore, učini joj se da su njene čari obuzele Brava kao vlati Meduze.

Smeštajući se na zadnje sedište „sitroena", pogledala je u Brava, pokušavajući da mu se tako približi, ali bezuspešno, zbog iznenadnog naleta melanholijske koji ga je zahvatio. Pogledao je oko sebe i shvatio da ga otac ovde više nikad neće posetiti, da ulična svetla duž Sene više neće obajnsati Dekstera Šoa, kao onda, kad su njih dvojica šetali njenim obalama, uz iznenadne provale neprijatnih reči, za kojima je sada tako silno žudeo. Dok je Kamij napuštala aerodrom, Bravo joj je ispričao skraćenu, prilično prerađenu verziju onoga što se dogodilo od kako je otpušten iz bolnice. Kamij ništa nije komentarisala, dopuštajući mu da bez prekida bude u centru pažnje dok je pričao o begu iz Dženine kuće i poteri koja je usledila.

Bravo nije pomenuo imena Ive Rosija i Donatele. Za Dženi je rekao da je njegova drugarica iz detinjstva provedenog u Njujorku. „Sestra ju je pozvala na ručak na Dan nezavisnosti.", reče on. „Bila se malo zadržala pa je stigla posle eksplozije. Kad sam se probudio u bolnici, prvo što sam video bilo je njeno lice."

„Baš si imala sreće", reče Kamij i pogled joj se u retrovizoru sreće sa Dženinim.

„Šta reći?“ nasmeja se Dženi i pomisli kako je taj sablasni, kiseli osmeh namontiran na njenom licu otkako je upoznala Kamij Milman. „Rođena sam pod srećnom zvezdom.“

Kamij skrenu „sitroen“ na put A11, severno, prema Ruanu.

„Ali, dragi moj, ko su ti ljudi koji su vas pratili i čemu sve to?“

Dodala je gas u najbržoj traci. „Moram vam reći da Žordan ima teoriju ubeden je da Vaseršturm stoji iza toga.“

„Vaseršturm?“ začudi se Dženi.

„Poslovni dogovor na kojem sam radio šest meseci.“ Bravo se okrenu prema njoj.

„Hteli smo da kupimo kompaniju u Budimpešti. Problem je bio u tome što su oni već imali gotov dogovor sa kompanijom iz Kelna, u vlasništvu braće Vaseršturm. Nešto sam istraživao i saznao da kroz lavirint fiktivnih kompanija Vaseršturmovi snabdeavaju rusku mafiju oružjem. Otišao sam sa dokazima pred upravni odbor kompanije u Budimpešti, i za nedelju dana imali smo ugovor.“

„Osveta.“ Uz besni krik „sitroenove“ sirene, Kamij prolete pored vozila koje je za nju bilo presporo. Kad se vratila u levu traku, ponovo ubrza. „Vaseršturmovi su pobesnili kada je sporazum poništen. Žordan se zabrinuo da su možda oni hteli da ti se osvete. Toliko je bio usplahiren da je proveo tri dana u Minhenu kako bi sklopio dogovor s njima, samo da bi ih umirio.“

Bravo se namršti. „Nije trebalo to da radi, njima se ne može verovati.“

Kamij se nasmeja. „Znaš kakav je Žordan“, reče ležerno. „Ako može da progura svoje uslove, napraviće dogovor i sa crnim đavolom.“

„Pa, pogrešio je sa tom teorijom. Braća mogu da vrište, ali zaista sumnjam da bi dozvolili nasilje.“

„Verujem, onda, da ti imaš neku svoju teoriju.“

„Sumnjam da su ti napadi povezani sa smrću mog oca“, reče Bravo, nakon kraćeg oklevanja.

Kamij baci pogled prema njemu. „Je ne comprends pas. Šta ti ljudi hoće od tebe?“

„Nemam pojma“, reče Bravo. „Na očevo insistiranje sreli smo se pre nego što smo krenuli kod sestre. On je zapravo želeo da sa mnom razgovara o nečemu šta mu je bilo jako važno, ali ja sam bio ljut i nestrpljiv pa sam to odložio.“

„O, Bravo“, Kamij dade žmigavac i preseče punu liniju prema putu A11. „I upravo tada su ti oduzeli oca. 9,uel damage!“

Velike sive poslovne zgrade u severnom predgrađu Pariza davale su tugaljiv izgled zelenim poljima, koja su bila ispresecana stambenim četvrtima, nažalost ne manje ružnim od njihovih industrijskih rođaka.

Izašla je sa auto-puta i skrenula ka Manji-an-Vaksanu. Prošli su predivnom alejom crnog graba; tamno lišće spustilo se kao i nebo, a vazduh je bio težak kao morska voda koja se slivala u tokove grada. U starom gradu, kad su izlazili iz kola, odjeknula je grmljavina, a onda je i munja zaparala uskomešano nebo. Bistro du Nord nalazio se na putu za Hale, mali, udoban restoran, tri stepenice ispod nivoa ulice. Bio je dugačak i uzan, opremljen trščanim stolovima i stolicama od tamnog drveta, sa jednostavno obojenim zidovima u stilu mas, kao na francuskim seoskim imanjima. Tu i tamo bili su okačeni uramljeni pejzaži, živih boja, naslikani naivnim stilom, što je delovalo veoma prijatno.

Jedna devojka ih povede do stola u začelju, u blizini crnog grotla velikog kamina koji je sada bio ugašen. Bravo nije mogao a da se ne priseti kako je u Dženinoj kući iza jednog takvog kamina bio strm prolaz koji ih je spasao od prvog napada Ive Rosija.

Kad je Kamij izašla da se malo osveži, Dženi se nagnu preko stola i reče gotovo šapatom, „Šta to radiš, zaboga?“

„Kako to misliš?“ upita Bravo.

„Ne bi trebalo da nju, ili nekog drugog, vodimo u Sen Malo.“

„Čula si je, Dženi. U pravu je. Ako iznajmimo kola, mogli bismo da privučemo pažnju na sebe.“

„Na francuskim putevima u svakom trenutku ima na milione iznajmljenih kola“, reče Dženi razjareno. „Osim toga, baš sumnjam da bi se tvoj otac složio da ovu ženu povedeš u svoju potragu za istinom.“

„Zašto tako misliš?“

„Mislim jednostavno da “

„Znaš da su ti obrazi pocrveneli?“

„Jednostavno mislim“, nastavi ona, „poznajući tvogoca, verujem da bi njegov stav bio kako je mnogo manje bezbedno povesti nju sa sobom, nego da nas dvoje iznajmimo kola, to je sve.“

„Sigurna si da je to sve?“

Ona uze jelovnik, podignu ga ispred sebe, i promrmlja.

„Seronjo.“

Bravo podignu jelovnik tako da je mogao da joj vidi lice. Smejao se pobedonosno, ali ona uopšte nije bila dirnuta.

„Zašto mi se rugaš?”

„Sviđaš mi se”, odgovori on.

Ona frknu. Upravo je htela masno da mu odgovori, kad vide Kamij kako se vraća.

„Jel’ vas prekidam u nečemu. Ljubavna svađa, možda?”

„Ma kakvi”, reče Dženi i spusti pogled prema jelovniku.

Kamij uzdahnu. „Ljubavnicima je dopušteno da se svađaju, sve dok to ne traje predugo. ors, sada morate da se poljubite i pomirite.”

„Nisam baš sigurna”, izlete Dženi, dok je u istom trenutku Bravo izustio: „Mi nismo ljubavnici.”

„Ma naravno da niste.” Po tonu u njenom glasu i izrazu lica videlo se da im ne veruje. Ona uze njihove ruke. „Dragi moji, život je suviše kratak da bi ga proveli u ljubavi. Slušajte me, neću biti srećna dok se ne poljubite i dok ne budem znala da je među vama sve kako treba.” Stisnula je njihove ruke. „Hajde sada, previše je bilo tuge u vašim životima u poslednje vreme.”

Dženine oči se zamagliše od ljubavi, još i više jer nije bila sigurna šta Bravo oseća. Oboje su, međutim, shvatali da nije imalo smisla odugovlačiti sa tom zaista čudnom situacijom. Kamij ih je gledala, usana razvučenih u poluosmeh nalik Mona Lizinom. Oni ustadoše i primakoše se kao da je u pitanju proba. Bravo odgura stolicu, ostavivši između njih razmak manji od pedlja.

Iznenada, on je uze u naručje i prisloni svoje usne na njene.

Bila je zapanjena kad je osetila kako joj se usne razdvajaju, kako joj njegov jezik ulazi u usta, i kako svojim jezikom dodiruje njegov. Onda su se odvojili, i dalje oblizu jedno drugom ali bez dodira, pa se Dženino srce konačno umiri.

„Eto vidite, zar ne da je tako bolje?” reče Kamij smeškajući se zagonetno. Dok su sedali, Kamij diskretno dade znak konobaru i oni naručiše.

Bravo je opet otpočeo razgovor sa Kamij, govoreći joj kuda moraju da idu, ali ne i zašto. To prikrivanje informacija Dženi je doživela kao malu pobjedu, jer je sve počela da doživljava na taj način.

Razgovarali su o tome na koji način će najlakše stići do Sen Mala i gde Bravo želi da ih Kamij ostavi kada budu stigli. Kamij je htela da ih sačeka, ali je Bravo to odbio, rekavši joj da ne zna koliko će se Dženi i on zadržati u Sen Malu i kuda će ih potom put odvesti. U međuvremenu, stigla je i hrana.

„Veoma ste tajnoviti”, reče Kamij između zalogaja sirovih ostriga.

Dženi, koji je imala averziju prema prstacima, ostrigama i školjkama u bilo kom obliku, borila se da joj se želudac ne popne u grlo dok je jela odrezak i krompiriće. „Nije moja stvar“, nastavi Kamij, „ali strepim da ste u većoj opasnosti nego što hoćete da priznate. Zato i ne želite da ostanem u Sen Malu, zar ne?“

„Da budem iskren, da.“ Bravo odloži viljušku. „Već si uradila više nego što smo očekivali. Ne želim da te dovedem u opasnost.“

„Ali, dragi moj, moja je odluka da...“

„Ne, Kamij, nije. Kada je o ovome reč, moram da insistiram. Odvešćeš nas do Sen Mala, to je više nego što smo tražili. Ali to je sve. Razumeš?“

Kamij ga je posmatrala neko vreme, bezizražajno. Onda uzdahnu i okrenu se Dženi. „Hoćeš desert, draga moja? Ovde je tart Taten tako dobar da se ne sme propustiti.“

Posle ručka Kamij ih povede u apoteku koju im je pominjala, gde su kupili razne kreme i meleme za njihove modrice, posekotine i rane. Potom su otišli u prodavnicu odeće i potpuno promenili izgled, a pri odlasku su staru pocepanu odeću bacili u kantu za smeće.

Kad su se vratili u automobil, Kamij brzo dostignu najveću brzinu, na putu za Ruan. Skrenuli su na put El, prema zapadu, gde je taj put postajao EBI. U ravni sa obalom prošli su južno od Onflora, kojim su krajem 19. veka carevali impresionisti, kao i mondenska leto* vališta Dovel i Truvil. Kad su odmakli desetak kilometara od Kana, bilo je vreme ručku i nebo se smračilo toliko da je dodirivalo vrhove glogovogdrveća. Objekti sa obe strane puta postajali su sve mračniji. U daljini, horizont nije mogao da se vidi od kišne izmaglice, a onda se sruči pljusak, dobujući po krovu „sitroena“, dok su brisači terali vodu sa stakla. Farovi su bacali prigušeno svetlo kroz šušteću tminu, kao gasne lampe u mrkloj noći.

Za nekih sat vremena stigli su do puta A11. Kiša je sada počela da rominja, a okolni svet izgledao je kao sačinjen od boja zamagljenih kistom impresionista. Nadomak Avranša, Dženi je počela da se žali na jake bolove u stomaku. Osvrnuvši se, Bravo vide da je pobledela i da su joj se na licu pojavile graške znoja. Nedugo zatim, uoči jedan od onih neobičnih evropskih restorana pored puta, koji su se nadosili nad kolovozom. Na istom odmorištu bila su kupatila i stotinak metara dalje benzinska stanica.

Kamij zaustavi. Bravo pomože Dženi da izađe iz auta. Kamij uze mantil, stavi ga preko Dženi, ostavši uporna u odluci da je ona prati. Dženi nije imala snage da se

raspravlja, i njih dve požuriše u omanju, kvadratnu zgradu. Bravo se vrati do vozačeve strane, kako bi imao bolji pregled saobraćaja. Rominjala je hladna kiša, koja mu se prijatno slivala niz lice. Izvadio je mobilni telefon i pozvao broj s druge strane okeana.

U Njujorku bi trebalo da se već spustila noć. Svetlo stvoreno ljudskom rukom zamagljuje sjaj zvezda. Ogromna energija grada neobuzdano teče ulicama iznad kojih vrhovi nebodera nestaju u oblacima.

Ema se javi već nakon prvog zvona, kao da je očekivala poziv.

„Bravo, gde si?“

„U Francuskoj“, reče. „Na putu za Bretanju.“

„Šta radiš tamo?“

„Ovde sam poslom na koji me je otac uputio. Pričao mi je o tome neposredno pre... pre kraja.“ Na trenutak zavlada neprijatna tišina. „Kako si ti, Ema?“

„Dobro sam. Ponovo pevam, učitelj pevanja je upravo tu.“

„To je divno a tvoje oči? Ima li nešto novo?“

„Još ništa. Pusti sad to, ti me brineš sada.“

„Ja?“

„Čujem ti u glasu.“, reče ona.

„Čuješ šta?“

„Nevolju. Šta god da je tata hteo da uradiš, to mora da je neka nevolja, je li tako?“

„Zašto misliš?“

„Zato što nisam budala, Bravo, a upravo mi se čini da imaš takav odnos prema meni. Predsednik inženjerske kompanije koga sam unajmila pročitao mi je izveštaj. Dovod gasa nije bio u kvaru; neko je tako namestio.“

Osvrnuo se da bi video da li se žene vraćaju, ali njih još uvek nije bilo na vidiku.

„Čini se da si olako poverovala u taj izveštaj.“

„Tata je bio u opasnom poslu, Bravo. Misliš da nisam slutila. Jednom kad sam mu to rekla, on mi se poverio.“

„Šta je rekao?“

„Zapravo sam mu pomagala, s vremena na vreme. Znao je, kao i ja, da je rizično petljati sa Gnosticima observatine.“

Nastade kratka pauza, tokom koje je Bravo čuo kako ona nešto otpija-čaj možda. Pokušavao je da se privikne na novo stanje stvari.

„Sad, pošto si krenuo u tu operaciju“, nastavi Ema, „hoću da znaš da ti mogu biti od pomoći.“

„Ema -“

„Pretpostavljam da misliš kako je drugačije sada kad sam slepa, ali grešiš. U stanju sam da se brinem o sebi, a mogu da brinem i o tebi. Kao i uvek.“

„Ne razumem te najbolje.“

„Pa šta misliš, ko je vodio računa o tebi i izveštavao tatu kad vas dvojica niste razgovarali? Udaljavanje svakako nije ono što je on želeo.“

„Hoćeš da kažeš da si me špijunirala?“

„Ma daj, Bravo. Uradila sam ono što je bilo najbolje za sve nas, uključujući i tebe. Nije valjda da i sada misliš da je tata imao nešto protiv tebe? Bio je zabrinut, a da budem iskrena, ne može mu se ni zameriti. Ponašao si se kao tinejdžer, kao da ti je neprijatelj, a on je zapravo sve vreme pokušavao “

Bravo skloni telefon sa uva i prekinu vezu. Sručio se svom težinom na vozačevo sedište. Činilo mu se kao da je otupeo, u daljini se čulo zujanje saobraćaja na putu Al I. Jedan automobil se zaustavi nedaleko. Nekoliko raskalašnih tinejdžera izbaulja i po kišici ulete u nisku zgradu. Veliki kamion udaljivao se od benzinske stanice i izlazio na klizavi put. Njegove oči su registrovale te povremene dolaske i odlaske, ali njegov um bio je odsutan.

Zazvoni mobilni telefon.

„Da se nisi usudio da se ponašaš prema meni kao prema tati“, reče Ema oštro. „I da mi nisi prekinuo vezu!“

„U redu, u redu, izvini.“ Bravo se osetio postišeno, kao da je bio pomalo mamuran. „Isprepadala si me načisto. Hoću reći, ja se ovde pitam kako ideš od sobe do sobe, a ti mi kažeš da možeš da mi pomogneš kao što si pomagala ocu.“

„Verujem da je to bilo onako s neba pa u rebra, ali stvarno, Bravo, nekada ništa ne primećuješ. Da me imalo poznaješ, znao bi da se celog života borim da ispunim tvoja i tatina očekivanja. Kad sam to mogla, moći ću i s ovim da se izborim.“

Bravu pade na pamet kako je Red loše postupao prema Dženi. Kada je malo bolje razmislio, shvatio je da se to ne razlikuje mnogo od načina na koji ženu tretiraju u svetu biznisa ili bilo gde drugde, kad su takve stvari u pitanju. „Slušaj Ema, vidiš... ja, znaš, kad si mi rekla, pomislio sam, evo opet svi znaju za tatu osim mene.“

„Postojao je dobar razlog, Bravo. Mora da ti je sada jasno. Tata te je pripremao za naslednika. Zato te je obučavao, zato je prema tebi bio strožiji. Hteo je da budeš spreman kada dođe vreme, ali nije želeo da te do tada uključuje u Gnostike observatine. Bilo je presudno da njegovi neprijatelji veruju da ti nemaš ništa sa

Redom, da tvoj život ide sasvim drugim smerom. Da su Vitezovi svetog Klimenta i na trenutak pomislili šta ti je on namenio, bio bi u velikoj opasnosti."

„Sa mnom je jedna devojka Dženi."

„Da, čuvar. Tata je imao veoma visoko mišljenje o njoj."

„Znam. Poslao me je njoj. Ona kaže da je otac verovao kako je unutar Haute Cour izdajnik. Imaš li neku ideju ko bi to mogao da bude?"

„Ne. Mislim da je poslednjih dana otac sveo listu na nekoliko imena, ali nije uspeo da mi kaže o kome se radi."

„Jeste", Bravo se okrenu i vide kako Dženi i Kamij izlaze iz zgrade. „Možda bi trebalo malo da to ispitaš."

„Važi, dogovoreno." Napetost je polako iščezavala iz njenog glasa. „Volela bih da se vratim u posao."

„Kako ćeš ti “

Ona se nasmeja. „E, Bravo, pre nego što se pojavio e-mejl, postojao je telefon. Glasom još uvek mogu da postignem šta treba: ako čujem traku, mogu da budem ko god treba da budem. Ne brini, stalno sam to radila za tatu. Dobro mi je išlo. Ijude je danas zahvatila paranoja zbog e-mejlova i elektronskih fajlova."

Dženi je nosila mantil, a Kamij ju je rukom obgrlila oko ramena.

„Vidi Ema, oko onog što se dogodilo ranije "

„Zaboravi. Sad kada se razumemo "

Nije čuo ostatak rečenice jer je upravo u tom trenutku video crni „mercedes" sedan, nemačkih tablica, kako se kreće prema ženama. Dok im se približavao, Dženi povuče Kamij sa puta. „Mercedes" skrenu tako da se našao između njih i zgrade. Automobil uspori. Zatamnjeni prozor skliznu i otvoriše se zadnja vrata s druge strane vozila. Bravo primeti taman odsjaj metala pri podizanju ruke u kojoj je bio pištolj.

Pre nego što je Bravo uspeo da se pomeri, Dženi kleknu na levu nogu i desnom udari u zatvorena vrata, a onda se naglo baci napred, dočeka se na ruku, a drugom preote pištolj i ispali tri hica u unutrašnjost „mercedesa".

Kola odskočiše na teškim osovinama, kao da su i sama pogođena, i nastaviše napred. To Dženi obori na pod. Bravo vide da se kraj njenog mantila zaglavio u zatvorenim vratima.

Cuo je Emino vrištanje preko mobilnog telefona koji je bacio na sedište. Okrenuo je ključ „sitroena" i ubacio u brzinu. Kamij je trčala za mercedesom koji je vukao

Dženi zaustavnom trakom. Bravo je pozva. Automobil je išao pravo prema benzinskoj pumpi i nije izgledao kao da ga neko vozi.

Bravo odmah stade na kočnice „sitroena" i Kamij, koja je bila sa te strane auta, otvori zadnja vrata. Nije se još ni smestila na sedišta a on je već krenuo i auto se opasno zanese na mokrom asfaltu .

„Nećemo uspeti", reče ona bez daha. „Ide pravo u eksploziju, zajedno sa ubicama."

Bravo vide kako se Dženi uvija u mantilu, pokušavajući da se oslobodi, ali joj ne polazi za rukom. Tada je „mercedes" naleteo na nešto, zbog čega se Dženi zanese i udari glavom u asfalt. Videlo se kako kruži očima, i kako joj telo postaje opušteno, presamićeno kao da je od gume.

„Vrata su jedino rešenje", reče Bravo.

„Poludeo si! Ako nas približiš, možeš da je pregaziš!"

„Poginuće ako ne pokušamo", reče on sumorno. „Spusti prozor i budi spremna."

Jedva izbegavši automobil sa desne strane, Bravo upravi kola tačno uz desni bok „mercedesa". Sada je sledio teži deo. Usredsređen samo na Dženi, on uspori prateći brzinu „mercedesa". Fizika je srećom bila na njegovoj strani, pošto je sila „mercedesa" gurala Dženi ispod karoserije, što je njemu davalo više prostora za manevar. A opet, morao je da vozi brzinom koja nije bila bezbedna, budući da je benzinska stanica bila svega stotinak metara udaljena. Trudio se da ne razmišlja kakve udarce prima Dženi. Zato se usredsredio na obrise njenog tela, kao da je ona komad slagalice koju mora da reši. I dalje je oklevao da se približi. „Možeš nju da pregaziš", rekla je Kamij i bila je u pravu. Nije više imao vremena, morao je odmah nešto da uradi. Očajnički je upravljao „sitroenom" dok ga nije doveo u paralelu, a onda je zauzeo „mercedesov" pravac i brzinu. Auto je i dalje išao prema pumpi i nije bilo načina da to spreči. Rizikovao je da sklizne u stranu, kada je na trenutak video vozača kojem je glava bila na volanu.

„Hajde!" vikao je na Kamij. „Ne mogu prići bliže". Dženi je svakog trenutka mogla da završi pod njegovim točkovima. Kamij je klečala na sedištu, tela izbačenog kroz prozor. Održavajući ravnotežu kukovima naslonjenim na prozor, nagnula se i uhvatila kvaku od vrata na „mercedesu". Povukla je ručku, opsovala masno, i ponovo povukla.

„Sada!" ciknu Bravo.

Kamij je cimala hromiranu ručku i vrata se malo otvoriše, ali ona ista sila koja je Dženi držala u blizini „mercedesa", onemogućavala je da se otvore dovoljno.

„Kamij, za boga miloga!"

Krajnjim naporom, ona otvori vrata. Dženino telo, iznenada oslobođeno, otkotrlja se po kišom natopljenom asfaltu. Lice joj je bilo belo kao zid. Bravo nije mogao da vidi da li i dalje diše.

On stade na kočnice tako da se „sitroen“ uz škripu zaustavi. Kamij otvori vrata i uvuče Dženi. I pre nego što je uspela da zatvori vrata, Bravo dade gas.

Gotovo odmah se nađoše na benzinskoj stanici. Bravo oštro skrenu ulevo i gume „sitroena“ glasno zaškripaše. Ljudi su vrištali i bežali u svim pravcima. Bravo okrenu i naglo ubrza. Auto poskoči kao trkaći konj u startnoj mašini. Odmah iza njih, mercedes čeonno udari u najbližu pumpu i iščupa je iz temelja. Gorivo šiknu uvis, uz siktav zvuk i snažan nalet topline; automobil i stanica pretvoriše se u uža'san kosmar kojim se širila vatrena lopta, izlomljeni metalni parčići i gušt crni dim.

Snažna detonacija potrese „sitroen“ takvom jačinom da se činilo kako će ga prevrnuti. Komad metala, crn i iskrivljen, udari u sedan taman kad se ponovo uključivao na put A11. Bravo je krivudao izletevši iz te bele vreline, zamalo udarivši u dva vozila na putu, sve dok ponovo nije uspeo da povрати kontrolu nad automobilom.

„Kako joj je?“, pitao je zabrinuto, dok se probijao kroz lavirint saobraćaja.

„U nesvesti je, to je sigurno.“ Kamij joj prstima napipa puls. „Živa je. Srce joj je jako.“

„Bogu hvala,“ Bravo odahnu. Koliko je mogao da vidi, policija još nije stigla, ali bio je svestan da će stići svakog trenutka. U retrovizoru je video kako teška vatrena lopta počinje da se smanjuje, a plamen liže nebo otežalo od kiše.

„Dodaj mi telefon. Tu je, odmah pored tebe“, reče Bravo, gotovo bez daha.

„Moram da završim jedan razgovor.“

„Dragi moj, kako si mi ti?“ upita ga Kamij.

Dok je uzimao mobilni telefon koji mu je pružila, njegove ruke vidno su se tresle.

Kamij ga je nakon nekoliko pređenih kilometara nagovorila da stane, i oni zameniše mesta. Bravu su noge bile utrnule dok je obilazio zadnji deo „sitroena“. Sagnuo se, izvadio parčiče „mercedesa“ iz auta i bacio ih uz prigušen krik. Seo je na zadnje sedište, stavio Dženino mlitavo telo pored sebe, njenu glavu u svoje krilo. Nežno joj je pomerio šiške sa obraza. Dok je to radio, vrhovima prstiju dodirivao je nežnu kožu iza uva.

Kamij je u retrovizoru videla kako rukom mazi Dženi i njegov odsutni pogled.

Nakon izvesnog vremena, ona blago reče:

„Moramo dalje.“

Još uvek napola ošamućen, Bravo se složi. Pogled mu ponovo pade na Dženi, misli su mu bile mutne i zbrkane, nalik magli koja se povlačila za kišom.

„Bravo“, reče Kamij tihim glasom koji bespogovorno privlači pažnju: „'Mercedes' je imao nemačke tablice“.

„Video sam“, reče on odsutno.

„Moramo sada razmotriti mogućnost da smo pogrešili, i da je Žordan imao pravo.“

Brzo i efikasno dovezla je automobil do hotela koji se nalazi na uzvišenju pored puta. To uzvišenje pruža se do planine Sen Mišel, kao ruka skupljena u molitvu. Upravo su tu vekovima dolazili hodočasnici iz celog sveta, na službu do manastira Svetog Arhanđela Mihaila, čija se statua izdizala na kuli srednjevekovne kamene opatije, na vrhu stenovitog otočića, oko 200 metara iznad mora.

Bravo pomisli kako mora da su se osećali drevni nomadi kad su prvi put stigli dotle iscrpljeni, oboleli, u potrazi za čudom. Približio je Dženi sebi, kad je Kamij izašla i krenula prema hotelu. Treba im čudo, pomisli on, da ovde nađu sobu usred leta. Gledao je kako se vraća, kako značajno korača prema njemu, i kako joj se na licu pojavljuje osmeh.

„Dođi, dragi moj“, reče ona i otvori vrata. „Čekaju nas sobe.“

Sobe su bile čiste i uredne, moderne i bezlične. Ali, pošto su bile na trećem spratu, kroz prozor koji je gledao na kanal pružao se predivan pogled na Marvel, kako su Francuzi ponekad zvali planinu Sen Mišel, sada tek sablasnu senku u gustom kovitlacu magle. Pored prozora stajala je sofa i dve istovetne fotelje, presvučene u taman tvid, ispred njih nizak drveni sto. Na sredini suprotnog zida bila su vrata kupatila, s desne strane krevet, i pored njega noćni stočići i lampe sa svake strane. Pod je bio od lakiranog parketa, zidovi boje peska, a svetlo blede i vodenkasto, neodređeno, tako da u sobi nije bilo nijedne senke.

Bravo je seo na krevet, držeći Dženi u naručju, dok joj je Kamij vrelom vodom i sunderom ispirala potiljak i ruke na mestima na kojima su bile izranjavljene.

Nadao se da je mantil, koji ju je zarobio, bar malo zaštitio od ozbiljnijih povreda dok ju je „mercedes“ vukao, jer su se plašili da je pomeraju kako bi ga svukli.

Kamij nanese jednu od antiseptičnih pomada koje je kupila, a Bravo nežno položi Dženi na krevet i pokri je laganim ćebetom.

„Kamij, moramo da nađemo lekara. Što duže bude u nesvesti, to će biti opasnije." Kamij sede pored njega na krevet i, nagnuvši se, brižljivo podiže Dženine kapke. „Zenice joj nisu raširene izgleda da samo spava, ništa drugo."

„Ali -"

„Hajde, dragi moj." Ona ostade i uze njegovu ruku. „Sada joj je najpotrebniji odmor baš kao i nama."

„Ne želim da je ostavijam."

„I nećeš." Bravo je bio suviše pometen da bi uočio kratku pauzu.

„Sada moraš malo da se posvetiš sebi. Idi, istuširaj se. Nemoj da brineš toliko. Ja ću je paziti."

Bravo klimnu. Čim je izašao iz sobe, Kamij pažljivo i metodično pretraži sobu. Tačno je znala šta traži, i kad je našla Dženine stvari, pregleda ih pažljivo, poput zelenaša. Na prvi pogled, nije se videlo ništa neobično. To se moglo i očekivati; Dženi Logan je bila čuvar. I baš zato, Kamij je znala da ne može biti sasvim goloruka. Mora da ima neko oružje pri sebi, nešto što je mogla da prenese pored aerodromskog obezbeđenja. Na kraju je pronašla pudrijeru, nešto veću i znatno težu nego obično. Kad ju je otvorila, nije našla puder i jastučić, već nožić na rasklapanje. Nije bio sakriven sa strane ili ispod sedefaste obloge. Kada je aktivirala mehanizam za iskakanje oštrice, iz kutije munjevito izlete sečivo opasnog izgleda. Digitalnom kamerom na mobilnom telefonu napravi je fotografije otvorenog i zatvorenog noža, pozva broj u Parizu i posla fotografije. Brižljivo je obrisala nož i vratila ga u pudrijeru, čas pre nego što se Bravo vratio.

„Kako joj je?" Kosa mu je i dalje bila mokra.

„Ništa novo". Kamij pokaza na sofu pored prozora. „Zašto ne sednemo tamo odakle možemo lako da je pazimo." Napolju je poglela magla kao snežni pokrivač. Video se jedino drevni prizor svetog Mihaila koji ubija zmaja sklupčnog podno njegovih nogu, ali ne i veliko utvrđenje ispod, tako da je anđeo osvetnik izgledao kao da dolazi iz vazduha, na krilima izmaglice.

Kamij pusti da Bravo neko vreme provede u tišini, a onda reče: „Pošto smo oboje umorni, moramo da rešimo neke stvari. Da li su vas ovako napali i u Americi?"

„Bilo je otprilike isto ovako." Bravo je sedeo pognut napred, s laktovima koje je oslonio na izranjavljena kolena. Pogled mu je bio prazan, lice bezizražajno.

„Onda je Žordan u pravu. Nemci "

„Vaseršturmovi nemaju veze sa ovim!“, prasnu on.

Ustao je i vratio se do kreveta, zagledavši se u Dženino bledo lice. Pege su i dalje bile tu, kao i bleđa paukova mreža vena na slepoočnicama.

Kamij ga ostavi neko vreme s njom, ali ne zadugo. Ustade i stade pored njega.

„Bravo, potpuno sam zbunjena“, reče blago. „Hoćeš li konačno da mi kažeš šta se događa?“

Pošto joj nije odgovorio, ona ga okrenu prema sebi. „Zašto mi ne kažeš?“

„Hoću da odmah odeš.“

„Šta?“

Uze je za lakat i povede prema vratima. „Sedni u kola i vrati se u Pariz.“

„I da vas ostavim tek tako? Mora da se šališ!“

„Ne šalim se, Kamij. Sasvim sam ozbiljan.“

Pokušala je da se odvoji od njega, ali on pojača stisak. Na trenutak se opirala, a onda se umiri. Zurili su jedno u drugo u neobičnoj borbi karaktera, kao da su oponašali ostrašćenu borbu između trvdoglavog tinejdžera i njegove majke.

„Ovo nije igra, Kamij. Ti ljudi su došli da proliju krv“

„Koji ljudi. Ti znaš ko stoji iza ovoga? Bravo, hoćeš da me uplašiš.“

„Onda mi je uspelo. Kamij, već sam dovoljno ugrozio tvoj život. Nikad sebi ne bih oprostio da ti se nešto dogodi.“

„A šta je sa tvojom prijateljicom Dženi Logan? Rizikovaćeš da je izgubiš?“

Tad začuše neki zvuk, kao kad gladna mačka meko zaprede. Okrenuše se i poleteše do kreveta. Dženine oči bile su otvorene; bezizražajno su gledale po sobi.

„Bravo?“

„Tu sam.“ Uze njenu ruku i sede pored. „Tu je i Kamij.“

Kada je ugledala i Kamij, Dženi reče napuklim glasom, „Gde sam to ja?“

„U hotelu“, reče Kamij i osmehnu se. „Ovde si potpuno bezbedna.“

Dženi upravi pogled prema Bravu. „A 'mercedes'?“

„Uništen, temeljno“, reče on. „Udarilo je u benzinsku pumpu i zapalio se.“

„Bože...“ Okrenu glavu u stranu i jedna suza kliznu joj niz obraz.

„Hvala ti što si mi spasila život“, reče Kamij i kleknu pored nje.

„Tvoja hrabrost je izvanredna.“

Dženi pogleda u nju ali ne reče ništa.

Kamij se nasloni na noćni stočić. „Moraš da se odmoriš i povratiš snagu. Dovedi smo te na planinu Sen Mišel. To je sveto mesto, Dženi. Mesto na kojem se leči i telo i duša. Tako je bilo otkako ga je izgradio prvi opat, u 11. veku. Ali samo mesto

je sveto. Manastir je osnovao 708. godine sveti Ober, biskup Avranša, koga je u snovima posećivao sam Mihailo. Planina Sen Mišel je od tada postala magnet za nevoljnike iz svih krajeva tada poznatog sveta. Ali sad je zatišje, treba vremena da se oporaviš. Pozovi me ako ti nešto zatreba i ja ću ti doneti."

Ona ustade i uz smešak reče Bravu da ide da prilegne.

Bravo sačeka dok nije zatvorila vrata, a onda reče: „Kako se osećaš?"

„Kao da me je pregazio teretni voz."

„Zamalo da se to i desi", reče Bravo, „ili nešto vrlo nalik tome."

On uzdahnu, duboko. „Dženi, jesi li videla ko je bio u 'mercedesu'?"

„Videla sam tek na tren i bili su... Vraćaju mi se odlomci slika. Bile su dve prilike."

„Muške ili ženske?"

„Onaj sa pištoljem bio je muškarac, u to sam ubeđena. Imao je izduženo, usko lice, tamnu kosu i oči, u tridesetim ili tako nešto."

Zatvorila je oči, na trenutak. „Sve mi se vrti.“

„Evo, ovako", reče Bravo, „pokušaj da se pridigneš."

Pomogao joj je da se nasloni na dva jastuka. Onda joj je dodao vodu. Dženi je zurila u dno čaše, kao da je kristalna kugla u kojoj će se pojaviti slike susreta sa „mercedesom".

I vozač je bio muškarac, takođe."

Kamij je stajala u sobi i pušila, divila se genijalnosti strujnih kola u uređaju za prisluškiivanje koji je postavila ispod noćnog stočića kad je klekla pored kreveta. Razgovor sa Dženi bila je samo diverzija, sračunata da bi mogla da utisne mali uređaj u ivericu.

„Da, jeste", reče Bravo. „Video sam ga kako se naslonio na volan pošto si ga pogodila. Mislim da možemo da pretpostavimo kako je prisećanje na drugogmuškarca tačno." Manje komešanje prekide prenos, a onda se ponovo začu Bravov glas. „'Mecedes' ye imao nemačke tablice. Kamij misli da je Žordan možda u pravu i da Vaseršturmovi mene jure."

„Daj, ne misliš valjda da se o tome radi."

„Ne mislim", odgovori Bravo, „ali mislim da je najbolje biti siguran."

„Vaseršturmovi su pogrešan trag, potencijalno i opasan", reče Dženi koja je sada zvučala odlučnije. „Ne smemo dozvoiti da išta poremeti potragu za zavetnom kutijom."

„Bože moj, ne, još je ne možemo imati", reče Kamij u tišini. Kada je bila uverena da je razgovor završen, ona izvadi mobilni telefon i izabra broj.

„Bravo nezna gde je sakrivena kutija", reče kada njen sin podignu slušalicu. „A opet, neće ništa da mi kaže o toj vražjoj slagalici koju je Dekster namestio."

„To si očekivala?"

„Uvek postoji takva mogućnost."

Žordan se nasmeja, prodorno i krajnje zajedljivo. „Kako bi bila razočarana da se poneo kao neka budala."

„Iver ipak ne pada daleko od klade, zar ne?"

Kratka pauza.

„Neće nasesti na priču o Vaseršturmu, a neće ni Dženi. Rekla sam ti“, reče ona, promenivši najednom temu. „To je bila ideja Osmana Spanje, je li tako?"

„Šta i da jeste?"

„Ne sviđa mi se taj čovek, Žordane. Rekla sam ti već. Reši ga se."

„Nisam ni ja mislio da će Bravo zagristi Vaseršturmove, ali to nije ni bio cilj", reče on, izbegavajući odgovor koji nije želeo da da. „Potrebni su nam da kod njih izgradimo tvoj kredibilitet."

„Da, to je trik sa poverenjem. Devojka me ne miriše od prvog trena, a sada među nama postoji kopča." Zastade na trenutak. „Što se tiče 'mercedesa', nema preživelih."

„Preživljavaju najsposobniji", reče Žordan. „Da su bili dobri, Dženi ne bi mogla da ih pobije."

„Kako znaš da je Dženi to uradila?"

Žordan se ponovo osmehnu. „Moram i ja da imam neke tajne, majko, čak i pred tobom, inače bih bio samo dobar dečko."

„Gledaj da ne bude još neka", brecnu se Kamij pre nego je prekinula vezu.

T išina.

Dženi prošaputa, poluotvorenih očiju: „Zašto me gledaš tako?"

Bravo ništa ne odgovori i ode do kupatila. Nedugo zatim, čula je vodu. Taj zvuk je umiri i pogled joj odluta do prozora, kroz koji su se mogli videti jedino najveći oblici, kao što je planina Sen Mišel, mada se u daljini nazirala i senka koja se nadnela nad tom slanom površinom nezaustavljive plime. Popodne je već nastupilo, ali u toj beloj maglenoj praznini nije bilo zvuka, ni pokreta, čak ni nagoveštaja da sunce i dalje ide nebom. Kao da se i samo vreme umirilo.

Kad se namestila, Dženi oseti oštre, sitne bolove, kao da su pčele letele oko njenog tela i ubadale je žaokama. Ona jauknu nešto nerazumljivo, duboko iz grla, kao što ljudi obično čine kad ih snovi nadvladaju. Nakon nekog vremena otvori oči i vide

Brava kako stoji iznad nje. Voda se čula kao vodopad, žuboreći i šišteći kao da jedva čeka da promeni mesto. Imala je čudan osećaj da se plima popela i da sada ulazi u temelje, da nadolazi sve do sobe, a sada i do njenih bedara. Prstima je gladila posteljinu, kao da traži dokaz da je počela da pluta odvojena od čvrstog tla. Bravo je bez reči uze u naručje i odnese u kupatilo. Kada je ušao, nije se zaustavio već je zakoračio u kadu. Para se dizala i bilo je predivno toplo. Spusti je u vodu, posegnu za slavinom i pusti da na nju teče vrela voda. Onda poče da je svlači. Isprva joj se učini da su se pčele vratile i da je taj zvuk ometa, ali kad se malo pribrala, shvatila je da to njena krv otiče, da se zbog toga odeća slepila na njoj i da je to izazivalo bolove kada se pomerala u krevetu.

Polagano, sloj po sloj, ljuštio joj je odeću. Krvjoj je oticala, i to nije bilo tako neprijatno. Mislila je na pomorandžu, kojoj si morao da oljuštiš gorku koru, da bi došao do slatkog ploda. Zagledala se u Bravovo lice i videla sebe u njegovim očima. Bila je polugola, ali nije bila ljuta i nije se postidela.

A opet, smatrala je da je mora da kaže: „Zašto to radiš?“

Ruke su nastavile da rade svoj posao, a on se zagleda u nju, i kao da jedno vreme ostade u tom položaju. „Zato“, reče najzad, „što sam te skoro izgubio.“

Njegovi prsti dodirnuše njenu kožu. „Zato što mi značiš.“

„Šta?“ Vrela voda u slapovima se prelivala preko nje, preko oboje, dok se on saginjao prema njoj. „Šta sam ja tebi?“

U njegovim očima je videla ono što je hteo da kaže, osetila po načinu kako ju je držao, po vrelini koja je izbijala među njima. Ona ga obgrli rukama i kako nije mogla da se drži povuče ga. Osetila ga je na sebi i oseti da se diže: ne samo njeno telo nego i njen duh. Setila se šta je Kamij ispričala o isceliteljskoj moći planine Sen Mišel.

Oseti uporno, jako udaranje srca. Obuze je poznat nemir, dubok, neku čežnju koja bi kidala dušu baš u trenucima pre nego što je majka pošalje u školu.

Brane, koje su sve do sada stajale uspravno popustiše. Glavom krenu napred, rastvori usne, i predade se onome što je želela i što je nadolazilo.

Kad su izašli iz kupatila, magla se bila sasvim podigla. Napolju je bilo ono doba dana, prelepo i tajanstveno, kada je nebo beskrajno i bogato svetlom nepoznatog izvora, dok daleko dole večernja tama počinje da se skuplja, pružajući svoje plave senke duž puteva, šljunčanih staza, niskih zidova i suterena, pritiskajući ih kao da ih zakiva za crnu zemlju.

Sedeli su jedno pored drugog, gledajući kroz prozor na Marvel, selo na dva nivoa koje se uvijalo, kao zmaj, oko vlastitih nogu. Temelji velikog manastira, sagrađenog u celosti od granita, bili su položeni pedesetak metara ispod nivoa mora.

„Verujem da znaš da je opatija benediktanska“, reče Bravo, „ali u 14 i 15. veku napravljena su ojačanja, kao da je vojno utvrđenje. Zapravo, položaj planine Sen Mišel u kanalu učinio je da bude važna baza kad je Francuska ušla u rat sa Engleskom. Odmah je postal strateška i neosvojiva. Njena odbrana nikad nije popustila.“

Na zidu iznad prozora nalazio se predmet koji je prikazivao školjku, rog i hodočasnički štap.

Dženi prstima pređe preko bareljefa. „Imaju li ovi simboli neko značenje?“

„oni predstavljaju znak planine Sen Mišel“, reče Bravo, „poznat svakom hodačasniku koga je put naneo ovamo, na ostrvce, od 13. veka pa do današnjih dana. Ovo je bilo pre nego što se nasip izgradio, znaš, kada je velika plima sasvim odsekla ostrvce od kopna.

Mnogi ljudi su se utopili u toj nepouzdanj plimi. Teško je proceniti šta je bilo varljivije, plima ili morsko dno. Štap se upotrebljavao da se istraži gde je živi pesak, kada se napuštala opatija, rog bi se koristio za uzbunu kada bi se hodočasnik izgubio u magli ili zbog nadolaska vode, a školjka se stavljala u hodočasnikovu kapu kada je odlazio iz planine Sen Mišel, simbol kojim mu se želi bezbedan i uspešan put.“

„Volela bih da imam školjku.“ Dženi nasloni glavu na sofu.

„Hoćeš da odspavaš?“ upita je Bravo.

„Ne“, reče ona i ugao usne razvuče u osmeh. „Gladna sam.“

„Šta da ti donesem?“

Ali oči su joj već bile zatvorene. Uskoro joj se i disanje izjednači i Bravo ustade, donese cebe i pokri je od glave do pete.

Sen Malo se nalazi na zapadnom delu malog rta koji zaseca kanal. Rt manje-više ima oblik glave psa, a Sen Malo je nos. Stigli su nešto posle 12.30. Sam centar grada je star i prelep, utvrđen debelim kamenim zidom. Okolo, u koncentričnim krugovima, razbacane su novovekovne građevine, jeftine i ružne, u kojima stanovinici žive i rade.

Mnogi turistički autobusi zaustavljali su se pred vratima Starog grada. Iz autobusa su izlazili uzbuđeni, detinjasti turisti, opremljeni video kamerama, u želji da snime najboje trenutke, da pojedu palačinke i nastave do sledeće stanice na svojoj zanimljivoj turi. Bilo je tu Nemaca i Švajcaraca, Austrijanaca, Španaca, Italijana, Britanaca i, naravno, Japanaca.

Naizgled neprijateljski nastrojeni, formirali su male kružoke, kao da strahuju od kontakta. Kretali se se u rojevima, iza vojničkih tabli koje su ozlojeđeno nosili njihovi vođači.

Kamij parkira pored autobusa. Sugestivno pogleda Brava i reče: „Sigurni ste da ovo želite?”

On klimnu. „Sigurni.”

„Bon.“

„Uradi kako sam ti rekao i vrati se u Pariz”, reče Bravo pomalo nervozno.

„Rekla sam ti za doručkom da hoću.” Poljubila je Brava i Dženi u obraz i savetovala ih da ne ulaze u centar, sa turističkim grupama.

Upravo su to uradili. Kad su prolazili kroz prastara vrata Starog grada, Bravo se osvrnu preko ramena, ali „sitroena” već nije bilo na vidiku.

Pored sve te video opreme i digitalnih kamera, GPS uređaj koji je Bravo uzeo iz Kavanovog auta bio je neprimetan. On ukuca koordinate koje je dobio od oca. Stajali su sa turističkom grupom nekih pet-šest minuta, ali kad su počeli da se pomeraju prema prvom odredištu, on skrenu nalevo. „Ovuda”, reče, napredujući uskom ulicom, načičkanom prodavnicama. Vodio ih je kroz lavirint Starog grada, krećući se uglavnom severozapadno, do bedema prema moru.

Sen Malo, koji se nalazio negde na sredini Cdte d'Emeraude, Smaragdne obale, bio je izgrađen na stenovitoj i uglavnom negostoljubivoj obali Bretanje, na severnoj obali Francuske. U davna vremena, u njenoj luci sidrili su brodove i trgovci i gusari pljačkaši. U to vreme mnoge evropske zemlje bile su u ratu i otvorena mora bila su svačija teritorija. Kraljevi Francuske, Španije, Holandije i Engleske činili su sve da podstaknu privatne preduzetnike da naoružaju svoje i napadnu neprijateljske brodove. Francuski preduzetnici bili su poznati kao gusari nakon kraljeve uredbe, lettre de course, neke vrste ovlašćenja da rade svoj posao na osnovu striktnih pravila. Plen je deljen na ravne časti, između kralja, vlasnika broda i posade. Grad je osnovao otac Meklo, velški biskup koji je iz Velsa pobjegao u Bretanju 538, a Malo je francuski izgovor tog imena.

Mada je bio na povoljnoj lokaciji, grad se nije razvijao sve do dolaska gusara koji su, kako su postajali sve bogatiji i moćniji, počeli da se utvrđuju od neprijatelja, i sa mora i sa kopna. Gusari San Mala do 1590. postali su tako moćni da su grad proglasili republikom, nezavisnom od federalne i lokalne vlasti Bretanje.

Grad je tokom šesnaestog, sedamnaestog i osamnaestog veka stekao zavidno bogatstvo, ne samo zbog trgovine između američkog kontinenta i Evrope nego i zbog takozvanih Njufaundlandana, čije su flote lovile bakalar u hladnim vodama istočne obale Kanade. Ma kako da su ti ribari bili neustrašivi, pravo bogatstvo i slavu grad duguje stalnim pohodima strašnih gusara.

Za onog ko je znao u šta da gleda, istorija Sen Mala bila je bogata i puna priča, vidljivih svuda: na kamenim kućama i utvrđenim zidinama, ukrašenim živopisnim gusarskim zastavama.

Šetajući kaldrmisanim ulicama, Dženi i Bravo stigoše do ogromnog bedema i počеше da se penju kamenim stepenicama. Kad su stigli do vrha, zagledaše se u zaliv Sen Mala, iza kojeg su se nazirale obale Žerseja, izdignute iz kanala poput kitova na površini. Dan je bio lep i laki povetarac, koji ih je milovao, bio je nežan i paperjast kao perjani jastuk. Letnje sunce upeklo je sa prozračnog neba. Zbog jučerašnje kiše uobičajena izmaglica još se nije pojavila. Svaki objekat se prikazivao u oštrim konturama, a pogled se pružao u beskraj sunčev trag delovao je na moru čvrsto kao put od izbledeog kamena kroz tamnozelenu šumu.

„Tamo“, pokaza Bravo. „To je mestol“

„Ali svuda, kilometrima unaokolo, tu je samo voda“, reče Dženi. „Da nije tvoj otac ugravirao pogrešne koordinate?“

Bravo odmahnu glavom. „Znao je on šta radi.“

„Kako onda ovo objašnjavaš?“ Mahnu rukom pokazujući na beskonačno vodeno prostranstvo. „I šta da radimo sa poslednja četiri broja jedan, pet, tri, nula šta oni predstavljaju?“

Bravo pogleda na sat. „Ne znam za tebe, ali ja sam gladan. Hajde da siđemo i ručamo u onom malom lepom kafeu pored kojeg smo prošli.“

Dženi ga pogleda prekorno. „Ti znaš šta znači taj poslednji niz brojeva?“ Ona dlanom zakloni oči od sunca. Boja joj se bila vratila u lice i sada su se na nosu opet videle pegice. „Reci mi.“

„Neću da pokvarim iznenađenje“, reče on uz smeh.

Sedoše u omanju kamenu baštu kafea, ispod živopisnog suncobrana, na korak od zidina. Do njih je dopirao oštar zadah slane vode i rezak metalni miris drevnih kamenih blokova. Dženi je jela sa apetitom. Nije pila vino, već je naručila ajs-kafu. Htela je da razgovara o Kamij Milman ali ne reče ništa, plašeći se Bravove reakcije. Strepnja druge vrste, koja joj je bila tako poznata, gmizala je njenom utrobom kao zmija. Njihov krajnje intiman trenutak trebalo je sve da promeni, ali kada se jutros probudila, zid koji je sama napravila ponovo se isprečio. Što je bilo još gore, nije verovala sopstvenim osećanjima. Setila se da je bila gotovo bez svesti možda je sve to bilo samo u bunilu.

Videvši kako drhti, Bravo je odmah upita: „Da li ti je dobro?"

„Dobro mi je." Na lice joj pade zraka sunca, od čega njene plavetne oči dobiše još neobičniju nijansu. „Ne treba stalno da me zapitkuješ. Stvarno."

„Ali izgledala si “

Ona se zacrveni u iznenadnom naletu besa, a onda ga prostreli otrovnim pogledom.

„Prestani da me ispituješ, zabogal Paolo Zorzi me je obučavao i obučio me je dobro za ovakav život. Je li jasno?"

Završili su ručak a da nisu progovorili ni reči. Razdragan žamor, nagli prasak smeha, kuckanje vinskih čaša, Ijubavni pogledi koje su razmenjivali parovi za susednim stolovima, sve to je uspelo da je oneraspoloži do te mere da je pre dezerta i nove kafe morala da se zatvori u jedan od minijturnih toelata i da daleko od svih brizne u plač. Dekster Šo ju je zadužio da čuva njegovog sina. Kao da nije bilo dovoljno loše što ju je Bravo video u ne baš sjajnom izdanju, sada je bila sigurna da neće imati poštovanja prema njoj kada shvati koliko je nisko pala.

Posle ručka, ponovo su se popeli na zidine i stali na mesto od malopre. I Bravo opet pokaza. „Vidi!“

Posmatrali su kako se neki sablasni oblik sporo pomalja iz mora.

Dženi pogleda na sat i reče: «Jedan, pet, tri, nula. 15.30 to je vojni izraz za vreme. Pola četiri posle podne.»

Bravo klimnu. «Otac je ukazivao na smenu plime i oseke. Pogledaj tamo, oseka nam donosi pisclnuA.»

Sablasni oblik je počeo da se pomalja istog trena kad je voda u zalivu počela da se povlači. Uskoro su počele da se naziru konture i videli su se betonski zidovi.

„Bazen!" uzviknu Dženi.

„Da. I to đavolski dobro osmišljen. Pogledaj, zidovi su samo sa tri strane, da bi držao vodu i da onaj ko dolazi sa obale može da uđe, tako da Ijudi mogu da se kupaju celo popodne kad je oseka.“

Prošli su duž zidina, dok nisu došli do stepenica sa spoljne strane.

„Idemo“, reče on. Kloparajući niz stepenice, izađoše na plažu. Čim su kročili, zapahnu ih sparina i još oštriji miris mora, pomešan sa zadahom morske truleži, mirisom ulja za sunčanje i prijatnog Ijudskog znoja. Dalje niz plažu, videle su se kućice u kojima su se prodavale presne školjke, krompirići i hladni napici. Plaža je bila puna Ijudi, žene u oskudnim bikinijima, muškarci koji su pričali ruku prekrštenih preko grudi. Troje dece šutiralo je šarenu prugastu loptu blizu mora, a kupači su ulazili i izlazili.

Bravo i Dženi skinuše cipele. On podvrnu pantalone a ona podiže suknju, umotavši je, kao turban, oko kukova. Hodali su po pesku, gacajući prema bazenu, oko kojeg su se i dalje talasale nemirne vode zaliva.

Koristeći GPS, Bravo ih povede dublje u vodu, koja im je sada dopirala do butina. Kad su došli do levog zida bazena, Bravo ode do samog ugla. Rukama je pretraživao zid, unutra i spolja, celom dužinom koju su prešli.

«Našao nešto?», upita Dženi.

On odmahnu glavom.

edaleko od mesta gde su stajali, Kamij se naslanjala na bedem.

Na glavi je imala maramu koja joj je potpuno prekrivala kosu, a kupila je i muški šešir čiji je uski obod natukla nisko na čelo. Laktove je naslonila na zidine, dok je u rukama držala glomazan dvogled kroz koji je posmatrala Brava i Dženi. Bila je preokupirana prizorom, gledajući Brava kako dodaje Dženi GPS uređaj, pasoš i mobilni telefon, i potom zaranja pod vodu.

roz nekoliko trenutaka, Bravo se ponovo pojavi. Voda je lila sa njega, a košulja mu je bila slepljena, kao rita.

„Dole su mala kvadratna vrata, u ravni sa zidom“, reče i obrisa vodu sa očiju.

„Problem je u tome što ne postoji nikakva kvaka.“

„Ima li neka brava?“

„I tu postoji problem“, reče Bravo. „Sasvim je neobična.“

„Razumem se pomalo u brave“, reče Dženi. „Kako izgleda?“

„To je zapravo kvadrat. Znaš li da postoji neki ključ koji bi otvarao kvadratnu bravu?“

Ona odmahnu glavom, namrštena. „Ali otac te ne bi doveo dovdde a da ti nije omogućio da otvoriš vrata.”

„Imam samo onaj ključ koji mi je poverio”, reče Bravo. „Garantujem ti da neće otvoriti tu čudnu bravu.”

„Šta si još pronašao na brodu?” upita ona.

On posegnu u džep i izvuče zipo upaljač, manžetne i značku. Zagledao se u predmete na trenutak, pokušavajući da misli kao otac. Zipo je bio prevelik a značka nije bila pravog oblika, ali manžetne su bile kockaste i bile su otprilike te veličine. Uze jednu i zagleda se u urezane žlebove sa druge strane.

„U pravu si”, reče uzbuđeno i pokaza Dženi žlebove. „Ovo nisu samo manžetne ovo je ključ. Ključ podvodnih vrata!”

Ponovo se vrati pod vodu i izroni ubrzo, ali isuviše brzo.

„Ulazi u bravu ali neće da se okrene.”

„Nisu pravi žlebovi”. Reče Dženi. „Pokušaj sa drugom.”

Kad Bravo ponovo zaroni, Kamij usmeri pažnju na Dženi. Verovala je da poznaje Brava dovoljno dobro. Imala je godine i godine na raspolaganju da prouči uspone i padove njegove psihe. Sada je bilo od presudne važnosti da joj to pođe za rukom i u Dženinom slučaju, ali je vremenski okvir zbog drugih obaveza bio drastično skraćen. Čak ni krtica unutar Reda nije znala ko će da dodeli Bravu čuvara, a kamoli koji će čuvar biti dodeljen. Istini za volju, bila je iznenađena što je izbor pao na Dženi.

Kako bilo, da bi uspela da provede svoj plan, koji se sastojao u tome da ih sabere kao stoku, razdvoji i dovede do očajanja, morala je da bude u stanju da uđe u njihove glave, Pažnju joj je sada privuklo to što je Dženi, mada su proveli noć zajedno, i dalje bila na izvesnoj distanci. Po njenom izrazu, zapravo, i po govoru tela, rekla bi da je Dženi bila ljuta da li na Brava ili samu sebe, u to nije uspevala da pronikne. Da li je ona bila frigidna ili, možda, gej?

To je za Kamij bilo od velikog značaja jer je iz iskustva znala da seksualnost igra ogromnu ulogu u ljudskom ponašanju. Kamij je bila u susednoj kabini kada se Dženi zaključala i počela da jeca. Bila je sigurna da je to ključni trenutak za zalaženje čuvaru pod kožu, i bila je očajna što nije mogla da sazna zbog čega je Dženi tako slomljena.

Gledajući je sada, dok joj je sunce upiralo u oči, videla je njenu sjanu kosu i njen vitki torzo koji se izdiže nad blještavom vodom. Kamij se divila njenoj sposobnosti

da povрати snagu, ali uistinu je bila usredsređena na narednu fazu svog plana uklanjanje svake vrste oklopa koje jedno ljudsko biće može da podigne da bi se zaštitilo i otkrivanje ranjivih tačaka koje će moći da iskoristi.

Plavetnilo pod morem delovalo je kao izvijena stena nad azurnom pećinom. Izbledele noge kupaća, dlakavi stomaci plivača, Dženine butine sve je izgledalo iskrivljeno, osim vrata na betonskom zidu. Kad je dlanom prešao preko njih, pojavi se nešto sjajno nerđajući čelik, možda, zaštita od nagrizanja soli. Nalik usporenom video snimku, on ubaci manžetnu u bravu, okrenu za 45 stepeni, sve dok nije mogao da je ugura celu. Okrenu i povuče. Ništa. Pokuša da okrene u suprotnom smeru, povuče ponovo i vrata se otvoriše. Drugom rukom posegnu unutra, oseti nešto i odmah je izvuče. Bio je to omanji paket, zaštićen plastikom. Proverio je da bude siguran da unutra nema više ništa, potom je ponovo zaključao, izvadio ključ i snažno se nogama odbacio ka površini.

Cim je izronio, otvorio je ruku taman toliko da Dženi može da vidi šta drži, a onda se zajedno vratiše u plićak. Kretali su se podalje od plivača i pronašli jedno mesto odakle se povukla voda.

Bravo je taman hteo da ponovo otvori šaku, ali Dženi stavi ruku preko njegove i okrenu se leđima prema obali.

„Valja biti oprezan“, reče ona, „Špijunirali su nas u više navrata, i mada sam sredila one Vitezove u 'mercedesu', ne možemo biti sigurni da u blizini nije bio tim za podršku. Poznajući njihove metode, bila bih zaista iznenađena da nije. S obzirom koji je ulog, kladim se da su zaposlili sve raspoložive snage da nas drže na oku.“

Bravo krišom pogleda okolo. „Zašto onda stojimo na otvorenom.“

„Nema smisla da im pokazujemo kako smo obazrivi. Neka misle da smo sasvim zaboravili na njih.“

Bravo se namršti, a onda klimnu. Kao i obično, sve što je govorila imalo je smisla. U senci koju su napravili tako što su priljubili pognute glave, on oprezno skinu voodootporni omotač i razvi parče papira. Unutra je bio zlatnik sa likom muškarca u blaženoj pozi, ruke podignute u pokret blagosiljanja. Papir je bio ispisan očevim urednim rukopisom, nagnutim unazad: „Prizor svetla i slave, vlast / Koja je trajala najduže među ljudima.“

Dženi ga pogleda ispitivački. „Šta to sada znači? Opet šifra?"

„Na neki način", reče Bravo zamišljeno. „To je citat iz Semjuela Rodžersa. On je bio očevo omiljeni pisac, ali jedino majka i ja smo znali za to, sumnjam da i Ema zna." Izgovorio je dva stiha, kao molitvu. „Rodžers je pisao o Veneciji."

„To je očigledno sledeća stanica", reče Dženi. „Šta je sa novčićem?" Bravo ga je držao između prstiju, opipavajući njegove debele ivice. Okrenu ga polako, proučavajući i avers i revers. „Pre svega, nije reč o reprodukciji. Veoma je star, prastar zapravo. Mislim da treba da mi kaže gde nas u Veneciji otac šalje."

„Hoćeš da kažeš da ne znaš?"

„Ne, još uvek." On se nasmeja kad vide njeno zabrinuto lice. „Nemoj da si tako smrknuta, naći ću rešenje. Kad su u pitanju očeve šifre, tako je uvek bilo."

Srce mu je brzo udaralo. Dokaz je upravo držao u svojoj ruci. Pred njim je dug put, na kojem će ostati povezan sa ocem čak i posle smrti, jer tu igru igrali su često tokom njegovog detinjstva igre šifri, i svaku sledeću bivalo je sve teže provaliti. Bar je Bravu tako izgledalo dok je odrastao. Sada je znao da su očeve lekcije iz provaljivanja šifri vodile upravo do ovog trenutka. Da li je Dekster Šo predvideo svoju smrt? Svakako da nije. Hteo je da se osigura da će imati naslednika kada dođe vreme.

Bravo stisnu novčić u ruci. Bio je topao od sunca i njegove sopstvene krvi. Novčić, papir sa citatom, čak i zipo upaljač, imali su daleko veći značaj. Sada više nisu bili samo očeva životna zaostavština. Hladni i mrtvi, kao što je i on bio, preneli su iskru života, radost koju je iskusio svaki put kada mu je otac vijuge stavio na probu. Ovi tragovi približili su ga ocu više nego kad je bio dete u vreme kada je svet imao smisla, kada su on i njegov otac bili povezani još složenijim jednačinama, na zbunjenost drugih, kojima su izgledali kao da veruju da su jedine osobe u univerzumu.

Bravo i Dženi se sporo vratiše do mesta gde su ostavili obuću da se kuva na svetlom pesku i sedošu, na trenutak, gledajući plivače na piscini. Iz malog plastičnog radija pored žene koja se sunčala obnaženih grudi, čula se popularna žalopojka Milen Farmer. Neka deca su se igrala u pesku, kopajući i gradeći zid koji je s vremena na vreme podrivala voda. Dve Nemice, svetle kože i ravnih grudi, hodale su uz ivicu mora, razgovarajući o cipelama koje su videle u izlogu. Miris palačinki i vina mešao se sa slanim zadahom. Prokuvali su na vrelini sunca, sušeći tako odeću, dok je voda isparavala i ostavljala tragove soli na njihovoj koži.

Konačno, navukoše cipele i napustiše plažu i njenu jedinstvenu piscinu. Dok su se penjali uz bedem, Bravo izvadi mobilni telefon i pozva aviokompaniju da rezerviše poslednji let za Veneciju.

„Možda, ipak, nije trebalo da udaljim Kamij. Treba nam prevoz nazad do Pariza“, reče on, pošto je prekinuo vezu. „Prošetaćemo do novog dela i zamoliti nekog da nas uputi do agencije za iznajmljivanje vozila.“

Starim gradom se nije moglo proći od turista, što je znatno usporavalo njihovo probijanje prepunim ulicama, ali na kraju ipak ugledaše glavnu kapiju.

„Od sada treba da budemo na oprezu“, reče Dženi.

Bravo klimnu i krenu prema kapiji, a onda se okrenu jer ga ona povuče za ruku.

„Ja idem prva“, reče ona i odmah podiže ruku da ga zaustavi u protestu. „Kakve god razloge da izneseš, rezultat će biti isti.“ Gledala ga je uporno i ozbiljno.

„Misliš da nisam tome dorasla, ali veruj mi da jesam.“

„Obavila si fenomenalan posao štiteći mene i Kamij na autoputu“, reče Bravo, u skladu sa njenim ozbiljnim tonom. „Mislim da ti to do sada nisam rekao.“

„Ne, nisi“, reče Dženi.

Ona prođe pored njega i namerno ga preteče. Išao je za njom dok je vijugala kroz masu turista koji su navirali kroz kapiju, i napolje, na kaldrmisani put, i ispred njega, na parking koji su sada preplavili autobusi.

Morali su da zastanu, čekajući da se napravi prolaz kroz naslagane automobile koji mile ulicom. Vazduh je bio zagušljiv od vreline sunca, sprženog kamena i izduvnih gasova. Ljudi posvuda: turisti u grupama od po dvoje, troje ili više njih, biciklisti iz zadovoljstva ili zbog vežbe; deca koja se smeju, plaču ili viču; njihovi očajni roditelji koji ih vuku za ručice. Sladak miris sladoleda nadraži im nosnice, miris lepljivih slatkiša i jeftinog parfema. Dženi se okrenu i vide kako prema njima ide grupa od možda petanestoro dece, uzrasta između osam i devet godina. Pratili su ih troje odraslih: jedan napred, jedan nazad, i jedan koji hoda pored.

Prolaz u saobraćaju se otvorio i taman je skretala kada krajičkom oka uhvati pokret. Jedan od odraslih počeo je da grabi krupnim koracima, ostavljajući decu iza sebe. Drugo dvoje nisu obraćali pažnju na njega, iz čega Dženi zaključila da ga ne poznavaju i da decu koristi kao kamuflažu.

Ščepavši Brava, ona skrenu pravo između dva automobila. Nisu bili ni na pola uglačane vrele ulice, kad je ugledala biciklistu kako ide prema njima. Napad iz dva pravca. Nije više bilo vremena za pretpostavke. Biciklista je nosio podužu motku

od lakiranog drveta i taman je počeo da je podiže da zada udarac. Morala je da deluje odmah.

Gurnula je Brava, ispravila se i sačekala zamah motke, a onda, krenuvši rukom u pravcu njegove, uhvati je, istovremeno zadajući udarac bicilisti laktom u vrat. Gurnu prednji točak i bicikl se prevrnu, zajedno sa biciklistom.

„Trči!" povikala je Bravu. „Trči“

Zajedno potrčaše ulicom u pravcu kojim se kretao saobraćaj. Sirene su bučale i glasovi odjekivali, besno, dok su se kretali između automobila. Rizikovala je osvrćući se, ali je uspeła da vidi kako onaj prvi uzima bicikl. Pope se na njega i krenu za njima. U ruci mu je bljesnuo pištolj.

Trčali su najbrže što su mogli, ali pošto su morali da paze na kola u prolazu, koja su stajala i kretala, i oni se češali o njih; bio je to spor i opasan put. Bicilista ih je brzo stizao. Dženi pogleda uokolo, ne bi li videla neki alternativni pravac za bekstvo, ali masa je pritiskala iz svih pravaca. Bili su lake mete za biciklistu, osim ako...

Ona ih povede u najgušću gomilu, koristeći druge ljude kao štit. Ali u tom trenutku, pojavi se druga, još veća pretnja. Terenac, srebrni „BMW X5", iskrсну iz pravca parkinga, jureći prema njima iz suprotnog smera.

„Klopka se sastavila", reče Bravo.

Nije više bilo vremena za izbegavanje, „BMW" je već bio tu. Bićemo mrtvi kao klade za koji trenutak, pomisli Dženi. Ona tu ništa nije mogla da učini.

Dženi, napeta i rešena da uradi sve što može da bi zaštitila Brava od napada vitezova, vide vozača kako je proturio glavu kroz prozor.

„Upadajte", vikao je.

Još dok se pitala šta to Entoni Rul radi ovde, Bravo povika: „Ujka Toni!“

Rul brzo pogleda na biciklistu i najednom vide kako podiže pištolj. „Upadajte, vas dvoje! Požurite!"

Dženi otvori vrata terenca i postavi se tako da njeno telo bude između Brava i napadača. Začuo se pucanj, metak je probio staklo i razbio ga u komadiće. Dženi skloni Bravovu glavu iza vrata i gurnu ga unutra. Čim je uskočila, Rul nagazi gas. Žestoko je pritiskao sirenu kako bi naterao dva automobila u njihovoj traci da stanu, a onda je očešao branik pošto vozilo iza njih nije moglo da se zaustavi na vreme. On okrenu volan, poskočiše preko niskog graničnika između ulice i

parkinga, i pošto je sada imao više prostora za manevrisanje, ubrza prema velikom prilazu, iza parkiranih autobusa.

„Pregazio bih tog gada da sam bio sam“, reče on. Nakašlja se. „Ali, da sam bio sam, on ne bi ni bio tu, jel’ tako?“

„Kad smo već kod toga“, reče Dženi strogo, „a šta ti radiš ovde?“

„Samo malo“, umeša se Bravo, „otkud se znate vas dvoje?“

„Nema na čemu“, obrati se Rul njoj kao da Bravo nije ni postavio pitanje. Kad je u retrovizoru vide namrštenu, prebaci pogled na Brava, „Pa šta sam mogao da očekujem? Ipak je ona Ledena Kraljica, za ime sveta.“

„Ledena Kraljica. Tako me drugi čuvari zovu“, reče Dženi sumorno.

„Dala si im dovoljno razloga“, reče Rul.

„Pa da“, reče ona povišenim tonom, „uvek je moja greška, zar ne?“

„I da ti kažem nešto novo, derle, ne samo čuvari...“

„Ma zaboje me!“

Rul slegnu ramenima, kao da je time hteo da kaže kako ga je baš briga kad već neće da prihvati njegov savet.

Bravo je slušao njihov razgovor, sve više zaprepašćen.

Ne samo da je otac vodio tajni život koji je od njega sakrio, nego još i ujka Toni...

„Kako si. Bravo?“

„Daj mi minut.“

Rul ih izveze sa parkinga i krenu prema novom delu grada, skrećući čas levo, čas desno, kao da je u video igri, da bi osigurao da neprijatelj ne može da ih prati.

Naravno, savršeno se uklapalo da ujka Toni bude Gnostik observatine. Bravo ga je oduvek zvao ujka Toni, ali ne zato što su bili u srodstvu, već zato što je bio tako blizak sa ocem.

„Još nam nisi rekao šta radiš ovde“, nastavi Dženi uporno. „Ne može biti slučajnost.“

„Slučajnost ne postoji u Voire Dei, je li tako derle?“ Rul odmahnu glavom. „I nije, pratio sam trag drugog ključa.“

„Drugi ključ?“ Bravo će začuđeno.

Ujka Toni klimnu. „Postoje dva ključa od zavetne kutije. Jedan je imao tvoj otac, drugi je imao Molko. Molka su Vitezovi uhvatili, mučili i ubili. Moramo da pretpostavimo kako oni imaju drugi ključ.“

„Ovo se znači pretvorilo u trku“, reče Bravo.

„Na neki način", reče UjkaToni. „Samo što Vitezovi ne znaju gde se kutija nalazi. Samo je tvoj otac znao."

„Zato su me pratili celim putem od Njujorka do Vašingtona", reče Bravo. Pomisli na to kako se Rosi starao da njih dvoje ne budu ustrešeni kada su bežali kod Dženine kuće, a onda i na gumeni metak kojim je Dženi pogodoena na groblju. Sada je dobio potvrdu za svoju teoriju da vitezovi nisu poslali da ih ubiju; morali su da otkriju mesto gde je sakrivena kutija. „Ali Dženi i ja smo se pobrinuli za to pre nego što smo krenuli ovamo."

„Moraš da shvatiš sledeće", reče Rul, „Vitezovi svetog Klimenta su kao hidra odsečeš joj dve glave a na njihovom mestu niknu četiri."

„Nemoguće da imaju lokator na Bravu", reče Dženi. „Nema na sebi ništa od onog što je imao u Vašingtonu, čak ni odeću."

Bravo se nagnu napred i sklopi ruke na zadnjem delu vozačevog sedišta. „Osim par stvari koje mi je otac ostavio, ali niko osim mene nije znao gde se one nalaze ili koji je njihov značaj."

Dženi klimnu. „Mora da koriste druge metode da te prate."

„Šta da radim onda?" reče Bravo.

„Drži se plana. Veruj svom ocu. To je sve što možeš", reče Ujka Toni. „Do tada, Dženi će ti čuvati leđa."

On preteče dva automobila i stade iza teretnog kamiona. „Žao mi je zbog tvog oca. On je bio jedinstven veliki čovek i najbolji prijatelj koga sam ikad imao."

„Hvala", reče Bravo, „ to mi mnogo znači."

„Znam da si najstariji prijatelj Dekstera Šoa unutar Reda", reče Dženi, „Da li je to razlog što si ovde?"

„A ti mislila da je to zbog tvoje provere", reče Rul otpuhnuvši bez loše namere.

Bio je to visok, okretan čovek, ispucale i crvenkaste kože, kakvu imaju oni koji provode mnogo vremena napolju. Kosa mu je bila proseda na slepoočnicama i počešljana napred, kao kod rimskih senatora. „Pa, ne krivim te. Kavano je to sebi uvrteo u glavu i brzopleto je krenuo za tobom." Jasan ožiljak, pomalo istaknut i pravolinijski, išao je levom stranom vilice kao znak uzvika. „Rekao bih 'jadni Kavano', samo da to nesrećnik nije zaslužio."

Dženi ga je pogleda na tren, a onda se okrenu i zagleda kroz prozor.

Rul je isturio usne kao da je upravo probao nešto pokvareno.

„Kavano je pogrešio, i neka ostane na tome", reče Bravo. Bilo mu je sve neprijatnije zbog njihovog podbadanja, pa je rešio da tome stane u kraj. „Ono što

nam je sada najpotrebnije jeste prevoz do Pariza. Sa 'Šarl de Gola' imamo, u devet večeras, let za Veneciju."

Entoni Rul klimnu. „Srećan sam da mogu da vam budem na usluzi."

Mada je bio u kasnim pedesetim, vreme ga je štedelo. Nije izgubio nijednu od onih odlika dobrog izgleda koje su prirodno privlačile žene celog njegovog života.

„Bravo, iskren da budem, Deksova smrt me je potresla, ali nisam bio nimalo iznenađen. Mislim da sada već znaš šta hoću da kažem. Deks je znao da je bio označen za likvidaciju, bio je svestan da mogu da ga ubiju, možda čak i da je to neizbežno. To je ta brutalna priroda rata koji vodimo sa silama zla i propadanja. Voleo bih da je drugačije, ali sve dok Vitezovi svetog Klimenta ne budu uništeni, biće tako. Sasvim prosto."

„Čini mi se da neprijateljstvo koje postoji vekovima može da bude svakojako, samo ne prosto", reče Bravo.

„Slušaj stručnjaka", Rul odmahnu glavom. „Umesto što ga smaraš filozofiranjem, bolje bi ti bilo da taj svoj briljantni um uposliš ne bi li provalio kako to da Vitezovi uspevaju stalno da ti budu za petama.“

„Moj otac, Dženin takođe, sumnjali su da postoji izdajnik u Haute Coure", reče Bravo. „A ti?"

Rul baci pogled na Dženi u retrovizoru. „Vidim da si uradila posao i na drugim poljima, derle."

Bravo primeti da Dženi više ne gleda tako potišteno na put. Konačno je Ujka Toni privukao njenu pažnju.

„Imaš li predstavu ko bi mogao da bude izdajnik?" upita Dženi.

„Deks je bio time opsednut", reče Rul turobno. „Što se mene tiče, ja moram da mislim na druge stvari. Nemam izbora."

Izbili su ponovo na auto-put i zaputili se prema aerodromu „Šarl de Gol".

Rul se isključi sa auto-puta i, usporivši naglo, uključi se u saobraćaj na sporednom putu. Ponovo baci pogled u retrovizor, na automobile iza sebe, okrenu se brzo, dvaput. „U redu, čisto je.“

Našli su se na podužoj, relativno pravoj deonici puta, koja je bila odlična za osmatranje da li ih neko prati.

„Žele naše tajne, Bravo", nastavi Rul. „Posebno jednu onu koju je tvoj otac čuvao svojim životom."

„Ali ja čak i ne znam koja je to tajna."

„Naravno da ne znaš. Ni Dženi ne zna koja je, kao ni većina članova Reda. Ali ja znam." Izlaz na auto-put brzo se približavao s leve strane. Rul je već bio u levoj traci, ali vozilo u kvaru je blokiralo izlaz, i on projuri a da nije stigao da obrati pažnju.

Dženi se okrenu da bi pogledala kroz zadnje staklo.

„Šta se događa?"

Rul se malo nagnu, napet. „Imamo problem."

„Ponovo smo dobili pratnju", Dženi se primaknu bliže Bravu da bi bolje videla.

„Beli 'mercedes' kupe, tri automobila iza."

Rul klimnu. „To je taj, ali mene brine da možda nije i jedini."

„Zbog čega misliš tako?" upita Bravo.

„Auto u kvaru koji je blokirao izlaz na auto-put", reče Dženi.

„Zadržao nas je na ovom putu“, reče Rul. Naglo okrenu volan i „X5“ skliznu malo. Pritisnu gas do daske, i oni se zavalise na sedištima.

„Sada ćemo da vidimo šta ova mašina može“, reče Rul. „Imam ovde zver sa 12 cilindara i trebalo bi da poleti."

Pravo ispred, Bravo vide crveni „audi" kako se pomera ulevo i ubrzava, da bi dostigao njihovu brzinu.

„Ovo je kutija, zar ne", reče Dženi.

Rul ponovo klimnu. „Imaju nas sprema i otpozadi. Bolje vežite sedišta, deco."

Upadao je i izletao iz reda automobila, presecajući svoju traku i za dlaku izbegavajući sudar. Namerno je išao brže od ostatka kolone automobila, i sada je već bilo lako videti dva vozila Vitezova „audi" napred i „mercedes" pozadi.

„Audi" najednom uspori. Rul pritisnu kočnice. Automobil prokliza, i onda smanji brzinu. Odmah potom, udari ih „mercedes" i on ubrza pravo prema „audiju".

„Audi", mnogo manji i lakši od „BMW-a" ili „mercedesa", ponovo trznu i ostade ispred njih.

„Ovo ne valja", reče Rul. „Trebalo je da pretpostavim kako nas s razlogom drže na ovom putu."

Tek što je to rekao, vide da kamionet ispred usporava. Na njemu se otvoriše zadnja vrata i iz njih se pomoli čelični navoz.

„Zato nas stavljaju u kutiju", reče Rul. „Hoće da nas uteraju u kamionet."

S leve strane pomaljala se izlazna rampa auto-puta. Rul je čekao do poslednjeg trenutka da uđe u suprotnu traku. Sivi „reno" je tandrkao kod izlazne rampe kad vozač vide „BMW X5" kako juri pravo prema njemu. Sirena „renoa" besno je

trubila, čak i kad je automobil sišao s puta. Rul ubrza pored rampe i izbi na autoput.

Uspeli su da se odvoje od „audiya" i „mercedesa", ali „BMW“ je sada išao u pogrešnom smeru. Ječale su sirene i zavijale kočnice dok su unezvereni vozači pokušavali da mu se sklone s puta a da ne udare u drugi automobil ili u branik. Na svu sreću, tu je bio i prolaz na kojem Rul napravio nagao polukružan zaokret, sklanjajući se iz saobraćaja iz suprotnog smera pre nego što su njegovi putnici uspeli da dođu do daha.

Sada su bili severozapadno od Šartra i na izlazu prema gradu Droa, Rul preseče celu traku kako bi krenuo ka izlazu sa autoputa. Kada je usporio, izvadio je mobilni telefon i kratko razmenio nekoliko reči, ali zbog prigušenog glasa ni Bravo ni Dženi nisu uspeli da čuju šta je rekao.

Za nekoliko minuta bili su u Drou, malom industrijskom mestu sa glomaznim livnicima, rafinerijama, izduženim fabrikama koje proizvode televizore, bojlere i hemikalije. Nije bilo čudno da je izgledao ružno i depresivno, uprkos drveću i cvetnim tepisima. Visoka i zastrašujuća crkva Svetog Petra bila je među retkim preostalim srednjevekovnim građevinama koje su Ijubitelje istorije podsećale da je Droa nekada bio u vlasništvu grofova od Vaksana i vojvoda od Normandije.

„Svi grofovi od Vaksana bili su članovi Reda u svoje vreme", reče Rul. „Tako da Dro i dalje pripada nama. Ovo su moji Ijudi, mogu da jamčim za svakog od njih." Ispred crkve Svetog Petra sreli su se sa vitkim mladićem u džinsu i majici kratkih rukava, čije su oči bile sakrivene iza naočara. Ignorišući Brava i Dženi, on razmeni ključeve sa Rulom. Posle toga ode pravo do „BMW-a“ i odveze se.

U crkvi je bilo hladno i mračno. U vazduhu su bili tamjan i horski glasovi koji su se podizali u hipnotičkom liturgijskom pojanju. Rul ih povede do mračnog ugla u kapeli kojom je dominirala ispijena figura Hrista, pognutog tela i pogleda upravljenog u nebesa.

Stajali su blizu, slušajući hitre korake ili nevidljive pokrete u senci. Bravo je osećao blizinu Voire Dei svuda unaokolo, kao kad je zaronio u zaiivu Sen Malo. Grupice turista koje šetkaju crkvom, ili neki sveštenik u poslu, On iznenada oseti koliko je daleko od njih. Kao da su oni postojali u nekom starom, tamnom otisku koji mu je neko pokazao. I pomisli kako je Dženi bila u pravu nikada ne bi mogao da se vrati u njihov svet.

Rul napokon skide naočare za sunce i reče Bravu sporim tonom: „Sada moraš pažljivo da me saslušáš, jer sumnjam da će ponovo biti vremena da ti prenesem

ono što mi je tvoj otac poverio da ti kažem. Tajna koju je Red čuvao vekovima, tajna koju Rim želi iznad svega jeste: Mi posedujemo fragment Zaveta."

„Zaveta?", u čudu će Bravo. „Kakvog Zaveta?"

Rulove oči zasvetleše žarom kakav Bravo kod njega nije video nikad ranije.

„Zaveta Isusa Hristosa."

Bravu se učini da mu je srce preskočilo. „Nisi valjda ozbiljan?"

„Nikad ozbiljniji", reče Rul.

Sveštenik im priđe, pogleda ih i klimnu uz osmeh. Njih troje utihnuše dok se nije izgubio iz vidika.

Kad se Rul ponovo oglasi, govorio je tiše ali brže.

„Reci mi Bravo, jesi li možda tokom studija naleteo na Tajno jevanđelje po Marku?"

„Naravno", klimnu Bravo. „Jedan naučnikotkrio ga je 1958. u biblioteci u manastiru Mar Šaba kod Jerusalima. Pronašao je rukopisani tekst na marginama 'Epistolae genuinae S. Ignatii Martyris' Isaka Vosa, izdanje iz 1646. godine."

Rul se isceri. „Petica, kao i obično."

„I onda dođoše u Vitaniju", recitovao je iz Tajnog jevanđelja. „I jedna žena, čiji je brat umro, bila je tu. Došavši, ona se podastre pred Isusom i reče mu: Sine Davidov, smiluj se na mene. Ali su je njegovi učenici ukorili. A Isus, postade gnevan, i pođe sa njom u vrt gde je bio grob i zaputi se odmah tamo gde je mladićevo telo ležalo, podiže ruku svoju i uzdignu ga..."

Rul se smejaao. „Naravno, tvoje fotografsko pamćenje."

„U stvari, Tajno jevanđelje su biblijski prepisivači izostavili zato što opisuje Isusa kao čudotvorca, jer je to bilo protivno crkvenoj doktrini. U njemu se detaljno opisuje kako je Isus vaskrsao ne samo Lazara, kao što je opisano u jedanaestom poglavlju Klimenta, nego i ovog mladića."

„Tako je“, potvrdi Rul. „Tajno jevanđelje smatralo se tako opasnim da ga je Crkva u četvrtom veku odbacila i potom uništila. Bar oni tako misle."

„To je jedna od tajni koju je moj otac čuvao?"

„Tako je“, potvrdi Rul.

„Hoćeš da kažeš da misliš da je to tačno?"

„Znam da jeste", reče Rul, „jer fragment Zaveta Isusa Hrista to potvrđuje. Zbog toga je presudno da taj i drugi dokumenti koji su bili čuvani vekovima ne padnu u ruke Vitezova svetog Klimenta. Oni bi sigurno uništili sve tragove njihovog postojanja."

„Ako je to što pričaš tačno“, reče Bravo, „zašto onda čuvate tu tajnu? To nije samo religijsko delo to je arheološko čudo, deo istorije. Zašto da se to ne otkrije svetu?“

„Kada bismo obelodanili Zavet, prekršili bi svoja osnovna načela, a mi to nećemo.“

„Ne razumem.“

„Ne posedujemo mi samo Zavet“, reče Rul. „Kod nas je i Kvintesencija.“

„Sta?“ Bravo poskoči zaprepašćen, kao da ga je neko ubo iglom.

Rul klimnu. „Čuo si.“

„Čuveni peti element“, uzdahnu Bravo. „Srednjevekovni mudraci bili su ubeđeni da se nebeska prostranstva sačinjena od zemlje, vazduha, vatre, vode i Kvintesencijesame suštine života. Oduvek sam mislio da je Kvintesencija mit, kao alhemija ili pretvaranje vode u vino.“

„Sasvim je stvarna, uveravam te“, reče Rul.

„Ali šta je to zapravo? Može li se videti, osetiti, okusiti, ili je van Ijudske moći da to uoči i opiše?“

„U svom Zavetu, Isus to opisuje kao 'ulje', ali taj pojam i može i ne mora da nalikuje našoj predstavi o ulju.“ Rul se nagnu i reče još tiše. „Ono što fragment Zaveta zapravo čini tako zapaljivim, tako potencijalno opasnim po Crkvu, jeste da je Isus tu opisao kako je uz pomoć Kvintesencije vaskrsao Lazara i druge.“

„Ali to je protivno crkenoj doktrini. Napisano je da je Isus vaskrsao Lazara Svojom božanskom moći.“

„To je opšteprihvaćena interpretacija, od pamtiveka“, reče Rul. „Ali u Zavetu Isusa Hrista sasvim jasno se naznačava da je Kvintesencija ono što je vratilo Lazara u život. Hristos ne pominje božansku moć.“

Bravo je stajao zapanjen. „Stani malo “

„Da, tako je, uviđaš moguće implikacije od kojih staje pamet. Ako je Lazar vaskrsao pomoću Kvintesencije a ne zahvaljujući Isusovoj božanskoj moći, onda su priče da je bio vidar, priče koje je Crkva sistematično potiskivala, zapravo tačne. Takođe bi moglo biti tačno da su ga, kada je umro, njegovi učenici uskrsli koristeći Kvintesenciju.“

Bravu se zavrtelo u glavi. Najzad je shvatio. „Celokupni sistem katoličke vere srušio bi se jer bi bilo dovedeno u pitanje da li je Isus zapravo bio Božji sin.“

„Iz tog razloga vekovima su ubijani kraljevi, svrgavani su režimi, izgubljeni su bezbrojni životi, prolivana je krv.“

Rul je povremeno nastojao da razabere senke iza stubova. „Tvoj otac mi je rekao da je pročitao Zavet, i potvrdio je autentičnost. Nema sumnje da je to fragment Zaveta Isusa Hristosa, nikakve sumnje."

Bravo je stajao nepomično. Za nekoga njegovog obrazovanja, pomisao o pronalasku Hristovog Zaveta bila je ravna otkrivanju Svetog grala. Pored svega toga, biti još i u posedu Kvintesencijel? Sama pomisao da je Ujka Toni bio u pravu oduzimala je dah.

„Ako je Red bio u posedu Kvintesencije sve ovo vreme, ako to zaista postoji", reče Bravo, „zašto onda nije korišćena da se izleče bolesni i onemoćali?"

„Upravo to pitanje bilo je predmet oštre rasprave koju su hiljadu dvesto i neke vodili Otac Leoni, Tajnik, i Otac Prospero, Magister Regens Reda." Rul je nastavio da pogledom pretražuje unutrašnjost crkve. „Dva razloga da Kvintesencija ostane tajna preovladala su nad svim ostalim: prvi -čoveku nije suđeno da bude besmrtn, ili da njegov životni vek bude nepriorodno produžen. Drugi vest o Kvintesenciji pobudila bi ono najgore u Ijudima. Zamisli šta bi se dogodilo? Stampedo, panika među svetskim stanovništvom. Nikad to, međutim, ne bi otišlo tako daleko, jer bi bogati i moćni nastojali da je ukradu, da je sakriju samo za svoje dobro, da bi produžili svoje živote. Ali, uzimanjen Kvintesencije, s vremena na vreme, mogli bi da žive bukvalno zauvek."

Bravo je mislio munjevito. Zbog toga su se vitezovi iznenada dali u potragu za kutijom Vatikan ih tera da pronađu Kvintesenciju. Papa je teško bolestan. Pitanje je da li je spreman da umre? Ako je tako, Kvintesencija je njegova jedina nada. Što je papa bliže smrti, Vatikan će više pritiskati vitezove, njihova ovlašćenja biće sve veća. Treba to da ima na umu. Čak i danas, u ovo vreme, moć Vatikana prostire se svuda po svetu, gde god se Hristova reč čuje.

„I tako bi moć, inoako već u rukama nekolicine, bila još veća", nastavi Rul.

„Postojale bi vlade, pojedinci, teroristi koji bi poželeli da iskoriste Kvintesenciju za vlastite ciljeve, pre nego za dobrobit čovečanstva. Propast nesagledivih razmera."

Tužno je odmahivao glavom. „Nikako, Kvintesencija je prevelika obaveza za čovečanstvo ona samo izgleda kao dar, ali to je osobina svih stvari koje kvare."

„Ako to mislite, zašto je ne uništite?"

„Nije na meni, zar ne? Svaki arheolog bi ti rekao siguran sam da to i sam znaš, pa me iskušavaš bilo bi strašno namerno uništiti tako čudotvornu ruketvorinu još iz vremena Hrista. Isus je držao Kvintesenciju u svojoj “

Mora da je Rul primetio nešto zbog čega je sve vreme motrio, pošto reče: „Hajdemo, brzo, brzo!“ i rukom ih gurnu dublje u senku kapele. Pipajući po unutrašnjem zidu, pronađe omanju ručicu, povuče je, i otvoriše se mala vrata. Gurnuvši ih u mračni prolaz, reče im: „Ovaj prolaz odvešće vas do sporednog izlaza. Naići ćete na brojna skretanja, ali izlazna vrata naići će se na samom kraju, ni na jednom drugom zidu.“

„Šta si video?“ upita Dženi.

„Nijevažno“, reče Bravo: „Idemo, UjkaToni.“

„ja ne idem sa vama.“ Ključeve koje je dobio od mladića Rul stavi Dženi u ruku.

„E, nećeš“, reče Dženi. „Neću ti dozvoliti “

„Ti ćeš izvršiti svoj zadatak“, reče Rul odsečno, „da zaštitiš Brava svojim životom. Ostavi ove meni. Uzgred, treba da stignete i na avion, a ako je ne napravim neku diverziju, nikad nećete uspeti.“

„Ne idem bez tebe“, reče Bravo. „Uvek si me učio da ne bežim od borbe, i proklet bio ako to sada uradim prvi put.“

Rul stavi Bravu ruku na rame. „Cenim tvoja osećanja, Bravo, stvarno ti kažem, ali nema mesta osećanjima u Vot're Dei.“

„Ne verujem.“

„Vrlo skoro ćeš se uveriti da sam u pravu.“ Stegnu Brava još jače. „U svakom slučaju, svako od nas ima svoju ulogu u ovom ratu, a tvoja je da sačuvaš Testament i Kvintesenciju. Ti si Tajnik: šta god da se desi, moraš to da imaš na umu.“

Rul se zagleda u Bravove oči. Umeo je kod drugog da pobudi osećanje da su sami na celom svetu. „Od Deksovog ubistva, i smrti ostalih članova Haute Coure, ostali smo praktično bez vođstva i strašno ranjivi. Ako ne uspete da pronađete kutiju, ili još gore, ako vam je preotmu Vitezovi svetog Klimenta, sa nama je svršeno. U njihovom posedu našlo bi se sve tajno znanje koje smo pribavili. Uz obećanu besmrtnost koju Kvintesencija nudi, bili bi u stanju da naprave pustoš kakva još nije viđena posedovali bi sredstvo kojim bi za sebe pridobili ključne ljude u vladama, poslovnim krugovima, pa čak i u terorističkim organizacijama. Postali bi nezaustavljiva snaga, razarali bi svetsku politiku na svim nivoima.“

Dženi stisnu ključeve u šaci.

Rul klimnu prema njoj, zahvalno. „Crni 'audi' kabriolet sportski, dobra maska.“

Reče im gde je parkiran. „Idite sada!“

On ih gurnu u mračan prolaz. Zatvorio je vrata i okrenuo se, spreman da se suoči sa Vitezovima koje je video kada su ušli u crkvu.

„Covek sa bubicom u uvu.“

„Vidim ga“, reče Bravo.

Stajali su u polumraku sporednog izlaza iz crkve. Sunčeve zrake u to kasno popodne stvarale su koprenu gustu kao med. Preko puta, na haubu belog „mercedesa“ naslonio se Vitez sa zlatnom slušalicom u uvu. Nastojao je da izgleda opušteno, ali pogled mu je bio strog i uporan dok je posmatrao svakoga ko bi mu se našao u vidokrugu.

„Kreni prema autu kao da se ništa ne događa“, reče mu Dženi.

„Važno je da hodaš normalnim korakom, ni prebrzo ni presporo, i da ne gledaš u njega.“

„Videće me, i krenuće na mene.“

„S tim i računam“, reče ona. Taman kad je Bravo hteo da krene, dobaci mu: „Dok misli da ne znaš za njega, sve je u redu, kapiraš?“

On klimnu i izađe iz zaklona uvučenog ulaza, koraknuvši prema belom blještavilu, dok mu je tamna senka lepršala oko članaka. Srce mu je jako udaralo, u ušima je čuo zujanje, zbog čega je hodao ukočeno i brže nego što je trebalo. Uhvatio je sebe u toj grešci, pa je uz napor uspeo da se opusti i uspori.

Sve oko njega bilo je u pokretu. On shvati da je najteži zadatak da ne gleda u pravcu viteza. Pade mu na pamet prva misterija u vezi sa filmskim i televizijskim glumcima koja ga je fascinirala kada je bio dete kako su uspevali da se izvešte da sasvim zanemare kameru. Sada se on našao u istoj situaciji, prinuđen da zanemari čoveka koji je imao bubicu.

„Sue dok on misli da ti ne znaš za njega, sve je u redu, kapiraš?“

On siđe sa trotoara. Gledajući u vozila koja su išla prema njemu, krenu preko ulice. Video je crni „audi kabriolet“, podignutog krova. Koliko je mogao da vidi, nikoga nije bilo u blizini. Ali kako da bude siguran? Nastavio je ravnomernim koracima, mada su mu živci urlali.

Krajičkom oka uhvati pokret. Sa svoje leve strane, tamo gde su Dženi i on videli muškarca sa bubicom u uhu, naslonjenog na „mercedes.“

Dolazi!

I dalje je bio usredsređen na obližnji „audi“. Hrabrio je sebe kako veruje Dženi, kako veruje njenoj proceni, kako veruje u njen plan. Sada ionako nije bilo vremena za sumnje. Zavetovao se i više nije bilo povratka.

Tri koraka, četiri, i najednom ga neko zgrabi za košulju, dugački i vitki prsti se saviše i nokti mu se zariše u meso. Okrenu se i vide sjaj metala, zlatnu bubicu, i dole, drugi metalni bljesak pištolja koji se podizao na zaslepljujućem svetlu. Imao je taman toliko vremena da vidi vitezov trijumfalni pogled na uskom licu, pre nego što je sklopio oči. Dženi, koja mu je prišla otpozadi, bez i najmanjeg šuma, uhvatila ga je ispod pazuha kad je počeo da pada, i njih dvoje ga odvuče do ivičnjaka.

Na upitne poglede nekog para u prolazu, Dženi uzgred reče: „Prijatelj je popio malo više vina za ručak.“ Par požuri dalje, nisu bili radi da im nešto pokvari odmor.

Pošto su onesvećenog viteza ostavili naslonjenog na metalnu ogradu, Dženi i Bravo su ušli u „audi“ i odvezli se.

Na aerodrom „Šar! de Gol“ stigli su bez novih nevolja. Nije im ostalo mnogo vremena, što im je zapravo i odgovaralo, pošto nisu bili raspoloženi da ih Vitezovi ponovo nađu. U svakom slučaju, Dženi je oprezno motrila od trenutka kada su izašli iz crkve Svetog Petra i bila je ubeđena da ih niko nije pratio od Dijoa.

Na putu do aerodroma, Entoni Rul bio je oboma na pameti, mada su motivi bili drugačiji. Rul je Bravu bio kao drugi otac, a povremeno bi poslužio i kao najbolji prijatelj kada Dekster Šo nije mogao da dođe na sinovljevu predstavu ili atletsko takmičenje. Rul nije bio oženjen i nije imao dece; otvoreno je pokazivao svoju naklonost prema Bravu, priskačući sa dosetkama i trikovima u svim onim fizičkim disciplinama kojima se dečko bavio. Nije bilo teško razumeti zašto ga je Bravo obožavao. Sada je bilo jasno ono što u to vreme Bravu nikad ne bi palo na pamet: nije bila slučajnost što je UjkaToni bio odličan u svim disciplinama kojima je i on hteo da ovlada i što je bio oduševljen da pomogne Bravu da ostvari uspeh.

„Mora da je bilo interesantno imati Antonija pored sebe“, reče Dženi dok su kružili parkingom, pokušavajući da dešifruju zbunjujuće znakove. Francuzi su izgleda obožavali da kretanje po aerodromu otežaju što je više moguće. „Kako je bilo?“

„Bilo je sjajno.“ Bravo pokaza na nešto što je izgledalo kao prazan prostor na kraju reda. „Bio mi je kao otac, ali bez sveg onog tereta koji postoji između oca i sina.“

„Da, takav sam odgovor i očekivala.“

„A šta je to sa tobom i Ujka Tonijem?“ Neko je parkirao preko linije, tako da je parking mesto bilo usko čak i za kabriolet. „Da li je i sa njim bila neka frka kao i sa drugim nadređenima?“

Dženi sleže ramenima. „Manje-više, ali mogu da ti kažem da niko od njih nije bio kao Entoni Rul.”

„Nemoj mi samo reći da si bila zainteresovana za njega.”

Ona se žacnu. „Nikada”. U sledećem redu našli su mesto i parkirali. Sedela je, nepomična, zureći pravo ispred sebe, uprazno.

Bravo je ranije viđao taj odsutni pogled i po tome je znao da joj mozak radi kao mašina. Do sada je već shvatio da nerado priča o sebi, a i kad bi to učinila, kao na planini Sen Mišel, brzo bi se povukla u sebe, iza oklopa koji je navukla.

„U redu je ako ne želiš -”

„Začepi”, prekide ga ona brzo. Kao da je želela da, kad je već rešila, bude sigurna da će reći ono što joj je na pameti. „Izuzetno poštujem Entonija tvoj otac i on bili su zaista divni ljudi. Zato mi je i bilo teško kada me ismevao.”

„Ismevao te jer mu se sviđaš”, reče Bravo.

„Misliš?”

On klimnu. J meni je to radio.”

Ona se okrenu da ga pogleda, da bi se uverila da je iskren.

Vremenom mu je postajalo jasno kakvu strašnu cenu je platila da bi održala svoj položaj unutar reda. Usvojila je pretpostavku da je u društvu muškarca neizostavno mora da bude predmet ismevanja.

On instinktivno reče: „Doroti Parker je jednom rekla da ismevanje može da bude štit, ali nikada nije oružje.”

Zagledala se u njega. “E, pa“, poče blagim glasom, „mislim da se može reći da Doroti Parker nikad nije imala veze sa Voire Dei.”

Izađe iz „audija”, tobože da bi protegla noge, ali pravi razlog je bio strah da će izraz lica otkriti njena prava osećanja. Bila je iznenađena što je shvatao težinu njenog položaja i dirnuta pokušajem da ublaži njeno nezadovoljstvo, posebno što je to izrazio rečima slavne autorke koja je zbog svojih sarkastičnih dosetki podjednako plašila muškarce i žene. Ali sada, budući da je bila tako ranjiva, nije mogla da dozovoli pucanje svoje inače čelične fasade.

Na terminalu su pokupili karte. Dok su prolazili aerodromsku kontrolu, Bravov telefon zazvoni. Kad su prošli, video je da ga je zvao Žordan. Glas mu je preko govorne pošte zvučao utanjeno i usiljeno, nije to bio onaj hladnokrvni Žordan na kojeg je navikao.

Žordan se javi na prvo zvono, pošto je Bravo uzvratio poziv.

„Qa va, mon ami?”

„Držim se, Žordane.“

„A tvoja prijateljica Dženi?“

„Evo je pored mene“, reče Bravo i namršti se. Išli su prema izlazu, i on je gledao u izlog knjižare. „Ti si taj koji zvuči loše.“

„Eto, vidiš, Holanđani su me izradili. Izgubljen sam bez tebe. Ti si znao kako treba sa njima ti uspevaš da ih uplašiš.“

„Stvar je prosta, Žordane. Sledeći put kad se vidiš sa njima moraš da budeš mentalno spreman da neće biti ništa od dogovora. Ako to uspeš, oni će to osetiti i onda će popustiti. Oni ne žele da ovaj dogovor propadne, veruj mi.“

„Verujem ti, mon ami. Uradiću kako ti kažeš.“ Žordan duboko uzdahnu. „A ona druga stvar nisam baš ohrabren onim što mi je Kamij rekla. Mislim da treba da odustaneš od te potrage koje si se izgleda prihvatio.“

„Ne mogu Žordane, žao mi je. To je nešto što moram da uradim.“

„Kamij me je upozorila da ćeš to reći. Onda moraš da mi dopustiš da ti pružim bolje obezbeđenje. Gde ste sada?“

„Na 'Šarl de Golu'. Upravo ulazimo u 'Er Frans' koji večeras u 22.45 leti za Veneciju.“

Uočio je prodavca knjiga i, zajedno sa Dženi, krenu prema njemu.

„Bon. Rezervisaću vam sobe u hotelu i pobrinuti se da vas neko sačeka na aerodromu 'Marko Polo'. Čovek se zove Berio. Biće naoružan i ostaće uz vas dok god budete u gradu.“

„Žordane“

„Nećemo da se raspravljamo, mon ami. Neću da rizikujem da te izgubim posao bi mi pukao na godinu dana.“ On se nasmeja, ali se brzo uozbilji. „Čuvaj sebe i Dženi. Dok ne uđete u avion, izloženi ste opasnosti.“

„Ne brini Žordan, biću oprezan.“ Oklevao je trenutak. „I Žordane...“

„Oui?“

„Hvala.“

Kupio je nekoliko knjiga u knjižari i oni se zaputiše pravo prema izlazu. Kad su tamo stigli, već je počelo ukrcavanje u njihov avion. Sa приметnim olakšanjem predali su karte i pošli prema hodniku.

Avion je bio prepun. Pod izgovorom da mora do kupatila, Dženi ode do zadnjeg kraja, proveravajući svakog putnika, u pamćenju beležeći njihove fizionomije. Kada se vratila na sedište, zakopčala je pojas.

„Mislim da je sve u redu“, reče ona.

„Pitam se da li isto može da se kaže za Ujka Tonija.“

„Ne bih ja brinula za Entonija, on je izuzetno sposoban.“

„I moj otac je bio“, reče Bravo gorko.

To je ućutka, što je izgleda i želeo. Kad su već nekoliko minuta bili u vazduhu, stade da ponovo razgleda predmete koje je pronašao na očevom brodu. Držao je na dlanu zipo metalik boje i sporo ga okretao.

„Kada zipo upaljač nije zipo upaljač?“, reče Dženi, pokušavajući da uspostavi kontakt.

Kao odgovor na njeno polušaljivo pitanje, on skide metalnu navlaku. Unutra, na kućištu ispod fitilja, bila je fotografija dečaka. Bila je izbledela i istrošena, ali dečakovo lice bilo je jasno vidljivo.

„Bio si sladak dečak“, reče Dženi, naginjući se.

Bez reči vrati navlaku preko fotografije i vrati zipo u džep.

„Šta misliš, zašto bi otac krio tvoju sliku?“

„Nemam pojma“. Najednom mu je postalo jasno da je pogrešio, pa kako bi zadovoljio njenu radoznalost, reče „To je i za mene pravo iznenađenje. Zar nije Ujka Toni rekao da osećanjima nema mesta u Voire Dei.“

„Koliko je meni poznao, Entoni nije imao grama osećanja u sebi.“

„Voleo je mog oca, voli mene“, reče Bravo. „Svejedno, čini mi se da je njegov profesionalni nedostatak osećanja samo prednost.“

Dženi vrati glavu na naslon. „Sve zavisi kako na to gledaš.“ Ona sklopi oči.

„Misliš da je bio u pravu?“ iznenada upita Bravo.

„U vezi sa čim?“

„Zavetom Kvintesencijom.“

Otvorila je oči. „Ne veruješ mu?“ Pošto ne odgovori, ona nastavi: „Tvoj otac je potvrdio autentičnost.“

„Ali sasvim sam.“

Zurila je u njega, a onda odmahnu glavom. „Ne razumem te.“

„Otac me je podučavao da budem stručnjak za Srednji vek. To znači da posedujem zdravu dozu skepticizma kad počne da se govori o navodnim pronalascima u vezi sa Isusom Hristom, ili Devicom Marijom, ili “

Ona se ponovo nagnu i reče tiho. „Ali to je drugačije, shvataš li? Te relikvije mi posedujemo vekovima “

„Kako je Red došao do njih, gde ih je našao, ko je kome prenosio, sve su to pitanja na koja treba dati odgovor.“

„Do đavola, Bravo, relikvije nije ponudio na internetu neki arheolog šarlatan kako bi napravio foru. Vatikan očajniči pokušava da ih se dočepa svaki papa već decenijama dao bi svoju desnu ruku za “

„Ništa nisam video svojim očima“, reče on tvrdoglavo.

„Da li je to jedino što će te ubediti?“

„Iskreno, da.“

Gledala je u njega sa izrazom neverice. „Šta je to sa tvojom verom, Bravo?“

„Vera je zabranjena kad se baviš naučnim radom“, reče oštro.

„Ne razumem. Kako je Dekster mogao da te odgoji bez vere?“

I nije, podrazumeva se, pomisli Bravo, ali ta vera je bila na probi, i srušena je, i od tada nije bio u stanju da pokupi deliće.

„Bože moj“, reče ona blago, „al’ si ti težak.“ Sačekala je da bude sigurna kako nema nameru da odgovori, a onda se ponovo okrenu i sklopi oči.

Bravo vrati zipo u džep. Jedan po jedan, pregledao je ostale predmete, ovaj put još detaljnije dve pakle cigareta koje je otvorio, značku sa zastavom Amerike, i manžetne. S vremena na vreme bi klimnuo i pomerio usne, kao da u sebi presabire neku složenu formulu. Zvuk aviona vremenom je postala nečujna buka, koja je uspavala ostale putnike. Svetlo iznad njegovog sedišta ostalo je upaljeno.

Konačno, postupivši s poštovanjem, on spremi očeve stvari. Bile su one, naravno, i više od toga; svaki predmet imao je svoju svrhu, koja je njemu bila poznata ili je bar naslućivao.

Stavi notes u krilo i poče pažljivo da ga prelistavao. Negde pozadi, naišao je na pasus pod čudnim naslovom Marejevo Uvo. Svima koji bi uzeli notes to bi moglo da deluje čudno, ali ne i Bravu. Taj izraz natera ga da se nasmeje. Marej je bio lik koji je njegov otac izmislio kada je Bravo bio mali dečak. Marej je imao beskrajno mnogo priča koje su fascinirale dečaka, ali njegova najčudesnija osobina bila je kada je pronalazio zlatne novčiće iza njegovog uha; trenutak magije koji je uvek oduševljavao Brava dok je Dekster, prurušen u Mareja, noću sedao pored njegovog kreveta.

Ispod naslova „Marejevo uvo“ bio je niz od četiri besmislene reči aetnamin, hansna, ovansiers, irtecta iza svake je bio niz od osam brojeva. Odmah je prepoznao reči kao anagrame i odmah se latio da ih dešifruje, koristeći metod kojem ga je otac podučio.

Kada ih je dekodirao, od svake je složio reč nekog drevnog jezika: na latinskom manentia: sumerskom ashnan, trapezuntskom grčkom vessarion i na turskom ticaret. Potom se zaveli u sedištu, proučavajući reči. Njihovo značenje nije bio sasvim jasno, čak ni njemu.

Onda se vrati na naslov, „Marejevo uvo" Zlatni novčići novac naravno! Sada je prepoznao Tikaret, poslednju od četiri reči, Turska Tikaret Banka. To su bili nazivi banaka u različitim gradovima.

Poče da radi na nizovima brojeva. Ponovo je koristio očev metod, napisao ih je unazad, zanemarujući brojke 0 i 6, koje je otac označavao kao prazna mesta kako bi zbunio mogućeg kriptografa. Ono što mu je ostalo bili su datumi rođenja: njegov, očev, majčin i dedin. To mora da su računi u bankama, napisani tako, redom.

Nije znao da li da bude miran ili zabrinut, jer moguće je da je otac predvideo sve okolnosti ili je, što je bilo zlosutnije, očekivao da će put njegovog sina biti težak i opasan.

Udubljen u misli, odložio je notes i uzeo Mišlenov zeleni vodič kroz Veneciju, kupljen u knjižari na aerodromu. U Veneciji je već bio u dva navrata, jednom sa kolegama sa univerziteta, drugi put kada je radio u „Lizinjou". Dok je čitao, pamtio je neke strane, ponovo se upoznavao sa gradom čija su istorija i zaostavština u istoj meri pripadale i Istoku i Zapadu.

Dženi se pored njega pretvarala da spava. Njen mentor, Paolo Zorzi, nastojao je da joj od prvog dana prenese sposobnost sagledavanja šire slike. „Postoji tendencija, posebno u krajnje napetim situacijama, da se suzi jokus", govorio je Zorzi.

„Sasvim prirodno, pokušavaš da sklopiš svaki detalj do i najmanjeg delića. 7\li nikad ne smeš da izgubiš osećaj za širu sliku, jer će upravo tu osećaj za istinu doći do izražaja. Mo se šira slika ispostavi kao pogrešna, budi uverena da ni detalji neće doći na svoje mesto."

Sva čula sada su joj bila napeta. U široj slici bilo je nešto što je osećala kao pogrešno. Problem je bio u tome što nije imala predstavu šta bi to moglo biti. Štaviše, celu operaciju je isplanirao Dekster Šo, a pošto se radi o Deksu znala je da ne može sasvim da se pouzda u svoj osećaj za istinito i pogrešno. Imao je takav uticaj na nju uvek je imao.

Stvarno se ponela kao budala. Kada je došao kod nje da je dodeli Bravu, nije joj ni palo na pamet da prigovori. Šta li joj je zaboga bilo na pameti? Raditi sa Bravom, gajiti osećanja prema njemu, ovo se pretvaralo u najteži zadatak koji joj je ikad bio

poveren. To je bilo ono najbolnije, deo zasnovan na lažima, obmanama i opasnim zastranjivanjima, što će sigurno iskrsavati tokom svakog razgovora u kojem se bude pominjao Deks.

Kako je mogao da zna da će se ovo dogoditi? Nije mogla da odagna tu misao koja je izazivala uznemirenost, jer je Deks posedovao tu neobičnu sposobnost da predvidi budućnost. Više puta je imala prilike da se u to uveri, ali kad bi ga pitala o tome, on bi samo slegnuo ramenima. Otac i sin imali su nešto zajedničko čuvali su tajne.

U sebi je opsovala Deksa što ju je uvalio u sve ovo, a onda se pokajala i odmah postidela. Zavalivši se dublje u sedište, pokušala je da se natera da odspava. Telo ju je bolelo na svakom mogućem mestu, i na još nekim za koje nije znala. Srce joj je udaralo od sažaljenja. Ona protrlja slepoočnice pre nego što se seti da je navodno zaspala.

Nije čula da se nešto dešava pored nje i pitala se šta Bravo radi. Bio je zagonetan, nije bilo lako provaliti ga. Svaki put kada bi pomislila da je shvatila ko je on u stvari, dogodilo bi se nešto što bi joj pokazalo da greši. Eto, ta njegova slika kad je bio dete, primera radi. Očekivalo bi se da bude srećan što zna da ju je njegov otac nosio sa sobom kuda god je išao. Umesto toga, osetila je da se naglo povukao. Istini za volju, znala je da ne treba samo njega kriviti. I njene tajne su se otvarale kao provalija, osećala je da postoji procep koji je sve teže prelazila da bi do njega došla.

S mukom je skrenula misli sa Brava, i ponovo uložila mentalni napor, nastojeći da stekne uvid u širu sliku. Da, tako je, ne dopada joj se šira slika, ali nema ni najmanju predstavu zbog čega.

Nešto se premišljam oko toga kome sam dodelio zadatak u Veneciji", reče Zordan svojoj majci.

Klizili su kroz blistavu parisku noć u jednoj od limuzina kompanije „Lizinjo". U polumraku, dok su sedeli tako, jedno pored drugog, čovek bi mogao da pomisli da su brat i sestra.

„Možda sam mogao da angažujem Brenera", nastavi Žordan.

„Iz Lucerna?", reče Kamij, pomalo oštro. „Uverena sam da je to Spanjina ideja. Kao što već rekoh, dragi, taj rovek ionako previše utiče na tvoje odluke. Uzgred, Kornadoro je već na putu za Veneciju, da im bude zaštita."

Napolju je Sena svetlucala na hladnoj, plavkastoj mesečini; polumesec je provirivao kroz drvored divljeg kestena, ispod čijih bogatih krošnji su Bravo i Dekster šetali i razgovarali takoreći poslednji put.

„Uvek mogu da ga opozovem.“

„Odluka je već doneta.“

„Nisi Ijuta, majko, reci da nisi?“

„Naravno da nisam.“

Kamij baci pogled kroz prozor na Ijubavnike koji su šetali kaldrmisanim obalama i ukrašenim mostovima. O, kako je to biti mlad i bezbrižan i zaljubljen, mislila je. A onda, jednako brzo kao što je pri-zvala tu misao, odagna je iz glave i ponovo se pribra. Ti dani su davno prošli, bili su deo drugog života, kada je bila drugačija. Da li je uopšte nekada bila drugačija? Kasnije će o tome, sada joj je bilo teško da se time bavi. Nije znala da li bi htela da se vrati taj život jer je, na kraju krajeva, on bio ništa drugo do surova obmana koja je kao pesak curila kroz prste.

„Iznenadena sam, ipak“, opet će ona. „Znaš kao i ja kakvu reputaciju ima Kornadoro. On nam je najbolji. Najbolji od svih.“

„Kao što je Spanja rekao, on je vanredno jaka ličnost i zna da bude tvrdoglav, koliko i uporan.“

„Takođe je jako inteligentan, krajnje nemilosrdan i apsolutno odan.“ Kamij se naže i došapnu vozaču odredište. Ovaj odmah počne da se udaljava od Sene i vozi Levom obalom, prema sedmom arondismanu. „Kada Iva i Donatele više nema, čini mi se da je on savršen izbor.“

„Prefinjen je toliko da može da zavara čuvara.“

„Ponekad žene ne reaguju na prefinjenost. Svakako ti je poznata njegova reputacija sa ženama“, reče Kamij. „Stekla sam uverenje da je Dženi Logan po tom pitanju prilično ranjiva. U Sen Malu sam imala priliku da joj uzmem meru. Da li je Spanja poznaje?“

„U pravu si.“

„Ovo nije obična operacija, dragi moj. Ako sada pogrešimo, nema popravnog.“ Ona ponovo pogleda kroz prozor dok su skretali u ulicu Komet, gledajući u svetlosti izloga.

„Bien. Neka onda bude Kornadoro“, Žordan klimnu. „Pod jednim uslovom.“

Limuzina se zaustavi ispred prodavnice sa rukom ispisanom tablom Thoumieux Couteaux. Izašli su i Kamij krenu u prodavnicu. Bila je mala i skučena. Židovi su

bili pokriveni fotografijama noževa, u maloj staklenoj tezgi pozadi bila su izložena tri niza noževa svaki je bio ručni rad.

„Bon soir, Madam Milman", omanji čovek pozdravi iza tezge. Bio je ćelav i imao je dugačke prste hirurga, elegantne kao i noževi.

„Da li je gotovo"

„Bien sur, madam". Nasmeha se sramežljivo. „Tačno prema uputstvima koje je madam dala." Držao je omanji nož na dlanu.

Kamij ga uze. To je bila mala kutija od nerđajućeg čelika, optočena perlama. Ona dodirnu skriveni mehanizam i oštrica izleti. On stavi na staklo fotografije koje mu je poslala preko mobilnog telefona. Bila je zadovoljna što je napravio tačnu kopiju noža koji je pronašla među Dženinim stvarima.

Ona zahvali nožaru i plati mu. Ispred prodavnice se okrenu prema Žordanu. „Koji je to uslov za angažovanje Damona Kornadora?"

„Rekao sam mu da koristi ime Mišel Berio. Dženi Logan je čula za njega, siguran sam.“ Žordan joj podari onaj skriveni osmeh koji je čuvao samo za nju. To je bio izraz intimnosti, saučesništva.

„U pravu si, strpljivo smo čekali, toliko dugo planirali sada ne možemo da dozvolimo grešku. Ti motri na njega na terenu, drži ga na kratkom lancu. Samo budi oprezna."

„Znaš da hoću", izgovori Kamij dok je iza njega ulazila u limuzinu.

Dugački crni automobil spusti se sa ivičnjaka i skrenu iza ugla. Odmah se izgubi u bujici noćnog saobraćaja.

Bravo i Dženi stigli su u Veneciju skoro na vreme. Kao što je Žordan obećao, na aerodromu „Marko Polo" ih je sačekao čovek koji se predstavio kao Mišel Berio. Bio je visok i u dobroj formi, širokih ramena, nogu snažnih kao kod atletičara, bez grama sala. Imao je malo dužu kosu, prema poslednjoj modi u Veneciji, gustu i sedu možda malo pre vremena, Kovrdžala se na potiljku. Na širokom licu istureni jagodice i vilica, a uporne oči imale su boju lagune u noći. Bio je obučen u ležernu crnu odeću i hodao je kao na oprugama, nalik majstoru borilačkih veština.

Pogledom je odmeravao Dženi, ne samo lice nego i celo telo.

Izveo ih je napolje, u vlažnu noć. „Čeka nas moj lični motoscafo", reče blagim glasom koji je otelovljavao njegovo fizičko prisustvo. I bio je tamo, nežno se

Ijuljuškajući stotinak metara od vrata terminala, sa trupom od mahagonija i mesinganom oplatom koja se presijavala na mesečini. ,

Kad je Dženi trebalo da kroči na brod, Berio je uhvati oko struka i prebaci na palubu. Zadržao je koji tren duže, pogleda prikovanog za njene oči, a potom ode da odveže konopce, dok se Bravo penjao na palubu. Prigušen zvuk motora odzvanjao je između kamenih zidova, i oni se otisnuše kroz tamnu vodu.

U svako doba dana, Venecija je izgledala kao stešnjena između vode i neba, ali noću je ličila na grad iz bajke. Njena arhitektura je podsećala na džinovsku morsku školjku. Brzo su prelazili vodeno prostranstvo, a Venecija je pred njima bila udvostručena jer se njen savršen odraz prostirao lagunom kao fatamorgana. Mesec, kao naslikan Tijepolovom rukom, na noćnom nebu se umnožavao na površini poput bezbrojnih sićušnih dimiskija, kao da želi da podseti nove goste na istočnjačke korene ovog grada, legendarnu trgovinu sa Konstantinopljem koja je u proteklim vekovima donela bogatstvo trgovcima i duždevima Mletačke republike. Ponegde bi se videle zvezde, njihova svetlost i mesečina verno su prenosili svaki detalj gotičkih zvonika, vizantijskih bazilika, renesansnih biblioteka, živopisnih gotičkih palata.

Sedeći pored Brava, Dženi je osećala da je opušten. Kao da je i poslednju napetost koja se zadržala tokom leta sada odneo laki povetarac u laguni.

„Osećam se kao kod kuće.“ Glas mu je zvonko odzvanjao, kao da je bio sav od svetlosti zvezda, od koje su grad, nebo i more sijali kao jedno. Udahnuo je duboko, i izdahnuo. „Osećaš li taj miris Dženi? Svi ti vekovi, koji leže pod vodom i čekaju da izrone na površinu.“

Okrenuo se i video njen zbunjen pogled. „Ne razumeš? Venecija je vekovima bila dom Reda. Logično je, zato, da zavetna kutija bude tu sakrivena.“

Smanjili su brzinu približujući se plicem delu. Kanal je bio označen venecijanskim trakama na stubovima. Ispred njih je bila prva krivina Velikog kanala, mameći kažiprst raskalašnog Kazanove, žitelja „La Serenisime sa najgorom reputacijom“. S leve strane uzdizala se predivna bazilika Santa Maria della Salute. Bravo je uvek mislio kako je idealno što se na ulazu u Veliki kanal najpre nailazi na tu grandioznu gradevinu. Venecija je imala nešto od te večne lepote protkane melanholijom. Izuzetna Salute, primera radi, bila je naručena 1622, za poslednjih dana Grne smrti. Crkva je izgrađena u znak zahvalnosti Devici jer je zaustavila kugu koja je pokosila žitelje grada.

Istina je, međutim, bila da je od samog izgleda Venecije poticala ta specifična melanholija. Izgrađena ja bila na caranto, osnovi od ilovače i peska, a laguna, sa neizrecivom lepotom svojih kanala, odavala je utisak nepostojanosti, kao da će se svakog trena obrušiti i potonuti u postojanoj vodi. To je posebno važno tokom acqua alta, kad laguna zađe u grad, plaveći piazzetas i prve spratove palazzi. S leve strane, poput bele čipke, iz mraka je izranjala Duždeva palata, kao da ju je porodila mesečina. To velelepno zdanje gotičke arhitekture, više od bilo koje druge građevine, oličavalo je vrtoglavu izokrenutost perspektive mora i neba. Podnožje je izgledalo lakše od vazduha, penušavi oblik suptilnih lukova, galerija i otvorenih arkada koje su držale solidno zdanje nalik tvrđavi, sa vojnim kulama i uglovima i kapitelima.

Svaki put kad bi ulazio u Veliki kanal, prolazeći pored Salute i Duždeve palate, Bravo je imao osećaj da prolazi kroz ogledalo, u drugi svet.

Motoseafo je zlosutno klizio dok su prolazili pored trga Svetog Marka i skulpture krilatog lava Republike, jednog od četrnaest koliko ih je na različite načine bilo prikazano na trgu. Od tih stvorenja, četiri su se pojavljivala kod proroka Jezikije, a lav je kasnije usvojen kao trajan simbol Svetog Marka Jevandeliste, zaštitnika Venecije.

Malo dalje, brod je pristao uz omanji dok kod kojeg je čekala posada nosača, obučenih u zlatno-plavu livreju „Hotela d’Oro“, da istovari prtljag. Ostali su zatečeni kad na brodu nisu našli nikakav prljag, a onda su gotovo izleteli kada im je Berio vešto turio evre u ruke. Pažljiv posmatrač bi na osnovu tog primera još jednom mogao da se uveri kako je na raskrsnici Istoka i Zapada. Jer, Venecija je grad u kojem se sve može dobiti za odgovorajuću sumu, i ništa se ne može dobiti ako nekoliko evra ne prođe ispod ruke.

Pošto je izdašno nagrađena za gubitakvremena tokom čekanja na doku, falanga nosača otprati tri gosta u hotel.

Recepcija je bila uzdignuta (kako gosti ne bi imali neprijatnosti sa acqua alta) i osvetljena sjajem bajkolih svećnjaka u obliku zlatnih riba, lampi od tirkiznih tritona i zidnim kandelabrima u obliku srebrnih školjki koje su osmislili i izradili majstori duvanja stakla na ostrvu Murano, u obližnjem zalivu. Bila su tu i dva ogromna kamina, uokvirena mermerom, i na njima satovi po ugledu na doba Luja XIV od majolike i pozlate. Fotelje i stolice odgovorale su ostalim ukrasima i stilu, sve filigransko zlato, rezbarene drvene nogare i nabacani svileni jastučići.

Žordan im je rezervisao jednu sobu, ali pošto su bili u sličnoj situaciji, nisu se bunili. Možda je jedna soba sve što je uspeo da nađe, možda je hotel bio popunjen. Berio ih je konačno napustio kada su se prijavili, i obećao im da će ih ujutro pokupiti i povesti kuda god budu želeli. Bravo je nastojao da ga ubedi kako im neće biti potreban, ali ovaj je bio uporan.

„Naređenje gospodina Milmana“, reče i otvori jaknu taman toliko da mogu da vide pištolj u futroli. Široko se osmehnuo pre nego što im je okrenu leđa i zaputio se u pravcu iz kojeg su došli.

„Kako ti se čini ovaj?“

„Da li je opasan, ili samo umišlja da jeste?“

„Nije skidao pogled sa tebe“, reče Bravo.

„Umišljaš.“

„Nije. Kako te je samo gledao, kako te je dodirivao.“ Bravo ugura starinski ključ u Bravu.

„Kako me je gledao, kako me je dodirivao?“ upita ona.

„Kao da je spreman da te proguta.“

Oči joj zaškriše. „Nisi valjda Ijubomorán?“

On okrenu ključ, gurnu vrata, i oni uđoše. Soba je bila velika. Izgledala je kao unutrašnjost školjke ne samo zbog plišanog nameštaja, već i zbog svilenkastog mohera na zidovima.

S leve strane, uz dva stepenika, ulazilo se u kupatilo, u kojem su ribe plivale po pločicama. Prišao je jednom prozoru vizantijskog stila, sa kojeg se video kanal i palate u daljini. Svetlost zvezda užarila je polumesec na vrhu kupole bazilike Salute. Kanal je izgledao kao da je sazdan od srebrne mesečine i senki. Ličio je na uzorak svile.

Dženi leže na prostran visoki krevet. „Mislim da jesi Ijubomorán.“

Bravo je pogleda. „Na Vina Dizela?“

Ona se nasmeja, gledajući ga šeretski dok je odlazio u kupatilo.

„Ne znam za tebe“, reče on, „ali ja se osećam kao da bi mi bila potrebna ona arheološka oprema da skinem sa sebe sve slojeve znoja i prljavštine.“

Upali se žućkasto svetlo i voda poteče. Duž celih vrata je bilo ogledalo, i kad bi se malo pomerila na krevetu, mogla bi da vidi njegov odraz dok se svlači. Nije htela da gleda bila je svesna svojih osećanja pri pogledu na njegovo nago telo ali nije mogla da se suzdrži. Njegova pojava, zvuk vode koja teče, prizvaše joj u sećanje njihov erotski susret u kadi podno planine Sen Mišel.

Upijala ga je očima: konture i oblik, igru senke i svetla na njegovim mišićima. Bilo je nečeg u njegovom telu konture, koža, boja, pa čak i raspored belega od rođenja, posebno jedan veliki na mišiću leve butine što ju je privlačilo kao magnet. Telom joj je naizmenično prolazila vrućina i hladnoća, osećanje koje ju je prožimalo kao udar munje i koje je činilo da se oseti ošamućeno. Graške znoja klizile su senovitom dolinom između njenih grudi. Najednom oseti prljavštinu na sebi nataloženi slatko-opori zadah od puta i iskušenja kao slana. Butine joj se pomeriše na krevetu i ona smesti dlan između njih.

„Bravo“, reče ona, ali on nije mogao da je čuje, pošto se sklonio od njenog pogleda pod mlaz vode. Svejedno, pomisli. Nije mogla da se savlada. Nije se više osećala odgovornom...

Najednom, više nije mogla da izdrži na krevetu ni tren duže. Bosonoga pređe sobu do uvučenog kabineta od mekog drveta. Na srebrnom poslužavniku bila je flaša vina, dve čaše i poruka. Otvorila je kovertu i pročitala otkucanu rečenicu. Čula ga je kako trupka u kadi, pa reče: „Poklon od tvog prijatelja Žordana, baš lepo od njega.“

Neko je, ipak, zaboravio otvarač. Njoj to nije bilo važno. Izvadila je okruglu pudrijeru, napravljenu po narudžbi. Oplata je bila od olova, kako bi sprečila prodor rentgenskih zraka. Kada je otvorila, pojavio se nož na rasklapanje, ukrašen sedefom. Na pokret palca, izlete oštrica. Energičnim pokretom zgloba, njim je otvorila flašu i sipala im vino. Podigla je pogled i ugledala ga kako stoji na do vratku usred oblaka pare i dima.

„Baš zgodno.“

Ona se nasmeši i odloži nož i pudrijeru.

Zurio je u nju sa nekom čudnom žestinom.

„Šta?“ Ruke su joj zastale u vazduhu. „Šta je bilo?“

„Pitam se“, reče on polako, „da li bi došla ovamo.“

Na sebi je imao samo vlažan peškir, koji je nagoveštavao figuru.

„Očekuješ da ostanem na distanci.“

„Zašto bih mislio drugačije?“

Ozbiljnog izraza donela je čaše i jednu dala njemu. „Nisam imala vremena da se okupam.“

„Još bolje“, rekao je.

Peškir joj pade pred noge.

Kada se Damon Kornadoro, čovek koji se predstavio kao Mišel Berio, vratio na dok Hotela d'Oro, označen motkom sa zlatnim i plavim trakama, tamo više nije bilo nikog. Ali drugačije je bilo sa njegovim motoscofo. Unutra je sedela Kamij, prekrstivši duge, kao izvajane noge, i pušila. Opružila se, jedne ruke zabačene unazad, na sedištu od bele kože, postavljenom sa obe strane kabine.

„Jesu li tvoji štíćenici zbrinuti, živi i zdravi?“ upita ga kad je došao prišao.

„Koliko je bilo do mene.“ On ode do bara, nasu sebi piće a da nju nije ponudio.

„Nisi mi rekla da je devojka tako privlačna.“

Kamij izvuče dugačku cigaretu, oči su joj sijale. „Već si se uzbudio?“

On otpi pola čaše. „Ta bi i mrtvog digla na noge.“

Ona ustade. Priđe mu i dlanom ga uhvati između nogu. „Da vidimo, mmmm.“

Podignu obrve, tobože iznenađena. „Mislim da si u pravu.“

On ispusti čašu koja se razbi, i zatim je stegnu u naručju, tako jako da ona blago zastenja. Rukom je uhvativši ispod kolena, podiže je i položi kod pramca. To je bilo njihovo omiljeno mesto; sedišta su im se povijala prema telima, formirajući erotsko „V“.

Kamij, sedajući na kožu, raširi noge i stavi ih na oba sedišta. Onda podiže suknju, ali tako sporim pokretom da je on ostao ukopan.

U trenutku kada se pojavio njen brežuljak, obasjan lampama koje su se nežno ljujljale, zastade mu dah u grlu. Odmah se spusti na kolena ispred nje.

Dopustio joj je da ga uhvati rukom za gustu, kovrdžavu kosu, i da mu zabaci glavu, tako da se ukaže vrat. „Biće lako.“

Nije pitao šta je time mislila; znao je.

Iz tesne bluze izvukla je mali nož na rasklapanje. Iskoči na dodir njenog palca i pokazala se oštrica od nerđajućeg čelika opasnog izgleda. Rukovala je njim kao stručnjak.

Pošto se malo nagnula, stavila je nož pljoštimice na njegovo rame. „Šta ti misliš, da li sama pojava krvi, ili njen metalni miris, navodi ljude da se onesveste?“

„Ne bih znao“, reče Kornadoro. „Što se mene tiče, ja sam na njoj odrastao. Krv je za mene kao majčino mleko.“

Ona se nasmeja i iskusnim pokretom ponovo uhvati nož, držeći ga iznad njegovog nagog tela. On posegnu prema njoj. Ona tiho jauknu. Nikad ga, naravno, ne bi upotrebila na njemu. Zarez tu i tamo, da se pusti krv, zbog mirisa i osećaja, bio je deo njihovog erotskog scenarija.

Brod se Ijuljuškao napred-nazad, .da li zbog drugih brodova koji su prolazili ili njihovih ritmičnih pokreta, bilo je teško reći. Požuda je išla ka vrhuncu, kao i obično. Dahtao je dok je ulazio u nju.

„Sutra ujutru, kad budeš dolazio u hotel", reče ona, „nemoj da ulaziš i pazi da te ne vide."

On zastade, bio je uhvaćen spuštenih pantalona. „Ali, sinjor Milman -"

„Nije na tebi da me podsećaš šta je rekao sinjor Milman."

„Bio je vrlo jasan."

„I ja sam." Ona okrenu zglob i obrgli ga prstima. „Šta ćeš sad? Dilema je pred tobom. Možeš da slušaš samo jedno naređenje, da imaš samo jednog gazdu." Ona ga pridignu i natera ga da stane. „Kome ćeš da se prikloniš?"

Osećao je blage grčeve u preponama dok je pokušavao da se kontroliše. „Brzo mi reci", dahtao je. Sklopio je oči i ugrizao donju usnu tako jako da ju je progrizao.

„Ko će pobediti u tom ratu?"

„Ti na to gledaš kao na rat", osmehnu se Kamij. „O da, to je Rimljanin u tebi. Rimljanima je rat u krvi, zaista jeste, još iz vremena Cezara, kada ste vladali svetom." Ščepavši ga još jače, zatrese glavom, posmatrajući ga s probuđenom radoznalošću. „Treba da se zapitaš kako ću da pobedim u ovom ratu?Ja sam samožena." Poslednje što je izgovorila kao da i nije bila reč, nego šamar.

Posmatao ju je, znoj mu je ulazio u oči i pekao ga. „Znaš ti dobro šta si", reče glasom koji je podrhtavao od želje i pretio da pukne, „a znam i ja.“

„Tako." Zvučala je ozbiljno, gotovo sumorno. „To znači da si odabrao, jesi li?"

„Do pobeđe", reče on.

„Do samog kraja", odgovori ona.

Čelo mu je bilo utisnuto u mirisnu dolinu njenih grudi. Ona ga najednom pusti i, uz nagle trzaje, on izgubi kontrolu, prodirući do kraja. Dok je svršavao, nežno ga je mazila po potiljku, kao dete.

Prazna vinska flaša bila je na poslužavniku, pored isto tako praznih čaša. U sobi su bila ugašena svetla, ali zavese nisu bile navučene i treperavo svetlucanje šetalo je zidovima i plafonom. Čulo se pljuskanje vode, kao da su na moru. Nakratko se ubacio potmulu zvuk broskog motora i italijanski jezik dok su istovarivane namirnice za hotelski restoran. A onda se ponovo začu pljuskanje. Bravo i Dženi su ležali u krevetu, goli, ali nisu se dodirivali.

Disali su uzbuđeno, od vina i sećanja.

Dženi se najednom zakikota.

„Šta je bilo?"

„Sviđa mi se kad si Ijubomoran."

„Nisam Ijubomoran", reče on odsečno.

„Ma nisi, uopšte." Nije mogla da se suzdrži i još jedan vragolast osmeh ote joj se sa usana.

Nakratko zavlada tišina i noćni zvuci Venecije ponovo se prikradoše, učinivši da se osećaju bezbedno i zaštićeno, kao da su eonima udaljeni od ostatka sveta.

„Zašto ti se sviđa?" napokon upita on.

„Pogodi."

„Osećam se kao da imam petnaest godina", reče on.

Ona pomeri ruku i prstima mu obuhvati zglob. „Plašim se“, reče u pravcu mraka.

„Čega?" Promena njenog raspoloženja bila je trenutna.

„Onoga što osećam kad sam pored tebe." Ugrize se za usnu; bilo joj je nezamislivo da će mu reći uzrok svog straha.

„U redu je“, reče on. „Razumem te."

Problem je, pomisli Dženi, što je razumeo jedino ono što je ona htela da razume.

Priča o tome kako je i zašto odvojena od majke nije bila laž. Ni u kom slučaju.

Jednostavno ga je time što je ispričala tu priču namerno navela na pogrešan smer jer njen strah je poticao od nečeg sasvim drugog.

Bravo je bio utešen, jer je njeno ćutanje prihvatio kao priznanje, i zbog toga malo spusti gard. „Fotografija koju si videla", reče on napokon.

„Ona koju je tvoj otac nosio sa sobom. Pitam se zašto "

„Nije moja". On posegnu, dohvati zipo sa noćnog stočića i otvori ga. Podigao je fotografiju; lice deteta jedva se razaznavalo u polumraku, delovalo je kao da slike uopšte nema ili je već izbledela. Možda zbog toga što je snimak bio crno-beli a onda ručno obojen. „To je moj brat, Džunior."

„Nisam znala."

„Nisi ni mogla", reče on. „Džunior je mrtav."

„Žao mi je, Bravo."

„Davno je to bilo, kada sam imao petnaest godina." Zaklopio je upaljač i spustio ga na noćni stočić. „Jedne zime izašli smo na klizanje. Džunior je tada imao dvanaest godina. Grupa starijih dečaka i devojčica došla je na led. Ugledao sam devojku

koju sam video nekoliko puta ranije. Sviđala mi se, ali nisam imao hrabrosti da joj priđem. Znaš kako to već ide."

„Da“, prošaputa Dženi. „Znam."

„Video sam kako baca pogled u mom pravcu i počeo sam da pravim nekoliko dvostrukih akslova. Duvao sam se, naravno, ali mislio sam da neću imati drugu priliku, a klizanje je jedina stvar u kojoj sam bio zaista dobar. I dok sam izvodio za nju, Džunior mora da se smorio... otklizao je, u svakom slučaju. Otišao je dalje nego što je smeo i propao kroz tanak led.“ Sledio je sablasan, grozan trenutak, prasak pucnja iz puške ili otvaranja neba. Proburazio je jasno suvo nebo, proburazio je i njegove bubne opne, užasan zvuk koji nikada neće zaboraviti, o kojem nikad neće govoriti. U tom trenutku shvatio je da je život krhak kao ljuska od jajeta. „Nije izronio. Skinuo sam klizaljke i zaronio. Iskreno, ne znam šta se posle dogodilo voda je bila toliko hladna da sam bio u šoku. Ali momci su mi prišli i izvukli me. Borio sam se sa njima sve dok nisam bio pun modrica, dvojica su me držali za ruke, a treći mi je seo na grudi i rekao: Nemoj biti glup, dečko, i to je ponavljao kao pesmicu za decu. Ipak...“

Pored njega, ona je drhtala, kao da joj je ta tragedija toliko ubrzala srce da više nije mogla da ga umiri.

„Preživljavam taj trenutak, iznova i iznova", nastavi on, „i ne mogu a da ne mislim kako bih uspeo da ga spasem da me nisu izvadili izvode."

„Znaš da to nije istina." Ona se pridignu na lakat i zagleda se u njega, dok joj je u očima treperilo. „Bravo, znaš da nije. Sam si rekao da si bio u šoku. A tvoj brat je imao klizaljke težina mora da ga je povukla pravo na dno. Nije bilo šanse."

„Nema šanse, da..." Njegov glas je zamirao u zvuku mora koji je zapljuskivao zidove hotela.

„0, Bravo“, prošaputa ona, „tako si izgubio veru, zar ne?"

„Bio mi je mlađi brat. Trebalo je da brinem o njemu."

Ona odmahnu glavom. „Imao si tek petnaest godina."

„Sasvim dovoljno."

„Sasvim dovoljno za šta?"

„Sada to zvuči glupo i egocentrično. Nikad nisam uspeo da zavedem neku devojkicu tri godine stariju od sebe."

„Kako si to mogao znati tada? Hormoni su ti bili podivljali."

Zurio je u nju. „Zaista veruješ u to? Stvarno?"

Noć ih je lagano obavijala i, dok je treperavo svetlo nastavilo svoje misteriozno putovanje duž zidova i plafona, njih dvoje zaspase, isprepleteni.

Probudilo ih je bledo jutarnje svetlo, ili možda muzikalni glasovi čamdžija, koji su odzvanjali kao zvona nad vodom.

Kada je pogledao kroz prozor, Bravo je video da kanal vrvi od života čamci, trajekti i slična plovila, svakodnevnih saobraćaj srednjovekovnim gradom. Nebo i zaliv neprimetno su se spojili, voda je bila svuda, pokretna, beskrajna.

Pošto mu se Dženi pridružila, stajali su još neko vreme i gledali u jutarnju izmaglicu i kroz nju, u živopisne boje palata oker, mrka, tamnožuta i ružičasta, koje su pulsirale kao zemaljsko sunce.

Istuširali su se, obukli i sišli u foaje. Radovalo ih je što se Berio još nije pojavio. Brzo izađoše iz hotela, na živopisnu piazzeta sa prodavnicama koje su još bile zatvorene. On je povede u omanji kafe u uskoj sporednoj uličici. Bila je mračna i sumorna, kao da se u ponekom uglu vreme zadržalo. Izabrao je sto u blizini malog drvenog prozora koji je gledao na kanal.

Dok su čekali na doručak, otvorio je novine koje su kupili i po navici stao da ih iščitava.

Najednom je podigao pogled. „Objavili su. Papa boluje od gripa.”

„Ako su odlučili da to objave, bolest se opasno bliži kraju”, reče Dženi.

„Vatikanska klika još će više da pritisne vitezove.”

„Da i ne pominjem globalna sredstva i uticaj.” On sklopi novine i pogleda je.

„Ističe nam vreme, Dženi.”

Ona klimnu turobno. „Moramo da te dovedemo do zavetne kutije pre nego što je nađu Vitezovi.”

On ostavi novine i pruži joj Mišlenov vodič po Veneciji. Reče joj na kojoj stranici da otvori. Venecija je bila podeljena na sedam sestieri, ili četvrti, od kojih je svaka posedovala svoj karakter. Otvorila je vodič na Mendikoliju, perifernom delu četvrti Dorsoduro, u kojem je živela radnička klasa: njeni prvi stanovnici ribari i zanatlije bili su izuzetno siromašni.

Dok je ona čitala, Bravo izvadi novčić koji je pronašao u podvodnom skloništu u Sen Malu. Gledao je u avers i revers, držao ga za ivicu, palcem prelazio preko ruba, smeškajući se. Pomislio je ponovo na sistem kriptografije kojem ga je podučavao otac. Bio mu je zahvalan na lekcijama i studioznosti.

Dženi ga pogleda upitno. „Šta treba da tražim?”

„Okreni stranu“, poduči je on.

Odmah je naišla na fotografiju crkve Anđela Nikole. Ispod je bio detalj slike Sueti Nikola iz Mendikolija Đanbatiste Tijepola.

„To je središnji prizor u crkvi“, reče on. „Sad pogledaj avers novčića.“

Pogledala je. Bila je to kopija središnjeg prizora, lice svetog Nikole. Bravo okrenu novčić i pokaza joj latinske reči na reversu: *Mereo adsum tantus proventus*.

„Znam malo latinski,“ reče Dženi. „Ova fraza nema nikakvog smisla.“

„Sada nema, ali će imati.“ Njegov prepredeni osmeh pretvori se u kez. „Najpre sam mislio da je novčić star, ali nije. Lažan je, ali izrađen tako dobro da me je to zavaralo.“

Stigao je doručak i oni su jeli halapljivo, očistivši tanjire što su brže mogli. Bravo prepisa besmislene reči na parče papira. Na liniji napisa jednostavnu jednačinu: $52-44=8$.

„Na ovoj strani novčića su pedeset i dva useka“, reče on.

„Kao što znaš, latinska abeceda ima 22 slova. Ako to udvostručiš, dobijaš četrdeset i četiri.“ On pokaza na prvo slovo rečenice. „Otac je počeo da koristi šifru koju je razvio Cezar, pomerajući svako slovo originalne poruke za četiri, radi šifrovanja, tako da je alfa postajala delta, i tako dalje.“

„Ta se šifra lako razbija“, reče ona.

On klimnu. „E, tu sada dolazi jednačina. Samo je prvo slovo zamenjeno na taj način. Nadalje, ključ je osam.“

„To znači da je drugo slovo zamenjeno osmim slovom koje redom dolazi po abecedi.“

„Da, a onda idemo dalje. Treće slovo teksta koristi devet, četvrto deset, i tako dalje.“

„Pa šta je onda tvoj otac napisao?“

Bravo završi dekodiranje i pokaza joj rezultat.

„Milostinju u kabinet stavlja.“ Ona odmahnu glavom. „Da li znaš šta to znači.“

„Mislim da ću morati do Mendikolija da bih saznao“. On plati račun. Izadoše iz kafea.

Kako se sunce dizalo, zora se pretapala u ranu jutarnju vrelinu i sparinu. Deca su do sada već bila u školama, a studenti umetnosti su išli prema učionicama u fantastičnim srednjevekovnim građevinama, sa tablama pod miškom, čavrljajući preko mobilnih telefona.

„Bože, al' smrdi.“

Bravo se nasmeja. „0, da, smrad Venecije ima taj poseban šarm.“

„Ne i za mene.“

„Još malo i promenićeš mišljenje, garantujem ti“, reče on, izvrćući rečenicu koju je čuo od Ujka Tonija.

Dženi nekoliko puta uspori, kao da nije sigurna u kom pravcu da krene, iako je Bravo vodio.

„Staj je bilo, ne veruješ mi?“ reče on. „Izgledaš kao neko ko se izgubio.“

„Imam osećaj da nas neko prati. Inače bih to mogla da proverim u odrazu izloga ili u retrovizoru automobila, ali ovde je to nemoguće. U ovo doba ovde je otvoreno nekoliko prodavnica, a automobila uopšte i nema. Pokušala sam da se poslužim kanalom, ali, pošto je voda pokretna, odraz sa površine je nepouzdan.“

Nastaviše, u iznenadnom nastupu zabrinutosti. Nailazili su na razne mirise, jedan za drugim miris vrenja vinskog mošta, laki miris nepoznate žene, jedinstven miris bledeg istarskog kamena koji se uzdizao u nebesa, kao prozirna krila svetog Mihaila, iznad tamnozeleno vode sa koje je dolazio večiti zadržavajući. Čak i za najlepših dana, u Veneciji je bilo nečeg duboko tajanstvenog. Stalno si morao da skrećeš za ćoškove, i uvek bi se čuli koraci koji se približavaju ili udaljavaju, dok iz uskih uličica izlaze na drevni campi, a tamo grupica staraca koja se tiho domundava, ili neka tamna prilika koja krišom izlazi na trg.

Jihova prva stanica bila je u San Polu, gde se most Rialto

pružao preko Velikog kanala još od 1772, kada je napravljen prvi most ispod kojeg su mogli da prolaze brodovi. Do devetnaestog veka Rialto je bio jedini most koji je povezivao dve strane grada. Dok su ga prelazili, videli su kako se otvaraju prodavnice sa oba strane kanala. Vrata su se širom otvarala i znaci pozdrava turistima postavljali su se u izloge ili pored ulaza.

Banka Venecijana nalazi se nedaleko od Erberije, pijace još iz vremena Kazanove. Na njoj su se prodavali bilje i razni proizvodi koji su dolazili sa manjih ostrva kojima je bio načičkan zaliv. Oštri, žestoki mirisi zelenih začina mešali su se sa opojnim mirisima crvene pomorandže, castradure (malih artičoka) i sparaselle (tankih špargli), kao i sa mirisima raznog cveća. Dok su s mukom napredovali kroz veselu, raspričanu gomilu, Dženi je, vidno uznemirena, pazila da li ih neko sledi, zbog čega su se još teže kretali kroz zgusnutu masu preprodavaca, koji su se stiskali kako bi napravili mesta za nadolazeće trgovce.

Banka je bila smeštena u zgradi vizantijskog stila, sa arkadama fasada je bila sva od uskih prozora, sa lukovima i stubovima. Iznova je izgrađena pošto je izgorela u

velikom požaru koji je 1514 progutao grad. Arhitektura je, kao i na većini zgrada u Veneciji, obilovala ornamentima, upletenim kamenim statuama i stilizovanim gotičkim stubovima. Mermerni zidovi u unutrašnjosti završavali su kupolom u kojoj je bio izrađen predivan mozaik venecijanskih brodova razapetih jedara. Iza uzvišenog šaltera dočeka ih vitak, sredovečan gospodin. Bravo razmeni sa njim nekoliko reči, i ovaj mu predade formular na kojem je trebalo da napiše samo broj računa koji je dekodirao iz očevog neurednog notesa sa ušima. Čak nije bilo potrebno da napiše ni svoje ime.

Službenik uze formular i nestade pa ne duže od tri minuta. Kada se vratio, otvorio je prolaz i pustio Brava da prođe. Ali ne i Dženi. Bio je ljubazan i izvinjavao se, ali je ostao pri svom.

„Verujem da razumete, signorina“, reče on. „Politika banke je takva da je dozvoljen ulaz jedino vlasnicima računa. To zbog moguće prinude, znate.“

„Potpuno vas razumem, signore“, reče ona uz osmeh. A onda se obrati Bravu:

„Biću napolju, potražiću prijatelja.“ Mislila je na Mišela Berioa, jer je verovala da ih upravo on prati.

Bravo klimnu. „Neću dugo.“

Službenik ga povede preko mermernog poda, pa uz stepenice, u omanje, zaklonjeno predvorje. Iza su bila masivna vrata koja su vodila do sefova. Sasvim razumljivo, trezori Venecijanske banke nalazili su se gore, a ne dole, zbog zaštite od povremenih poplava.

Bankar ga ostavi u maloj prostoriji jednoj od šest koliko ih je bilo na levoj strani predvorja, i nekoliko trenutaka kasnije vrati se sa duguljastom metalnom kutijom, koju položi na sto ispred Brava.

„Biću odmah ispred, signore“, reče on. „Samo me pozovite kada završite.“ Izašao je i ne osvrnuvši se.

Bravo je stajao neko vreme, zureći u kutiju. Unutrašnjim okom posmatrao je oca kako sedi na mestu na kojem je on sada, otvara kutiju ispred sebe, odlažući predmete sa matematičkom preciznošću. Bravo rukama obuhvati kutiju kao da želi da oseti tragove poslednjeg očevog prisustva. Potom grčevitim pokretom otvori poklopac.

Dženi je stajala u senci ispod lukova arkade, žmirkajući prema suncu. Neobavezno se naslonila na jedan od lukova i trudila se da izgleda nezainteresovano dok je iz

čaše otpijala gutljaje soka od crvene pomorandže koji je kupila kod uličnog prodavca sa kolicima.

Osećala je slatkokiseo ukus i ništa više. Budno posmatrajući prolaznike koji su špartali campoom, oseti kako počinje da je pritišće neka teskoba, i da se javlja dosadna glavobolja, kao da joj je Deksov duh seo na glavu.

Sto se više uvlačila u zadatak, sve se gore osećala. Iznova se pitala zašto je pristala, a odgovor je i ovog puta bio očigledan koliko i poražavajući: Deks je od nje zatražio da ga prihvati, a ona mu nikada ništa nije odbila. Zar nije dokazao da zna šta je najbolje za nju? Dženi je pretpostavljala da to onda uključuje i zadatak čuvanja njegovog sina, ali pretpostavke često ne uzimaju u obzir čudne obrte koje život sa sobom nosi. A Brejverman Šo se pokazao kao đavolski čudan obrt. Ne mogu da dopustim da se ovako nastavi. Kada ću mu reći istinu, pitala se ona. Moraš da pustiš da se ovako nastavi, odgovarala je. Onog trenutka kada mu kažeš, sve će ti se obiti o glavu i tada ćeš ga izgubiti.

„Jesi li videla Berioa?”

Dženi se brzo okrenu, zatečena. „Šta, ne, ali to ne znači da nije tu negde i špijunira nas.“

„On samo želi da nas zaštiti.”

Uputiše se prema Dorsoduru. Iza njih su ostale grupice Ijudi. Njihovi koraci odjekivali su zidovima uskih, popločanih ulica, čije su boje izgledale nestvarno zbog odraza kanala.

„Šta je bilo na račun?” upita Dženi.

„Hiljadu dolara”, reče on.

Ona tiho zviznu. „Vaau.“

„I ovo.” Pošto brzo proverio da li nekog ima u blizini, izvadi „ZIG zauer P220”.

„Pun je. Municija kalibra 38.“

Ona razgorači oči. „Do đavola, sa tim poluautomatskim nećemo dobiti rat.”

„Pretpostavljam da je to moj otac imao na umu”, reče on i stavi pištolj u džep.

„Znaš li ti to da koristiš? Možda bi bilo bolje da ga daš meni.“

„Mogao bi da pogodim jabuku na tvojoj glavi sa pedeset metara,” nasmeja se on.

„Šta ti je, otac se pobrinuo za moju veštinu sa pištoljima.”

Za grad koji se ponosio čudima arhitekture, crkva Angelo Nicolo bila je neuobičajeno jednostavna. Podigla ju je, u šestom veku, grupa Ijudi raseljenih iz

Đenove, i njihovo tadašnje siromaštvo ostalo je vidljivo do današnjeg dana. Pored preko potrebne rekonstrukcije iz četrnaestog veka, kada su nastale trifore, i predivnog portika iz petnaestog veka, koji je sada bio njen zaštitni znak, crkva je u osnovi ostala ista kao i kada je podignuta.

„Zabačena u zapečku sestrieri, bila je udaljena od središta verskog života Venecije, tako da nikada nije mogla da dobije pomoć bogatijih parohijana i patrona“, reče Bravo. „Zato je Angelo Nicolo postala utočište za pinzocchere verske fanatike, koji su unutar njenih zidina praktikovali samomučenje“.

„Kako je opstala?“ pitala je Dženi.

„Dobro pitanje. Odgovor delom leži u Santa Marina Maggiore, manastiru za monahinje koji je izgrađen iza crkve. Izvesno je da su monahinje platile renoviranje.“

„To mora da je koštalo čitavo bogatstvo“, reče Dženi. „Volela bih da ih pitam kako su uspele u takvom poduhvatu.“

Unutrašnjost je bila hladna, siva i prelepa, Tjepolove slike svetog Nikole bile su zaista zadivljujuće. Stajali su ispred apside nad kojom se izdizao vizantijski venac iz sedmog veka. U ovo doba bili su bukvalno jedini u crkvi, ali povremeno bi se čuli slabi odjeci tihih glasova koji su zvučali kao kapanje vode, otvaranje i zatvaranje vrata, zvuk koraka koji odzvanjaju na kamenoj podlozi.

Bravo vide omanju priliku kako im se približava iz pravca apside. To je bio sveštenik. Bravo ga zaustavi.

„Izvinite oče, da li vam ovaj novčić nešto znači?“

Sveštenik je bio starovremenski čovek izboranog lica, sa kožom izrezbarenom u komadiće fine teksture. Duga bela kosa i brada svakako su bile za šišanje; izgledao je zapravo više kao prosjak po kojem je kraj i dobio ime, nego kao predstavnik Crkve. Uprkos starosti, krupne crne oči bile su tako jasne i prodorne da je izgledalo da dopiru do same suštine Bravovog bića. Nakon dužeg, kontemplativnog pogleda, sveštenik se nasmeja i uze novčić. Njegovi prsti takođe nisu odražavali stvarnu starost, jer su bili pravi kao kod čoveka koji je imao trećinu njegovih godina, tako da zapravo, ako se izuzme koža lica, na njemu nije bilo znakova razornog protoka vremena.

Nepoznati sveštenik samo je ovlaš pogledao avers novčića, a onda ga je prstima, vešto kao mađioničar, okrenuo na drugu stranu. Klimnuo je za sebe, podigao pogled, i njegove oči, svetle od tajni, kao da su nagovestile tračak raspoloženja ili zadovoljstva.

„Sačekajte ovde, molim vas, signore“, reče nespretno se naklonivši.

Udaljio se sa novčićem i uskoro je nestao iza stuba. Tišina, zajedno sa prašinom, spuštala se sa visina. Svetlost se rasula po podu, bojeći mermer, magijom stvarajući bukete cveća u Erberiji. Tri monahinje, ruku sakrivenih ispod crnih mantija, prolazile su sporo kao u procesiji, savršeno usklađenog koraka, kao da im je Bog taj ritam namenio.

„Misliš da je to bilo pametno?“, upita Dženi. „To što si mu dao novčić.“

„Da budem iskren, nemam pojma“, reče Bravo. „Sad je gotovo.“

Potom se pojaviše i dva sveštenika, jedan visok i vitak, drugi nizak i zdepast kao vinska kaca; išli su severnim transeptom prema njima, povijenih glava, zaogrnuti senkom i zaokupljeni razgovorom.

„Idem za njim.“ Dženi se iznenada pokrenu, što zapanji sveštenike, jer zastadoše i počеше da se došaptavaju. Bravo je zaustavi. Sveštenici nastaviše, ali sada u suprotnom smeru, dalje od njih.

„Slušaj, Bravo“

Odsečnom kretnjom, on je utiša. „Kada bude trebalo da me štitiš, slušamo tebe, ali inače ja vodim priču, kapiraš?“

Pokušavala je da se obuzda, lica zajapurenog od besa. Video je da mu nerado predaje inicijativu, shvativši da ona i dalje nije sigurna u njegove instinkte, njegovu motivaciju i, što je bilo najgore, u njegovu mentalnu spremnost. Koliko god da su bili intimni u krevetu, među njima je i dalje zjapio jaz nepoverenja, što ga je navodilo da se zapita da li taj fizički odnos predstavlja nešto više od prolazne iluzije. Bio je tako srećan kad su noćas stigli u Veneciju uveren da je nadomak nečemu za čim je žudeo celog života, nečem tako važnom i životnom da bi konačno mogao da bude razrešen krivice za Džuniorovu smrt. A evo, sada je bio zaokupljen nenadanim osećanjem da posmatra samog sebe izvan sopstvenog tela, kao da je ušao u nekakav san, neznano kako i gde. Ništa više nije bilo sigurno; pod nogama mu je bio tanak led. Osećao se kao da će svakog trenutka izgubiti ravnotežu i propasti u hladnu vodu.

Bio je zaprepašćen kad je shvatio da zure jedno u drugo.

„Ne bi mogao tako da pričaš sa Ujka Tonijem“, reče ona.

„Mogao bih, verovala ili ne. Dve osobe mogu da donose zajedničke odluke samo ako je jedna od njih mrtva.“

Njegovo parafraziranje čuvene izreke Bena Frenklina razbilo je napetost, što mu je i bila namera, tako da je delovala vidno opuštenije.

„Samo se seti ko se brine o tebi", prošapta ona.

Drugi sveštenik se pojavi iz senke trifore i pozva ih pokretom ruke.

„Ja sam otac Mosto." Sveštenik je u ruci držao novčić. Bio je srednje visine, crna ravna kosa pokrivala mu je teme kao kapa. Koža mu je bila tamna kao kakao pomešan sa kremom, tako da je bilo moguće da su mu preci bili iz Kampanje, na jugu Italije, kod planine Vezuv. Moglo je u njemu biti i krvi naroda sa severa Afrike ili Turske.

Mada nije bio krupan, odavao je takav utisak poguren i zdepastog tela, sa zamašnim, širokim licem, koje je na svet gledalo sa urođenim nepoverenjem, zaklonjeno čekinjastom bradom.

„Ti si Brejverman." Držao je novčić između palca i kažiprsta. „Deksterov sin.“

„Tako je." Bravo uze novčić kad mu ga je sveštenik pružio.

„Prepoznao sam te sa fotografije koju mi je dao tvoj otac." Otac Mosto klimnu.

„Pođite sada sa mnom pa ćemo razgovarati. “

Kada je Dženi krenula za Bravom, sveštenik podiže ruku.

„Ovo je između Tajnika i mene. Možete da sačekate ispred vrata mojih odaja ako želite. “

Dženine oči zacakliše. „Dekster Šo mi je sam dodelio Brava. Pratim ga kuda god ide. “

Bura osećanja prikaza se na licu oca Mosta. „To jednostavno nije moguće", reče odsečno. „Izvršavaćeš naređenja. Nijednog drugog čuvara nije potrebno podsećati na njegove dužnosti. “

„U pravu je, oče Mosto", reče Bravo. „Gde idem ja, ide i ona."

„Ne, to nije dozvoljeno." Sveštenik prekrsti ruke na grudima. „Nikad. “

„To je bila želja mog oca i moj izbor." Bravo slegnu ramenima. „Ali ako insistirate, mi odlazimo “

„Ne, ne možete." Sićušni mišić počeo da poigrava na njegovom licu. „Shvatate zašto ne možete."

„Da, shvatam", reče Bravo. „A ipak ću to učiniti, verujte mi."

Otac Mosto posmatrao ga je izvesno vreme, nekako ratoborno.

Bravo se okrenu i, zajedno sa Dženi, krenu ka izlazu.

„Brejvermane Šo“, pozva otac Mosto iza njih. „Možda vam nije toliko poznata tradicija Reda. Žene nemaju pristup u “

Gledao ih je kako se udaljavaju i kada je ponovo progovorio, u glasu se opazio molećiv ton. „Ne radite to, molim vas. To nije u skladu sa našom drevnom tradicijom.”

Bravo se okrenu. „Onda je možda vreme da ponovo razmotrite šta je tradicija i šta nam ona govori, šta je od koristi a šta nikad neće biti.”

Sveštenikovo lice bilo je tamno, kao nagaravljeno, dok se blago klatio; imao je noge tanke kao u devojčice. „Ovo je grozno. Neću to da trpim. Vi mi iznuđujete “ „Ništa ja ne iznuđujem”, reče Bravo mirno. „Samo predlažem drugačiji pristup situaciji, baš kao što bi moj otac učinio da je sada na mom mestu.”

Otac Mosto počeska se povijenim prstima po bradi, streljajući pogledom Dženi. „Gde vam je hrišćansko saosećanje kojim se toliko dičite, oče Mosto?” upita ona. Bravo se trznu, ubeđen da je poremetila osetljivu ravnotežu koju je upravo brižljivo izgradio. Onda je pogledao u sveštenikovo lice i primetio suptilne znakove otopljanja. Ni on nije bio imun na laskanje. Izabrala je, takođe, pravi psihološki trenutak da progovori. Otac Mosto je uvideo da ona nije tako povodljiva i budalasta kako mu se u prvi mah učinilo. Bravo je tek sada počeo da shvata koliko je Dženi zapravo pametna. Pratila je svaku pojedinost njihovog razgovora i tačno je znala kada će sveštenik biti na pragu da popusti. Sve to bila je zapravo njena potvrda, dokazivanje Bravove pozicije.

Neodređen izraz, rezignacija možda, spustio se na lice oca Mosta. „Pođite sa mnom oboje”, reče osorno i povede ih do gusto bojenih vrata u zadnjem delu crkve, koja su, zapravo, bila deo zidne slike. Bila su tako mala da je Bravo morao da se sagne kako bi prošao. Našli su se u hodniku koji je išao naniže i verovatno duž kanala, jer što su dalje išli on je postajao vlažniji. Voda je na nekim mestima curila niz ogromne kamene blokove. S leve strane pojavise se vrata, upravo kada je tavanica hodnika postajala preniska. Tu se nalazio i unutar kamena postavljen metalni odvod kroz koji je oticala kanalizacija.

Otac Mosto otključa vrata svojih odaja i pošto je otvorio drvena vrata sa gvozdenim zasunom htjede da prekorači prag. Ali. Dženi je i dalje gledala niz hodnik. „Šta je tamo u produžetku?” upita ona.

Kada je postalo jasno da neće odgovoriti, Bravo ponovi pitanje.

„Santa Marina Maggiore”, reče sveštenik, obraćajući se Bravu, stisnutih usana.

„Ženski manastir”, reče Dženi.

„Nikome tamo nije dozvoljen pristup”, reče otac Mosto.

Kada je Dženi ušla, on je već bio za radnim stolom, pomalo kitnjastim za jednog sveštenika. U prostoriji se nalazio i masivan hrastov kabinet, čija su izrezbarena vrata bila zatvorena lancem i katancem. Jedini preostali nameštaj u sobi bile su još dve stolice, koje su delovale neudobno, sa tankim rebrastim naslonom, od skoro crnog drveta. Iznad njegove glave visilo je raspeće. Kako nije imala prozora, u sobi se zadržao miris smole i tamjana. Bila je klaustrofobična.

„Bojim se da imam loše vesti“, reče on. „Zdravstveno stanje pape se strašno pogoršalo.“

„To znači da imam još manje vremena nego što sam mislio.“

„Upravo tako. Uz punu podršku Vatikanske klike, vitezovi sada imaju prednost, nema sumnje.“ Ponovo je gladio bradu. „Zato sam i bio onako pometen kada ste odlučili da odete. Red polaže sve nade u vas. Očuvanje naših tajni će očuvati i nas. U tajnama leži naša moć, naša budućnost one su sam Red. Bez njih ćemo prestati da postojimo, naši kontakti će nestati, i Vitezovi svetog Klimenta će se razgoropaditi.“ Napravi grimasu. „Uočavate ironiju situacije. Cuvamo tajne kako bismo radili naš posao, ali i da bismo se odbranili. Sve dok ne pronadeš zavetnu kutiju nećemo moći da pozovemo naše kontakte da nam pomognu da se odbranimo od Vitezova.“

„Nešto morate da mi objasnite“, reče Bravo. „Dženi me je uverila da je Red sada sekularan otpadnički i da je tako već neko vreme. Ipak, evo, razgovaramo sa sveštenikom, a ne sa biznismenom ili vladinim službenikom kao što je bio moj otac.“

Otac Mosto klimnu. „Tako je zahvaljujući tvom ocu. Drugi članovi Haute Cour napravili su otklon od religijske strane Reda, ali ne i tvoj otac. Upravo je on održavao našu mrežu staru vekovima. I negovao je.“

„Hoćete da kažete da je imao tajne i pred Haute Cour.“

„Vaš otac je bio u pravu kada je predlagao da se ponovo uvede Magister Regens. On je imao širinu pogleda, uvideo je viši nivo za koji je osećao da treba da postane misija Reda.“

„Čime je otac želeo da se Red bavi?“

„Avaj, nemam predstavu. Nije mi rekao, a sa ostatkom Haute Cour, kao što možete pretpostaviti, nemam nikakav kontakt.“

Bravo klimnu. „Voleo bih da je otac sada ovde. Sada, kada je Red napadnut spolja i jznutra.“

„Izdajnik, da. Članovi Reda uviđaju kakve su greške napravile njihove vođe.“

„Prekasno za mog oca.“

„E, moj sine, svi mi imamo veliki dug prema Deksteru. Ali, njegova predviđanja za budućnost bila su pozitivna.“ Otac Mosto stavi ruku na Bravovo rame. „Red možda jeste u rasulu, Brejvermane, ali ako uspeš da ispuniš očevu misiju, ako budemo u stanju da pre-živimo ovu strašnu krizu, uveren sam da će konačno moći da se sprovedu prave promene.“ Pokaza im na stolice. „Zaboravaljam na pristojnost. Sedite, molim vas.“

Stolice su bile neudobne baš kao što su izgledale. Bravo i Dženi se namestiše najbolje što su mogli. Iako je bio besan i zaokupljen novim informacijama, nije gubio iz vida svoju misiju. U glavi je sebi ostavio poruku da pozove Emu prvom prilikom. Možda je uspela nešto da iskopa? Ali, čim je to pomislio, shvatio je da puca uprazno. Ona bi ga sasvim sigurno pozvala da je uspela nešto da uradi. Sveštenik raširi ruke. „Pretpostavljam da vam je rečeno kako je Red došao ovamo zato što nije bilo Ijubavi između Venecije i Rima. To je istina, ali samo delom.“ Nagnu se i uplete prste. „Postojao je, naime, i jedan daleko jači razlog. Da biste to razumeli, moramo da se vratimo u 1095. godinu, kada je stigao poziv za prvi krstaški pohod.

„Venecija ostaje upamćena jedino kao grad-država odličnih političara, i to je tačno ali, opet to je samo deo priče. 'Sačuvaj od oluje, o Gospode, sve tvoje verne mornare, spasi nas od iznendnog brodoloma i od zala, neslućenih podvala i lukavog neprijatelja.“ Pomerao je kažiprst napred-nazad. „Lukavog neprijatelja, vidite. Čak i onda. Ali, trčim pred rudu.“

„Molitva koju sam upravo izgovorio zabeležena je u najranijim istorijama La Serenisime, sricana je na Spasovdan, kada su se duždevi venecijanski venčavali sa morem. Jer, Mleci su pre svega bili vezani za more.“

„Kada je stigao poziv iz Rima, da se prijave dostojni mačevi za put u Svetu zemlju, mislite da su oni koji su se odazvali bili veri naklonjeni, da su želeli da budu nagrađeni u narednom životu? Nije bilo tako; samo njih nekolicina bili su vojnici Gospodnji, ogromna većina koji su podigli oružje da se bore za Rim bili su tu iz koristoljublja, jer su u sveopštem pokolju videli šansu da prigrabe posede, imanja, čak i kraljevstva na Levantu, kako se Bliski istok tada zvao.“

Podigao je ruku. „Dobro mi je poznato da ste vas dvoje upoznati sa ovim periodom, ali molim vas da mi poklonite još koji trenutak.“

On ustade, zaobiđe sto i stade ispred Brava i Dženi. Bilo je očigledno da se najbolje oseća u ovoj ulozi. I njegovo ponašanje i način na koji je govorio bili su starovremenski, kao da dolazi iz prošlih vekova.

„Duždevi venecijanski bili su kolebljivi, spočetka, dok su njihovi rivali iz Đenove, Pize, kasnije i Firenze, zauzeli utočišta u Svetoj zemlji. Do tada su ih savetovali članovi Reda, koji su stajali pri tome da je mnogo bolje pustiti druge da se bore i ginu za strane zemlje. Njihov mudar savet bio je ovakav: dok se vaši rivali bore za zemlju, koristite svoju flotu i vladajte morima. Morima, čudili su se duždevi. Zašto bismo vladali tako ogromnim i negostoljubivim prostranstvom. Zato, odgovorili smo im, jer ako vladate morima, upravljate trgovinom, ne samo na Jadranu, već i u celom Srednjem moru, koje se danas naziva Sredozemlje. Nepobedivom flotom moći ćete da određujete putarinu za sve brodove koji dolaze u Italiju, iz bilo koje zemlje. Vi ćete upravljati trgovinom tako da ide na ruku poslovanju Venecije i obezbedićete mnogo povoljnije uslove za svoje trgovce, koji će biti na dobitku bez obzira na ishod ratova.

„Red je svakako imao i svoje razloge zašto je želeo da Mleci kontrolišu trgovinu Sredozemljem. Hteli smo da imamo bezbedan prolaz do Levanta, jer smo već tada u posedu imali tajne koje su nagoveštavale druge, mnogo veće, zakopane ili sakrivene na prostoru Oltremare.”

„Da, da,“ reče Bravo, „prekomorske zemlje Kipar, Sirija i Palestina.”

„O, ne samo tamo, već i duž južne obale Crnog mora, izvan granica Vizantijskog carstva, u Trapezuntu.”

On pročisti grlo; bio je to siguran znak da mu nije bilo važno što je prekinut. Xi su razlozi bili toliko uverljivi da je sledećih četristo godina Venecija težila samo ka jednom cilju: da ostvari nadmoć na moru. Nisu mogli da uspostavljuju blokade, jer u to vreme brodovi nisu bili građeni da budu u vodi duži period, tako da su se usmerili na ono što su znali: trgovačke brodove slali su u konvojima, od luke do luke, i pustošili neprijateljske centre i plovne pravce taktikom udari i beži.

Time što je ukazao da jarboli mogu da budu upotrebljeni kao opsadne kule, upravo je Red pomogao vitezovima krstašima da zauzmu Konstantinopolj; svojim ezoteričnim poznavanjem zemlje koja se prostirala iza Oltremare, upravo je Red pomogao braći iz Venecije, Nikolu i Mateu Polu, ocu i stricu Marka Pola. Red je od naših Ijudi na visokim položajima saznao da su Đenovljani stupili u savez sa Grcima, koji su ranije vladali Levantom, kako bi preoteli Konstantinopolj; i Red je taj koji je upozorio braću Polo i ostale Venecijance da napuste grad na vreme. Oni

do kojih nije došlo upozorenje, ili koji su se o njega oglušili, kasnije su uhvaćeni i prema njima su postupili kao prema gusarima bili su ili oslepljeni ili su im odsecani nosevi."

„Izdajnik je pomogao Grcima u uspešnom naletu na Konstantinopolj, i za manje od sto godina, drugi izdajnik, na dvoru Davida Komnena, cara Trapezunta, doveo je do toga da grad padne u ruke Osmanlija. I mi smo bili tu, takođe, tog dana kad je Trapezunt pao, i poneli odatle tajne bez premca."

„Sve to je fascinantno", reče Bravo, „ali smo ovde s povodom. Gde je...“
Skočivši sa ivice stola, otac Mosto podiže ruku. „Slušajte me, Brejvermane Šo. Svaki put kada se pojavljivao izdajnik, usledile bi brojne Ijudske žrtve, a Red bi bio žestoko unazađen u ostvarivanju svoje misije. Svaki put smo znali da su Vitezovi svetog Klimenta skovali plan, zaveli jednog od naših da pređe na njihovu stranu. I sada smo u takvom periodu, ali ovog puta sam naš opstanak zavisi od te ravnoteže.

Kao što ste i sami rekli i vaš otac je bio čvrsto u to uveren izdajnik je u našim redovima. Ono što možda ne znate jeste da je zadatak Dekstera Šoa bio da iščeprka tog izdajnika; nakon njegovog zarobljavanja podvrgli bismo ga ispitivanju kako bi saznali gde je izvor kanala i uništili onog na čelu jednom za svagda."

„Ispitivanje", reče Bravo. „Mislite mučenje, zar ne?"

„Podaci moraju da se izvuku na svaki mogući način."

Bravo odmahnu glavom. „Otac nikada ne bi pristao na mučenje drugog Ijudskog bića."

„Plan je napravljen na osnovu njegove ideje", reče otac Mosto. „Iznikla je u očaju, ali svi u Haute Cour, uključujući i samog izdajnika, što je najveća ironija, bili su saglasni. Danas, ovde, baš u ovom trenutku, postoji opstanak ili smrt." On mahnu rukom kao da nešto sklanja. „Zbog toga moram da insistiram da ono što sledi bude samo između vas i mene."

Dženi poskoči. „Ja nisam izdajnik."

„Brejverman svakako veruje da niste", reče otac Mosto, „ali danas, u ovom trenu, nemam taj luksuz, moram da sumnjam u svakog ko nije sin Dekstera Šoa."

„Kako bih ja mogla da budem izdajnik?" reče Dženi ostrašćeno. „Svi mi znamo da je on član Haute Cour."

„U dosluhu, možda, s onim članom koji čuva Haute Cour."

Bravo ga pogleda. „Ne mislite to valjda ozbiljno?"

„Polovina članova Haute Cour ubijena je za manje od dve nedelje. Gde je bila ta razmetljiva zaštita?" Otac Mosto odmahnu glavom. „Vreme prostih pretpostavki i rizika je iza nas. Tvoj otac bi razumeo Brejvermane, a moraš i ti.“

Bravo je jedno vreme stajao i razmišljao. Na kraju se okrenu prema Dženi i reče: „Molim te, sačekaj ispred vrata.“

„Bravo, nije valjda da stvarno misliš “

„Treba da se pobrineš da nas niko ne uznemirava." Njegovo lice očvrsnu. Klimnu jednom, kratko. Ona napusti odaje i ne pogledavši sveštenika.

Kada su ostali sami, otac Mosto upita: „Da li joj veruješ?"

„Da“, odmah odgovori Bravo.

„Potpuno?"

„Ona je očev izbor. Izričita očeva želja bila je “

„0, da, tvoj otac." Otac Mosto je preplitao prstima. „Da ti kažem nešto o tvom ocu. Umeo je da predviđa stvari na način koji niko od nas nije razumeo. Ne bih baš mogao da kažem da je bio u stanju da vidi budućnost, ali izgledalo je da zna kako će stvari da se završe.“

„Čuo sam za to.“

„Ako te je, kako ti kažeš, odveo do Dženi, onda budi siguran da postoji razlog.“

Bravo slegnu ramenima. „Ona je najbolji čuvar.“

„Nije, ali pustimo to sada; sve i da jeste, on te je doveo do nje iz nekog drugog razloga, zbog nečeg što je osetio ili video, nečeg što je imalo veze sa budućnošću za koju je znao da je neće dočekati.“

Bravo je zurio u njega, razrogačenih očiju.

„Sigurno se šalite.“

„0 ne, ja sam savršeno ozbiljan, Brejvermane.“

„Ne bih mogao da vas posmatram kao mistika.“

„Verujem da postoje dobro i zlo, u besmrtnost duše, u Božje strogo hijerarhijsko načelo. Mistici veruju u postojanje dobra i zla, u besmrtnost duše, u vrhovnu moć i strog hijerarhijski poredak među pojavama, tako da u najosnovnijem smislu verujem da među nama ne postoji neka velika razlika.“

„Crkva bi vas proglasila za jeretika.“

„I.spalila me zbog toga? Pre tri stotine godina verovatno bi pokušali, usuđujem se da kažem.", reče otac Mosto tiho. „Gledajte na to ovako: i sveštenik i mistik su

svesni da na ovom svetu postoje stvari daleko veće od čoveka i čovekovih kreacija.

Ja to poštujem, a trebalo bi i vi." On napući usne. „Gde vam je vera, Brejvermane?"

Odjek Dženinog pitanja odzvanjao mu je glavom i on, posramljen jer ne može da da odgovor, ostanem.

Nakon izvesne pauze, otac Mosto nastavi. „U svakom slučaju, veoma je važno da ono što sam vam ispričao o očevoj moći predviđanja imate na umu dok se budete kretali lavirintom koji je izgradio za vas. Tako to vidite, je li tako? Kao lavirint." Bravo klimnu.

„Dobro. Jer upravo to i jeste. Lavirint koji će postati zamka za nesmotrene i prevrtljive dok vi budete njim išli. Dobro sam poznavao vašeg oca. Verujem svim srcem i dušom da je sagradio lavirint koji će odoleti svim iskušenjima. Zvuči neizvodljivo, čak i nemoguće, ali koliko god da ste bili bliski sa Deksterom Šoom, ne možete ga poznavati bolje od mene. Njegov um, može se reći, nije funkcionisao kao vaš ili moj, u to budite sigurni."

„Znam. Imali smo igru sa šiframa koje je on razvio “

„Ja ne govorim o šiframa i igrama, Brejvermane", reče otac Mosto strogo.

U sveštenikovom tonu bilo je nešto što je nateralo Brava da se nagne i sasvim usredsredi na sadržaj razgovora. Otac Mosto postade svestan toga i, koliko je on to mogao, delovao je zadovoljno.

„Kao što rekoh, vaš otac je predviđao. Postao je svestan izdajnika unutar Reda pre svih nas. Zapravo, u početku mu neki budalasto nisu ni poverovali."

„To niste bili vi."

„Ne. Najpre mi je govorio o svojim sumnjama."

„Da li vam je rekao na koga je sumnjao?"

„Nije, ali uveren sam da je znao."

„Zašto onda nije nešto preduzeo?"

„Mislim", reče sveštenik, „da je bio uplašen."

„Upašen? Moj otac se ničega nije plašio." Pošto je zavladala tišina, Bravo reče:

„Čega se plašio?"

„Identiteta izdajnika. Mislim da je to poljuljalo njegovo poverenje u vlastite sposobnosti. Bio je to neko koga je dobro poznavao i potpuno mu verovao." Otac Mosto izvadi presavijeno parče papira iz mantije.

Bravo ga uze. „Šta je ovo?"

„Spisak", reče otac Mosto, „sumnjivih."

Bravo ga otvori, pogleda imena. „Ime Paola Zorzija je ovde." A onda mu dah zastade u grlu. „Kao i Dženino." On se namrgodi. „Rekli ste da je izdajnik neko koga je poznavao dobro i potpuno mu verovao."

Sveštenik klimnu. „Dekster i Dženi su bili... u nekoj vrsti veze."

„Pa naravno, radili su zajedno."

Otac Mosto odmahnu glavom. „Ta veza je prevazilazila profesionalnu", reče on. „Bila je lična i intimna."

Ima nečeg uzbudljivog u oblačenju muške odeće, pomisli Kamij Milman, i to sveštenečke povrh svega! Grudi su joj bile povezane, a oko struka je nosila pojas kako bi ispod mantije izgledala gojazno. Đankarlo, jedan od Kornadorovih Ijudi, pomislio je kako joj pristaje taj bespolni sveštenečki izraz dok je oblačio svoju mantiju.

Upravo je Kornadoro tvrdio da je Đankarlo želeo da bude glumac.

„On je filmska kurva", požalio se Kornadoro kada je najavila da hoće da ide sa Đankarlom a ne sa njim. „Kad god se američka filmska ekipa pojavi u Veneciji, on ih prati svuda, kao kuče koje traži kosku."

„Da li je pouzdan?" upitala je ona.

„Naravno, inače bih mu davno dao nogu u dupe."

Nije bilo lako ignorirati Kornadorovo prebacivanje. Đankarlo je potrošan, a Kornadoro nije, to je bilo tako jednostavno, matematička jednačina do koje je došla bez po muke.

Osećala je sve veće uzbuđenje u tome što je muško dok je sa Đankarlom hodala severnim transeptom crkve Angelo Nicolo i posmatrala Brava i Dženi kako, ništa ne sumnjajući, stoje pored bifore. U povezu, sa pojasom, osećala se kao vitez u oklopu, nestrpljiv da zapodene bitku, tako da divlja radost prostruji njom kao udar munje.

Ona i Đankarlo čekali su u senci statue Isusa od belog mermera, gledajući kako ih otac Mosto vodi u zadnji deo, prema odaji. Krenuli su za njima, na pristojnoj udaljenosti, manje-više paralelno.

Bili su skoro na vratima murala kad se neki sveštenik pojavi, upravo niotkud. Bio je jako star, duge sede kose i ućebane brade koja je žudila za britvom. Dok im je prilazio činilo se da ju je sasvim proburazio svojim crnim očima, i ona zapade u sebi nesvojstvenu paniku jer je bila ubeđena da je prozreo njenu masku i video da je žena. Onda je prošao pored, kao da ih uopšte nije ni video, pa su konačno mogli

da otvore vrata i prate oca Mosta do njegove jazbine. U smrdljivom, kamenom hodniku ugleda Dženi ispred zatvorenih vrata odaje. Prošaputala je jezgrovito naređenje, a on, klimnuvši, prode pored nje. Gledala je kako prilazi Dženi, klimajući u znak odobravanja. Kada je prošao pored nje, Kamij izu cipele. Nakon što je prošao nekoliko koraka, on se okrenu, kao da nešto pita, možda: šta radiš ovde. Kako mu je Kamij rekla, najvažnije je bilo da se Dženi odmah stavi u odbrambeni položaj, da nema drugog izbora do da odgovori, da uđe u razgovor s njim, zbog čega će joj pažnja biti oslabljena.

Kad se Dženi okrenula da mu odgovori, Kamij polete niz hodnik; bosa nije napravila ni šum. Približivši se, merkala je kako da zada udarac i koja će joj snaga biti potrebna. Pogled je usmerila na kost potiljka, u korenu Dženine lobanje, i upravo ju je tu udarila; iskoračivši nogom iz kuka. Snaga udarca je dolazila iz napetosti desne butine, preko karlice i torza, što je ispruženoj desnoj ruci dalo snagu potrebnu da je onesvesti.

Bila je spremna, hvatajući Dženi rukama. Sada je već Đankarlo prilazio da joj pomogne sa teretom, ali ona odmahnu glavom i on stade, spreman kao pas.

Dženi se na trenutak našla na njoj, leđima naslonjena na njene povezane grudi, glave koja se klima na ramenu, ogoljenog vrata. Bio je to veoma intiman trenutak. Nežno stavi ruku na Dženin vrat. Opipavši sporo pulsiranje karotidne arterije, ona ispravi kažiprst kao da je oštrica ili nož. Bilo bi tako lako da joj oduzme život, baš sad, upravo tu, pomisli. Ali, bila bi to greška.

Red će poslati drugog čuvara, kojeg neće poznavati, i onda će taj osetljivi psihološki proces da krene ispočetka. Nisu imali vremena. Žordan je bio pod ogromnim pritiskom oca Kanezija da donese Kvintesenciju i Zavet. Ako omanu, osnov njihove moći biće ugrožen, možda nepovratno. Ne, njen način je pravi način, bila je uverena.

Ponovo je pokrenula ruke, pretražujući ispod Dženine odeće, kao da su Ijubavnici u strastvenom zagrljaju. Pronašla je mobilni telefon i dobacila ga Đankarlu. Iznenadila se kada je pronašla oružje. Na svetlu bljesnuše crvene i zelene perle sa Dženinog noža na rasklapanje. Kamij se osmehnu. Namučila se pri pravljenju kopije Dženinog noža, jer nije mogla da zna da li će ga Dženi poneti sa sobom, i da li će biti u prilici da ga pronađe kad joj zatreba. Sada nije bilo koristi od duplikata, pomislila je dok je stavljala Dženin skakavac ispod mantije, ali biće on lepa uspomena, za tajnu kolekciju koju je pravila godinama sitni predmeti, možda i

beznačajni, osim zbog činjenice da su posedovali zlokobnu intimnost, jer su bili ukradeni od Žordana, Brava, Antonija i Dekstera.

Taj trenutak se okonča i ona klimnu Đankarlu. Zajedno su preneli Dženi do male prostorije, smeštene niže kraj hodnika, i položili je na zemlju. Kad se vratila u hodnik, našla je i obula cipele. Pošto je poslala Đankarla sa drugim naređenjima, stopi se sa senkom. I dok je Đankarlo žurio prema crkvi, iza sebe je začuo meki zvuk iskakanja oštrice.

odajama, Bravo se opusti na stolici čije su mu oštre ivice nanosile bol u leđima i butinama. Kako je mogla, mislio je. Kako je mogla da mi ne kaže? Kad je podigao pogled, otac Mosto ga je pomno posmatrao.

„Ja ne znam da li je Dženi izdajnik ili nije, Brejvermane, ali znam da je tvoj otac bio isuviše u tome da bi mogao objektivno da proceni. Verujem da je to razlog zašto te je poslao njoj, da bi ti mogao da napraviš naredni korak koji on nije mogao, kako bi otkrio istinu o njoj.“

„Ali to nema nikakvog smisla.“ Bravo je odmahivao glavom. „Skoro svi je mrze i zaziru od nje. Zar ona nije prva na koju bi svi posumnjali?“

„Zapravo, ona je poslednja osoba na koju će pasti sumnja. Gledajte na to ovako: izružena je, ismejana, stalno je pod prismotrom, nikada u senci.“

„Osim kad je na terenu.“

Sveštenik ne reče ništa, nije bilo potrebe.

„Je li moj otac sa Paolom Zorzijem razgovarao o njoj? Zorzi ju je obučavao, na kraju krajeva.“

„Seti se da je i Zorzi na spisku“, reče otac Mosto.

Bravo se osvrnu prema vratima. „Verujete li da je ona izdajnik?“

„Ja...“ počeo sveštenik, a onda se odmah zaustavi. „Plašim se, jer je uspevala da Dekstera dovede u stanje u koje niko drugi nije mogao, čak pretpostavljam ni tvoja majka.“

U Bravovoj glavi je bučalo. „Ne mogu da verujem. Moj otac u vezi sa Dženi.“

„Poznavao sam tvog oca duže neko ikog drugog. To je tako.“ Pogled oca Mosta poprimi izraz saosećanja. „Moraš da u srcu svom pronađeš oprost. Tvoj otac je bio izuzetan čovek i postigao je izuzetne stvari.“

„Ali nama nikada nije rekao.“

„A i zašto bi? Dekster je vodio dvostruki život Bravo, sada to znaš bolje nego ostali.“

„Ali Dženi je upola mlađa." Bravo isturi glavu. „Da li vi sveštenici odobravate ono što je učinio?"

„Očekuješ od mene da ga osudim?" sedeo je nasuprot Brava, tako blizu da su im se kolena dodirivala. „Bio sam Deksterov prijatelj, pre svega."

„Savetovao sam ga najbolje što sam umeo... ne treba da vam govorim da je bio čovek sa tajnama. Uspevao je da napravi granicu između svoja dva života, tako da se ne mešaju. Ne mogu ni da zamislim koji su bili razlozi da živi odvojenim unutrašnjim životom."

Ustao je i stavio ruku na Bravovo rame. „Jedno znam zasigurno voleo je tvoju majku, iskreno i potpuno. Šta god da je radio, to nije moglo da se promeni."

Bravo klimnu, ćutke, utonuo u zbrkana osećanja.

„Kada smo deca, vidimo svoje roditelje detinjim očima. Ako se svađaju, mislimo da se mrze. Kada sami odrastemo otkrivamo da su ljudi uključujući i naše roditelje složeni. Moguće je biti u svađi i voleti se. Treba da imaš na umu da tvoj otac nije napustio tvoju majku, nije ostavio tebe i tvoju sestru. Kad ti se majka razbolela, bio je pored nje sve vreme. A kad je preminula... Bože moj, kako je žalio za njom. Deo njega je umro, to mogu sa sigurnošću da tvrdim."

Otac Mosto uzdahnu. „Teško saznanje Brejvermane, ali bolje je znati istinu, nije li tako? Sve tvoje odluke moraju da ishode iz istine."

Bravo podiže pogled. „Ali Dženi i ja..." Nije mogao da završi rečenicu. Da li je zavela njegovog oca kao što je zavela i njega, u hotelskoj sobi u Veneciji? Desilo se, naravno, i to sumanuto sparivanje na planini Sen Mišel, ali nije li ona i tada krenula prema njemu? Istina je, i on je gajio osećanja prema njoj, ali ona je ta koja je krenula prema njemu, osetio je njenu uspaljenost, video želju u njenim očima... U sveštenikovom pogledu bio je uočljiv izraz zabrinutosti i izvesne tuge. „Samo te molim da joj ne pokloniš poverenje kao što je tvoj otac učinio. Molim te, budi na oprezu."

Prekasno, pomisli Bravo s gorčinom. Jebeno prekasno.

Otac Mosto je ćutao, ostavljajući Bravu vreme koje mu je bilo potrebno da razbistri glavu.

Bravo se konačno pomeri u stolici. "Vreme je da porazgovaramo o onome zbog čega me je otac uputio ovde."

Sveštenik klimnu, zabrinutog izraza lica. "Svakako."

"Kabinet za milostinju."

"A da, pomislio sam da je to predmet u mojim odajama. Dekster je proveo ovde mnoge časove u proučavanju i istraživanju." Otac Mosto izvadi ključ, otključa ogromni drveni ormar i izvuče lanac.

U tom trenutku, zvono zazvoni na njegovom stolu. Neko vreme nije se obazirao, skidajući katanac i lanac. Kako je nastavilo da zvoni, on reče: "Izvinite na trenutak, potreban sam u crkvi".

Kada je otac Mosto skrenuo u hodnik, video je da je nekoliko lampi ugašeno i zabeležio u glavi da ih upali kad se bude vraćao. Požurio je, sav u mislima o Brejvermanu i Deksteru Šou, zbog čega izvesno nije čuo ništa. Napad je došao tako tiho, tako brzo da ništa nije ni osetio dok mu oštrica sečiva nije prešla preko grla. Imao je snažan puls; trgnu divlje, kada krv počne da šiklja. Hteo je nešto da izusti, ali mu je mrak padao na oči. Oseti neobičnu malaksalost, koja ga je terala na san mada je pomišljao da se bori. Da se bori protiv čega? Život je brzo isticao iz njega, sa svakim otkucajem srca.

Njegova poslednja misao nije imao poslednju misao. Bio je mrtav pre nego mu je telo dodirnulo kameni pod.

Ne sačekavši da se otac Mosto vrati, Bravo otvori masivna vrata kabineta. Iz njega je mirisalo na starost i kedar. Zidovi kabineta bili su pokriveni paletama od mirisnog drveta. Unutra su bile tri prostrane drvene police. Otvorio je kutiju za priloge, pogledao knjigovodstvenu svesku i druge papire i dokumenta, ali nije našao ono što je tražio. Stajao je na trenutak, zbunjeno, udišući opojni miris kedra. Bio je siguran da nije pogrešno rastumačio očevu šifru. Gde je prosjakova torba? Primetio je nešto. Iako su izgledale staro, mirisne palete kedra bile su relativno nove miris drveta bledio bi s godinama, a po spoljašnjosti bi se reklo da je ovo staro bar dva veka. Iz znatiželje nekoliko puta lupi po pločama.

Njegovo uho, naviknuto na nijanse u tonovima, čulo je ono što je i očekivao zvuk praznine. Prstima zagreba procep između ploča i povuče. Odvajajući jednu od ploča, primeti malo udubljenje iz kojeg izvuče neobičan predmet. Bio je hladan na dodir i sjajan na svetlosti. Osmotrivši ga malo bolje, video je da je napravljen od metala možda od gvožđa za izradu mačeva prelepo izvajan u oblik prosjačke torbe. Na kupolastom završetku nije bilo drške. Umesto nje, primetio je malo kvadratno udubljenje. I ranije je video takav oblik brave.

Izvadio je manžetne i ubacio onu koja nije mogla da otvori bravu u Sen Malu. Baš tako, odgovorala je. Taman kad je hteo da otvori prosjačku torbu, začuo je buku, oštar prasak kao kad se naglo otvori prozorsko krilo. Potom se začu nešto kao potmulu jauk iz grla koje neko steže.

U dva brza koraka nađe se pred vratima i otvori ih. „Dženi? Oče Mosto?”

U hodniku, na obe strane, nije bilo nikoga. Vladala je mučna tišina. Bravo je čuo kako mu srce udara, kako mu krv tutnji u ušima. U blizini se čulo sporo kapanje vode. Gde je Dženi, dođavola?

Brzo stavljajući u džep prosjačku torbu, požuri niz hodnik. Iza prvog ugla, video je poveću priliku na kamenom podu.

Srce mu preskoči. „Dženi?”

On potrča i okliznu se. Popločani pod bio je klizav od vlage koja je dolazila od kanala ali i od još nečeg, lepljivog i rastegljivog. Telo u sveštenskoj odeći bilo je pred njegovim nogama, položeno u neprirodan položaj. Pored je, u lokvi krvi, bilo oružje ubice nož.

Bravo kleknu i pažljivo pogleda, ne dirajući ništa. Bio je to tanak skakavac sa perlama onaj kojim je Dženi otvorila flašu vina.

Da Dženi ubije oca Mosta? Teško je mogao u to da poveruje. Ali ako je nevinna, gde je onda?

Kad je začuo tiho struganje, ustade i potrča u pravcu odakle je dolazio zvuk koji mu je ličio na pritajeno lupkanje koraka. Lampe u tom delu hodnika bile su ugašene i kako se udaljavao od tela, bivalo je mračnije i mračnije, sve dok više nije mogao da vidi ni prst pred nosom.

Ipak je nastavio šta je drugo mogao? Najednom postade svestan da se nešto iza njega događa, i čim se okrenu glava mu odlete unazad, od udarca u čelo. Zateturao se, tresnuo o lepljiv zid, i ponovo dobio udarac.

Primio je još jedan udarac, ali ovog puta je uhvatio zglob pružene ruke, iznenadivši se kako je tanka, kako je koža glatka. Napala ga je žena.

„Dženi”, dahtao je on, „zašto to radiš?”

Uzdrma ga naredni udarac, ali nije popuštao stisak, pa onda naglo zavrnu zglob i začu kratak siktavi zvuk koji je skliznuo kroz usne njegovog protivnika. Očešao se o nju dok je izbegavao novi nalet, osetio njene nabrekle grudi, i on je okrenu u nameri da je uhvati oko vrata. Ali, upravo tada, ona mu dlanom zadade udarac u nos. On uzmaknu dok mu se pogled maglio od suza koje su navirale i zaslepele ga na tren. Protivnik iskoristi preimućstvo da se oslobodi stiska. Učini mu se iznenada

da vidi žensku priliku kako beži, a onda postaje mutna silueta na belini dnevne svetlosti, pošto je otvorila sporedni izlaz i iščezla.

Bravo protrese glavom, pokušavajući da je razbistri. Posrnu potom, napred, prema vratima. Našao se u uskoj uličici koja je išla duž kanala. Bezbrojni odrazi, koji su se kretali i mreškali, dopirali su do njega kao slika koja je još uvek u nastajanju pod umetnikovim kistom.

Iznad se uzdizao kameni luk mosta. Sunčeva svetlost pogodi mu lice poput udarca, i dok je žmirkao učini mu se da je video žensku priliku kako preko mosta žuri kroz gomilu. Pošto je obrisao suze, poče da se probija kroz masu oznojenih turista, ali kad je stigao do sredine mosta bio je siguran da je to Dženi. Zastao je na tren, leđima okrenut uličnom metežu, pažljivo posmatrajući Ijude na trgu s druge strane kanala. Najednom se zaljulja, glava poče da mu pluta, ali ne samo zbog svetla i sparine, već i zbog udaraca koje je zadobio u hodniku ispred odaja.

Koja bi drugo žena posedovala fizičku snagu i umešnost da tako uđe u blisku borbu? A onda, kao kad slika ulazi u fokus, priseti se šta mu je Dženi rekla kad joj je pokazao „zig zauera“ „Možda bi trebalo da pištolj daš meni.“ Ako je bila izdajnik, svakako je želela da ima pištolj.

Bio je do te mere izbezumljen zbog tih mučnih pretpostavki da nije ni primetio dvojicu muškaraca kako mu prilaze s leđa. Pre nego što je i uspeo da shvati šta se događa, gurnuli su ga preko ivice mosta. Pao je pravo na palubu motoscofo.

Odmah mu kapuljača bi navučena na glavu, i čamac krenu. Noge su mu se klizale, neko je govorio nešto sasvim blizu njega; ignorisao je to i otimao se, ali ubrzo, ruke su mu bile vezane. Krenuvši pravo čelom, sudario se sa jednim od otmičara. Nasrnuo je, pognute glave, nastojeći da iskoristi trenutak, ali precizan udarac iza desnog uva baci ga u nesvest.

Dženi se osvesti u potpunoj tami. Jauknu. Čak i na sam dodir vrata, osetila bi snažne nalete vrtoglavice i mučnine koji su je terali u plač. Neko vreme držala se za bolnu glavu. Šta se dogodilo? Razgovarala je sa sveštenikom i onda...

Ošamućena, uspravila se uz zid. Bio je hladan i vlažan. Ispružila je ruku i uhvatila se za kamen. Polagano se pomerala duž zida, dok nije stigla do vrata. Pokušala je da povuče gvozdenu kvaku, ali vrata su bila zaključana. Odmakla se nekoliko koraka, duboko udahнула i polako ispustila vazduh. Ponovila je to tri puta, svaki put je sve dublje uvlačila vazduh i izbacivala ga sve sporije. Dolazeći sebi, nogom pokuša da otvori vrata. Zateturala se unazad i gotovo pala. Dodatni napor izazvao je nov nalet

vrtočlavice i mučnine. Ovog puta nagnula je glavu na jednu stranu i zgrčivši se počela da povraća.

Kad je izašla u hodnik, naišla je na novu tamu. Seti se da u džepu ima lampu. Izvadi je i uključi, a onda poče svetlosnim snopom da šara unaokolo. Tek posle izvesnog vremena ugleda telo. U prvi mah, pomisli da je Bravo, i srce joj se steže u grču, a bol u potiljku se udvostruči. Kada je prišla, ugledala je sveštenu odevu nalik zastoru i tada prepozna oca Mosta.

Oprezno priđe njegovom telu, iskrivljenom i krvavom. Krajičkom oka uhvati odbljesak, neki metalni predmet reflektovao je svetlost lampe. Kad se sasvim približila, zagleda se u lokvu krvi koja je sada bila i crna i sjajna na svetlosti lampe. U barici je, svetlucajući zlosutno, bio nož koji je izgledao o nel Nije moguće. Kada je pretražila džep, shvatila je da njenog noža nema. Malo pažljivije pogleda u oštricu na podu. Podignu ga i pogleda.

O Bože, pomisli, jeste moj!

Neko ju je napao, ukrao nož i upotrebio ga da ocu Mostu prereže grlo. Ali kako su znali da nosi nož? Nije bilo ni vremena ni načina da traži odgovore na ova pitanja. „Bravo!“ viknu ona. „Bravo!“

Dotrčavši nazad do odaja, ona vide sporedna vrata koja su bila taman toliko otvorena da je tanka pruga svetlosti padala na hodnik.

Delovalo je logično da je onaj koji je ugrabio Brava tuda pobegao. Ipak, da bi bila sigurna, stade da pretražuje odaju. Našla je ormar i otvorena vrata, unutrašnje ploče odvaljene, ali nigde Brava. Psujući samu sebe, istrča u hodnik i kroz vrata, na zaslepljujuće svetlo.

Odmah je uočila komešanje na kamenom mostu koji se izvija preko kanala. Ljudi su bili i više nego voljni da joj ispričaju kako je jedan čovek gurnut preko ograde mosta, na motoscafo koji je spreman čeka. Stariji čovek, obučen besprekorno, po venecijanski, bio je besan.

„Teroristi su ga odvukli!“

„Kako znate da su bili teroristi?“ upita Dženi.

„Oтели su ga, je I' tako? Šta bi onda mogli biti? I to usred bela dana, zamislite samo!“ Napravi ružan gest, na vrhuncu besa. „Kad li je Venecija postala Amerika?“

Posmatrajući Dženi iz zaklona senovitog dovratka, Kamij je drhtala od ostataka adrenalina koji su joj i dalje kolali organizmom. Očajnički je žudela za cigaretom, ali nikotin bi je umirio, a to

joj još uvek nije trebalo. Ništa tako dobro kao krajnji fizički napora ne čini da se osećaš živim, pomislila je. Da se osetiš vitalnim, da dokažeš da si i dalje mlad.

Gledajući kako Dženi napreduje sa ispitivanjem, odsutno je u uglu usana gužvala presavijeno parče svoje odeće. Na njemu je bila već skorena krv. Telo ju je bolelo gde god je Bravo udario, ali bio je to sladostrasani bol, koji se kretao ka erotskom vrhuncu kada je osetila vrelo vazduh u grlu. Fizički kontakt, prvo sa Dženi a onda i sa Bravom, Dženina toplota na njenim rukama, svest da je sasvim bespomoćna, i onda prelazak na Brava, pomisao da su njih dvoje Ijubavnici, oseti jednog u tkivu drugog, kao senka ili udubljenje na jastuku, sa svim intimnim mirisima nije bilo stvari koja je mogla više da je uzbuđi.

Bravo, naravno, nije bio lak kao Dženi. Borio se sa njom, i tako joj omogućio da se iz prve ruke uveri šta je otac od njega napravio; time joj je postao bliskiji na način koji pruža užitek. Godinama je već ispitivala i podsticala Brava, mahom preko Žordana, tako da nikada nije bio svestan toga. Osećala se dobro što mu je uzela meru više nego dobro, bilo je odlično, umela je, poput nekog volšebnika da prizor prenese u sliku i udahne joj život. Bio je kao stolica za kojom je nekoć žudela, sa jednom otkinutom nogarom, klimavom, taman da se raspadne.

Na oca Mosta nije ni pomislila. Nije imao značaja za nju, osim kao oruđe kojim je uspela da razdvoji Ijubavnike, izoluje Brava, otkrije slabe tačke koje će na kraju iskoristiti da ga uništi.

Dženi, naslonjenu na kamenu ogradu mosta, rastrzale su sumnje. Našla se usred košmara, za koji je velikim delom bila i sama zaslužna. Bila je potpuno zatečena sve većim naletom osećanja prema Bravu i obuzeta osećajem krivice što mu je prećutala istinu o sebi, što je dopustila instinktima da se uspravaju. Zaboravila je ko je ona i tako je postala ranjiva kad su vitezovi u svešteničkoj odeći izveli napad; to je bilo jedino logično objašnjenje za ono što se dogodilo. Sada je Bravo bio u rukama neprijatelja desilo se ono najgore, a ona je bila kriva.

I to nije bilo sve, jer je bila svesna da su je posmatrali. Nije znala ko je umešan. Mada bi samo sat ranije pretpostavila da se radi o Mišelu Beriou, sada je već odbacivala takvo uverenje. Najgore bi sada bilo da se drži starih pretpostavki.

Zatekla se u sasvim novoj igri; ako ne bude bila u stanju da se prilagodi, i to veoma brzo, Red može sve da izgubi.

Koliko god to mrzela, morala je da pozove Paola Zorzija i da prizna kako je omanula. Bila joj je potrebna pomoć. Posegla je za mobilnim telefonom, dok su joj se u svesti javljale brojne pogrde koje će čuti. A onda joj se krv sledi nije bilo ni telefona.

Sklopila je oči, pokušavajući da odagna bol u glavi i potiljku. Dišući sporo i duboko, dopuštala je da dodatni kiseonik koji je uvlačila obavi posao. Prvo ono najvažnije. Morala je da umakne pratiocu. Znala je da bi ovde u Veneciji mogla da hoda celo prepodne a da ne bude sigurna da ga se oslobodila. Nije bilo vozila koje bi je prebacilo daleko, a brodovi su bili suviše otvoreni i spori da bi joj koristili. Onda se setila nečeg što je pročitala prelistavajući Mišlenov vodič. Istežući se u mestu, pogledala je u raznim pravcima, kao da ne zna kuda da se dene što i nije bilo daleko od istine. Prešla je most, prošla kroz mali compo i skrenula u bočnu ulicu. Llšla je u prodavnicu maski. Dok je vlasnik pokazivao i uvijao masku kupcu, ona je razgledala, posmatrajući redove kožnih eksponata okačenih na zidu. Kao što su postigli sa duvanjem stakla, finom hartijom i svilom, Venecijanci su uspeli i da pravljenje maski pretvore u visoku umetnost. Prikazivale su razne karaktere, većinom iz komedije del arte, i nosile su se za vreme Karnevala, koji se tradicionalno održavao od dana posle Božića do čiste srede. Zakoni se tada nisu primenjivali, i svi žitelji, i visokog i niskog porekla, bili su zajedno, što je bio običaj uveden zbog duždove želje da ide gradskim ulicama, da odlazi u posete i leže sa onima sa kojima želi, u potpunoj anonimnosti. Horde tužnih lica, grotesknih noseva, iscerenih lica, gledale su je odozgo, a umeće zanatlija bilo je takvo da je svaka bila oživljena emocijom radošću, smehom ili zlobom. Bilo je tu i dugačkih ogrtača napravljenih od prefinjene tkanine. Zovu se tabarro, objašnjavao je vlasnik. Kada bi poznati to obukli, stavili masku i banta, crnu svilenu kapuljaču i šešir sa kratkim obodom, nije mogla ni rođena majka ili žena da ih prepozna. Kada ju je vlasnik upitao kako može da joj pomogne, tražila je informaciju najkraćem putu do Rio Trovaso, koji je, kako se ispostavilo, bio bliži nego što je mislila. Nevoljno je napustila prodavnicu, kao da napušta zabavu na koju se sjatilo mnoštvo novih poznanika.

Nije bilo teško pronaći Rio Trovaso, koji je sledila do ukrštanja sa Rio Onjisanti. Skrenuvši iza ugla, izbila je na Squero, jedno od nekoliko preostalih brodogradilišta u kojima su se pravile i popravljale sveprisutne gradske gondole.

Bile su to tri drvene građevine, što je bilo čudno za Veneciju, sa molom ispred same prodavnice.

Odmah je ušla. Jedna od karakteristika Venecije sada joj je išla u prilog. Ponudila je pozamašnu svotu da bi pribavila radničko odelo. Majstor radionice koji je vodio posao u Squero nije postavio nijedno pitanje svi odgovori koje je tražio bili su sadržani u evrima koji su sada ležali u njegovoj ruci. Uz nov izgled išla je i kapa pod koju je skupila kosu. Natukla je štitnik na čelo, ali ne preterano, uzela parče ugljena iz radionice i nagaravila obraze, valjajući ga dlanovima kako bi i njih zacrnila.

Za nešto manju sumu, nagovorila je nastojnika da je kroz prostorije odvede u spojenu zgradu, u kojoj su radnici živeli. Sproveo ju je u prizemlje, sporednim izlazom, prošetao s njom kao da je jedan od radnika. Ušli su u kafe i on je tu ostavi.

U novom odelu izašla je iz kafea, i naizgled besciljno hodala neko vreme. Zapravo je proveravala da li ima pratnju, sporo i neumorno se vraćala, prolazila po dva, po tri puta, istim ulicama, koje su joj sada bile poznate kao da je u njima odrasla, sve dok nije bila sigurna da je čista.

Potom se vratila u četvrt gde se nalazila crkva Angelo Nicolo I Mendikoli. Zastala je na trenutak, proveravajući okruženje. Na ulicama je bilo najviše policajaca i tromih turista. To je ukazivalo da je telo oca Mosta pronađeno. .

Pitala se da li vitezovi ovo područje i dalje drže pod nadzorom. Umakla im je, to je bilo sigurno; da li su ostavili nekoga? Verovali su da sada, kada je ostala bez Brava, nije imala razloga da se vraća. Pomisli da će početi da pretražuju u krugu, da će vremenom proširiti radijus, i neće je naći. Oni će se tako, zapravo, sve više udaljavati od plena.

Krenula je, izbegavajući glavni ulaz crkve, koji je vrveo od policije i forenzičara. Zato skrenu za ugao i uđe u sledeću ulicu. Stala je pred ulazom u Santa Marina Maggiore, i pozvonila na metalno zvono koje je bilo postavljeno na neravan zid pored indigo plavih vrata.

Ako joj je prvi neposredni zadatak bio da se reši pratnje, drugi je bio da pronade utočište i pomoć. Nije mogla da zamisli bolje mesto od Santa Marina Maggiore. Vrata se gotovo odmah otvoriše i pred njom se pojavi bledo ovalno lice na kojem su se odražavali sumnja i strah.

„Šta je bilo, signoreV' Monahinja je bila mlada. Užasni doagađaj iz susedstva učinio je da njeno pitanje bude postavljeno ishitreno i grubo.

„Moram da vidim igumaniju", reče Dženi.

„Izvinjavam se, signore, ali to je danas nemoguće." Nije mogla a da ne baci pogled uz ulicu, prema začelju crkve. „Opatica je veoma zauzeta."

„Nećete valjda da na pragu odbijete nekoga ko moli za pomoć."

„Tako mi je naloženo", reče monahinja tvrdoglavo. „Opatica ne prima."

„Mene mora da primi."

„Mora li?"

Na taj dublji, mnogo stariji glas, mlada monahinja se trgnu i okrenu, videvši drugu monahinju kako stoji iza nje.

„To bi bilo sve, sestro Adrijana. Idi da neguješ biljke."

„U redu, majko." Sestra Adrijana klecnu u kolenu i prestravljenog pogleda brzo se udalji.

„Uđite, molim vas", reče starija monahinja. „Oprostite sestri Adrijani, mlada je i, kao što ste mogli da vidite, ona je converse." Imala je dubok glas, zaista, gotovo mušku nijansu. Bila je visoka i mršava, dečački uskih kukova, i činilo se da klizi kamenim pločnikom, kao da se kreće neobičnim šinama. „Ja sam sestra Mafija di Albori. Jedna sam od madri di consiglio, saveta koji upravlja Santa Marina Maggiore."

Čim je Dženi prešla prag, sestra Mafija di Albori zalupi vratima i namaknu ogroman starinski zasun. Bez reči, povelala je Dženi do kamene fontane, u koju je oticala hladna voda.

„Umijte se, molim vas", reče sestra Mafija di Albori.

Dženi se poslušno nagnu, skupljenim rukama zahvati vodu umivajući lice. Spirala je garež. Kada se okrenula, sestra Mafija di Albori joj dade komad nebojenog muslina kojim je obrisala lice.

„Skinite kapu, molim vas." Kad to Dženi učini, monahinja se nakašlja. „Sada možete da se predstavite."

„Zovem se Dženi Logan."

„A od koga ili od čega ti bežiš, Dženi Logan?" Sestra Mafija di Albori nije bila lepa žena. Njoj lepota nije bila potrebna, jer je imala veoma izražajno lice, sa rimskim nosom, isturenim jabučicama i bradom kao oštrica mača.

„Vitezovi svetog Klimenta", reče Dženi. „Dvojica ili više njih ubacili su se u crkvu i ubili oca Mosta."

„Je li tako?“ Sestra Mafija di Albori proučavala je Dženi duboko usađenim ispitivačkim očima intelektualca. „Da li biste rizikovali da nagađate na koji je način otac Mosto ubijen.“

„Nema potrebe da nagađam, videla sam ga“, reče Dženi. „Grlo mu je prerezano.“

„Oružje kojim je ubijen?“ sestra Mafija di Albori upita pomalo hladno.

„Nož, skakavac sa perlama, da budem preciznija.“

Sestra Mafija di Albori brzo i odlučno iskorači prema njoj.

„Nemoj da me lažeš devojko!“

„Znam zato što je to moj nož. Bio je ukraden.“ Ukratko ispriča šta joj se dogodilo.

Madre di consiglio slušala je njeno izlaganje, bez komentara ili izraza. Dženi je mogla isto tako da joj objašnjava kako je izgubila dva evra koje joj je sestra Mafija di Albori dala da kupi mleko.

„I ti si došla u Santa Marina Maggiore, Dženi Logan?“

„Potrebna mi je pomoć“, reče Dženi.

„Zašto misliš da ćeš je ovde pronaći?“

„Rečeno mi je da tražim Ankoritu.“

Mrtva tišina nadnese se nad njih.

„Ko ti je to rekao?“

„Limar.“

Lice sestre Mafije di Albori postalo je bledo kao kreč. Pribrala se posle izvesnog vremena. „Ti si ta Dženi.“

„Da.“

Sestra Mafija di Albori reče: „Sačekaj ovde. Nemoj nikuda da ideš i ne razgovaraj ni sa kim osim sa mnom, čak i ako ti se neko obrati, razumeš?“

„Da, majko“, reče Dženi blago poput sestre Andrijane.

„Nemoj ni sa kim da converse ni monache da coro. Ne moraš da mi se obraćaš sa majko.“

„Bez obzira, hoću tako, majko.“

Madre di consiglio klimnu. „Kako želiš.“ Ona se okrenu, ali pre toga Dženi je uspeła da vidi tračak zadovoljstva u njenom pogledu.

Dženi je ostala sama u mračnom, ustajalom pretsoblju, stajala je sasvim mirno, kao što joj je i bilo rečeno. Nije bilo prozora, a ono malo nameštaja dve stolice i klupa delovalo je odbojno i neudobno kao da je bilo napravljeno za sobu za posete u zatvorima. Pod je pokrivač od raspeća, potamneo od starosti i verovatno od vode. Ali moglo je da se razazna da su korišćene najtamnije boje, jer su u

manastiru svetle nijanse smatrali neprikladnim i samim tim trebalo ih je izbegavati. Sa tri strane lučni hodnik vodio je u još mračniju unutrašnjost.

Začulo se tiho pojanje, pošto je Seksta, odnosno podnevna molitva, zavladala manastirom. Misli su joj, kao i uvek, bile okrenute Deksu. Upravo joj je on rekao da se skloni u Santa Marina Maggiore i da traži Ankoritu. Deksa je bio Limar jer tako su ga, kako joj je ispričao, zvale kaluđerice Santa Marina Maggiore. Kad ga je upitala za razlog, nasmejao se jednom stranom lica, kreveljeći se, što je kod njega posebno volela.

„Kao i sve drugo što je pozajmljeno, i to nas vraća na latinski, plumb je bio tatinski izrazza olovo“, rekao je on. „II srednjevekovno doba, krovovi su bili od olova, pa su limari bili oni koji su izradivali krovove. Kaluđerice u Santa Marina Maggiore zovu me tako jer misle da održavam krov nad njihovim glavama.“

„Pa održavaš

Opet se isti iskrivljeni osmeh pojavio na njegovom licu. „Na neki način, valjda, novcem... i mojom verom u njih.“ Svakako je htela da zna više, ali ga nije pitala, a on se dalje nije izjašnjavao. Mimo svih očekivanja, sada je ona bila u Santa Marina Maggiore, pitajući za Ankoritu, a da nije znala ko je ili šta je to. Ali, tako je, mislila je ona, uvek bilo između nje i Deksa on je govorio, a ona je verovala. Zapravo je verovala u njega, otkada... Nije međutim sada htela da o tome razmišlja, tako da je nasilnim mentalnim manevrom skrenula tok misli na drugu stranu.

Otvorila je oči. Odozdo su je, sa tužnim izrazom, gledale molećive Isusove oči. Na šta On poziva? Na veru, naravno. Za katoličkog vernika život je bio jednostavan. Izreka „veruj, to je volja Božja“ važila je u svakoj situaciji, ma kako užasna bila. Život, međutim, nikako nije bio jednostavan, i činilo joj se da su sve te propovedi koje izgovaraju sveštenici nalik mehurima od sapunice, nesposobne da se održe, prskaju čim se izgovore.

Seksta je bila skoro završena kad se sestra Mafija di Albori vratila. Obrazi su joj bili rumeni, kao da je žurila da se vrati.

„Pođi za mnom, Dženi“, reče ona.

Dženi poslušno krenu iza madre di consoglio. Kad su prošle glavni luk i vrata, izašle su na kameni portik koji su držali graciozni stubovi od belog krečnjaka, sa trolisnim kapitelom. Portik je vodio u pravougaono dvorište, podeljeno na četiri jednaka dela; u svakom od njih uzgajala se druga biljka. U jednoj je rastao zeleniš, u drugoj niske smokve i kruške. U sledećoj je videla vrhove šargarepe i blitve,

zajedno sa zelenim i sjajnim mladicama i sitno naboranim izdancima cigorije, dok je u četvrtoj bilo posađeno zeljasto povrće za koje nije znala.

Tu je sestra Andrijana radila na kolenima, prevrćući zemlju ašovom, čupajući korenje, brižljivo obrezujući biljke. Nije pogledala kad su prolazili, ali Dženi je videla kako su joj napeta leđa. Iznenada oseti sažaljenje prema devojci.

Prolazi imeđu odeljaka činili su krst, kroz čiji centar su prošli na putu za privatne odaje Santa Marina Maggiore. Dženi je toliko poznavala raspored u manastirima da je znala kako joj je ukazana posebna čast obično se pridošlicama nije dozvoljavalo da uđu u ćelije.

„Najbolje je da te priprelim za razgovor“, reče sestra Mafija di Albori, trezvenim, muškobanjastim glasom. „Možda ti je poznato da većina kaluđerica u Veneciji dolazi iz gornjih slojeva društva. Unutrašnji kružok, naš kružok, obrazovan je striktno hijerarhijski. Tu su monache da coro, horske sveštenice, plemenitog porekla, a onda i converse, koje su niže na društvenoj lestvici. Tako je bilo u šesnaestom veku, tako je i danas“.

Sada su već bile prošle baštu i ušle u drugi deo, kroz veći lučni prolaz, u drugo dvorište u vlasništvu manastira. Ovaj deo građevine bio je odmaknut od ulice, bliže crkvi nego što je Dženi zamišljala. Venecijanska arhitektura je poznata po sposobnosti da navede posmatrača na pomisao kako se negde nalazi ulica, koja se obično savija ili kruži. U Veneciji bi čovek neizbežno morao da se izgubi, to je jedno od gradskih obeležja.

Seksta je završila i u zgradi je bilo tiho, tako da je tek poneki zvuk dopirao do njih, kao nežno udaranje talasa o drevne stubove.

Iz omanjeg, ovalnog pretsoblja ušli su u dug, uzak hodnik, bez ikakvih ukrasa i boje. Iznad je bio lučni svod, a u nišama električna rasveta, tamo gde mora da su nekad gorele baklje.

U jednom trenutku prošli su pored nečeg što je ličilo na vešalicu dugačka drvena motke u koju je bilo ušrafljeno više kuka od kovanog gvožđa. Sa svake kuke visio je poduži kožni kaiš, sa jedne strane je bila grubo upletena griva.

Ne mogavši da potisne radoznalost, Dženi htjede jednu da dodirne, ali joj sestra Mafija di Albori skloni ruku.

„One pripadaju kaluđericama, one su lične.“ Njene tamne oči počivale su na Dženi neko vreme. „Ne znaš, zar ne?“ Uze jednu od traka, držeći je za jedan kraj. „Ovo mi zapravo zovemo disciplina. To je, zapravo, mlatilo. Disciplina se koristi periodično. Svake noći za vreme velikog posta, triput nedeljno za božićni post. U

ostalo doba godine dvaput mesečno." Spretnim pokretom zgloba prebaci mlat preko glave i on oštro odzvoni na leđima. „Izgledaš užasnuto, ali postupak je od presudnog značaja da se umiri unutrašnja napetost tela. Kao i post, bolje priprema duh za posvećenost.

Pre nego što nastavimo, važno je da nešto shvatiš. Venecija je po mnogim odlikama i dalje srednjevekovni grad. Ne interesuje ga naročito moderni svet. Vreme je ovde stalo, i mi smo zahvalni na tom daru. Ako to ne razumeš, Venecija će te sigurno poraziti."

Kada je to izgovorila, okrenu se i oni nastaviše niz hodnik.

Dženi poslednji put pogleda disciplinu kako se zlosutno njiše na zakačaljki, pre nego što doprati madre di consiglio do kraja hodnika, odakle se okomito pružao drugi hodnik, kao gornja crta na slovu T.

Kad su skrenuli levo, sestra Mafija di Albori reče: „Ja sam iz plemenitaške kuće La Verdini. Sledila sam primer dve tetke i tri sestre koje su ovde, i zakaluđerila sam se pred njima.“ Ona se okrenu. „Kad sam se rodila, moji roditelji postavili su sebi isto pitanje koje postave svi roditelji devojčica maritar d monacar. Hoću li se venčati ili postati kaluđerica?" Njen ton je bio bezosećajan, činjeničan. „Nisam bila krivo nasadena, niti sam imala deformitet, urođen, zbog bolesti ili nezgode. Ali pogledaj moje lice, koji bi me muškarac hteo? Pored svega, nisam se nešto posebno ni interesovala za muškarce. Nisam imala drugog izbora do da se zamonašim. Sa skromnim mirazom, venčala sam se za Isusa Hrista. Ne smeta mi, a nije ni neuobičajeno da porodice koje imaju više kćerki prisile neke da odu u samostan, da bi ih na taj način sačuvali od plaćanja mnogo većeg miraza eventualnim supruzima."

Trzaj nalik osmehu pređe preko lica sestre Mafije di Albori. „Izgleda da mi je prešlo u naviku da te šokiram."

„Ne radi se o tome, ali moram da kažem da osećam izvesnu srodnost."

„Sa kaluđericom? Ali ti si čuvar."

„Živim u Voire Dei pretpostavljam da vam je Limar rekao za “

„0, jeste." Ona skupi usne, gotovo sva krv se povuče, tako da su sada bile sasvim bele.

„Spoljašnji svet mi je stran, kao što je vama i ostalim kaluđericama.“

„Ti tako misliš, Dženi?", Madre di consiglio napravi čudan gest koji je mogao da znači sve i ništa. „Eto onda, ispada kao da si došla da nas posetiš. Zbog toga te i vodim do Ankorite."

„Ko je Ankorita?" upita Dženi.

Sestra Mafija di Albori stavi opominjući kažiprst preko tankih, bledih usana. „Nije na meni da te prosvetlim." Okrenu se i nastavi niz hodnik. „Uskoro ćeš sama da vidiš."

Dženi je ovo izgledalo kao nepotrebno melodramatsko najavljivanje. Bravovo osudstvo sada je osećala izraženije, on je sigurno znao ko je Ankorita. Kako su napredovali niz hodnik, postala je svesna tame koja se otvara sunčeva svetlost nikad nije bila zašla tako daleko u samostan. Nije imala problema sa klaustrofobijom, ali imala je nejasan utisak da su zidovi ovde deblji i, što je više odmicala, da se približavaju kao da žele da taj deo zauvek zatvore. Vladala je neprirodna tišina; čak je i zvuk njihovih koraka bio prigušen, kao da je pritajena sila nastojala sve da zavije u tišinu.

Naposletku stigoše do mesta koje je izgledalo kao najudeljeniji deo hodnika, ćorsokak; kao da su graditelji tu, pošto su se zamorili jer su dotle stigli, konačno odustali. Što je bilo još čudnije, nije bilo vrata, samo tri prozora sa rešetkama jedan na levom zidu, na desnom, i centralni.

Bilo je mračno, pa sestra Mafija di Albori uze baklju iz niše i upali je. Svetlost koju je bacao drhtav plamen otkrila je hodnik napravljen od cigli, a ne od kamenih blokova kao što je bio slučaj svuda unaokolo.

Sestra Mafija di Albori podignu baklju dok su prilazili gvozdenoj rešetki na prozoru ispred njih. „Pođimo, Dženi", progovori ona, „moraš da priđeš bliže. Još bliže. Sada se predstavi Ankoriti."

Dženi učini kao što joj je rečeno i priđe dok nosom gotovo nije dodirnula gvozdenu šipku rešetke. Neobično svojstvo plamena omogućilo joj je da vidi drugu stranu ćelije: raspeće na zidu. Unutra se nalazi viseća postelja i starinski umivaonik, ništa više.

Osim senki.

Sasvim iznenada jedna senka se pomeri i Dženi se trgnu. Ali na leđima oseti iznenađujuće snažnu ruku sestre Mafije di Albori, koja je gurnu napred. I tada se pokretna senka pojavi na svetlosti plamena, a Dženi nesvesno uzdahnu od iznenađenja.

Mogu samo da zamislim pod kakvim ste pritiskom", reče Žordan Milman dok je sa kardinalom Feliksom Kanezijem stajao ispred posebno opremljenog bolničkog apartmana, u privatnom, čuvanom krilu u Vatikanu. „Starati se za pontifove

potrebe, držati novinsku silu u mraku, zataškavati raspirujuće glasine da je njegova svetost na samrti, održavati novinske konferencije, pisati 'nove' govore spajajući odlomke pontifovih neobjavljenih stavova, ali i umirivati naše prijatelje u unutrašnjem krugu."

Kardinal Kanezi se osmehnu. „Sve ide glatko, i nastaviće da teče glatko, daće Bog, ako uradite vaš deo."

„Kako i ne bi?" reče Žordan, smeškajući se. „Poseban odnos Svete stolice i moje organizacije postoji već vekovima."

„Jeste. Upravo je Vatikan osnovao Vitezove svetog Klimenta, Vatikan je odredio vaša pravila. Vi služite našim potrebama." U tonu kardinala Kanezija nije bilo pretećeg tona, nije ga ni moralo biti. Teret istorije i svete tradicije držao je na dlanu. Želeo je da bude siguran da Žordan zna koja ga ruka hrani.

„Kako je sveti otac?“ upita Žordan.

„Pontif je na kiseoniku. Srce mu se umara, pluća mu se lagano pune telesnim tečnostima. Mogu da osetim kako mu se približava smrt, Žordane. Podilaze mi žmarci kada prolazi kroz moje telo, na putu ka njegovom."

Žordanove oči se zasjaše. „Smrt ga neće odneti, u to mogu da vam se zakunem, vaša eminencijo! Napredujemo, Kvinetesencija će za koji dan biti u našim rukama."

„Zadovoljan sam vašom verom i nepokolebivom privrženošću, Žordane. Nisam mogao poželeti boljeg saveznika." Kardinal Kanezi bio je prostodušan čovek. Krivih nogu, povelike glave, smeštene na širokim ramenima. Ali, činilo se da između nije bilo vrata. „Zaista lepo od vas što ste našli vremena da dođete, da lično iskažete poštovanje. Vaše prisustvo značajno je popravilo ovdašnje raspoloženje." „Zbog njega bih dvaput proputovao oko sveta", reče Žordan uz naklon, od čega mu se zapravo povraćalo.

„Pre nego što uđete, morate da obučete mantil i pokrijete glavu i ruke." Kanezi ga povede, kroz hodnik, u garderobu. Malu prostoriju bez prozora. Na vešalici se video niz mantila bledozelene boje. Kardinal skide dva, i dajući Žordanu jedan, sam navuče drugi.

Kroz mali prozor videla se ogromna masa vernika koji su išli velikim mermernim prostranstvom, držali su glupave natpise visoko iznad glava, za televizijske kamere, podizali su poglede dok su im se usne pomerale u molitvi. Ovo je snaga vere, mislio je Žordan, manifestacija Kanezijeve moći. Bila je to moć iz nekog drugog, antičkog doba. Sada je bila načeta, istrošena, ispražnjena. Ništa nije ostalo

osim fasade. Obogaljena devojka koju je pratila majka, ispijeni čovek u invalidskim kolicima koje gura njegov sin, zajedno su dolazili da bi bili izlečeni, da bi bili spaseni, ali Žordan je znao istinu: nije im bilo spasa, kao ni Kaneziju. Odvojio je oči od prozora i pogled sa te odaje užasa, srca hladnog poput kamena. Imao je svoje probleme, koji nisu imali veze sa Gospodom, ni sa verom.

Kanezi reče tiho, drhtavim glasom. „Koliko ima mrtvih?" A onda, gotovo odmah. „Ne, nemoj, za ljubav Božju, nemoj da mi kažeš, ne želim da znam."

Žordan je osećao provalu prezira, i najednom vide kardinala onakvog kakav jeste: starac, koji se uhvatio u koštac sa gadnim problemom kako da očuva moć u njegovom svetu koji se menja.

„Neka onda bude dovoljno samo da se kaže kako je Haute Cour gotovo u celosti sređen", reče on.

„Gotovo!" uzviknu kardinal Kanezi.

„Napredujemo potrebnim tempom", Žordan otkri donji red zuba, da bi bili nazočni kod takve hipokrizije. „Shvatate, naravno, da postoji i ta slagalica koju je napravio Dekster Šo."

„O, sada dolazimo do suštine problema!"

Žordan je shvatao koliko duboko prezire ovog čoveka. Predstavljao je Rim grad koji je bio haotičan, prenaseljen, previše prljav za Žordanov istančani ukus, a najviše od svega je prezirao tu duhovnu atmosferu Vatikana. Celokupna moć Katoličke crkve bila je skoncentrisana ovde, kao pod lupom, ali to je bila i njegova osnovna slabost. Grad-država, sam za sebe, svojom voljom držao se dalje od ostatka sveta. Zbog toga je postojao u sopstvenom svetu, lišen dodira sa udaljenom pastvom, žalosno spor da reaguje na bilo kakvu promenu.

„Dekster Šo nam je godinama pravio probleme", reče kardinal Kanezi. „Kada je učvrstio svoju poziciju unutar Reda, pridobivši moć za sebe, počeo je sve više i više da nam pravi probleme."

„Kao i nama, hteo je da bude Magister Regens", reče Žordan. „To je i jedan od razloga zašto smo ga uklonili."

„Neću da slušam takve stvari!" Kardinal Kanezi prebledi. „Zar nisam bio dovoljno jasan?"

„Jeste, vaša visosti, ali kao što obojica znamo, ovo su smutna vremena. Tako da se nadam da ćete mi oprostiti manja prekoračenja."

Kanezi napravi pokret kao da razrešava Žordana tereta tih malih prekoračenja, ali je Žoradno oštro oko videlo kako ga telo izdaje. Kardinal se pomeri od nelagode, kao ptica koja nakostreši perje kad nailazi opasnost.

„Jasno vam je koliko se oslanjam na vas, Žordane.“

„Naravno, vaša ekselencijo. A vi znate kako se oslanjam na vaše kontakte u ova vremena najveće krize. Nećete se povući, zar ne?“

„Naravno da neću!“ reče kardinal Kanezi žustro. „Papi su preostala tri dana, možda četiri, lekari su mi rekli. Naporno rade da stabilizuju njegovo stanje, ali sve i da uspeju, neće se oporaviti bez Kvintesencije.“

Kada je Feliks Kanezi u pitanju, Žordan nije imao iluzija. Ako iz nekog razloga stvari ne budu krenule onako kako je želeo, Kaneziju će biti potrebno žrtveno jagnje, i Žordan je bio svestan ko bi to mogao biti.

Bilo mu je i previše razgovora sa Kensijem, vrati se u hodnik i uđe u papin apartman. Kao i u svim bolničkim sobama, osećao se onaj slatkasto-kiseli miris i zadah sredstva za dezinfekciju. Ostao je unutra desetak minuta, toliko je pontif imao snage. Lice Svetog oca bilo je sivo i izmučeno, ali bilo je još mnogo života u tim plavim očima. Ustoličio se na prestolu Rimokatoličke crkve pre više od dvadeset godina, i bilo je jasno da još uvek nije spreman da preda svoju moć.

„| a sam Arkandela, opatica Santa Marina Maggiore.“

Ankorita je zurila u Dženi prodornim očima, pomalo uvučenim u duplje. „Znači, ti si Limareva žena. Naočita si, ali tako tužna!“ Oči su joj bile usađene, kao kod sove, tako da je bila prinuđena da okreće glavu da bi pogledala tamo ili ovamo. Bila je stara i mršava, koža joj se providela ko flis papir, plavičaste žilice na slepoočnicama i rukama bile su zapanjujuće vidljive. Lice joj je bilo oblika suze, široko čelo i krvgav nos. Jedna strana lica bila joj je neprirodno opuštена i Dženi se pitala da li je imala lakši moždani udar dok se Arkandela nije pokrenula napred, šepajući na jednu nogu.

„Stara povreda“, reče Arkangela. „Bila mi je deveta kad me je dočekala Acqua alta. Okliznula sam se i pala, udarila u prostor između dasaka i trupa broda.“

Roditelji su mi rekli da nisam bila pažljiva i, što je još gore, glupa, što sam stajala na ivici fundamenta za vreme nadolaska vode, ali ja sam volela da gledam kako se voda penje jer je tada popimala boju vina... ili krvi.“

Imala je široka usta i izražene usne koje su se pomerale same od sebe. „Tražila si da me vidiš?“

„Jesam“, reče Dženi. „Mogu li da uđem tako da mogu da govorim sa vama u četiri oka.“

„Ne možeš“, reče Arkandela, „pre svega zato što ne postoji ulaz ili izlaz iz moje ćelije.“

„Šta“, Dženi ustuknu od iznenađenja. „Sigurno niste isposnica, kao isposnica u srednjevekovna vremena?“

Opatica se nasmeja, lagano, ovlaš, tako lepo da je pomalo ublažila Dženinu nelagodu. „Tako je. Zazidana sam po sopstvenoj volji jer me je, kao i sve isposnice, dubina vere u Isusa Hrista nagnala da odbacim spoljašnji svet i živim u izolaciji. Što se sveta izvan ovog manastira tiče, ja sam već mrtva. Otac Mosto dao mi je poslednje pomazanje pre nego što sam zazidana. To je bilo pre trideset godina.“ Ona se okrenu i pokaza. „Pogledaj, ona dva prozora u mojoj ćeliji. Onaj tamo, levo, gleda na oltar crkve Angelo Nicolo, a na ovaj desni donose mi hranu i ja ostavljam noćni sud kad se napuni.“

Dženi je bila užasnuta tim opisom. „Hoćete da kažete da niste videli nebo trideset godina.“

„Zašto sam to uradila, pitaš se. To zvuči jezivo, tako ti se čini.“ Arkandeline svetle oči gorele su nekim unutrašnjim plamenom. „Je li tako.“

„Jeste“. Dženi se jedva uzdržavala da ne zaplače, uspevala je samo da izusti po koju reč.

„Eto, to nije samo vera, moram da ti kažem“, reče Ankorita. „Takva vera ne može se razdvojiti od ludila.“

Ona priđe, Dženi je sada mogla da je omiriše oštar, kiseo, životinjski zadah. Tako su, mislila je Dženi, morali da mirišu ljudi u vreme Kazanove.

„Ne bežiš od mene pa, i to je nešto“, reče Arkandela. „Ovde sam, izdržavam ovde pokoru već trideset godina, da se iskupim za grehe koje moje štice nice počine svakog dana.“

„Ali vaše štice nice su kaluđerice.“, reče Dženi. „Kakve bi grehe one mogle počiniti?“

Pokazujući na Dženi, Arkandela se obrati sestri. „Pogledaj je, sestro Mafija di Albori. Obučena kao naša Santa Marina!“

Dženi zatrepće. „Ništa ne razumem.“

Arkandela savi kvrgavi kažiprst. „Santa Marina, osmi vek, iz provincije Bitija u Maloj Aziji.“ Ona klimnu. „Kao i ti, i ona se oblačila kao muško, u njenom slučaju bila je to sveštenička odeća i živela je među muškarcima ceo svoj život. Preneli

smo njene relikvije 1230. kada smo osnovali ovaj manastir, njoj u slavu, da bismo mogle da budemo među muškarcima, razgovaramo sa njima, i tako je napredovalo delovanje našeg Reda."

„Reda?"

Obrve opatice se podigoše kao oslobođene nekom energijom ili kao da joj je došla neka misao. „O, sestro Mafija di Albori, sada je počela da povezuje, da slaže delove slagalice sačinjene od tragova kojima smo je strpljivo hranili."

Dženi čvrsto obuhvati šipke Ankoritine ćelije. „Vi ste članica gnostika observatine?"

„Kao što si i ti", reče sada sestra Mafija di Albori.

„Ali rečeno mi je “

„Da Red nije primao žene“, dovrši Arkandela umesto nje. „Sada znaš istinu. Počev od dana kada je Santa Marina Maggiore osnovan, naše redovnice su se oblačile u odeću kaluđera, izlazeći iz ovog utočišta u spoljni svet. Na taj način, sklapali smo dogovore sa plemićima, cenkali se sa trgovcima, prikupljali podatke za dužda i za nas. Mi smo bile te koje smo otisnule Veneciju u svet, preko naših kontakata na Levantu Mletačka republika postala je bogata i moćna."

„I vi sa njom", reče Dženi.

Preko Arkandelinog lica pređe senka. „A da, sada već govoriš kao tvoji muški saredovnici."

„Ali ne, samo se sećam kako je Bravo rekao da je manastir obezbedio sredstva za obnovu crkve u četrnaestom veku."

„I kako je zgodno naša velikodušnost vekovima bila zanemarivana zbog zavisti pojedinih članova Haute Cour, među kojima i pokojnog oca Mosta, koji su želeli da nas ukinu, da oslabe naš uticaj. I to samo zato što sam se usudila da zatražim predstavnika u unutrašnjem krugu."

„Ali vi treba da budete deo Haute Cour", reče Dženi.

„Ti misliš tako tako je mislio i Limar. Upravo nas je on podržao. On je, kada su ga učutkali, došao da nam pomogne a da niko drugi nije znao."

To je baš ličilo na Deksa, mislila je Dženi, dok su joj se oči punile suzama.

„Mi nemamo ništa svoje, zašto bi nam inače bila potrebna Limareva pomoć?"

Arkandela reče. „Mi se nikad nismo pokolebale oko zaveta siromaštva svetog Franje. Dobra su nam, naravno, dolazila u nekim prigodama, u različitim oblicima. Ali to je uvek služilo da bi se pomoglo drugima, za unapređivanje pozicija Reda. Naša lojalnost se nikada nije dovodila u pitanje."

Kažiprst se ponovo podiže. „A rad za koji smo se opredelile veoma je opasan. Kada je, 1301. godine, prva naša štíćenica ubijena u Trapezuntu, u misiji od velike važnosti, Santa Marina Maggiore prešla je more. Onog dana kada je naša sestra u Isusu Hristu vraćena iz Trapezunta, tadašnja opatica, sestra Paula Grimani, zaklela se na isposništvo u pokori. Nakon tri dana, biskup Torčela je stigao da bi dao poslednje pomazanje i prva naša opatica je zazidana. Pokora je postala nasledna." Dženi odmahnu glavom. „Ali osudili ste se na pakleni život."

„Ti ne razumeš razlog primanja pokore?" upita Ankorita. „Možda bi trebalo da prestanem da pušim ili da prestanem da jedem suvo grožđe? Misliš li da je takvo ustezanje ravno odustajanju od života?"

„Naravno da ne, ali mogli ste to da zaustavite. Da naložite štíćenicama da se vrate i više nikad da ne odlaze."

„Jesam, mogla sam to da učinim", rekla je Arkandela, „ali tada ne bih bila dostojna da budem opatica. Tako bi nam tajne koje smo pronašli bile oduzete još odavno, i to bi za Red bio kraj."

„To znači da ste vi odradili veći deo posla, a kaluđeri su preuzeli zasluge."

„Nije baš tako jednostavno, kaluđeri su oduvek bili aktivni. Ali oni ne razmišljaju kao mi, zar ne?" Arkandela reče. „I nemaju pristupa našim sredstvima. Vidiš, vekovima su venecijanske prostitutke dolazile ovamo da se pomole, da se pokaju i da od Device Marije zatraže da ih razreši greha." Ona klimnu glavom. „Znaš, mnoge su bile bliže Bogu nago takozvani ugledni stanovnici grada."

Arkandela izade malo više na svetlo, što je samo istaklo brazde na njenom licu.

„Shvataš li, upravo su kurve imale pristup svakom, počev od dužda pa naniže, a mi smo imale pristup kurvama. Noću bi ležale pored političara, trgovaca, čak i svetih otaca, a njihove ispovedi izgovorene šapatom dolazile su potom pravo do nas. Radi se o maskama, razumeš? Bilo je lako u gradu maski, u kojem su identiteti sakriveni, za svakoga, za venčanog ili svešteno lice, čak i za dužda, da neprimećeno prođe Venecijom, da poseti koga god želi, bez straha da će biti primećen. Zato se često kaže da ono što venecijanske kurve ne znaju nije ni važno znati."

„Kaluđeri su vas verovatno mrzeli što ste imali mogućnosti koje su njima bile uskraćene."

„Svakako da jesu, i često su nam zagorčavali život zbog toga. Znali su za prirodu našeg prekoračenja. Znali su da ne možemo da se žalimo ili da ih zaobilazimo nismo na sebe mogli da skrećemo pažnju na taj način. Žene smo, na kraju krajeva,

ne možemo da obavljamo ispoved, pričešće ili službu. Seti se da je biskup od Torčela trebalo da bude pozvan da bi mi dao poslednje pomazanje, tako da smo čak i mi. koje se odvažimo izvan manastirskih zidina da bi služile Redu, na neki način zatvorenice."

„Ništa se nije promenilo", reče sestra Mafija di Albori. „Upravo kako sam ti rekla."

„Sećam se", reče Dženi. „Neću da me porazi Venecija."

„Dobro, dobro", Arkandela se pomerala dok njene ruke poput kandži ne dodirnuše Dženine. Koža joj je bila glatka kao svila. „Sada ću odgovoriti na tvoje pitanje" Dženi se namršti. „Ali ja ga još nisam ni postavila."

„Nema ni potrebe", reče opatica. „Izaslanik čoveka koga si želela da vidiš upravo je stigao. Sestra Mafija di Albori odvešće te njemu."

„Čovek? Koji -"

„Šta koji, Zorzi, podrazumeva se. Paolo Zorzi", reče Arkandela odsečno. „Idi sada." Usporeno je mahala rukom. „Nisam navikla na ovoliku govoranciju, glava me boli."

Zordan je iz Vatikana stupio u Rimu svojstven metež i buku.

Dobro je bilo što je iznajmio automobil sa klima uređajem, u Rimu je bilo sparno. Skrenuo je na Pjaci Venecija, taman pored Foruma koji je bio tako pun turista da je bilo nemoguće doći do nižih delova. Krenuo je uzbrdo, prema Kampidolju, prošao ga i izašao na centro storico srce Rima sve do Bocca dela Verita, a potom i na Aventin, mirnu, ozelenelu četvrt sa velikim starim vilama, po kojoj su bile raštrkane ambasade i bolje stambene zgrade.

Žordan je sve to posmatrao kroz zatamnjene prozore, na odstojanju od uzavrelog haosa rimskog popodneva.

Izvadio je mobilni telefon i pozvao Kamij. Kada se javila, rekao joj je da ga obavesti o poslednjim dešavanjima u Veneciji.

„Ne brini. Sve ide kao podmazano, dragi moj", reče ona.

„Dobro, jer je Kanezi ponovo počeo da trenira mišiće." On se groktavo nasmeja.

„Na njegovu žalost, mišići su počeli opasno da mu labave."

„Kakva šteta."

„Da li se sinjor Kornadoro lepo ponaša?"

„Savršeno, dragi. A sada moram da pitam isto za senjor Spanju."

„Osman nije naša briga, majko. Ti treba da se pozabaviš Bravom."

„Da li sam ti nekada dala povoda da dovedeš u pitanje moj rad?"

Žordan oseti neprijatno ubrzavanje srca, kao posledicu provale majčinog nezadovoljstva. Sada je bio još besniji na samog sebe. „Rezultati, Kamij, jesu ono što nam sada treba. Rezultati. Sve drugo nas ne zanima. Tvoj svet zove se Bravo, i samo Bravo. Sada je sve na tebi.“

Završi razgovor s pomešanim osećanjem strepnje i nadmenosti, pre nego što je mogla da mu uzvрати. Parkirao je ispred prostrane zgrade ambasade, kraj drvoreda čempresa i buganvilija, i isključio mobilni telefon. Pri izlasku iz automobila, zapljusnu ga talas vrućine od kojeg se gotovo zaljulja. Kad se popeo, stepeništem od istarskog kamena, ulazna vrata otvori mu Osman Spanja, uz diskretni naklon, i uvede ga u neprivlačnu, rashlađenu unutrašnjost.

"Lepo je videti vas, Veliki Majstore."

Žordan klimnu, prateći Spanju pored kancelarija ambasade Kipra. Kiparska ambasada zapravo nije postojala u Rimu. Diplomatske poslove za Kipar ovde je obavljala ambasada Novog Zelanda. U toj zgradi bilo je sedište Vitezova svetog Klimenta od Svete krvi.

Spanja posebnim ključem otključa vrata, koja se otvoriše iza drvenih ploča i, malo kasnije, njih dvojica nađoše se za stolom od severnoameričkog drveta, u prostoriji sa visokim plafonom, sa dvostrukim vratima na jednom kraju, i prozorima koji su gledali na uređen travnjak i potkresano drveće. Taj prelepi pogled sada se nije mogao videti, jer su celom dužinom prozora bile navučene zavese. Na zidovima nije bilo nikakvih ukrasa, ništa u sobi nije ukazivalo da se koristi.

"Dokumenta su gotova, Veliki Majstore", reče Spanja, gurnuvši prema njemu fasciklu da pogleda. "Onako kako ste naznačili."

Žordan pohlepno pogleda ugovor o prodaji zgrade u kojoj su bili, u koju su vitezovi bili smešteni decenijama. "Niko ne zna za to, siguran si?"

"Sasvim siguran", reče Spanja. Bio je to nizak, zdepast čovek, tamne kože i lisičjih lukavih očiju. Sa proračunatim, matematičkim umom, bio je prirodni Žordanov saradnik, inženjer za izgradnju carstva. "Kao što možete da vidite na strani pet, paragraf sedam, napisano je sasvim jasno. Kupac ne sme da obelodani transakciju tri meseca nakon što preuzme posed. Pošto će tu da stanuje, to mu neće predstavljati problem."

Žordan uzdahnu dok je podizao pogled. "Najzad odlazimo odavde, konačno ćemo se osloboditi Rima, Vatikana, kardinala Kanezija."

Spanja klimnu. "To je zaista poslednji korak ka slobodi", reče. "Nas dvojica smo poslednju deceniju proveli koristeći sredstva i kontakte 'Lizinjoa' kako bismo tajno

premestili ovlašćenja i kapital koja nam je dao kardinal i njegovo tajno udruženje unutar Vatikana."

Zbog toga je Žordan doputovao u Rim, ne radi poklonjenja kardinalu ili da oda poštu papi, već da postavi poslednju kockicu u svom planu. "Učinjeno je moj san se ostvario. Od sada na ubuduće, Vitezovi više nisu vezani za Kanezija i papine jasle. Slobodni smo da sami određujemo sopstvenu sudbinu."

On ustade, i Spanja za njim. Zajedno su otvorili dvostruka vrata koja vode u prostranu konferencijsku salu. Kad su prešli prag, njih trideset i pet privrednika, političara, ekonomista, finansijskih menadžera, trgovaca i investitora iz dvadesetak zemalja, ustadoše kao jedan iz stolica postavljenih oko stola od ružinog drveta, ispod velikog panoa na kojem je bio naslikan sedmokraki Ijubičasti krst, simbol Vitezova svetog Klimenta.

"Gospodo", počeo je Žordan, "dolazim sa odličnom veću koju smo svi čekali." Kružio je oko njih dok nije došao tačno pod zastor. U trenu, on ga uhvati za ugao. Zastor pade, nabirajući se kod njegovih nogu. Iza je stajao pano, na kojem je bio prikazan "Gironi" štit; linije su kretale iz središta, deleći prostor na šest trougaonih polja. U centru se nalazio Grilus zaštitnik, mitska zver, monstruozi skakavac sa glavom iskeženog lava. To je bio amblem Milmanovih.

Žordan se, lica koje je blistalo u zadovoljstvu pobede, okrenu prema skupu.

"Vitezovi svetog Klimenta, onakvi kakve smo ih poznavali, mrtvi su", reče. "Neka žive vitezovi koje ćemo mi stvoriti."

Takva slavna budućnost, pomislio je uz sve glasniji žamor, postala je moguća smrću Dekstera Šoa i laganim uklanjanjem Brejvermana Šoa. Jer, kada Bravo konačno pronađe zavetnu kutiju gnostika observatina, Žordan će ih sve pribaviti za sebe, uključujući i Zavet Isusa Hrista i Kvintesenciju, koje nije ni nameravao da preda Kaneziju. Ne, biće njegovi, da radi sa njima šta bude želeo. čak ni Kamij nije znala da nemarava da se natopi Kvinetesencijom i tako postane skoro besmrtna, kao sam Metuzalem.

Nije sada razmišljao o božanskoj suštini to je bila budućnost. Zadržao se na tome da zamisli kraj igre, kada Bravo bude na kolenima, kada mu bude saopštavao istinu. Želeo je da vidi izraz potresenosti i izneverenosti na Bravovom licu, dok mu bude oduzimao život.

Bravo je bio u parku Vašington Skver u Grinič Vilidžu. Sedeo je preko puta oca. Između njih se nalazio kvadratni kameni sto i na njemu šahovska tabla. Izabrao je odbranu sa dva konja na otvaranju jer je tako imao dve opcije umesto jedne. Nakon šestog poteza video je da stvari ipak ne stoje dobro polako ali sigurno, kao što se uvek dešavalo, otac je sticao bolju poziciju.

Tačkasta svetlost prolazila je kroz golo drveće. Čuli su se povici dece koja su vozila skejt ili se dobacivala frizbijima koji su leljali poput balona na prolećnom vazduhu. Golubovi ti pacovi Njujorka gegali su osmougaonim pločnicima, pohlepno traueći poslednje mrvice.

Bravo je na trenutak razmišljao o tome. Znao je da je konj na c3 taktička greška otac mu je na to već ukazao u svom maniru. Kada je ispratio ceo potez uvideo je grešku, a onda se okrenuo alternativama, najzad pomerivši lovca na d2.

Dekster ustuknu, zadovoljno. Bila je to standardna metodologija podučavanja. Nikada nije Bravu govorio šta da radi, ali bi ga podsticao da promisli svoju strategiju, da sam uvidi grešku i da onda, naoruuan tim saznanjem, izađe sa boljim rešenjem.

Kada su završili partiju pakovali su figure, prema ustanovljenom običaju prvo su slagali kralja i kraljicu, pešake poslednje. Dekster reče: „Sećaš se tvoje trke sa kutijom za sapun u fontani?”

„To je bio trkač kojeg si ti od mene napravio, tata. Trkač koji može svakog da pobedi.”

„To si bio ti, Bravo. Rođen si sa željom da pobediš.“

„Mada sam tada izgubio.”

Dekster klimnu. „Od Donovana Betimena, dobro se toga sećam.”

„Gurnuo me je pa sam pao.”

„Došao si kući krvavog kolena a kad ti je majka skinula odeću i videla da si sav u modricama, samo što se nije srušila.”

„Ali ti si me zakrpio, tata, bio sam kao nov. Rekao si da si ponosan na mene.”

„I bio sam.“ Dekster spusti poklopac crno-bele kutije. „Nisi zapla-kao, ni jauknuo kad sam ti čistio kamenčiće iz kolena, mada mora da je bolelo k'o sam đavo.”

„Znao sam da će sve biti u redu dok si ti tu.”

Dekster je stavio kutiju pod mišku i oni ustadoše. „Voleo bih da se vratiš kući i ostaneš neko vreme.”

„Da li ti je dobro tata?”

Pre manje od nedelju dana kremirali su Stefi; Dekster je stajao ćutke, pognute glave, Bravo s jedne, Ema s druge strane, dok je kovčeg ulazio u krematorijum. Dekster je želeo možda mu je to bilo potrebno da prisustvuje celom procesu od početka do kraja, a oni su želeli ono što je on želeo. Rečeno im je da će vatra goreti dva sata, tako da su otišli u starinski restorančić. U njemu je bila poveća posuda sa sodom, red hromiranih stolica i plastična sedišta s druge strane zida. Starija konobarica bila je obučena u crno, kao da je u žalosti, a crno-bele šestougaone podne pločice bile su nalik mašini u krematorijumu koja lomi kosti. U tankom ogledalu, iznad posude sa sodom, videli su svoja siva, utučena lica. Ma kako čudno izgledalo, ta dva sata porodica se osećala bližom nego ikada. Jeli su sendviče sa ćuretinom, koji su servirani sa prelivom i sosom od brusnica, i pili sodu sa ukusom sladoleda od čokolade. Sećali se Stefi. Bilo je nečeg u tom vraćanju Ijudskog tela u osnovni oblik ugljenika koji se oslobađa. To je Dekster i rekao deci tada i ponovio kasnije, kada su prosuli kilogram pepela u maloj bašti iza kuće, u kojoj su posle samo nekoliko meseci u punom sjaju nikli irisi, georgine i ruže.

„Ne moraš dugo da se zadržavaš.“ Otac ga pogleda i tada je, po prvi put, na njemu bila vidljiva sva patnja koju je izazvalo Stefino mučenje i smrt. „Samo bih želeo da ti vidim glavu na jastuku kada noću prolazim pored tvoje sobe, to je sve. Samo nakratko, u redu?“

„Naravno.“

Dekster stade pored ogolelog drveta, gladeći suncem istačkanu koru drveta, glatku poput kože komšijinog psa mešanca.

„Ponekad, kasno noću, Bravo, kada hodam kroz kuću, vidim je, ili čujem, kako dolazi na vrata, zove me, tako topla i nežna, kao sunčeva svetlost.“

Bravo nije želeo da napusti oca u toj pomrčini između svesnog i nesvesnog. Kako se Deksterovo lice gubilo u izmaglici, Bravo pomisli na Kvintesenciju i njegovo srce zažude da je nađe, da je nanese na očevo telo i vidi ga kako vaskrsava. Ali odmah mu postade jasno da to nije suđeno. Uskruće nije bilo ono što bi njegov otac priželjkivao. Kako je mogao da bude tako siguran u to? Zato što je znao da su oca morile iste misli kada je Stefi umrla. Imao je pristup zavetnoj kutiji i, samim tim, Kvintesenciji. Zašto to ne iskoristiti da bi se voljena Stefi vratila u život? Zato što se slagao sa Ujka Tonijem da Kvintesencija nije za Ijude. Bila je protivna prirodnim zakonima života; kada bi bila upotrebljena poremetila bi se krhka ravnoteža u prirodi, što bi moglo da ima nezamislive, verovatno katastrofalne

posledice. Zato ju je Red vekovima tako revnosno čuvao, zato nije smeo da omane u ispunjenju zadatka koji mu je otac poverio.

Osećao je to sada, u utrobi, na način koji ranije nije razumevao. Međutim, pored toga što je znao da je to pogrešno, osećao je kako ga snažno privlači mogućnost, ma koliko bila neverovatna, da uskrsne oca, da ga vrati u život. Mogli bi da završe razgovore koje su počeli, kao odrasli, razgovore koje su ostavili da vise u vazduhu, mogli bi da spuste gard, jedan drugom pruže objašnjenja za svoja razmišljanja i ponašanje. Konačno bi bili u prilici da se u potpunosti razumeju, i da u prisustvu onog drugog dosegnu iskren oproštaj.

Kada je konačno sasvim došao sebi, prevrnu se i zaječa. Osećao je da je oko njega nešto u osnovi različito, bilo mu je potrebno još malo da shvati da više nema Ijuljuškanja mora i da više nije na motoscafu. Otvorivši oči, shvatio je da na glavi više nema kapuljaču. Nalazio se u omanjoj, skućenoj sobi, sa jednostavnim krevetom i posteljinom na kojoj je ležao. Pored je bio jednostavan drveni ormarić bez ukrasa, i na njemu pocelanski bokal i lavor. Na zidu iznad posteIje bilo je okačeno drveno raspeće. Bio je u monaškoj ćeliji.

Svetlost je prodirala kroz prozor: mali, otvoren i bez rešetaka, što je neobično za zatvorske ćelije pretpostavio je da su ga uhvatili Vitezovi svetog Klimenta. Dženin zadatak je bio da ubije oca Mosta i da ga navede da dođe na vrh mosta, gde su ga čekali vitezovi. Ostao je da leži još jedan trenutak, razmišljajući o njenom izdajstvu. Nadmudrila ga je, baš kao što je nadmudrila i njegovog oca. Zakleo se da se to neće ponoviti, samo ako se izvuče odavde. Ustao je uz bolove i prišao prozorčiću. Video je prelep manastir i pored kamenog zida niz brižljivo održavanog drveća. Kao da su čekali da se on pojavi na prozoru, dve prilike su počele da se približavaju. Nosili su monašku odeću, kapuljače koje su nalikovale kapucinskim, ali su imali oštre linije lica i smrknut izraz.

„Pretpostavljam da se pitate ima li čuvara.“

Kad se okrenuo, našao se licem u lice sa krupnijim čovekom plavih vilica i ispitivačkih očiju. Bio je skoro ćelav, sa paperjastim, finim čupercima boje peska koji su rasli po obodima veoma sjajnog temena. I on je nosio monašku odeću.

„Ima“, nastavi on, „ali ne u smislu koji očekujete. Ovde su da bi vas štitili.“

Bravo se oporo nasmeja. „Mislite na Ijude koji su me gurnuli preko mosta i tukli me, krvnički, ili govorite o nekom drugom?“

„Moji Ijudi se ponekad brane sa previše žara. Rečeno mi je da ste izuzetno snažni. Kao bik, rekli su mi.“

„Ne verujem vam“, reče Bravo. „Šta god da vi, Vitezovi svetog Klimenta, želite od mene, neću vam to dati, bez obzira šta mi budete radili.“

Kad se nasmeja, čovek pokaza izrazito bele zube. „Veoma mi je drago što to čujem, Brejvermane Šo. Govorite kao pravi Tajnik.“

„Vi očigledno znate ko sam ja, ali ja nemam pojma ko ste vi.“

„Zovem se Paolo Zorzi.“ Podignu guste obrve. „A, sada vidim da ste čuli za mene.“

„Niste vi Zorzi, ili neko ko je povezan sa Gnosticima observatine.“

„Ali jesam.“

„Ubedite me.“

„Jasna mi je vaša neverica i ja je još jednom pozdravljam.“ On potraži nešto u svom ogrtaču. „Prvi korak.“ Pružao mu je „zigzauer“ koji je Bravo bio uzeo iz očevog sefa.

Bravo ga pogleda, a onda i Zorzijevo lice. Jli nije napunjen ili je izvađena udarna igla.“

Čovek koji se predstavljao kao Zorzi slegnu vremenima. „Prijatelju, postoji samo jedan način da se to sazna.“ Bravo ga polako uze sa ispruženog dlana. Pogledao je komoru za ispaljivanje, šaržer i udarnu iglu. Koliko je mogao da vidi, pištolj je izgledao kao i kad ga je uzeo.

Čovek isturi glavu. „Zaista, za mene je misterija kako si došao do njega, ali moram da kažem da sam zadovoljan što si naoružan.“ „Drugi korak, da li si za jednu šetnju?“ Pošto se Bravo nije pomerao, on priđe vratima i otvori ih. Bravo vide da u hodniku nema stražara.

„Molim vas, izvolite. Odgovoriću na sva vaša pitanja. Zovem se Paolo Zorzi. Istina je.“

Prošli su hodnikom i izašli na omanja, lučna drvena vrata koja je zatvarao poveći zasun. Izašli su u hlad. Mada su bili blizu zaliva, osećala se vrućina i sparina. Nastavili su da hodaju a Bravo i dalje nije video nijednog stražara. Počeo je da se opušta, pitajući se da li ovaj čovek upravo to i želi. Iznenada se diže povetarac, koji je mreškao tamnu vodu i rashlađivao ga.

„U redu, sinjore Zorzi, gde sam to ja?“

„Na ostrvu San Frančesko del Deserto. U zalivu, nedaleko od Burana. Ako hoćete preciznije, u manastiru zapravo u svetinji.“

Sveti Franjo se u trinaestom veku vraćao iz Svete zemlje, u kojoj je propovedao jevanđelje. Njegov brod naišao je na strašnu oluju i taman pre nego što se raspao,

oluja se smirila, a iznad njih se kroz oblake videlo sjajno plavo nebo i jato ptica. Počele su lepo da pevaju i povele svetog Franju do ostrva."

Video je kako se Bravo trgao dok je sedao.

„Treba da vidite modrice na dvojici mojih Stražara."

Bravo se iznenada seti užurbanog glasa na motoscafo. Nije slušao, nije hteo da sluša. Sada je znao da je trebalo.

„Zašto ste me doveli ovde?" upita on.

„Zato što si se našao u velikoj opasnosti kad si izleteo iz crkve. Vitezovi su zatvarali to područje."

Iza njih se nalazio manastir, čuvan kao tvrđava. Jedan njegov deo bio se obrušio. Šetnju im je otežavala meka zemlja, dok im je odozdo, od korenja i trave, dolazio je slatkast miris propadanja. "Izgleda da se suočavam sa drugom opasnošću, mnogo neposrednijom. Govorim o mom Čuvaru."

„O kome?" Zorzijev pogled otvrdnu. „Džen?"

Bravo klimnu.

„Svašta. Ja sam je obučio, mada mislim da to već znate, zar ne?" Zorzi se smrknu, videlo se da kipti od besa. „Vi hoćete da me potcenite? Ona je bila moj najbolji učenik čudo, moglo bi se reći."

„Nemojte da se vređate, nešto joj se dogodilo. Ona je ubila oca Mosta i mene napala. To se dogodilo nekoliko minuta pošto me je otac Mosto upozorio kako je moj otac sumnjao da je ona izdajnik." Nije mu rekao da je na spisku koji mu je pokazao otac Mosto bilo i njegovo ime. Ko je on da mu veruje? Ko je on da mu pokloni poverenje?

„Ali to što pričate je monstruozno. Ona, od svih “

„Da, ona od svih. Red joj nije verovao i izlagao ju je poniženjima, tako da je imala dosta motiva da nas izda."

Zorzi odmahnu glavom. „Ali ne i mene, mene nikada ne bi izdala. Mora da postoji drugo objašnjenje."

„Recite mi, molim vas.“

Zorzi nije odgovorio, okrenuo se, stisnuvši pesnice. Daleko na horizontu Bravo je video čamac, ali je kroz omorinu izgledao kao fatamorgana ili drevna rimska trijera. Zaliv je bio ravna, prazna površina, zašto i ne bi dolazilo do priviđenja? Mislio je na Dženi, njen pogled, miris njene kože, dodir njene kose. Sada je tek uviđao koliko se bio oslonio na nju, i na taj način dopustio da mu pažnja potpuno popusti. Da li je njegov otac isto tako postupio? Da li se i Deksteru uvukla pod

kožu kao i njemu? Otac Mosto je u to bio uveren. „Plašim jese“, rekao je, „jerjemoglada Dekstera dovedeustanjekaonikodrugim.“ Dženi ga je ubila, ona je bila izdajnik, kao što je Dekster strahovao. Pogledavši u zaliv, Bravo vide odraz neba ili je to bilo nebo u kojem je video odraz zaliva? Bio je zbunjen, više nije znao šta da kaže, sve njegove pretpostavke su se izokrenule.

„Posle svega što sam učinio za nju“, u Zorzijevom glasu osećala se skrhanost. „Ja ću je ispitati. Ako je kriva, lično ću je ubiti.“

„Biću odmah do tebe“, reče Bravo.

Zorzi se ponovo okrenu prema njemu, već smiren. „Nećete vi uradi-ti ništa slično. Vi ste Tajnik, znate koja je vaša misija. Ništa ne sme da vas odvraća ili uspori. Morate da pronađete zavetnu kutiju i sačuvate je od vitezova.“

„Ali ja ne znam gde je kutija.“

„Ne znate?“ Zorzi izvadi prosjačku torbu koju je Bravo pronašao u kabinetu.

„Treći korak“ Dade mu je.

„Uzeli ste mi ovo?“

„Samo na čuvanje, budite uvereni.“

Zorzijeva ruka je i dalje bila ispružena i Bravo na njegovoj podlaktici vide istetoviranog orla u letu.

Videvši u šta se Bravo zagledao, Zorzi se nakašlja. „Sa ponosom nosim orla, Bravo. Samo šest ili sedam porodica u Veneciji mogu da nose orla ili Ijiljan na svom grbu. Istorija moje porodice seže čak u sedmi vek, neki bi rekli i dalje, sve do osnivanja Rima.“

„Zorzijevi, jeste“, reče Bravo zamišljeno. „Vaša porodica je jedna od Case Vecchie, stare kuće. Dvadeset i četiri porodice koje su osnovale Republiku.“

Zorzi podignu obrve. „Sada sam zaista impresioniran. Samo nekolicina zna za to, drugi u to ne veruju. Kako god, to je tačno i to obavezuje.“

Odmakli su dalje obalom. Sunčeva svetlost pritiskala je vodu zaliva, bojeći ga u nijansu topljenog metala. Morske ptice vitlale su i kreštale iznad uzburkane postelje. Još dalje, videle su se barene, naslage soli -zemlje i peska, zapravo-koje je vremenom nanosila plima, stvarajući hranljivo tlo za ptice pevačice i lunje.

„Ostaviću te da pročitaš papire koje ti je otac ostavio“, reče Zorzi i krenu prema dvojici svojih Ijudi koji su stajali nekoliko stotina metara niže niz obalu.

Bravu je prijalo da za to vreme bude sam. Pogledao je u bravu. Bila je iste veličine i dubine kao podvodna brava u Sen Malu. Ubacio je drugi ključ-manžetnu u bravu, okrenuo u jednu, pa u drugu stranu. Gvozdena prosjačka torba se otvori.

Unutra je pronašao urolan papir na kojem je rukom bila ispisana još jedna šifra. Pomno ju je proučavao. Ove su brojke bile različite i mnogo složenije nego modifikovani kod zamene koji je bio pozajmljen od Cezara. Bilo je jasno da je za ovaj niz potreban šifrnjak, što je značilo da ga je Dekster sigurno i ostavio. Izvadio je omanji, pohaban notes. To je bilo jedino mesto gde je njegov otac mogao da upiše protokol šifrnjaka. Popeo se na nasip i seo na kamen, a onda se zagledao u pravcu zaliva prekrivenog izmaglicom. Voda i nebo nisu mogli da se razdvoje, sve je postalo odraz, i opet ga obuze osećanje inverzije, kao da je sama Venecija bila sočivo kroz koje je morao da gleda.

Krajnje predano i strpljivo, listao je notes i tražio stranu na kojoj bi bio niz slova i brojki, što se obično koristi kao ključ za ovu vrstu šifri. Mogao bi, svakako, da počne sa nabrojanjem učestalosti pojavljivanja slova u šifrovanoj rečenici primera radi, u engleskom jeziku najčešće se ponavlja slovo e, a potom sledi f. Svako slovo abecede ima svoj postotak učestalosti. Samoglasnici, takođe, teže da se udvajaju kao ou i ie, što je kod suglasnika redak slučaj.

Šifrovanje pomoću učestalosti pojavljivanja slova seže još u deveti vek. Arapski naučnik Abu Jusuf el-Kindi autor je prvog poznatog objašnjenja. El Kindijev metod za razbijanje šifri bio je, međutim, korisniji za duže poruke što je šifrovani tekst bio duži, bolje je funkcionisao princip učestalosti slova a ovaj tekst bio je kratak. Drugo, i bitnije za ovaj princip jeste to što zavisi od toga koji se jezik koristi. Na primer, dva slova koja se najčešće upotrebljavaju u arapskom jeziku su a i l. Bravo je takođe bio svestan da se u tekstu neće naći manje od pet jezika. To je bilo tipično za njegovog oca, koji je najviše voleo da uzme klasični niz i skroz ga istumba tako da zbuni čak i stručnjaka za šifre.

Bravo je, koristeći svoje fotografsko pamćenje, mogao uz malo napora da pokuša da razbije očevu šifru; ali nije bilo dovoljno vremena, a i trud je mogao da bude uzaludan. Zato mu je bio potreban ključ.

Ponovo je počeo da prelistava ceo notes, ovog puta od kraja prema početku. Na jednoj strani, negde pri sredini notesa, naleteo je na belešku: "Mora da postoji razlog za sav taj pokret". Uzeto samo za sebe, to nije značilo ništa, ali nekoliko stranica dalje naišao je na istu rečenicu sa promenjenim redosledom reči, kao da je pokušavao da napravi novu šifru. Kada je reč o šiframa, njegov otac je voleo inverzije. Bravo ovu možda ne bi ni primetio da nije krenuo da lista notes s kraja prema početku. Izvadio je olovku i napisao dve rečenice jednu iznad druge. Tu su bila slova koja su se često pojavljivala: t i e, koja bi bila interesantna kad bi nekom

palo na pamet dekodiranje prema učestalosti pojavljivanja, ali Bravo je bio svestan da je to pogrešan trag koji je njegov otac često voleo da umeće u ključ za šifre. Ključ bi mogao da predstavlja varijantu 3DES trostrukog standarda za enkripciju podataka, koji je razvijen sredinom 70-tih. £ je bilo peto slovo engleskog alfabeta, a č dvadeseto. Kad se oduzme 5 od 20 dobija se 15. Oduzme li se i 2, od dva slova e i t, ostaje trinaest. M je bilo trinaesto slovo alfabeta. Sada je usmerio pažnju na m, šesto slovo u prvoj rečenici, četvrto u drugoj. Dodao je dva i oduzeo broj podudarnih slova koja dolaze pre oba m. Rezultat je bio osam. Imao je ključ. Nadvio se nad papirom i krenuo da rešava šifru. Kada je završio, rečenica koju mu je otac ostavio bila je sledeća: „Sećaš li se gde si bio na dan svog rođenja i imena svog trećeg Ijubimca." Rođen je u Čikagu, i koliko god da se napinjao nije nikako uspevao da to poveže sa Venecijom. Na kraju je morao da pređe na drugi deo rečenice. Njegov treći Ijubimac bio je pas mešanac, tako zapušten da ga je zvao Bark. Sada je imao jedan deo slagalice koju mu je otac ostavio da reši. Sećaš li se gde si... Rođen je u bolnici Sveta Marija iz Nazareta. Ali, kako je to moglo da mu pomogne? Mora da je postojalo na hiljade statua Device Marije u gradu i, u svakom slučaju, kakve je veze mogla da ima Marija iz Nazareta sa rečju bark. Podigao je pogled. Dan se već bio primicao kraju. Prohladan povetarac, koji je nagoveštavao zalazak sunca, mrsio mu je kosu. Košulja mu se bila zalepila za leđa. Uzdahnuvši, zatvorio je notes i stavio papir sa kodiranom porukom nazad u prosjačku torbu. Potom je sišao sa nasipa i krenuo da potraži Paola Zorzija.

Bilo je trenutaka kada se Entoni Rul osećao kao izgubljen na moru. Tipično za letnje vreme, popodnevna zapara se podigla, kao pohod vreline i vlažnosti koji je polego po Veneciji kao plašt. Plutao je kroz belinu, i još je samo pulsirajući sunčev disk bio vidljiv dok je grejao vazduh. Na trenutak je ruku stavio na drveno kormilo topoa manje jedrilice za ribarenje ne pokušavajući da ga usmeri u nekom pravcu. Neko strašno ushićenje obuzelo ga pri pomisli da se izgubio, da je potupuno neprimetan za ostatak sveta, kao da sada može da bude ko god poželi. Osećaj slobode bio je beskrajan. Prošao je južno od Burana i njegovih prodavnica čipke, koje su bile tako vesele da su Ijude posećale na postavku komične operete. Bio je spretan i umešan mornar: voleo je sve vrste brodova i na moru se osećao kao kod kuće. Naveo je vlasnika da mu ustupi topo i to ga je koštalo dvesta evra, pored cene po satu iznajmljivanja.

Rul je znao da je to bilo mnogo, ali je platio unapred, bez cenkanja. Bolje je da ga vlasnik smatra budalom i da ga zaboravi, nego da misli da je pametan i da ga zapamti.

Topo se dobro ponašao na moru, bio je pouzdan i pokretan. Napravljen je u Kijodi, odakle je poticala ova vrsta broda, i bio je udoban; osećao je kao da su srasli jedan za drugog. U Droou se obračunao sa Vitezovima, po običaju, ali još od akcije spasavanja u Sen Malu misli su mu bile usmerene na Brava. Nakon što je popričao sa njim nekoliko minuta, opsovao je sebe zbog toga što je zaboravio koliko je inteligentan i obrazovan njegov „nećak“.

Odlučio je da promeni misiju. Sada mora da se susreće sa mnogim iznenađenjima. Njegov visoki položaj dozvoljavao mu je fleksibilnost, pa je odlučio da sam prati Dženi i Brava u Veneciju. Zabrinuo se preko svake mere kada je video šta je Paolo Zorzi napravio, iz predostrožnosti, na mostu kod crkve Angelo Nicolo. Tačno je znao šta je Dekster mislio o Zorziju, sada, kad je Zorzi držao Brava, situacija i inače veoma osetljiva, pretila je da postane katastrofalna.

Rul je najednom mogao da vidi obrise drveća, kao neke sablasti u magli park San Frančesko del Deserto. Raširio je dva jedra i pustio da topo pluta niz struju.

Franjevci bez sumnje nisu znali za Zorzijevo prisustvo na ostrvcetu a možda je Zorzi platio pravim ljudima. Rul je imao dovoljno posla sa njim tako da mu je bilo dobro poznato koliko je Zorzi vešto nadmudrivao predstavnike zakona i carinu.

Ono što nije znao a to je bio zapravo ključni podatak koji ga je brinuo jeste koliko je Zorzi pored sebe imao Čuvara na ostrvcetu. Trebalo bi da ih je dovoljno za obezbeđenje, ali ne i previše, kako njihovo prisustvo ne bi bilo upadljivo franjevcima koji su tu obitavali.

Ostrvce je bilo neobičnog, kvadratnog oblika, a Rul je usmerio brod prema najšumovitijem delu, najviše udaljenom od samog manastira. Kroz maglu se povremeno nazirao zid koji je išao ivicom ostrva, odmah iza uske stene.

Ponovo je mislio na Brava. Koliko su puta Dekster i on proteklih godina razgovarali o Bravu? Odavno je prestao da broji. Ipravo je on nagovorio Dekstera da podučava sina, i pored Stefaninih protesta. To pitanje bilo je vrlo nezgodno.

Stefana i Dekster su sejednom prilikom zamalo razišli zbog toga, Dekster je tada proveo kod Rula skoro tri nedelje. Bravo je tada imao sedam godina i Rul ga je posetio nekoliko puta, donosio mu poklone, vodio ga u zoološki vrt i, jednom prilikom, do Radio Sitija, za uskršnju priredbu. Ponavljao je iznova priču

o tome kako je Dekster na poslovnom putu, i Bravo ga nikad nije zapitkivao. Bio je to prvi put da je Rul shvatio pravu prirodu svog odnosa sa tim detetom, i to ga je ispunilo snažnim osećanjima.

Kad bi došli kući, nije ništa govorio Deksteru, prepuštajući mu da sam izvede zaključke. Dekster je bio poslednja osoba koju bi trebalo savetovati u vezi sa njegovom porodicom, tako da se Rul ograničio da mu pruži nešto mnogo smislenije prijateljstvo i utehu. Tako je i bilo: Dekster se vratio Stefani, a Bravova obuka je dobila na intenzitetu.

Procenivši da se dovoljno približio, Rul se pripremio i sišao do sredine broda, koja nije bila pokrivena palubom. Osećao se zadah ribe. Topo se približavao šljunkovitoj obali. Njegov dolazak sigurno će privući dvojicu Čuvara, možda i trojicu. Nije mario. Došao je da izvuče Brava, i izvući će ga, po svaku cenu.

Bravo je pronašao Zorzija stotinak metara dalje, naslonjenog na zid; pušio je opušteno, kao da nema nikakvih briga na svetu.

Ipak, brzo se uspravio kad ga je Bravo mlako pozdravio.

Zorzi baci ostatak cigarete, sjajni žar izgubi se u magli. „Jesi li provalio šifru?“

„Nažalost, ne“, slaga Bravo. I dalje je bio oprezan jer se Zorzi našao na očevoj listi sumnjivih. „Treba mi još vremena.“

Zorzi raširi ruke, smejući se. „Ne brini, toga ovde imamo na pretek.“

Srebrnkasto nebo bilo je u izmaglici kad su se vraćali u manastir. Bravo prođe pored trojice Čuvara, koji ga pozdraviše sa čudnim izrazima na licima, na kojim se istovremeno videla dosada i nespokojsvo.

„Mora da si gladan“, reče Zorzi snishodljivo. „Sednimo za sto i kasnije, ako budeš želeo, mogu da ti pomognem sa kriptografijom. U tom poslu već imam puno iskustva, a mogu da ti pozajmim i neke tekstove.“

„Voleo bih da pogledam knjige“, reče Bravo neodređeno. Nije imao nameru da Zorziju dozvoli da se približi očevim šiframa. „Uzgred, pa je zapravo umirem od gladi.“

Prošli su pored još dvojice Čuvara, koji su se naslonili na ulazna vrata, i ušli u zgradu. Miris kamena i voska ispunjavao je mračnu prostoriju. Slika sa likom Isusa Hrista visila je na zidu.

Ušli su u veliku prostoriju. Kameni zid bio je debeo i bez ikakvih ukrasa. Prozora nije bilo. Mesto je delovalo hladno i skućeno, što je stvaralo utisak da je nekada služilo kao uporište ili tamnica.

Masivan sto od neobrađenog drveta bio je postavljen za jelo, mada to verovatno nije bila večera, jer je još bilo rano. Ipak, uske bele sveće gorele su u srebrnim svećnjacima, a na stolu je bilo nekoliko jela: jednostavni rižoto sa plodovima mora i sarde in soar, stari recept za svežu sardinu mariniranu u sirćetu i soli. To je bilo tipično mornarsko jelo, koje je za dugih plovidbi služilo da se spreči skorbut. Kad su seli, Zorzi im iz flaše natoči vino. „Kakva je šifra je li u pitanju kod sa transpozicijom ili jedna od onih dosetljivih varijanti tvog oca sa zamenom?“ upita Zorzi.

Bravo se nasmeši. „Sarde insoar je odlična.“

„Probaj rižoto“, reče Zorzi, opet se prenamažući. „Videćeš da je isto tako dobar, ako ne i bolji.“

Zapravo je i bio, pa Bravo klimnu.

Zorzi je delovao zadovoljno, mada i nekako zamišljeno, bar se tako činilo Bravu. Nije bio nimalo iznenađen, tako da su njegove sumnje rasle geometrijskom progresijom. Smislio je da ode odavde bez pratnje Zorzija ili nekog od njegovih posilnih. Mada je bio svestan da tek treba da reši očevu poslednju šifrovanu poruku, znao je i da mora da pobegne sa ostrva i od Zorzija što je pre moguće. Kad je topo izašao iz izmaglice, Čuvar koji je obezbeđivao taj deo obale odmah pozva dvojicu drugara, kako je Zorzi bio naredio. Zorzi im je rekao da gost ne sme da bude uznemiravan bez obzira na razlog, samo je Zorzi smeo do njega. Neobično naređenje, ali oni su ga slušali bez pitanja, jer ih je tako bio obučio.

Kad su i druga dvojica pristigli, pramac broda zaškripao je na šljunku. U njemu je izgleda bio jedan putnik. Oni ga pozdraviše na venecijanskom dijalektu, zatim i na rimskom, na kraju i na francuskom, ali ne dobiše odgovor. Kad su se približili, videli su pognutu priliku, starca koji je ispred sebe držao štap kako ne bi pao. Ipak su i dalje bili na oprezu, tim pre što je starac naglo ustao kad su se popeli na brod, mada je ostao jako pognut. On im se potom obrati, glas mu je bio slabašan i podrhtavao je tako da su morali da priđu kako bi čuli da izgovara reči: „Nisam vam dozvolio da se popnete na moj brod“.

Lice mu je bilo sakriveno belom maskom i na sebi je imao tradicionalne bauta i tabarro, mada Karneval nije bio ni blizu. Smeškali su se njegovoj demenciji. „Vi se, barba, nalazite na ostrvu San Frančesko del Deserto“, reče Čuvar koji je prvi bio opazio topo. „Bez dozvole ste na našem imanju.“

„Ma kako to može biti?" Starčev glas postade grub i svađalački. „Ne izgledate mi baš kao franjevci."

Čuvar je izgubio strpljenje. Imao je pametnijeg posla nego da se raspravlja sa tim starim, dementnim Venecijancem koji je mislio da je februar.

„Moraš da odeš, starče."

„Ma šta ti misliš, ko si ti, tako da razgovaraš sa mnom?" Starac preteći podiže štap.

Čuvar se nasmeja i dohvati štap. „Dosta je bilo budalaština "

Zapanjujuće brzim pokretom, Entoni Rul povuče ruku i izvuče tanku oštricu. Pre nego je Čuvar mogao bilo šta da izusti, proburazi ga pravo kroz srce sečivom oštrim poput britve. Dok je izvlačio oštricu, druga dvojica Čuvara priskočiše. Došli su Rulu istovremeno s jedne i druge strane. Uzmakao je najpre levo, pa desno, a potom vešto udari jednog Čuvara drvenom navlakom štapa. Ali, treći ga tada udari po ruci u kojoj je držao oštricu, koja ispade na palubu.

Čuvar izvuče pištolj i uperi ga u Rula.

„Skini masku i bauta", naredi on.

Rul uradi kako je tražio.

Ovaj razgorači oči. „Sinjor Rul! Šta to “

„Sve ću vam objasniti."

„Mirni budite". Čuvar pokaza na masku i bauta. „Bacite ih na palubu. Odmah!"

Dok je odbacivao bautu, naglo i snažno izbaci masku. Pogodio je Čuvara oštrijom stranom u koren nosa. Ovaj malo ustuknu, a Rul krenu napred, rukom mu zavrnu zglob ruke u kojoj je držao pištolj i zadade mu udarac pesnicom u pleksus. Ovaj se presamiti i Rul ga skupljenom pesnicom udari u vrat. Čuvar pade i ostade da leži. Rul zbacila svoj veliki plašt, brzim i veštima pokretima skide mantiju sa Čuvara i navuče je na sebe.

Nećeš da mi pokažeš šifru." Zorzi slegnu ramenima dok je iz metalnog kuvala sipao espresso. „Kako želiš, ti si Tajnik, odluka je na tebi". Nasmejao se i gurnuo jednu šoljicu Bravu. „Tvoj otac je isto tako držao jezik za zubima. Stvarno sam iznenađen koliko vas dvojica ličite. Nas dvojica smo bili bliski, kad je bio na terenu pribavljao sam mu sve što je trebalo ljudstvo, materijal, razumi."

Bravo je razumeo više nego što je Zorzi slutio. Došao je trenutak da pređe u napad, pomislio je. „Oslanjao se na vas."

„Da, naravno. Sasvim. Poveravali smo se jedan drugom."

Bravo je znao da laže. Po prvi put otkada je pronašao Dženin nož pored leša oca Mosta, ponovo je osećao čvrsto tlo pod nogama. Karneval je bio završen, maske su

pale, dobro i zlo su otišli svako u svoj ugao u Voire Dei. Bio je zadovoljan. "Imate li nekih vesti o Dženi?"

Zorzi u jednom gutljaju ispi espresso, kao da je machiato. "Otkrili smo gde je." Iznenada, Bravo shvati da ga ne zanima Dženi, ni njena sudbina. Šta je zakuvala, sama će morati i da pojede. Pomisli kako je zavlačila njega na gotovo isti način kao i njegovog oca. Identitet izdajnika potpuno je uzdrmao Dekstera, rekao je otac Mosto. „To je bio neko koga je poznao i potpuno mu verovao." Bravo je iznenada osetio mučninu i silno poželeo da se oslobodi one ukusne hrane koju mu je Zorzi dao. Njih dvoje su bili izdajnici saradivali su na podrivanju Reda kako bi ga uništili.

„Moram nešto da vas pitam." Namršti se Zorzi. „Pitam se da li ste imali ikakav kontakt sa Entonijem Ruiom?"

„Zašto pitate?"

„Da, znači videli ste ga nedavno."

„Ujka Tonija zapravo nisam video više od godinu dana." Kada je osetio da može da mrzi, nije mu više bilo teško da laže ovog čoveka.

Zorzi slegnu ramenima i Bravo tada shvati. Taj pokret tobožnje nezainteresovanosti značio je da mu je upravo to važno.

„Ne mešam se u tuđa posla." Zorzi se obližnu. „Pitam samo zato što ne verujem tom čoveku. Zapravo, mislim da je on izdajnik u našim redovima."

„Zašto tako mislite?"

„Čujem oštrinu u tvom glasu. jasno mi je i zašto on je tvoj 'Ujka Toni'. Možda grešim što ti ovo govorim, ali mislim da je za tvoje dobro. Posle svega, čini mi se da si dovoljno zreo da možeš da razlučiš svoja osećanja od istine."

„Šifra", reče Bravo odsečno. "Hoću sam da radim na njoj." Sve više napora je ulagao da obuzda bes. Smatrao je Zorzija zlim a njegovo društvo mučnim. "Voleo bih sada da vidim knjige."

„Svakako." Zorzi nije mogao da sakrije uzbuđenje u glasu. Ustao je. „Samo malo." Je li sada trenutak da pobjegne? Razmišljao je. Okrenuo se u stolici. Ali ne, Čuvar je stajao u do vratku i gledao ga kao sveže ulovljenu deveriku spremljenu za jelo. Prstima dotaknu dršku „zig zauera". Mogao je uvek da izvuče pištolj, ali tada bi se sve promenilo. Istog trenutka našao bi se sam protiv svih Čuvara. Tim gore što bi se direktno sukobio sa Zorzijem, koji je bio na svom terenu i okružen svojim ljudima. Nije mario za sve te nedoumice. Ne, „zig zauer" je bio poslednji izlaz. „Kako se zoveš?" upita Bravo nakon pauze.

„Anzolo“, reče Stražar nehajno. Pogled mu je bio čvrst kao istarski kamen. „Znaš li gde je otišao sinjor Zorzi?“ Ustade. "Hteo bih nešto da ga pitam." „Treba da sačekaš dok se sinjor Zorzi vrati.“ Čuvar stade na vrata, blokirajući mu izlaz. Više nije bilo sumnje: uprkos Zorzijevim uveravanjima da nije tako, Bravo je bio zatočenik.

Kroz vrbak, Rul je uočio dvojicu čuvara koji su stajali na manastirskim vratima, kao par sfingi. Jedan je ispod brade imao ožiljak, drugi, viši, imao je oči kao venecijanska magla. Delovali su čvrsto ali i pomalo uznemireno. To će se uskoro promeniti, mislio je Rul, kada se probije iz drveća i krene prema njima. Kada su ga ugledali, shvatio je da nešto nije u redu. Mada su se osmehnuli i tiho ga pozdravili, video je da su malo raširili noge, opustili ih, isturili ramena, napeli mišiće. Da li su čuli nešto možda od Čuvara koji se popeo na brod? To je bila jedna od mogućnosti. Rulu se učinilo da je jedan od njih 'posegao za mobilnim telefonom pre nego što je umro.

Element iznenađenja bio je propušten, i on brzo potrča prema njima. Trebalo ih je staviti u pokret. Krenuli su prema njemu, da ga zaustave, kao što je i očekivao. Okrenuo se i potrčao nazad prema drveću. Sigurno su imali pištolje, ali kao i Čuvari na brodu, verovatno ih neće upotrebiti u strahu da ne uzbune franjevce na drugom kraju ostrva.

Suprotstavio im se među drvećem, koristeći mač sakriven u štapu, zadajući udarce i sklanjajući se iza drveća pred naletima njihovih kratkih, krivih vizantijskih noževa. Dobro se razumeo u oružje, ti noževi mogu da se bacaju i da se njima proburazi neprijatelj. Iskrivljena oštrica imala je svoju svrhu pravila je veliku ranu čak i kad bi samo dotakla tkivo. Nije smeo da pogreši, upravo tako je i voleo. Život na ivici je ono što je Rula i privuklo u Voire Dei. Bilo je to bolje od hodanja po užetu, zavodljivije od planinarenja, dublje se zavlačilo pod kožu od slobodnog leta padobranom.

Iskoračivši nogom iz položaja, namerno se izložio neletu Čuvara sa ožiljkom. Ovaj se isceri zlobno i zamahnu bodežom uz opasan fijuk. Rul se pognu, oseti kako mu oštrica proleće tik iznad glave i potom se zariva u stablo. Pošto se ispravio, nasrnuo je napred levim ramenom, savijenog lakta. Ožiljak je to predvideo, i zato ostavi bodež u drvetu i pesnicom udari Rula, sa strane, u glavu.

Rul se zaterura i oseti, pre nego je i video, kako nailazi Čuvar maglovitih očiju. Uhvati ga za kraj mantije i naglo ga okrenu. Ožiljak je do tada već izvukao bodež

iz stabla i kratko zamahnuo prema Rulu. Srpasta oštrica zari se u grudi Čuvara maglovitih očiju, i Rul ga odmah gurnu, odgovarajući na direktan napad Ožiljka. Ožiljak razgorači oči kada vide da je povredio saborca. Rulu je upravo to trebalo. Oštricom svog mača zamahnuo je skoro sa zemlje i proburazio ga. Ožiljak se nakašlja. Na usnama mu se pojaviše mehurići krvi. Zbunjeno je pogleda nadole i sručio se na kolena, rukama pristiskajući stomak. Sasvim je zaboravio na Rula, koji sada iskoristi priliku da ga nogom udari u glavu. Čuvar se sruši bez svesti. Rul nastavi dalje i ne osvrnuvši se. Zađe tamu manastira, neopaženo i nečujno, kao sablast.

„D olazi“, reče Alvize.

„E pa, sada“, nadoveza se Paolo Zorzi, „stvari su poprimile sasvim drugi tok, je li tako?“

„Tri mrtva, dvojica ranjenih.“

„Platiće za svakog“, brundao je Zorzi, „kao i za sve ostalo.“

Njih dvojica išli su niz hodnik, udaljavajući se od ćelije. Alvize, Čuvar jakih ruku i kratkih nogu, morao je baš da se potruđi da bi održao korak sa svojim gazdom.

„Jako je važno da Brejvermana Šoa držimo izolovanog u ćeliji“, reče Zorzi, „sada je to još važnije nego pre.“

Alvize klimnu i obavi kratak razgovor preko mobilnog telefona. „Sređeno.“

„Sada moramo da se pobrinemo za nenajavljeni dolazak sinjor Rula.“

„To će mi biti zadovoljstvo“, reče Alvize, ali odmah začuta pošto ga Zorzi uhvati za ruku i okrenu ka sebi.

„Ako potceniš tog čoveka, makar i na trenutak, ubiće te.“

Alvize, sa ozbiljnim izrazom lica, reče: „Ubiću ga pre nego što bude imao ikakvu šansu.“

Otvorenih usta, Paolo Zorzi se tiho nasmeja.

Nešto se dogodilo u poslednjih tridesetak sekundi, Bravo je bio siguran u to. Anzolo je primio poziv preko mobilnog telefona i oči su ga izdale. Pogledao je Brava a onda je naglo skrenuo pogled, gotovo krišom, dok se okretao prema vratima ćelije. Bravo je bio svestan da je on bio predmet razgovora, da je Anzolo dobijao instrukcije, verovatno od samog Zorzija. Bilo je gotovo izvesno da se Zorzi neće vratiti sa tekstovima o šiframa odnosno da se uopšte neće vratiti. Dok su jeli, poslednji put je pokušao da obrlati Brava, pokušavajući milom da se ubaci u proces dešifrovanja, kako bi otkrio koje je naredno određište Dekster izabrao za

svog sina. Pošto je plan propao, očigledno je odlučio da to uradi silom. Bravo je mogao samo da zamisli kakvi ga užasi čekaju. Rekao je Kamij da ovo nije igra, da su vitezovi željni krvi njegove krvi.

Čim je ustao, Anzolo se osvrnu i na licu mu zaigra ukočen osmeh. „Molim vas, sedite.“

„Hteo bih da razgovaram sa sinjor Zorzijem.“

„Žao mi je, ali sinjor Zorzi ima nekih drugih obaveza.“

Pošto se Bravo nije pomerao, Anzolo zakorači u sobu.

„Molim vas, sedite.“ Lice mu se ukoči. „Hladi vam se espresso.“

„Popio sam espresso.“

Bravo je bio oprezan kako ne bi zvučao napeto. Ipak, Anzolo napravi još jedan korak.

„Moraću da insistiram.“

„U redu.“ Bravo se osmehnu dok je uzimao stolicu, blago se nagnuvši. Promenio je ton. „Hoćeš li ti malo? Ima još dosta.“

„Neću, hvala.“

Napetost kao da je iščilela iz Anzolovog tela, što je i bio Bravov cilj. On okrenu drugu stolicu, oslanjajući se rukama na naslon. U sobi je sada bilo mračnije, zlatni diskovi sveća bili su manji i bleđi. Jedna sveća je potom dogorela i sasvim se ugasila, tako da postade još mračnije.

„Anzolo to ime se ne sreće često.“

„E, ali u Veneciji nije tako, signore, to je naš dijalekt.“

„Stvarno? Kako bi bilo na italijanskom.“

Anzolo zamišljeno podignu obrve, a onda mu se lice ozari. “O jeste, Anđelo.“

Bravo baci stolicu tako brzo i jako da je Anzolo bio potpuno iznenađen. Pogodila ga je pravo u lice i on se skljoka. Krv se razli po naslonu stolice.

Anzolo je ležao, u pokušaju da se povрати od prvog šoka. Ali kad Bravo pokuša da ga ščepa, on se trznu gornjim delom tela i zari koleno Bravu pravo u stomak.

Bravo se presamiti, ostavši bez vazduha.

Anzolo ga pesnicom udari u slabine. „Nemoj da se boriš protiv mene“, reče mu.

Bravo se na to nije osvrtao, pokušavajući da ga udari u rebra, ali nije imao snage i Anzolo ga lako odgurnu.

„Upozorio sam te.“

Udari Brava podlakticom u vrat.

Pognut, Entoni Rul se šunjao hodnicima manastira. Nije naišao ni na koga i ni na šta, što je samo po sebi zbunjivalo i navodilo na oprez. Očekivao je da će naleteti bar ne nekoliko Čuvara. Ispred, nedaleko, video je odškrinuta vrata. Približavajući se oprezno, htjede da proviri unutra. Neki čovek se nadneo nad stolom, na kojem je stajalo nekoliko otvorenih debelih knjiga. Čitao je. Onda se pomerio da pogleda u drugu knjigu i Rul uspe da na tren vidi njegov profil. Bio je to Paolo Zorzi. Mišići njegovih leđa i ruku bili su nabrekli i izraženi; bio je istegnut i delovao je poput lava ili pantera. Rul se priseti kako je Zorzi prema njemu osećao istinsko i trajno rivalstvo i znao je da je to bilo zbog njegovog prijateljstva sa Deksterom. Time zaokupljen, pomisli kako je priroda Ijubomora poput zmije koja je gmiže celim telom i truje druga osećanja koja bi da izbiju na površinu. Ali, Ijubomora je uticala na sve, čak i na volju najrazboritijih Ijudi.

Rul se osmehnu, skupljenih usana. Ovo je ipak bilo isuviše lako nigde Čuvara i Zorzi koji se prosto nudi kroz odškrinuta vrata, okrenut leđima, kao savršena meta. I sa te razdaljine mogao je da namiriše zamku. On zato produži, prolazeći pored mamca koji je trebalo da proba. Hteo je Zorzija, svakako, ali došao je zbog Brava, i nema nameru da ode bez njega. Bio je svestan koliko je opasno da Bravo ostane sa Zorzijem. Sumnjao je da je upravo Zorzi pokušao da zatruje njegov odnos sa Deksterom Šoom, i sada, pošto Zorzi ima Brava, pretpostavljao je da se stvar ponavlja -Zorzi će pokušati i Brava da okrene protiv njega.

Odaja u kojoj se nalazio Zorzi bila je bez prozora; bilo je logično da bi tu držali Brava. Mogao je, takođe, da vidi da je knjiga bila o šiframa i dekodiranju Bravo bi trebalo da radi na šiframa koje mu je otac ostavio u Veneciji. Postojala je, dakle, mogućnost da je i Bravo u toj prostoriji, negde gde Rul nije mogao da ga vidi. Rul je bio svestan da ne može da odbaci takvu mogućnost. To znači da mora da uđe u odaju na neki drugi način, a ne kroz vrata koja su bila otvorena na izvol'te.

Prikrao se pored i zastao kod dovratka s druge strane, odakle će imati pristup desnom zidu odaje. Morao je da rizikuje i proviri iza ugla. Ugledao je Čuvara pored vrata koja mora da su vodila u odaju.

Stavio je na glavu kapuljaču, sakrio štap iza leđa, i zaputio se pravo prema Čuvaru. Bio je to mladić, mršavi Veničanin, još uvek golobrad. "Poranio si deset minuta, ali prijaće mi odmor."

Rul ga udari pesnicom u stomak i, čim se ovaj pognu, ivicom dlana pogodi njegov izloženi potiljak. Rul uhvati Čuvara u naručje dok je padao u nesvest, i odvuče ga niz hodnik, do jednog ugla, ostavljajući ga u senci.

Vrativši se do zatvorenih vrata, naslonio je na njih uvo. Čuo je glas, prepoznao je Zorzija, i nečiji glas koji je odgovarao, ali bio je previše udaljen da bi mogao da razazna je li Bravov.

Disao je duboko i sporo, prstiju skupljenih oko drške štapa. Drugom rukom uhvatio je kvaku, okrećući je polagano ulevo. Otvarao je vrata sporo i tiho kada je osetio trenutnu bol u vratu. Trgnuo se i okrenuo, instinktivno, dok su mu čula lelujala kao da je bio pijan. Ugledao je lice koje se kezilo kao maska.

Boreći se sa hemijskim svojstvom narkotika, shvatio je šta se dogodilo. Izvukao je strelicu koja mu se zarila u vrat.

„Prekasno“, nasmeja se iskeženo lice.

Trenutak kasnije sve je nestalo iz vidokruga i Rul se sruši.

azgoračenih očiju, Bravo oseti da ga u plućima peče. Ako uskoro ne dođe do kiseonika, znao je da će nestati i ono malo snage što se zadržalo u mišićima. U tom slučaju, biće bespomoćan. Nije smeo dozvoliti da se to dogodi. U mislima je video oca i dečaka od jedanaest godina koji uči da koristi svoje telo, da telesne sposobnosti proširi preko prirodnih granica.

„Opusti se, Bravo“, govorio bi otac. „Kada se mnogo upinješ, telo će se opirati.

Um i telo treba da rade zajedno, kao tim.“

Umesto da nastavi da se bori sa Anzalom, on pusti da mu udovi omlitave. Kapci mu zatrepereše a disanje posta isprekidano. Nagrada je stigla u iscerenom Anzolovom licu. Anzolo se nagnu napred ne bi li ga sasvim savladao. U tom trenutku Bravo ga čelom udari u nos. Krv u mlazu izlete iz nosa i Anzolo se trgnu unazad. Bravo se sada izvi i Anzolo naglo izgubi ravnotežu. Bravo ustade i stisnutom pesnicom ga iz sve snage udario iza uva. Anzolo pade i Bravo se nađe na njemu.

„Gde je Zorzi?“ Anzolovom glavom udari u kameni pod. „Reci mi gde je otišao.“ Anzolo mu reče.

Bravo ga pusti i okrenu se. Anzolo ga tada uhvati u očajanju, ali Bravo iskoristi Čuvarev pokret protiv njega samog; okrenu se u kratkom luku i usmeri svu snagu u zamah laktom. On oseti kako puca ključna kost i Čuvar su sruši na pod ćelije.

Bravo istog trenutka ustade i potrča prema vratima.

roga za omamljivanje će trajati još dva-tri minuta“, reče

„Biće to dovoljno“, reče Paolo Zorzi, zureći u opuštenu lice Antonija Rula. Rul ga je čudno posmatrao razrogačenim očima, paralizovanog pogleda.

On i Alvize uneli su Rula u prostoriju, posadili ga na stolicu i zavezali za nogare. Ruke su mu bile vezane iza leđa. Alvize je već bio izvadio nož i pritisnuo sjajnu oštricu na rupu u Rulovom vratu.

„Kako ti se sviđa ovaj osećaj, Rul“, upita on. „Šta misliš, kakav će osećaj biti kad milimetar po milimetar budem gurao oštricu.“

„Oprezno“, reče Zorzi blago, kao da nije mislio to što kaže.

„Hoću da pati za sve svoje grehe.“

„Bojim se da bi to moglo da potraje godinama.“ Zorzi uhvati Rula za kosu. „Zar nije tako, Entoni?“

„Pitao te je nešto?“ Alvize zari vrh noža malo dublje i okrenu tako da se na kovanoj oštrici od nerđajućeg čelika pojavi mrlja krvi. „Nije lepo od tebe što nećeš da odgovoriš.“

„Vreme ti je isteklo.“ Zorzi se nagnu nad njim i zagleda se u njegove staklaste oči iz kojih je izbijao bes. „Nije ti više ovde Dekster Šo da te štiti. Sam si i go pred svojim sudijom.“ Igrao se Rulovom kosom. „Sada ću da izgovorim šta treba i Alvize će biti dželat, više je nego voljan da odigra tu ulogu za tebe.“

Zorzi se iskezi tako da mu se pokazaše zubi. „Kriv si Rul, kriv po svim tačkama optužnice. I sada imam zadovoljstvo da ti saopštim da će smrtna kazna biti izvršena.“

Alvize.

Zorzi je postao svestan nekog komešanja, Alvize je padao i krv je po njemu padala kao kiša. On se naglo ispravi i pogleda Brava koji je držao uperen „zig zauer“.

„Šta to radiš?“

„Odveži ga“, reče Bravo i pokaza na Rula.

„To nikako ne bi bilo mudro. Nemaš predstavu šta radiš, tako teška greška će “

„Umukni i uradi to!“ Stajao je dovoljno daleko od Zorzija da ovaj ne može da ga ugrozi.

„Neću.“ Zorzi slegnu ramenima. „Hajde, ubij me dok još imaš priliku. Nećeš? Nemaš ti petlju ni odlučnost. Kukavica! Kakvu korist Red ima od tebe?“

On skoči na Brava koji povuče obarač „zig zauera“. Ništa se ne dogodi, obarač ostade na mestu. Zorzi je već stigao do njega i tresnuo ga o zid. Na licu mu je igrao neki groteskni osmeh, kao da je zao džin Ijudožder iz Grimovih bajki. „Nema vajde od pištolja, neće da puca, šta ćeš sad, jesi li smislio?“

Bravo drškom pištolja udari Zorzija iza uva. Zorzi pade, baš kao Alvize, i osta da leži.

Bravo je brzo odvezao Rula. „Ujka Toni, čuješ li me?"

Rulove usne slabašno su se pomerale ali nikakav zvuk se nije čuo. Oči su mu sada bile bistrije i jasnije.

„Šta su ti uradili?"

„Narkotik za omamljivanje." Rulov glas zvučao je slabašno i piskutavo. "Na strelici, ispaljenoj kroz cevčicu."

„Možeš li da ustaneš? Hajde, pomoći ću ti.“ Bravo rukom obgrli Rula i podiže ga. Zastenja kada ga je podizao, bio je težak kao leš, a modrice i udarci koje je zadobio u tuči sa Anzalom boleli su ga kao bockanje iglice za tetovažu.

Rul je potom uspeo da donekle povрати kontrolu nad udovima, i sve više se oslanjao na svoje noge i kukove.

„Kako si me našao?" upita.

„Tražio sam Zorzija."

Rul klimnu, i dalje ošamućen. Ponovo se okrenu prema Zorziju. „Ubij ga, Bravo, ovo je pravi trenutak."

„Ujka Toni, treba pod hitno da idemo odavde."

Ipak, Rul se opirao. „Učini to, Bravo."

„Ne mogu, UjkaToni, ne tako hladnokrvno."

„Zažalićeš. Taj gad krenuće na tebe."

„Ja nisam ubica."

„Ovo nije ubistvo, ovo je pogubljenje." Rul pruži ruku. „Daj mi pištolj."

„Ujka Toni, nemoj."

Rul, međutim, zgrabi pištolj i naciljavši u Zorzija, povuče obarač. Ništa se ne dogodi. Iskoristivši Rulovu zbuñjenost, Bravo mu iz ruke istrgnu pištolj. Na trenutak, stajali su kao ukopani i zurili jedan u drugog.

Sledećeg trenutka u hodniku se začula buka, tačno ispred vrata, i oni se ukočiše.

Rul stavi kažiprst preko usana, tiho priđevratima i bez trenutka oklevanja, naglo ih otvori.

Stražareva ruka bila je na kvaci i on se spotaknu; Rul ga pogodi kolenom u torzo tako jako da mu polomi nekoliko rebara.

„Hajdemo", prošaputa Bravo, koristeći priliku da izvede Rula iz sobe, što dalje od Paola Zorzija. Ma koliko da je mrzeo izdajnika, nije mogao da učestvuje u hladnokrvnom ubistvu. Da li je zbog toga bio slab, kukavica? Da li bi njegov otac postupio drugačije? Ovo je, ipak, bio Viore Dei svet sasvim izvan građanskog i krivičnog zakona koji je upravljao drugim ljudima. Šta je onda sa zakonima etike?

Da li mu to što se nalazi u Voire Dei daje za pravo da se stavi iznad zakona? Sve i da je tako, i dalje je imao mogućnost izbora u takvim slučajevima, i on je, bilo da je bio dobar ili loš, napravio sopstveni izbor.

Nazirao se hodnik, tih i prazan. Rul mu pokaza kuda da idu i oni se vratiše putem kojim je on došao do sporednih vrata. Kad su izašli na vrata, Rul je uspeo da povрати snagu i svu svoju životinjsku lukavost.

„Svi preostali Čuvari počeće da nas traže po celom ostrvu“, reče on. Bio je u pravu jer, kad su se približili obali, na mestu gde je ostavio topo, dvojica Čuvara su pazila na njega.

„Kako ćemo da odemo sa ostrva?“ prošaputa Bravo.

„Imam plan“, reče Rul.

Ujka Toni je uvek imao plan. Dokle je sezalo Bravovo pamćenje, Ujka Toni je imao plan za svaku priliku. Ako treba doći od tačke A do tačke B, znao je najbrži pravac, najzaobilazniji pravac, ali isto tako i najosetljiviji.

Krenuli su. Rul je predvodio. Upravo se završavao dug letnji sumrak i počeo je da se spušta mrak. Žute pruge na zalivu označavale su granice dubokih voda kanala. Iznad su preletali galebovi, oglašavajući se kreštavim glasovima, kidišući prema vodi, koja je odražavala slabašna fluorescentna svetla, slična upaljenim bakljama na dvostrukoj ogrlici kanala. Dok su prolazili pored crnih kontura borova, Bravo je video nova svetla koja je bacao jedan deo manastira. U vazduhu se osećao miris smole, a onda do njih dopre i zadah uvale morskog kamenja i školjki, slani miris morskih trava sjedinjen sa dubinama.

Kako su se približavali, čuli su žamor mnogih glasova.

„Franjevci su pretvorili ostrvo u turističko odredište“, reče Rul. „Jednom nedeljeno, organizovali su večernje posete. Možemo da se umešamo u masu i prošvercujemo se trajektom.“

Kad su prišli delu mola koji je stajao u senci, uvideli su da nije bilo šanse da dođu do trajekta. Trojica Čuvara su obezbeđivali to područje i nema sumnje da su franjevcima ispričali lepu priču kako bi opravdali svoje prisustvo.

Rul i Bravo su se prikradali s leve strane, praveći neku vrstu polukruga, sve dok nisu ugledali motoscafo, privezan pored velikog trajekta. Prelazaći od senke do senke, kružili su prema brodu. Jedan franjevac istovarivao je poslednje buriće sa krme motoscafa. Ljudi su se i dalje tiskali prema trajektu, koji se dvaput oglasi sirenom, najavljujući skori polazak.

Gledali su kako se pojavljuje drugi kaluđer, da bi pomogao u prenošenju buradi do manastira. Kad su obojica zamakli, njih dvojica pritrčase do motoscafa i skočiše na palubu. Dva kaluđera se ponovo pojaviše i uzeše još dva bureta. I poslednji turista popeo se na trajekt, sa kojeg se začu duži zvuk sirene, uporedo sa paljenjem motora.

Rul se pope do kormila i okrenu ključ. Bravo je odvezao užad kojim je motoscafo bio privezan za mol. Čim su kaluđeri ušli u manastir, Rul iskoristi priliku i pokrenu brod. Nisu imali mnogo opcija, jer će kaluđeri sigurno da se vrate, ali uspeo je da se odupre nagonu da ubrza. Umesto toga, izjednačio je brzinu sa kretanjem trajekta. Kretali su se zajedno; motoscafo je od pogleda Čuvara skrivao ogroman trajekt. Ispred njih prolete noćna čaplja, tiha kao smrt, i dok se obala udaljavala ustupajući mesto tamnoj vodi, osetiše još jednom osvežavajući miris borova sa San Frančeska del Deserta.

A onda na njih padoše žuta svetla. Nađoše se u kanalu.

I posle nekoliko sati, proslava u čast novih Vitezova-Vitezova od Milmana, kako je Žordan voleo da ih zove bila je u punom jeku.

Na meniju se našlo dvanaest jela, koju je obezbedio Ostaria dell' Orso, jedan od najfinijih rimskih restorana, kao i pet sanduka probrane berbe Brunelo di Montalčino. Sve to zajedno sa kubanskim „Montekristo Koronas", čašama konjaka i pralinama od crne čokolade na kojima je bio grb Milmanovih, tog dana specijalno dopremljenim iz Belgije.

Žordan, punog stomaka i pobednički zažarenog lica, taman je završavao drugu čašu probranog vina iz 1960. kad ga Osman Spanja diskretno potapša po ramenu. Čim je video izraz na njegovim licu, Žordan ustade sa svog mesta i krenu za dežmekastim čovekom, prema sobi u kojoj su potpisali ugovor o vili. Kad je ušao, Spanja za njim zatvori dupla vrata. Žordan pred sobom vide četiri najuticajnija pripadnika vitezova: holandskog trgovca dijamantima, britanskog poslanika, američkog finansijskog menadžera i predsednika zajedničkog metalurškog preduzeća Južnoafričke Republike i Australije.

„Gospodo", reče Žordan dok im je prilazio. „Šta to imamo ovde?"

Nasmeja se. „Sastanak umova?"

„Mi se iskreno nadamo, Veliki Majstore."

Prepustili su to britanskom poslaniku, što je donekle bilo iznenađenje. Žordan je očekivao da će glasnogovornik biti Amerikanac. Opredelili su se za blažu varijantu, za džentlmenški pristup.

„Hteli bi malo da porazgovaramo“, reče britanski poslanik najblažim i najumilnijim tonom. „Teoretski, ne smeta nam vaša akcija“

„Udar“, nadoveza se Amerikanac, naginjući se napred na vrhovima prstiju.

„Nešto ovde zaudara.“ Žordan je oštro zurio u Amerikaca. „Da li mi to zaudara na pobunu?“

Poslanik se malo uzvrpolji, kao da hoće da zagladi perje koje se nakostrešilo zbog Amerikančeve neopravdane primedbe. „Ništa slično, uveravam vas. Mi vas priznajemo za Velikog Majstora, verujemo da ste vi čovek za taj posao.“

Žordan je čekao da ovaj izgovori šta je imao i ne reče ništa. Zналаčki je umeo da sačeka, umešnije nego njih četvorica zajedno, znao je da proceni.

Poslanik, uskog i rastegljivog lica, pročisti grlo. „Mi, ipak, predviđamo da bi mogao da se pojavi problem.“

„I to veliki“, prekinu ga Amerikanac. Bio je to masivan, bikovski tip, sa naglaskom negde sa srednjeg zapada i preterano agresivnim nastupom tifoza.

Niko izgleda nije bio voljan da obuzdava Amerikanca, primeti Žordan, što je značilo da je on bio izabran da bude nahuškani ker. To im je bio pametan potez.

„Šta bi to moglo da bude?“ upita Žordan.

„Vaša majka“, reče poslanik blago. „Nije tajna da je ona htela da preuzme kontrolu nad vitezovima. Tolerisali smo njene mahinacije iz poštovanja prema vama, Veliki Majstore, a sad, kad se ubacila na teren sa Damonom Kornadorom, pitali smo se... eto, pitamo se da li bi igrala tako važnu ulogu u ovom poduhvatu da nije vaša majka.“

Mrtva tišina pade na njih šestoricu. Poslanik opet pročisti grlo, a neko možda Holanđanin nakašlja se nervozno.

„To je bio moj plan“, reče Žordan konačno. „Ko ga sada osporava?“

„Nipošto“, požuri poslanik. „Do nas su, međutim, došli izveštaji o njenim aktivnostima i mislimo da nešto mora da se preduzme ne bi li se ona obuzdala.“

„Ne znate vi moju majku.“

„Naprotiv, znamo je sasvim dobro.“ Južnoafrikanac istupi ispred, i stavi podeblju fasciklu na sto. Gledao je Žordana kako je otvara. Unutra se nalazio niz slika koje su prikazivale Kamij i Kornadora, isprepletene u Ijubavnom zagrljaju

Nakon nekoliko trenutaka, poslanik reče: "Ovo je opasan koktel, Veliki Majstore. Svakako razumete našu zabrinutost."

Zapravo je razumeo, bolje od ikoga drugog. Do đavola s njom!

Rukom je jedva pokrio brojne slike rasute po stolu, jedna eksplicitnija od druge. Oprezno nastojeći da zadrži neutralan izraz, on reče: „Cenim vašu revnost, gospodo, ali ja sam već upoznat sa majčinom indiskrecijom." Bila je to laž, ali nužna u ovom slučaju. Ovi ljudi nikad ne smeju da shvate kako o njegovoj porodici znaju više od njega.

„Sigurno vidite da to prevazilazi indiskreciju", reče poslanik.

Sada Amerikanac istupi. „Mislim da je ono što zaudara, Veliki Majstore, njihova zavera."

„Držim stvar pod kontrolom", reče Žordan. „Budite uvereni."

„Savršeno", reče poslanik. Sijao je od zadovoljstva. „Samo smo to hteli da čujemo, Veliki Majstore. Ostalo prepuštamo vama." Pokaza na fasciklu. "Pobrinućemo se da sve kopije budu uništene."

Spanja otvori dupla vrata i mešavina aromatičnih mirisa dopre iz veće sobe, a ova četvorica, pošto su obavili posao, uputiše se prema vratima. Zadnji u grupi bio je Amerikanac. Kad su svi izašli, on se okrenu kao da mu je nešto palo na pamet i krenu prema Žordanu; reče šapatom, tako da su jedino njih dvojica mogli da čuju: „Znate šta morate da uradite? Kako je ono Englez bio rekao?" Isceri se. „O da, 'glava mora da leti'!"

„Kako ide sine?" Upitao je Dekster So.

Bravo pogleda nadole i onda skloni pogled. „Znaš kako je. Uvek isto."

„Nismo se videli šest meseci. Ti si bio na Stenfordu, ja odsutan."

Otac i sin sedeli su u bašti burmanskog restorana u Ulici M. Bilo je leto, u Džordžtaunu je bilo kao u kotlu. Bravo je došao da ga vidi, a Dekster je uzeo slobodno popodne. Trebalo je te večeri da u predsedničkoj loži slušaju izvođenje Vašingtonske filharmonije.

„Kako ide", nastavi Dekster, „ja sam mislio na devojke." Nastojao je da uhvati sinovljev pogled. „Imaš li neku neku posebnu, znaš na šta mislim?"

„Ne znam."

„Ne znaš?" Dekster nakrivi glavu. „Ma, ne misliš ozbiljno." Sačekao je malo. „E, sad mi je jasno. Nećeš da mi kažeš. U redu je Bravo, ako to ne želiš da поделиš..."

„Podelim? Zašto bih podelio?“ Bravo se uzjoguni. „Kada si ti nešto podelio sa mnom.“

Dekster trepnu. „Ne mogu da se setim ničeg“

„Ničeg važnog, tata“, Bravo nije uspevaao da obuzda očajanje u glasu. „I kad smo već kod toga, da li si ikad došao u Stenford“

„U oktobru prošle godine, čini mi se.“

„O da, bio si na nekom tvom putovanju, gde ono beše?“

„Bangkok.“

„Tako je, Bangkok. Onda, sada ćemo da ručamo, posle idemo u pozorište. Imam karte, a onda“

„Promenio se plan. Rekao sam ti, Bravo. Žao mi je, ali ja tu ništa ne mogu.“

„Mogao bi da ostaneš.“

„Ne mogu“, uzvratila Dekster, „moj posao nikad nije takav, nikad nije ni bio.“

Posle je na red došao ručak i obojica začutaše, zahvalni što se jelo isprečilo između njih. Aromatični miris roštilja širio se ozelenelom baštom ukrašenom raznobojnim papirnim fenjerima. Smeh i žamor drugih glasova, zvuk escajga na tanjirima, konobarice obučene u tradicionalnu odeću koje dolaze i odlaze.

Posle izvesnog vremena, Dekster odloži viljušku i reče: „Zaista me zanima da li postoji neko poseban u tvom životu.“

Bravo podignu pogled i vide kako se otac smeška; imao je onaj izraz koji ga je podsetio na detinjstvo, kada su bili u najboljim odnosima. I dalje je oklevao, ne rekavši ništa. Mada je otac s vremena na vreme pokazivao interes za ono što se s njim događa, ipak je bio jako nezadovoljan zbog njegovih dugotrajnih odsustvovanja i očevog odbijanja da razgovaraju o njima.

„U redu“, reče Dekster, „onda ću ja tebi da ispričam o mojoj prvoj ljubavi.“ Otpio je gutljaj piva, delovalo je da se zamislio. „Bila je pametna i jako lepa, ali najvažnije od svega bilo je to što je izlazila sa mojim najboljim prijateljem. Sreli smo se na jednoj zabavi neka žestoka pijanka i počeli smo da razgovaramo dok je moj prijatelj bio kao letva, glave položene u krilo druge devojke koja je takođe bila mrtva pijana.“

„Ali, zatreskali smo se. Oboje smo se postideli i nismo znali šta da radimo, danima smo samo tako hodali u onoj prijatnoj izmaglici znaš već, nismo mogli da ni da spavamo ni da jedemo. Jedino na što smo mogli da mislimo bilo je, je li“

„Konačno, nismo to više mogli da podnesemo pa smo se našli na kvarnjaka. Kasnije sam se pitao da li je to pokvarilo našu vezu. Bilo je to onako žestoko, nije baš trajalo dugo, ali delovalo je kao večnost."

Dekster položi svoje snažne ruke na sto. „Moglo bi se pomisliti da me je istrošila ta varka koja je bila neophodna da bismo održali vezu, ali to mi zaista nije predstavljalo problem. Shvatio sam naknadno vidiš, kao mladić bio sam usamljen kao što to samo mladi Ijudi mogu biti. Prilično sam trapavo zahladneo odnose sa roditeljima, nikad nisam bio prišipetlja, tako da sam bio sam. Ta devojka u njoj sam video način da to premostim, da pobeegnem sa hladnog mesta na kojem sam se našao." Nasmejao se. „Ljudi su ponekad glupi, misle da će seksom rešiti problem usamljenosti. Seks zapravo samo naglašava tu realnost to je u osnovi jasno podsećanje koliko smo zapravo sami na ovom svetu. Vidiš Bravo, nije pitanje da li je neko usamljen ili ne, već šta on radi sa svojom usamljenošću." Ponovo isturi glavu. „Pitanje je da li se neko prepušta mrzovolji ili očajanju, ili počinje da upoznaje sebe? Bez te spoznaje, kako možemo da ulazimo u odnose sa drugim Ijudima?"

„Je li to opet neka lekcija?" reče Bravo nabusito. "Nemam više deset godina." „Nisam imao nameru da ti pridikujem ili nešto slično, Bravo. Samo sam pokušavao da ti kažem... da uradim ono što si hteo od mene... da podelim sa tobom nešto."

Bravo skrenu pogled i ugrize se za usnu.

„Ono što hoću da kažem, Bravo, jeste da ti i ja... mi se razlikujemo do drugih Ijudi. Mi smo... eto, možda bi se mogli nazvati autsajderima nama je mnogo teže da nađemo svoje mesto... Ponekad se pitam šta treba da uradim da bih bio spašen."

„Spašen?" Bravo okrenu glavu tako da im se pogledi sretoše.

„Spašen od čega."

„Od zla", reče Dekster. "A, ne mislim ja na onu vrstu zla koja se sreće u krstaškim pohodima, Aušvicu, Buhenvald, Hirošimi, Angoli ili Bosni, ne mislim na te zapanjujuće primere okrutnosti čovečanstva. Ova vrsta zla obuzme mozak i neće da prođe. To je muka za dušu, kada misliš da ništa što poseduješ ne može da te spase. Pitaš se: Šta je radim ovde. Koja je moja svrha?"

Držao je čašu sa pivom, u snažnim rukama, kao da je klas žita. „Nas dvojica, Bravo, nismo ono što smo hteli da budemo. Postavlja se prirodno pitanje, zašto? Odgovor je da u nama postoji snaga. Da li smo mi supermeni? Nismo, ali možda smo nalik umetnicima; mi nismo šuplji Ijudi, kako ih je Eliot tačno opisao, mada to može biti naša prva reakcija. Kao i svim umetnicima, želja nam je da pobeegnemo

da pobegnemo od užasa ovozemaljskih, da postignemo nešto bolje, da povedemo druge istim putem takođe i da ih, na neki način, spasemo od njih samih."

Bravo je bio potpuno zatečen. Razumeo je svaku reč koju je otac izgovorio, razumeo ih svakim delićem tela, razumeo ih celom dušom. To saznanje potreslo ga je do srži.

Dekster klimnu. "Ako sada ne shvataš, jednog dana hoćeš."

Ali ja razumem, mislio je Bravo, i taman je hteo da to kaže ocu, kad je Dekster pogledao na sat.

Bože, oče, nemoj. Nemoj to da radiš...

„Žao mi je Bravo, moram na aerodrom. Bojim se da moram da krenem." Dekster pruži dve karte i ulaznicu ukrašenu predsedničkim pečatom. „Povedi devojkicu onu o kojoj nećeš da mi pričaš na koncert filharmonije. Veruj mi, svideće joj se predsednička loža."

Zajebi predsedničku ložu, ne ostavljaj me opet...

Cinilo se kao da ih prati svetlucanje vode koje se pomaljalo iz tamne pene. Nebo i more bili su obojeni u iste nijanse ljubičastog i crnog. Udaljena ostrvlja u uvali nizala su se kao džinovska šifra. Bravu se činilo, sada kada je bio pored Rula i pod nogama osećao podrhtavanje motora motoscafa dok su plovili tom mračnom i magličastom uvalom davnina, da Venecija pripada njegovom ocu. Svetla nepoznatog izvora igrala su po vodi, kao odbljesci i odrazi hladnih plamičaka koji su osvetljavali kratke, tamne talase, glatke poput stakla.

Bravo izvuče „zig zauer." Nastojao je da ne misli na to kako mu je Ujka Toni oteo pištolj iz ruke i nanišanio na Zorzija, sa bliskog rastojanja. Možda je u Voire Dei tako nešto opravdano, nije to mogao da zna. „Ne razumem", reče on, pokušavajući da skrene pažnju sa crnih misli. "Proverio sam, pošto mi ga je Zorzi vratio."

Rul pogleda prema njemu. „Nisi pucao, ipak, zar ne? Obarač nije hteo da ide do kraja. Zorzi ga je onesposobio pre nego što ti je vratio."

Bravo začu rezak i krckavzvuk pucanja leda, od čega zadrhta. Sada mu nikako nije bio potreban nalet uobrazilje ili odjek iz prošlosti. Usredsredio se na ruke, seo na lakovanu palubu od mahagonija i pažljivo položio svaki deo pištolja koji je prethodno rasklopio. Kad je došao do mehanizma za okidanje, otkrio je nešto što mu je promaklo prilikom prvog pregleda tu je bilo uglavljeno nešto što je kočilo mehanizam.

„Vidiš?"

Bravo rasklopi deo i pažljivo ga pregleda. "Ovo nije uradio Zorzi. Otac mi je ovo ostavio da pronađem. Učio me je da pregledam pištolj pre upotrebe, to je bilo pravilo broj jedan. Nisam imao vremena do sada."

Rul pogleda. „Ja vidim samo kuglicu neke tkanine."

„Ne bilo koje tkanine", reče Bravo. „Vrsta lana. To je tkanina veoma slabog kvaliteta, mešavina lana i vune, priča se da je od tog materijala bila napravljena Marijina marama i Lazarev pokrov." Setio se šifre koju mu je otac ostavio u prosjačkoj torbi: Seti se gde si bio onog dana kad si rođen. Bolnica Svete Marije iz Nazareta.

Ne Meri iz Nazareta, sada mu pade na pamet. „Ima li neko ostrvo u zalivu na kojem je bila crkva koja je dobila ime po Mariji ili Lazaru?"

Rul klimnu. „Bila je to usputna stanica za hodočasnike na putu za Svetu zemlju. Crkve odavno nema." On se zamisli. „Lazareto Vekio je južno, osmah ispod Lida." On usmeri brod u tom pravcu. „To je stari venecijanski dijalekt, Marijino ime postalo je nazaretum i, na kraju, kako to već ide kod jezika, konačan oblik je postao Iazaretto. Kroz vekove, ostrvo je imalo mnoge namene. U četrnaestom veku, na primer, služilo je kao karantin za obolele od kuge tokom prve velike epidemije u gradu." Izašavši iz kanala, on ubrza. „I dalje je lep, ali sada je postao stecište pasa lotalica."

Seti se imena svog trećeg ljubimca. Bark.

Bravo se nasmeja, glasno.

Dženi je na San Frančesko del Deserto stigla u pratnji izaslanika Paola Zorzija, da bi tamo našla svog mentora, pognute glave i loše raspoloženog. Bila je nervozna i uzrujana, ali je nad svim tim preovladavao osećaj krivice.

Sedeli su u refektorijumu, koji joj se učini depresivan i mračan. Unaokolo su sveće dogorevale i osećeo se miris plamena. Iznenadila se kada je videla da su u prostoriji i četvorica Čuvara.

Čekala je da Zorzi progovori, ali on nije pokazivao da primećuje njeno prisustvo.

Umesto toga je zurio u poruku koju je očigledno tek dobio. Dženi bi dala sve na svetu da sazna šta u njoj piše. Kada je ponovo pogledala prema Zorziju, susrela se sa njegovim zakrvavljenim očima. Izgledao je kao da nije spavao dva, tri dana.

Posle izvesnog vremena, on reče: „Otac Mosto je ubijen."

„A Bravo je nestao", ona lanu, kao da odgovara. „pre više od četiri sata, i ti si me pustio da čekam sve to vreme. Kako još misliš da me kazniš?"

Zorzi je pogleda, proburazivši je svojim neumoljivim očima. „Kad smo već kod Brejvermana Šoa", reče blago, „nikad mu nisi prenela poruku da je Entoni Rul izdajnik, je li tako?"

„Da je Entoni Rul izdajnik? Nisam."

„Zašto?"

Poznavala je taj baršunasti glas, i zadrhta pri pomisli na gvozdenu pesnicu koja je stajala iza njega. „Jer ne verujem u to.“

„Nije na tebi da o tome sudiš!"

Pošto je već bila na ivici, ona se trgnu kad oseti oštrinu u njegovom glasu.

„Bio sam u pravu kad sam savetovao Dekstera Šoa da ne postavlja tebe da mu čuvaš sina."

„A ti si taj koji me je obučio." Dženi više nije mogla da sakrije gorčinu u glasu.

„Upravo zato i kažem."

„Bio si oštrij prema meni nego prema svojim muškim učenicima, to ti mogu reći." Zorzi je ignorisao njen izliv gorčine. „Nije trebalo da poslušam Dekstera. Svi instinkti su mi govorili da greši."

Gledao ju je kako bi obično pogledao one koji su ga izneverili. Osećala je da je izašao iz njenog polja i da će, bez obzira šta mu bude rekla, kakva god opravdanja bude iznela, sve to naići na gluve uši. Završio je s njom.

Dženi je sve to videla i bila očajna. Stajala je glave uvučene u ramena, sada blago pogrbljena, kao da joj je bilo potrebno da se zaštiti od bujice njegovih reči. Uvek je mislila da ima poverenja u nju; sada je, međutim, znala da bi je, da nije bilo Deksove intervencije, Zorzi šutnuo kao što su ostali članovi Reda i želeli. Imao je poverenja u Dekstera, ne u nju.

Ipak, još uvek nije bila spremna da odustane. „Zašto sedimo ovde kada bi trebalo da pokušamo da nađemo Brava?"

„Radije bih da razgovaramo o tebi", reče Zorzi. "Reci mi šta se dogodilo."

„Čuvala sam refektorijum u kojem su Bravo i otac Mosto razgovarali. Napadnuta sam s leđa i savladana. Sledeće čega se sećam; probudila sam se u pomoćnoj prostoriji. Kada sam izašla na hodnik, našla sam oca Mosta, prerezanog grla, i svoj nož pored njega, u lokvi krvi."

„Tvoj nož?"

„Da.“

„Kako li je tu završio?"

„To je bar jasno. Uzeo ga je onaj koji me je napao."

„Kako su znali da ga imaš kod sebe?“

Dženi srce preskoči. Pogleda prema četvorici Čuvara koji su stajali u prostoriji i merkali svaku njenu reč. Po prvi put sagleda situaciju u sasvim drugačijem svetlu.

„Je li ovo ispitivanje? Misliš da sam ja ubila oca Mosta?“

Zorzi ustade i poče da hoda ispred nje. „Kao što ti je poznato, u našim redovima je izdajnik. Kako ima sve više poginulih, palo mi je na pamet da možda postoji i više od jednog.“ On stade i pogleda je. „Razumeš šta hoću da kažem?“

„Ono što ja razumem jeste da treba da pođem za Bravom“, reče ona tvrdoglavo.

„Zabrljala sam, na meni je da “

„Bojim se da to ne mogu da dozvolim.“

„Misliš da sam ja izdajnik“, reče Dženi čudnim glasom.

Opet taj pogled, kojim je ponovo postavljao distancu između njih, a kad je govorio, glas mu je bio hladan i nepomirljiv. „Nisi uspela da zaštitiš naš najvažniji posed, to je neoprostivo. Kao da to nije dovoljno. Pogledaj sad na situaciju iz Bravove perspektive. Pronalazi telo, prerezanog grla, tvoj krvav nož pored tela, a tebe nema. Šta bi ti pomislila da si na njegovom mestu?“

Ona ustade. „Ne možeš tek tako -“ Stade i poče da se okreće dok su joj prilazili Čuvari. „To nije u redu“, reče slabašno i odmah se oseti budalasto, jer je znala da bi se ponela isto tako da je bila na Zorzijevom mestu.

„Sada moram da pođem“, reče on, „da počistim nered koji si napravila.“ Okrenu se prema njoj. „Moli se za mene. Moli se da pronađem Brejvermana Šoa pre nego bude kasno.“

Kad je pala poslednja presuda, on izađe sa dvojicom Stražara. Zalupiše se masivna vrata od drveta i gvožđa. Ponovo je obuze očajanje, ovaj put još veće, zbog nagomilanog besa i osećanja beznađa. Izgubila je poverenje mentora i sada je bila zatočenik svojih saboraca, i to sve zbog toga što joj se omakla nepažnja, tinejdžerska zaljubljenost, glupost. Zašto nije poslušala jednu od mudrosti Entonija Rula i držala se dalje od emocionalnog vezivanja?

Dvojica preostalih Čuvara gledali su je s mešavinom sažaljenja i neprijateljstva.

Ona se okrenu od njih. Sa neprijateljstvom je mogla da se nosi uvek je mogla.

Sažaljenje ju je nerviralo. Jedan je udari nadlanicom preko lica, dok se drugi odmakao, tako da je mogao da je pokriva iz drugog smera. Ona se zatetura. Čuvar je gurnu na stolicu i reče joj da tu i ostane.

Lločila je podsmešljiv izraz na njegovom licu.

„Znao sam da ćeš ovako završiti." Gledao ju je kao bubašvabu koju treba zgaziti. „Ti si greška što je još gore, ti si sramota." On koraknu na mesto između njenih nogu i odmaknu se.

Ona se okrenu i stavi ruke na sto. Mislila je na haos koji je napravila od vlastitog života. Mislila je na Ronija Kavanoa i Dekstera Šoa. Misila je na drugi životni put kojim je mogla da krene, put koji joj je bio oduzet, kada se na gadnoj prekretnici Deksa pojavio da je spase. Da li ju je spasao, mislila je sa gorčinom. Zbog čega? Zbog ovog?

Stavila je glavu u ruke. Poslednji na koga je pomislila bio je Bravo. Nije htela da misli na njega, ali u svom tom jadu nije mogla da se obuzda. On je mogao da bude taj koji će da je spase, istinski i konačno, pošto Deksa na kraju to nije uspeo. Mislila je da sad shvata zašto je Deksa želeo da ona čuva njegovog sina. Shvatio je, pomoću čudesne moći predosećanja mora da je shvatio, bila je uverena u to.

Najednom, do nje dopre tih cerek njenih bivših saboraca i taj zvuk je poseče kao oštrica. Ona se odmah posrami; sami su mogli da se uvere u njenu slabost na koju su uvek sumnjali.

Tada joj u mislima dođe slika Arkandele i sa njom sećanje na život koji je vodila, život u gotovo neizdrživom samoodricanju, u kojem je istrajavala kako bi njene štice mogle da nastave delovanje. Sacrifice joj je izgledalo kao nedovoljno za put koji je ona izabrala. U svakom slučaju, izgledalo je da njena hrabrost sada vitla Dženinim venama i arterijama kao vinova loza koje, iako izložena mrazu i sečivu, odbija da uvene. Sasvim suprotno, počne da klija u proleće njenih emocija. I tad shvati da joj je Arkandela pružila nešto dragocenije čak i od saveta i podrške koju je dobijala od Deksa Ankorita joj je pružila šansu da ponovo uzme život u svoje ruke.

Gledajući kroz prizmu Arkandelinog čudnog pogleda, videla je kako sa Bravom ponavlja iste greške koje je pravila sa Ronijem, u izvesnoj meri i sa Deksom. Pala je pod uticaj njenih čini. Zašto? Zato što je osećala da će je na nekom nivou spasiti. Niko, međutim, nije došao da spasi Arkandelu; ona je posedovala unutrašnju snagu da se sama spase.

Susret sa Ankoritom protekao je u njenoj zapanjenosti, ali je, isto tako, bila i obeshrabrena ekstremnim uslovima u kojima je Arkandela živela i dubinom njene snage. Sada je shvatala da poseduje istu hrabrost. Samo je trebalo da se odvaži. Lakše je reći, nego učiniti. Evo, bila je zatočnica, Paolo Zorzi je nesumnjivo krenuo da pronađe Brava, dok je ona držala glavu na rukama i jecala. Nije ni čudo

da su joj se Čuvari smejali. Taman je htela da podigne glavu, da ih još jednom izazove, kad na savijenim ramenima oseti dodir Arkandeline ruke koji je zadrža. Čekaj, šaputao je unutrašnji glas, ima i bolji način.

Ostala je u mestu, sa glavom u rukama, jecajući i dalje. Sve to vreme, mozak joj je radio u petoj brzini. Pomisle li da je slaba, neka misle i gore od toga, jer će joj njihov odnos jednom ići u prilog. Bila je ubeđena da bi Arkandela isto uradila. Arkandela, ona koja je koristila sredstva koja su joj bila nametnuta, sredstva koja niko drugi nije želeo, da postigne izvanredne ciljeve.

Poče da jeca, pogrbljenih ramena. Vidno se tresla.

„Pogledaj je”. nasmeja se jedan od Čuvara. „Bolje joj donesi maramicu.”

„Možda pre peškir”, zacereka se drugi.

Čula je zvuk koraka na istrošenom kamenom podu, pucketanje starog drveta kad se jedan od Čuvara naslonio na stolicu. Mogla je da ga namiriše i tačno je znala koliko joj je blizu.

„Evo, uzmi ovo”, reče on odsečno, „pre nego što nam ovde napraviš aqua alta, ha, ha “

Ona zamahnu laktom, ulažući u taj pokret svu fizičku snagu i bes. Lakat završi tačno u njegovoj očnoj duplji. On ispusti krik, koji je, međutim, sam utišao, rukama pokrivši lice. Drugi Čuvar krenu prema njoj i ona uhvati prvog oko vrata, uze njegov nož i poče da maše.

Drugi Čuvar na tren odmeri situaciju. A onda se isceri. „Nemoj da me teraš da ga upotrebim”, upozori ga Dženi.

Čuvar podignu svoje oružje sa sečivom, čija krivina zasja na svetlosti sveća.

„Izgiedam li zabrinuto”, reče podsmešljivo. On priđe, mašući svojim oružjem.

„Nemaš ti petlju.”

Dženi najpre izbaci dršku. Savršenom preciznošću. Nož završi tačno u korenu nosa. Dok je padao, onesvešćen, Čuvar kolonom udari u lice onog prvog, koji takođe pade u nesvest.

Dženi je trčala kroz tamu. Čim je preskočila nasip, čula je kako voda udara o kamenje. Nebo iznad bilo je jasno. Zvezde, sjaj- ne kao vizantijske lampe, blještale su u punom sjaju kroz poslednje pramičke izmaglice. Lagani povetarac terao je sa njenog lica uvojke koji su lepršali pozadi. Srce joj je udaralo brzo, ali se osećala lakše, posle dugo vremena. Imala je misiju, a po prvi put, činilo joj se, znala je ko je u stvari.

Trčala je prema svetlu koje je dopiralo iz kabine, prema oštrom mirisu dizel goriva koje je isparavalo u noći. Motoscafo je i dalje bio tu. Videla je Zorzija i još nekolicinu kako se taman pripremaju za polazak. Iz nekog razloga, pretvorili su motoscafo u policijski brod, sasvim preuređen nalepnicama i zastavom koja se vijorila na krmi. Kad je ušla u crnu vodu, užad su bila odvezana, i motori počеше da stvaraju kovitlace ispod površine.

Plivala je snažno, grabeći rukama i radeći nogama kao makazama. Doplivala je do broda taman kad se iz motora začuo glasan roptaj. Bova je bila podignuta i ona zgrabi jedan od odbojnika na boku dok je brod kretao. Iznenada oseti naglo zatezanje u ramenima i ona uspe da se tome odupre, opuštajući se. Trebalo bi da je ostala bez daha, ali nije bilo tako. Uzela je život u svoje ruke, baš kao što je Arkandela htela da učini, i bila je uzbuđena.

Bravo i Rul su pristali na Lazareto Vekijo, uz istureni deo obale koji je bio sav u drveću. Bila je mrkla noć, ali pojavilo se nekoliko zvezda, dok je sa zapada plovio oblak obasjan mesečinom, kao u nekoj pozorišnoj predstavi. Oblak je bio prošaran linijama i sav nabrekao, kao neki drevni bog koji se budi iz vekovnog sna.

„Izdajnik se pritajio na neko vreme“, reče Rul, „i polako ali sigurno je prosleđivao informacije Vitezovima svetog Klimenta. Sada, pošto si krenuo u potragu za Zavetom, moraće da pokaže svoje lice.“

„Misliš na Zorzija.“

Rul klimnu. „Rekao bih da je tako.“ Uključio je baterijsku lampu koju je pronašao na brodu. „Bio je jedan od najbližih saradnika tvog oca. Znao je gotovo koliko i Deks ili ja. Sada se ustremio na tebe. Lukavje, podmukao i strašno opasan. Zapravo, postoji sve više dokaza da je potajno okrenuo sve svoje Čuvare protiv Reda. Oni slušaju njega i samo njega. Bojim se da ne možemo da verujemo nijednom od njih.“

Rul raširi navlaku kojom su franjevci štitili namirnice na brodu, pri transportu na ostrvo.

„Imali smo sreće dok smo dolazili ovamo“, nastavi Rul. „Kaluđeri mora da su prijavili policiji da im je ukraden brod. Moraćemo dobro da pazimo kada budemo odlazili.“

Udaljavali su se od broda. Bio je dobro sakriven od letimičnih pogleda sa patrolnih čamaca, ali će ga sigurno naći ako budu pažljivije tražili. Moraju da se postaraju da

budu dovoljno daleko kada se to desi, Bravo je toga bio svestan, što je značilo da nema mnogo vremena da nađe sledeću očevu šifru.

„Pokazaću ti gde su ruševine stare crkve“, reče Rul dok su zalazili u unutrašnjost ostrva.

„Kako si znao gde su me odveli?“ upita Bravo.

„Sledio sam svoje sumnje. Već neko vreme držao sam na oku Paola Zorzija.“

„Ovo je baš kao u stara vremena.“

Rul se osmehnu i pogledom na kratko okrznu Brava na onaj poznati način. Drveće je bilo gusto u tom delu, pod nogama su osećali vlagu bujnog rastinja. Otežao vazduh mirisao je na sparinu.

„Hoću da ti zahvalim“, reče Bravo.

„Ja tebi treba da zahvalim što si mi spasao glavu od Zorzija.“

„Našao bi ti već neki izlaz“, reče Bravo, "ali nisam na to mislio.“

Rul ga pogleda zbunjeno.

„One zime kada je Džunior poginuo, bio sam jako ljut na tebe.“

„Koliko se sećam, nisi to uopšte krio.“

„Žao mi je zbog toga.“

„Šta je bilo, bilo je.“

„Ali nije. Bio sam ljut zbog toga što si odvuкао tatu.“

„Pa, eto “

„Ne, slušaj Ujka Toni, moram ovo da ti kažem. Bio sam klinac tada, mislio samo na sebe, samo na sopstvenu bol. Nije mi padalo na pamet koliko je to moralo biti bolno za oca“ Zavlada tišina. Poželeo je da Ujka Toni nešto kaže, da nešto doda. “Ti si znao da je on morao da ode, je li tako?Ti znaš da bi ga slomilo da nije tako postupio.“

„Zvučao je tako loše kad sam ga pozvao da nisam smeo da dopustim da vidiš kako to utiče na njega. Sin ne bi trebalo da vidi oca u takvoj žalosti, tebi je ionako već bilo jako teško.“

„Gde ste otišli?“

„U Norvešku. Otišli smo u lov, uglavnom na jelena i losa. Tvoj otac je bio odličan strelac. Jednog dana sneg je padao kao da nas je neko zasipao, sećam se, a Deksa baš i nisu remetili takvi uslovi naišli smo na tragove koji mi nisu bili poznati. Bili su sveži, jer bi ih inače zameo sneg. Kako bilo, Deksa je bio uzbuđen. Naterao me je da pratimo tu vražju zverku dok sneg nije poplaveo jer je sunce već počelo da zalazi. Da bi tamo imali šta da vidimo -žderu. Čak i tada su bile prilično retke.“

„Jeste li je ubili?“

„Šališ se? Dekster je bio fasciniran. Odložio je pušku i samo seo na sneg kao dete. I gledao. Znaš, mislim da je zverka znala da smo tamo ili bar da je Dekster tu, jer je jednom pogledala u našem pravcu i frknula. Ali nijednom se nije iskežila, nije ni pobjegla.“ Našli su se ispred tankih, povijenih borova, a Rul skloni jednu granu koja im se isprečila. "To je bilo nezaboravno putovanje. Gledao sam kako ti otac tone, duboko, i ponovo se vraća. Tamo, u tom belom prostranstvu, pored ždere, ponovo je pronašao smisao života."

Bravo ponovo oseti kako se veliki očevo teret nadvija nad njim, ali je ovaj put bio sklonjen, jednim potezom, kao na krilima neke ptice koja se obrušila sa mračnog noćnog neba. Pretpostavljam da bi mogao da nas nazoveš autsajderima nama je mnogo teže da nađemo svoje mesto. Ponekad se pitam šta treba da uradim da bi bio spašen. Sad3 mu se razotkrio još jedan smisao očevoih reči onog dana u Džordžtaunu neprijatna istina o Ijudskim vezama i svetu autsajderima. Mu je sam spoznao.

„Uvek si bio dobar prijatelj“, reče Bravo, dok su mu srce i oči bili prepuni, „mom ocu i meni.“

Rul potapša Brava. „Ponekad toliko potfsećaš na Deksa da je to suludo.“ Zastade, a onda nastavi ozbilnim i ravnim tonom. „Znam kako je Džuniorova smrt uticala na vas posebno na tebe. Učnio si sve što si mogao. Nisi ti bio kriv.“

Bravo zadrhta kad začu odjek ovih reči koje je čuo od Dženi. Ona mu se na tren prikaza kakva je bila u Veneciji hotelska soba, tuš, krevet. Ponovo je čuo glasovedostavljača, koji su dolazili iz pravca kanala, kao jutarnja izmaglica. Osetio je njeno milovanje, šaputanje u uvo. A onda je ponovo začuo jezivo, zlokobno pucanje leda pod nogama. Milovala je oči, šaputala mu na uvo, baš kao i nemu. Osetio je da mu se žmarci penju kičmom i on ponovo zadrhta.

Došli su do srušene kamene crkve a da na putu nisu sreli ni žive duše. Deo građevine bio je pretvoren u pseću jazbinu. Jedan zid se održao, taman i blistav, izbrazdan kao lice vojnika. Bio je prepolovljen.

„I šta sad? Ovde baš i nema šta da se vidi“, reče Rul, pretražujući mesto.

Bravo je gledao u zid. Seti se gde si bio onog dana kad si rođen.

Dospeo je ovako daleko zbog toga što se setio bolnice Svete Marije iz Nazareta. Gde je bila ta bolnica u Čikagu? Napregnu se da se priseti. Uspeo je: Ulica zapadni odeljak 2233.

On pride pukotini u zidu odeljku i odmeri deset koraka na zapad, deset je bio zbir četiri broja iz adrese bolnice. Klekao je na travu kod temelja zida. Prišao mu je i Rul, i njih dvojica stadoše zajedno da kopaju rukama. Na oko metar dubine pronašli su zamotuljak umotan u nepromočivi papir.

Tamo daleko preko vode, drhtava svetla sa Lida pokazivala su na njih kao savijeni prst. Galeb se oglasi nekoliko puta, tužbalicom koja se gubila u lakom povetarcu. Mislimaokrenuti policijskoj potrazi koja je nesumnjivo bila pokrenuta, brzim koracima vraćali su se prema brodu. Bravo razmota papir. U omotu je bio mali grčki krst. Bio je obmotan crvenim koncem, kao košnica ili osinje gnezdo. ti to kazuje?"

Bravo Mmahnu glavom.

Bez problema su stigli do broda. Navlaka je bila na istom mestu na kom su je ostavljali. Oni je brzo skinuše i ubaciše. Rul doda Bravu baterijsku lampu. Dok se udaljavali od Lazareto Vekijo, Bravo uključi baterijsku lampu i usmbrj snop na krst koji je držao, odmotavši crvene končiće. Bilo ih je dvadeset i četiri. Na otkrivenoj površini krsta sada su se pojavile tri L-rezane reči. Bravo je znao da je to dvostruki, razdvojen sistem šifrovanja. To je bila jedna od najpoznatijih terenskih šifri, koristila ju je nemačka vojska tokom Drugog svetskog rata. Prve dve reči predstavljale su ključ, treća je bila šifrovani tekst. Otvorio je očeve notes na praznoj strani i latio se posla.

Sistem šifrovanja zasnivao se na ADFGVX šifri, koja je koristila matricu 6x6 za zamenu koda, dvadeset i šest slova alfabeta i deset brojki u parovima simbola A, D, F, G, V i X. Dobijena uparena šifra bila je, ipak, samo prelazna. Potom bi se upisivala u pravougaonu matricu i prenosila, da bi se dobila završna šifra.

Bravo je reši, pojavila se jedna jedina reč: sarcophagus

„Gde ćemo sada?" napokon upita Rul. "Znaš li?"

„Nazad u Veneciju", reče Bravo, stavljajući u džep notes i krst. Crveni konac položio je u tamnu, uzburkanu vodu, kao da su u pvtanju poslednji očevi ostaci, on je bio ovde i tim se gestom ponovo i'ju vratio.

Zora je izdužila svoje zrakaste prste po celoj površini zaliva.

Neko vreme bili su sasvim sami na moru. Svetlo koje je koso padalo pretvorilo je površinu u tanak metal, koji je njihov brod sekao lako, kao naoštren nož. Ptice su graktale i kružile, probuđene dolaskom zore i praznim stomacima. Ponirale su i dozivale se u lovu, zaranjajući kratko, da bi uhvatile ribu zakrivljenim kljunovima.

U zalivu je bilo i drugih lovaca. Kad su zaobišli jedan kraj Lida, videli su policijsku patrolu i Rul odmah smanji brzinu.

Bravo se pope do njega. „Šta to radiš?“

„Videćeš.“

Rul nije menjao pravac. Zapravo je, kako se Bravu činilo, usmeravao pramac broda pravo prema policijskom brodu. A opet, mada je Bravo znao da ravna površina vode u određenim uslovima može da zavara oko i stvori fatamorgane, bio je ubeđen da je policijska potraga ubrzala pošto ih je spazila. Video je kako se podiže pramac broda i iza njega prskanje pene.

„Ujka Toni “

„Veruj mi, Bravo. Imaj poverenja.“

Policijski brod ustremi se prema njima, i zbog njegove brzine i buke razleteše se ptice koje su se još uvek hranile. Bravo je video Ijude na palubi, ali ne i njihova lica ili uniforme.

Potom je začuo zvuk koji je podsećao na vetar koji zahvati brodske konopce i zategne sva jedra. Ali motorni čamac ispred njih nije imao konopce i jedra, i tada shvati da to Ujka Toni veselo zvižduće, sam za sebe. Bio je u svom elementu, brzo upravljajući brodom, pravo u pramac drugog, kao da je reč o neprijatelju.

Zbogouoga on živi. pomisli Bravo. Zato ga Voire Dei privlači kao plamen.

Policijski brod se približavao brzinom koja se Bravu činila opasnom.

Rul prestade da zvižduće kako bi krajem usta mogao da izgovori: „Drži se.“

Bravo se uhvati za rukohvat a Rul gurnu ručicu gasa napred, tako da je brod poskočio na vodi. Video je, na trenutak, zapanjen pogled policajca u drugom brodu, i on užasnut vide kako motoscafo naglo kreće prema njima. Rul naglo skrenu ka desnoj strani broda. Prošao je sasvim uz njegov bok, a onda naglo promeni pravac, izdignutog boka, sekući vodu i praveći talas koji zapljusnu policijski brod poput gusarskog naleta.

Potom krenuše u drugom pravcu, severoistočno, prema Veneciji, ali bliže grupi drugih ostrva, gledano s desne strane broda. Bravo se osvrnu i vide poplavljen policijski brod kako se okreće i uz buku motora punom brzinom kreće za njima.

„Nešto nije u redu s tim brodom“, reče Rul, „duži je i ima veći gaz od motornih čamaca koje koristi venecijanska policija.“

„U pravu si. Prepoznao sam jednog od Čuvara. To uopšte nije policijski brod.“

Rul klimnu. „Zorzi nam je opet za petama.“

Ostrvce im se brzo približavalo s desna. Bilo je napušteno, uz obilje trske i ptica i slatkokiselkastog mirisa propadanja. Sad su već morali da budu oprezni, jer je voda na mestima bila plitka toliko da je brod mogao da se nasuka. Dugačke peščane dine izdizale su se iz dubina zaliva i bile su pravi izvor hrane za ptice, ali i prirodno uzgajalište školjki.

Sunce je sada bilo visoko na horizontu, crveno i otečeno, kao prehladeno. Svetlost je jače padala na površinu u treperavim linijama, stvarajući iluziju da je ostrvce dalje nego što je bilo. Vazduh se brzo grejao, tako da su okolni predmeti gubili obrise u fatamorganama koje su opčinjavale.

„Ne smemo mu dozvoliti da nas zaustavi“, reče Bravo, naginjući se kako bi nadjačao buku motora. „Moraš da me prebaciš do Venecije.“

Rul naglo okrenu kormilo. „Ne brini“, reče ozbiljno. „Nameravam da Zorzija izbacim iz stroja, jednom za svagda.“

a je Palo Zorzi pripadao drugoj vrsti ljudi, odavno bi razneo drugi čamac. Ali, nije se on probio u gornje ešalone gnostika observatine zato što je bio nestrpljiv ili pre nagljen.

„Sve u svoje vreme“, bio je njegov nepisani moto, tako da je čak i u ovim haotičnim trenucima, kada je cela budućnost visila o koncu, ostajao savršeno miran. Nije kinjio sebe ili svoje saradnike jer nisu na pravi način reagovali na samoubilačku taktiku Antonija Rula, već je rešio da mu ne dozvoli da ga opet iznenadi.

Zato je sada, kada su se ponovo dali u poteru za Rulom, on preuzeo kormilo. Umesto da juri pravo na Rulov brod, on je ograničavao područje sa lučke strane, uspešno sateravajući Rula u plićak između svog broda i severnog kraja ostrvceta koje se pružalo pred njima. Iskezio se prilazeći još bliže. Iz sekunde u sekundu Rulu je ostajalo sve manje mogućnosti. Uskoro, više neće imati nikakav izbor.

Vidiš li šta pokušava da postigne“, reče Bravo, “da nas satera da sami pristanemo u plićak kod ostrva.“

„U tome, kao i u svemu drugom, Zorzi će se razočarati“. Rul je govorio tiho i zvučao je Ijutito. Uvlačio je vazduh otvorenim ustima, povlačeći jagodice i otkrivajući bele zube.

„Ali ti nas vodiš pravo u plićak“, reče Bravo.

„Zorzi će biti zadovoljan iz istog razloga“, uzvratila Rul.

Budući da je svetlo bilo varljivo, nije mogao da razlikuje boje u zalivu koje su u rana jutra i kasna popodneva govorili mornarima gde su dublje vode kanala a gde plićaci u kojima mogu da se nasukaju. Negde drugde mape su važile i bile su dobra stvar, ali ovde su varljivo svetlo i plime učinili da budu beskorisne, osim na nekoliko dubljih prolaza.

Bravo je video kako se ostrvce brzo približava morska polja drhtave trske, blistave barice nastale povlačenjem vode, taman talas, ptice koje poleću ili se spuštaju na svoja gnezda, i odmah iza, poput niza vrhova talasa, dve barene, naslage soli koje su činile peščani sprud, bele kao vrat žene, od kojih je manja bila bliža. Na daljoj, desetak ljudi stajalo je do članaka u vodi; obavljali su svoj jutarnji posao sakupljanja školjki koje će te večeri biti poslužene u venecijanskim restoranima. Rul je neprestano gledao preko levog ramena, kao da je zabrinut što im policijska pratnja preprečava put prema lučkoj četvrti. Sve više se približavao ostrvcetu. Potera je sada već bila u punoj brzini. Bila im je za petama. To je, izgleda, bilo upravo ono što je Rul želeo, jer ničim nije pokazao da hoće da ručicu za gas pomeri napred. Tako bi se ponašao kapetan koji nastoji da usidri svoj brod. Policijski čamac bio je sada, prema Bravovoj netačnoj proceni, što je sam priznavao, tri dužine broda iza njih. Kao i u prethodnim slučajevima, stvar je bila u tome da se odabere pravi trenutak.

„Ujka Toni“, povikao je Bravo, „izvlače pištolje!“

Rul naglo okrenu u desnu stranu, pravo u plićak. Bravo ponovo povika, ali ovaj put je naslutio njegovu nameru. Umesto da se zaustavi u plićaku, motoscafo sada poskoči jer Rul ubrza.

„Ovde je kanal sa dubokom vodom“, reče Rul. „Neobeležjen je zato što je uzak. Isto tako, skoro nestane za vreme oseke.“

Slušajući ga, Bravo se bio okrenuo prema Rulu tako da je mogao da gleda i ispred i iza broda. Policijski čamac nije imao dovoljno vremena da zauzme pravi kurs, pa je okrznuo sprud i krenuo u suprotnom pravcu. Zorzi je, međutim, odmah izdao naređenje i čamac zaokrenu u

uskom luku i krenu prema kanalu. Kad su ušli u kanal, ponovo jurnu punom brzinom, prateći motoscafo prema otvorenom moru.

Policijski čamac mora da je imao moćnu mašinu, budući da je smanjivao odstojanje zastrašujuće brzo.

„Sad su odmah iza nas!“ povika Bravo, uporedo sa prvim pucnjima upozorenja koji su došli sa krme.

ad je Zorzijev motoscafo prvi put ubrzao, Dženi je podigla noge iz uskovitlane vode, što samo po sebi nije bilo lako, sklupčavši se da bi uspela da ih provuče kroz užad koja su držala odbojnice sa strane broda.

Pomislila bi da to što je nisu otkrili predstavlja malo čudo, da nije bilo očigledno da su svi na Zorzijevom motoscafo, uključujući i njega samog, bili do te mere zaokupljeni pronalaženjem plena da im ništa drugo nije privlačilo pažnju.

Čula je njihove glasove koji su se upinjali da nadjačaju buku motora. Ponekad bi uspevala da razazna rečenicu ili dve, pokušavajući da uhvati smisao. Zorzi je i dalje govorio o tome kako je Entoni Rul „izdajnik“, što je, ma kako bilo bezumno, mislila je ona, bilo u skladu sa njegovim uverenjima. Ono što ju je zbunilo bio je odgovor jednog od Čuvara. Obraćao mu se kao da je on jedini vođa Gnostika observatine.

ul je jurio držeći severozapadni pravac, iako ih je čamac stizao. Začuse se novi pucnji, a potom Bravo izvuče svoj „zig zauer“ i uzvrat na vatru.

„Zaboravi na to“, povika Rul, "drži se."

Trenutak kasnije, oštro okrenu kormilo udesno. Istovremeno je ručicu gasa gurnuo sasvim napred, izvlačeći iz motora maksimum brzine. Pramac, a onda i ceo prednji deo broda, izdigoše se iz vode.

Bravo, tumbajući se s jedne strane na drugu, video je kako njihov čamac ide pravo prema prvoj barene. Skupljači školjki su, ugledavši poteru, zastali i skamenjeno posmatrali kako čamci jure pravo na njih. Niko, uključujući i Brava, nije verovao da će Rul dopustiti da se motoscafo nasuče. Verovali su da će svakako, kao i prethodnog puta, u begu od policijskog čamca, eskivirati tek u poslednjem trenutku.

Međutim, taj trenutak je došao i prošao uvideo je Bravo i on se sada uhvati za lakirano drvo. Koji sekund kasnije, kobiiica broda očeša se o sprud. Ali, umesto da zaustavi na sprudu, Rul ga je iskoristio kao odskočnu dasku. Motoscafo polete u vazduh i u luku prelete oba spruda.

„Ural“ povika Rul, kad se ponovo nađoše na vodi. Dva propelera zariše se u vodu i uz veliki prasak brod krenu pravo prema Veneciji.

Bravo se osvrnu i vide da se Zorzijev čamac zaustavio i da sada pluta iza barene.

Rul je pretraživao odeću. „Gde su te proklete cigarete, sada kad mi trebaju?“

Nasmejao se, zadovoljan spektakularnim uspehom.

redpostavljam da ne smem da naletim na jednog od vas, zar

ne?" Usledila je kratka pauza. "Qde onda da usmerim ovu stvar? Do sada biste već morali da znate gde treba da idemo."

Kamij je stajala na svom sjajnom crno-belom motoscafu u Velikom kanalu, držala mobilni telefon na ušima i čekala. Krv joj je tutnjala u ušima. Osetila je blagu uznemirenost koju je poistovetila sa iščekivanjem. Entoni Rul je pozvao baš kao što je i obećao, sve kockice počele su lepo da se slažu.

„Kastelo", čula je Bravov glas. „Crkva San Đorđo dei Qreki"

"U redu." Sad se čuo Rulov glas. "Prići ćemo iz zaliva, preko kanala, do Fondamenta della Pieta. Bićemo tu, cenim, za petnaest minuta. U redu?"

Kamij je čula što joj je bilo potrebno, odložila je mobilni telefon i izdala naređenja kapetanu da je što brže odveze do Fondamenta della Pieta u Kastelu. Prišla je mestu gde je stajao Damon Kornadoro, smrknutog izraza na lepom licu.

„Dragi moj, Damone, izgledaš tako natmureno", reče razdragano. „Samo mi nemoj reći da izgaraš od Ijubomore."

„Može li mi se zameriti? Pa Rul je bio tvoj Ijubavnik."

Kamij izvadi cigaretu i upali je. „Šta s tim?"

„To je trajalo godinama. Imao sam više prilika da vidim da i dalje osećaš nešto prema njemu."

„Ako i osećam, to se tebe ne tiče."

„Ali tvoj sin “

„Šta s mojim sinom?" reče ona oštro.

„Uvek sam se pitao..." On zastade i na tren je ostavi u iščekivanju. Ona ga pogleda, zaustavi dah. Bila je to mala pobeda, sigurno, ali ipak pobeda. „Uvek sam se pitao da li je Rul Žordanov otac."

Ona se okrenu, tamne oči delovalo su nepristupačno.

Otac njenog sina bio je tabu tema, znao je to, i on je to poštovao, gotovo ponizno.

“Sada sam ja tvoj Ijubavnik, Kamij. Misliš li da bi trebalo da te delim?"

Kamij ispusti dim kroz poluotvorena usta, dok je na obe strane kanala posmatrala predivne palate pored kojih su prolazili.

„Kamij?"

Ne želi da misli o Žordanovom ocu, ne želi. Zato je, da bi se smirila, skrenula misli na druge stvari. Navika tog čoveka da o svetu razmišlja jedino kroz pojam posedovanja kod nje je istovremeno izazivala fascinaciju ali i očajanje. To nemam, želim to. Sad kad to imam, nikad neću dozvoliti da ode. Naravno, stvari u kojima su bili predvidljivi, činile su da joj postanu neodoljivi. Šta da kaže ovom svom

Ijubavniku? Svakako ne zašto je izabrala Rula za Ijubavnika, ili zašto ga još uvek voli na način na koji voli stvari koje su joj dragocene. Istina, Kamij je bila najusamljenija kad je bila sa muškarcem. Tako ih je lako zadovoljiti, tako se lako daju zasititi, i šta se onda događa? Njihova površna pažnja okreće se nečem drugom, možeš da im kažeš "jebi se" a da te uopšte ne čuju.

Neizbežno je, ipak, bilo da se pojavi i jedan muškarac koju će za nju biti izazov. Antoni Rul, pre svih. Njegovo odvajanje od Reda Gnostika observatine bio je dugačak, spor, težak i često opasan proces. To je bila dobro smišljena i brižljivo isplanirana vojna kampanja. Zbog svega toga, ali i iz drugih razloga, to predstavlja nesumnjivo njeno najveće dostignuće i zapanjujući uspeh koji je sledio posle tako strašnog razočaranja. Njegovi obaveštajni podaci godinama su bili neprocenjivi za Žordana i nju. Najveće joj je zadovoljstvo pružala činjenica da je on bio taj koji je dostavljao najosetljivije podatke.

„Nemaš razloga da brineš, Ijubavi“, reče ona. „Antoni Rul je moja prošlost. Ti si moja sadašnjost.“

I pored buke motora, čula je Kornadorov uzdah olakšanja. Gotovo se nasmeja kad vide kako je odmah reagovao na malo laskanja. Vremenom je to poprimilo oblik Pavlovljevog refleksa. Želeo je ne, bilo mu je potrebno da joj veruje. Muškarci, opsednuti potrebom da jedini drugima pokazuju kako su jaki, u osnovi su slabi. Dokazala je to nebrojeno puta, čak i sa težim slučajevima, poput Rula i Kornadora. Bio je tu i Dekster Šo jedan je morao da se pojavi, rekla je sebi podsetivši se na prošla vremena. Šta je on drugo do izuzetak koji potvrđuje pravilo? Tešila se mišlju da muškarci imaju jako usku definiciju ograničenja. Šta oni, koji su uostalom najzgodnije oruđe u njenim rukama, opšte znaju o ograničenju. Umilni govor za njih je anatema: Mada na njega reaguju lepo, rekla bi čak i potresno, i dalje negiraju njegovo postojanje. Tim bolje za mene, mislila je Kamij. To je bio i razlog zašto je u istoriji uvek bilo poznatih žena, pametnih i snalažljivih, koji su svoje prisilno ropstvo iskoristile kao plašt anonimnosti, ispod kojeg su vešto upravljale sopstvenom verzijom umilnog govora, koji je imao razarajući učinak. Kamij nije saosećala sa ženama koje trpe nasilje svojih muškaraca, fizičko ili psihičko. To ne iznenađuje, jer je ona prema svakom obliku slabosti osećala samo najdublji prezir. Smatrala je slabost razlogom zbog kojeg su dospele u podređen položaj. Nije bilo situacije iz koje Ijudski um ne može da pronađe izlaz. Verovala je u to tvrdoglavom upornošću verskog fanatika. To je bila jedina ideja koju je

mogla da prihvati kao jevanđelje. Došli su do Fondamenta de la Pieta i Kornadoro iskoči na obalu pre nego što je kapetan i privezao brod.

„Uskoro ću doći po tebe“, zapevušila je Kornadoru kao da je beba koju treba da privije na grudi. „U međuvremenu, ti otiđi do crkve. I, za boga miloga, pazi se Zorzija i njegovih Čuvara. Ne sumnjam da bi te ubio ako bi mu pružio priliku, baš kao što će sada da ubije Entonija Rula.“

Idući istočno od Fondamenta De La Pieta, Bravo i Rul stigli su bez poteškoća do crkve San Georgio dei Greci. U tri navrata su zastajali, skretali sa puta, kako bi bili sigurni da ih niko ne prati. Iako rano ujutro, napolju je već bilo vrelo i sparno. Beli oblaci visili su nepomično na nebu, kao da ih je neko okačio pribadačom.

Crkva je bila okrenuta prema ulici kojom su hodali, skladnom fasadom, vanredno jednostavnom, bar ako se ima u vidu kitnjasta arhitektura karakteristična za Veneciju. To je jedina crkva Grčke pravoslavne crkve u Veneciji, sagrađena još 1539. godine za imućnije Grke, od kojih su mnogi vekovima plovili sa Mlecima na Levant i ustanovili važne trgovačke centre na južnoj obali Crnog mora. Tamo je njihova vera dominirala do dolaska Osmanlija koji su ih izbacili iz Trapezunta u 15. veku. Sada je u celoj Veneciji ostalo manje od stotinak pravoslavnih Grka. Unutrašnjost crkve, sa visokom i bačvastom tavanicom, delovala je prazno i podsećala na pećinu. Unutra je bilo nekoliko ljudi starija žena koja je klečala, skupljenih ruku, ispod raspeća, deblji muškarac razbarušene kose koji se zaneo u razgovoru sa visokim, ispijenim sveštenikom, čija se grba ocrtavala ispod dugačke crne mantije.

Utisak napuštenosti vladao je ovim mestom, kao da je iz enterijera uklonjeno nešto živo, dok je veličanstvena arhitektura sa skulpturama ostala netaknuta. Podsećalo je na glečer i njegovu ogoljenu padinu na pejsaž bez biljaka ili zemlje iz koje bi one rasle.

Kao i u svim grčkim i ruskim crkvama, u San Georgio dei Greci postojao je velelepni ikonostas, zid sačinjen od ikona Vizantijskog porekla. U istorijskom smislu, ikonostas je služio kao prag ili ograda, simbol podele na apsidu i brod, između neba i zemlje, božanskog i smrtnog, ali je vremenom postao zid na koji su postavljane pojedinačne ikone. Kao što je bio slučaj sa svim religijama, ono što je nekad bilo podložno promenama, sada kao da je urezano u kamenu.

Cim ih je sveštenik primetio, prekinuo je razgovor da bi prišao njima.

„Ja sam otac Damaskinos", rekao je glasom koji je delovao kao da su mu usta puna kamenčića.

Italijanski nije njegov maternji jezik, pomisli Bravo, pa mu je odgovorio na grčkom, rekavši njihova imena.

Sveštenikove oči se jedva primetno raširiše, od iznenađenja i ushita. „Vrlo dobro znaš grčki, koje još jezike govoriš?"

„Trapezuntski grčki", odgovori Bravo.

Otac Damaskinos se nasmeja blago. Ramena su mu delovala kao vešalica a glava, na kojoj su bile male uši i istureni zubi, podsećala je na glavu leoparda. Nije imao veliku grbu, iz nekih uglova čak i nije bila vidljiva, tako da je, kao i mnogi ljudi njegove visine, izgledao samo blago pognut.

Odgovorio je istim starim dijalektom. „Onda mora da ste došli u crkvu San Georgio dei Greci iz nekog posebnog razloga."

„Došao sam", reče Bravo, "da bih video grobnicu."

„Grobnicu?" Otac Damaskinos nabra guste obrve. „Loše ste obavešteni. Ovde nema grobnice."

Bravo se okrenu Rulu. „Ujka Toni, poznaješ li ovog čoveka?"

Rul odmahnu glavom. „Nije jedan od nas."

Crne oči oca Damaskinosa sijale su iz njegove leopardove glave. „Jedan od nas? Šta to treba da znači?"

„Bravo, nemamo mi vremena za ovo", reče Rul.

Klimajući glavom, Bravo izvuče grčki krst i pokaza ga na ispruženom dlanu. Otac Damaskinos neko vreme ne reče ništa. A onda ga uze, polako, kao da dira škorpiona. Pregledao ga je pažljivo, posebno natpis.

Na kraju, vrati krst na Bravov dlan. „Gde su crveni končići?"

„Nema ih", reče Bravo.

„Jeste li ih prebrojali?"

„Bilo ih je dvadeset i četiri."

Ovaj neobičan razgovor imao je jasan tempo, kao stakato kod za raspoznavanje špijuna.

„Dvadeset i četiri", ponovi otac Damaskinos. „Sigurni ste? Ni manje ni više?"

„Tako je. Tačno dvadeset i četiri."

„Pođite sa mnom." Otac Damaskinos se okrenu u mestu i povede ih odajom čiji je pod podsećao na šahovsku tablu, prema vratima u krajnjem levom uglu pored

ikonostasa. Našli su se u malom prostoru, kao uklesanom u kamenim blokovima crkve. Otac Damaskinos uze baklju iz crnog držača od kovanog gvožđa i upali je. „Sasvim logično“, reče on, “u grobnici nema struje.”

Sišli su spiralnim mermernim stepenicama, tako istrošenim da su na sredini bile ulegnute. Bila je ovo Venecija, i grobnica nije bila toliko ukopana kao što bi bila negde na zemlji. Unutra je bilo vlažno i hladno, kao u frižideru. Na kamenom podu bilo je tragova vode a ponegde su mogla da se vide i sićušna zglavkasta stvorenja koja su šetkala zidovima; svojim brojnim nožicama kuckali su kao olovke armije činovnika.

„Naša grobnica je tajno mesto, njeno postojanje je brižljivo čuvana tajna.”

Grobnica je bila veća nego što je Bravo očekivao. Unutra su bila dva reda kamenih sarkofaga. Na poklopcu svakog sarkofaga bio je uklesan lik onog koji je unutra bio sahranjen. Neki su držali krst, a neki, na grudima, mač.

Otac Damaskinos se okrenu prema Bravu. Ji si Deksterov sin, je li tako?”

„Jeste. Otkud vi znate mog oca?”

„Gajili smo prijateljstvo zasnovano na uzajamnom poverenju, verovali smo u istu stvar: u moć istorije koja je sve nadvisivala. Vaš otac dobro je poznao istoriju. Ja bih mu ponekad preveo dokumenta koja čak ni on nije uspevaio da dešifruje. Zauzvrat, mada ja to nisam tražio, crkva je dobijala mesečne prihode sa računa koji je Dekster osnovao u tu svrhu.”

Otac Damaskinos se obrati Rulu. „Delujete iznenađeni time što se on obratio nekome izvan Reda, ali gledajte na to ovako vekovima je postojao savez između Reda i grčkih pravoslavaca pravoslavna crkva dostavljala je Redu informacije, čak i tajna dokumenta, u davno doba, kad su članovi reda putovali na Levant-u Samsun, Erzurum, Trapezunt. Taj savez je bio prirodan, do njega je došlo i zbog naklonosti i zbog samoodbrane, jer su i Grčka pravoslavna crkva i Red bili neprijatelji papini.”

Došli su, po vodi, do prolaza između dva reda sarkofaga. Bravo pomisli kako je neobično da na ovom mestu, na kojem počivaju mrtvi, oseća veće prisustvo života nego u crkvi iznad njih. Kao i otac, bio je zaražen istorijom. Istorija je za njega bila živa, izvor bezbrojnih priča, pouka koje se mogu preneti na nečiji današnji život. Sećao se kako je sa ocem nebrojeno puta čitao istorijske tekstove voleli su živu reč onih koji su živeli u datom istorijskom trenutku, reč koju istoričari, nehotičnim subjektivizmom ili iz ličnog računa, nisu izmenili i izvukli iz konteksta.

„I tako, i ti si ušao u Volre Dei”, reče otac Damaskinos. „I sada više ništa nije isto.”

„Osetio sam to onog trenutka kad mi je otac umro.“

„I ja“, reče sveštenik ozbiljno. „Tvoj otac bio je jedinstven. Pitam se da li si mu nalik.“

„Misliš na dar predviđanja.“

Otac Damaskinos klimnu. „Tvoj otac je video bitku koja je počela u Voire Dei i proširila se na spoljni svet u, recimo to tako, većoj meri nego što su drugi uviđali. Video je da je bitka počela na političkom polju, i da je tako bilo vekovima. U šesnaestom veku, ona je dobila obeležja verskog sukoba, ali u pozadini su stajali čisto politički motivi. Vekovima kasnije su neki, kao na primer komunisti, odbijajući da prihvate nastale promene, ne uviđajući da se bitka prenela na ekonomsko polje, sami sebe osudili na propast.“

„Zudnja da se ostvari ekonomska nadmoć postala je pokretač koji upravlja Voire Dei. kao i spoljnim svetom, evo već više od dvadeset godina. Poput ideje o političkoj moći pre nje, ideja o ekonomskoj nad-moći tako je čvrsto ukorenjena u svesti učesnika da su postali slepi, kao i komunisti, da uoče delovanje promena. Ali tvoj otac je znao uviđao je da ekonomsku superiornost lagano podstiče nadiranje verskog sukoba. Takozvani ekonomski razlozi za sukob kao što je kontrola nad nalazištima nafte-još jedna su obmana. Uviđate li važnost istorije? Ispod tih lažnih spoljnih manifestacija kao uzrok leži religija.“

„Fundamentalizam, uviđate li? Hrišćani sa jedne strane, islamisti sa druge. Nije Izrael jedini koji treba da se pribojava Arapa, već i Amerika, sa svojom sve moćnijom, u osnovi hrišćanskom zajednicom. Govorim o sukobu koji izlazi iz tradicionalnog okvira Voire Dei, kakvog ga mi poznajemo, a opet uvodi Voire Dei u žižu interesovanja i baca ga u prvi plan. Jer, tvoj otac je video da dolazi era Novog krstaškog pohoda. Nemojte da se zavaravate, to je budućnost, i oni koji budu zanemarili njen značaj osuđeni su da se nađu pod čizmom.“

Videvši da se Rul smeška, otac Damaskinos zastade. „Vi ne mislite tako, gospodine Rul?“

„Ne, ne mislim. Red je sada isključivo sekularan, Deks je to najbolje znao. Pomisao je da je on postao zainteresovan za verska trvenja je apsurdna.“

„A papa je ipak poslao sledbenike na vas sada sa još većom žestinom.“

„Papa o tome ne zna ništa“, reče Rul odsečno. „Ako je oko sebe okupio Ijude kao što je karindal Kanezi, tim gore po Rim. U svakom slučaju, Kanezi to ne radi za račun religije politička moć jeste ono što on ima na umu. Stvarno mislite da on uopšte mari za Hristov Zavet? Ne, Zavet je njemu neprijatelj. Njime se potire sam

osnov moći koju je za sebe izgradio. On žudi za Kvintesencijom, prijatelju moj. Jedino Kvintesencija sada može da spase njegovu bednu kožu."

„Nikad neće dobiti Kvintesenciju. Nesrećni kardinal je propao."

„On možda i jeste", reče Rul. „Pošto su papi dani odbrojani, budite sigurni da će učiniti sve što može da najpre uništi Red."

„Kako ste se vi okrenuli od Boga?"

„Tokom dugog niza godina, oče, naučio sam se vrhunskoj umetnosti ateizma."

„Žalosno je to", reče otac Damaskinos.

„Iznenaduje me vaš komentar." Rul se nije ni potrudio da sakrije gađenje.

„Dovoljno sam razgovarao o religiji i sudnjem danu za ceo jedan život. Hajde da to obavimo."

ženi se konačno našla na suvom, i jedino joj je preostalo da tihom molitvom zahvali na spasenju. Ruke nije osećala, a noge su joj drhtale kao ždrebetu koje pokušava da ustane. Oštar bol u korenu vrata bio je povezan sa užasnom glavoboljom, koja joj je svrdlala sinuse.

Pritajila se u senci, nedaleko od Paola Zorzija, koji je okupio Čuvare čim su iskočili sa broda na fundamenta u Kastelu. Zorzi je uzeo mobilni telefon. Bila je na takvom mestu da je zbog odjeka između ulica mogla da čuje svaku njegovu reč.

„Gde su oni sada?"

Shvatila je, sve raspoložive snage pod svojom komandom rasporedio je na utvrđena mesta, kao osmatračice sa obale koji prate gusarske brodove i kao signalne vatre prenose vesti od grada do grada.

„Crkva", govorio je on, „naravno da znam koja je."

Kad se okrenuo, na licu mu je videla izraz nestpljenja i nervoze, možda i ozlojeđenosti, nadala se Dženi. Tokom plovidbe zalivom, saznala je da je on uhvatio Brava i da je ovaj, Bogu hvala, uspeo da pobegne, zajedno sa Rulom.

Upravo su za njima dvojicom jurcali po zalivu. Nije mogla da bude sigurna, jer je bila onako sklupčana na boku broda. Sada su im Zorzi i njegovi izdajnički Čuvari ponovo bili na tragu, i na osnovu razgovora, moglo bi se reći da će uskoro da ih opkole.

Sve što je sada trebalo da uradi jeste da smisli način kako da ih zaustavi. Ona skoro zaplaka kad uvide zaludnost takvog poduhvata jer šta može ona, jedna žena, i to još nenaoružana, protiv dobro obučanih, disciplinovanih boraca?

„Danas i nema dobrih vesti, osim jedne“, pričao je Zorzi. „Gužva koju je pokrenuo Brejverman Šo bar je izvukla neprijatelja na svetlost dana. Entoni Rul je izdajnik i to se više ne može osporiti.“

S kim je to razgovarao? Nije sa nekim od svojih boraca, kao što je najpre sumnjala. Lažeš! Htela je Dženi da vikne. 77 si izdajnik!

Volela bi da može da se obrati svakom Čuvaru i kaže mu kakvu strašnu grešku pravi. Umesto toga, morala je da kleči, trese se kao list i gleda kako njen svet propada. Neće dozvoliti da se to dogodi, nikako

„To je osetljiva operacija, podrazumeva se“, reče on „Ne sme se doz-voliti da Bravo bude ponovo povređen. Pretrpeo je traumu zbog smrti oca da, iako sam bio hiljadama kilometara daleko, moja odgovornost je potpuna. Da, gospodine. Morate da shvatite, ovo je posebno delikatna operacija. Ne samo da moramo da izvučemo Brejvermana Soa na sigurno, već to moramo da učinimo a da ne ubijemo Rula... Naravno da sam siguran. Kakve koriste ćemo imati ako ga sada ubijemo?“ Odšetao je malo dalje od grupe Čuvara i prišao mestu gde je ona čučala, u senci porte.

„To nam je prilika da steknemo prednost nad vitezovima. Zamislite koje informacije Rul mora da ima u svojoj glavi.“ Zorzi je prebacio mobilni telefon u drugu ruku, na drugo uvo, dok je mahao rukom u kojoj je prethodno držao aparat. "Ne gospodine, neću sam da provodim ispitivanje. Znae već kakve ja odnose imam sa Rulom; nikada nismo bili istomišljenici. Kako bi to izgledalo da je preuzmem njegovo ispitivanje? Ne, to vama prepuštam, gospodine."

Dženi najednom shvati da se trese. Šta to nije bilo u redu sa ovim prizorom? Paolo Zorzi bi trebalo da zagovara smrt Antonija Rula bar sebe da zaštiti. A on ne samo da zagovara hvatanje Rula, već, evo, odbija da ga ispituje. Činilo joj se da ono što Zorzi priča nema smisla. A onda, oseti grčenje u stomaku kad poče da joj dopire do svesti da Zorzi možda i nije izdajnik. Možda je on u stvari govorio istinu, i onda je, samim tim, Rul izdajnik a Zorzijeve reči su počele da dobijaju smisao.

Dženi nasloni glavu na vrata, zatvori oči jer se ceo svet okretao oko nje. Boleo ju je stomak. Rul je bio izdajnik Rul, koji je bio tako blizak sa Deksom da ga je njegov sin zvao Ujka Toni. Bilo je savršeno tako savršeno da je htela da se uhvati za glavu. Kroz glavu joj prođoše mnoge neobjašnjive pojave. Nije bilo čudo da je Red uzmicao pred Vitezovima, nije bilo čudo da su gubili ključne ljude, među kojima je bio i Deks. Sve je to bilo Rulovo maslo.

Nesvesno je savila prste i stegla pesnicu; sada je jedva čekala priliku da je upotrebi.

Bravo postade svestan da ga otac Damaskinos posmatra sa zanimanjem.

„Kad je reč o Redu, za tvog oca imao je poseban značaj. Pitam se da li je to preneo na tebe.“

Sveštenik je govorio sporim, ujednačenim tonom, tako da se moglo verovati kako to nije test. Samo na trenutak. Bravo se nasmeja, jer mu se sviđao otac Damaskinos, naročito mu se sviđao njegov oprez u vreme strašne opasnosti za članove Reda, kao i one koji su imali prijateljske odnose s njim.

„Često mi je pričao o ocu Leoniju.“

„Da, uistinu. Otac Leoni bio je poslednji Magister Regens Reda. Kasnije je takozvani Haute Cour savet koji je imao ulogu da pomaže Magister Regensu i stara se da njegova volja bude na pravi način izvršena prerastao u upravno telo u kojem su svi imali jednako pravo glasa.“ Otac Damaskinos pogleda Rula kao da ga izaziva, a Rul je ćutao. „Čini se da je o proslavljenom lideru Reda Dekster znao gotovo sve. Znao je, takođe, da je jedini način da Red preraste u vodeću silu novog doba da ponovo bude izabran Magister Regens.“

„Da li jedan od ovih sarkofaga sadrži zemne ostatke oca Leonija“, upita Rul, iznenada zainteresovan.

„E, to bi već bilo nešto“, reče sveštenik. „Svakako vam je poznato da je mesto gde se nalazi ta grobnica vekovima tako brižljivo čuvana tajna da je to prešlo u legendu. Zapravo, niko ne zna da li ona zaista postoji.“

„Moj otac je verovao da postoji“, reče Bravo.

„Tako je“, reče otac Damaskinos, „ali čak ni on nije imao predstavu gde bi mogla da se nalazi.“

„Znate li imena onih koji su ovde sahranjeni?“

„Naravno“, odgovori otac Damaskinos. „Sve su ovo Venecijanci koji su nam tokom vekova tajno pomagali. Njihova imena urezana su u mom pamćenju i to je, razumljivo, jedino mesto gde postoje.“

Bravo zatraži da mu kaže imena. Kada ovaj završi, Bravo reče: „Molim vas, povedite me do sarkofaga Lorenca Fornarinija.“

„Svakako“, otac Damaskinos ih povede do podnožja grobnice i pokaza na sarkofag sa leve strane.

Fornarini je pripadao, kao i Zorzi, Case Vecchie, takozvanim starim kućama, uglednim porodicama koje su osnovala Veneciju, njih dvadeset i četiri. To je bilo značenje dvadeset i četiri parčeta crvenog konca koja su bila omotana oko grčkog

krsta. Kada se saberu tri šifre dobije se značenje: U crkvi San Giorgio dei Greci je sarkofag člana dvadesetčetvorke.

„Tvoj otac je to dobro znao, Lorenzo Fornarini živeo je krajem petnaestog veka i bio je Vitez Templar“, reče otac Damaskinos. “Bio je u Trapezuntu kada je grad pao pod vlast sultana Mehmeda Drugog. U Trapezuntu se, međutim, tajno odrekao zaveta koji je položio Veneciji. Postao je član Grčke pravoslavne crkve, zato je ovde tajno pokopan. Tamošnje sveštenstvo proglasilo ga je herojem. Ali izdao ga je Andrea Kornadoro, još jedan pripadnik Case Vecchio, vitez koga je pratila veoma loša reputacija.”

„On i Lorenzo Fornarini borili su se za dva ostrva tri godine, da bi Kornadoro na kraju ubio Fornarinija. Sveštenici su sačuvali njegovo telo, uvili ga kao mumiju, doneli ovde i sahranili. Za Dekstera, on je, poput oca Leonija, bio heroj.”

„Pomozi mi“, reče Bravo Rulu.

Zajedno su pomerili kameni poklopac, toliko da Bravo može da pogleda unutra. Zadržao je pogled na skeletu Lorenca Fornarinija. Na treperavom svetlu baklje činilo mu se da su vreme i prostor iščezli, i on ponovo vide viteza koji se svom žestinom bori protiv otomanskih hordi.

A onda je najednom čarolija nestala nagnuo se, posegnuo rukom u grudni koš skeleta i tamo pronašao PDA, koji je ležao na nečemu dugačkom i uskom. Izvukao je oba predmeta. Pored PDA, pronašao je i bodež Lorenca Fornarinija, odlično očuvan u kanijama od čelika.

Bravo ga pogleda, a onda se okrenu PDA. Pojavi se poduži niz brojeva i slova. Otac je od PDA napravio jednokratni notes ili Vernamovu šifru. Gilbert Sendford Vernam bio je američki kriptograf. Dok je radio za AT&T, 1917. godine, izumeo je jednokratni sistem šifrovanja, još uvek vrlo pouzdana šifru, jer nikad nije bila razbijena. Osnovni niz Vernamove šifre bio je iste dužine kao i poruka napisana običnim tekstom, i bio je sačinjen od niza elemenata sklopljenih nasumce, čineći je nedodirljivom čak i za moderne superkompjutere.

Vratili su se u crkvu i videli da je odeljak za žene iznad ulaza prazan. Zato sedoš tamo.

Bravo je morao da reši problem tako što će pronaći gde je otac sakrio jednokratni trag i upotrebiti ga da dekodira šifru i prebaci je u običan tekst. Najpre je pomislio da mora da se nalazi negde u očevom notesu, ali je brzim pregledom utvrdio da bi osnovna šifra bila isuviše očigledna. Pogledao je limenu značku u obliku američke zastave, ali ništa nije video. Onda je izvadio paklo neotpakovanih cigareta koje je

pronašao sa drugim predmetima. Na dnu je bio datum prodaje i broj serije. Broj serije sadržavao je, međutim, simbole, kao i slova i brojke. Sa sve većim uzbuđenjem prebrojao je broj članova u nizu bilo ih je tačno onoliko koliko i u osnovnom nizu na PDA.

Uneo je serijski broj preko tastature PDA i pritisnuo taster za izračunavanje. Rezultat dekodirane šifre bila je zagonetka na starogrčkom.

„Ko trči i nikad ne hoda, usta ima, al' nikad ne progovara, glavu ima, al' nikad ne plače, krevetjma, al' nikad ne spava?“, pročitao je Rul preko njegovog ramena. „Šta to znači?“

„To je reka.“ Bravo se nasmeja. "Kad sam bio dete, voleo sam da mi otac čita jednu epsku pesmu. Počinjala je: U vodama Degirmena kralj David život izgubi Kad ga izdaše i Osvajač uze sve što bilo mu je..."

„David je bio poslednji iz porodice Komnena, čuvene porodice koja je vekovima vladala u Trapezuntu, najbogatijem od svih trgovačkih gradova na Crnom moru. Degirmen je ime reke koja je tekla kroz Trapezunt. što je i danas poznato."

Otac Damaskinos klimao je glavom. „Komneni su bili grčki pravoslavci. Davida, poslednjeg potomka te loze, izdali su saradnici, a Trapezunt, koji se dugo smatrao neosvojivim, poklekao je 1461. pred vojskom Mehmeda Drugog, sultana Otomanskog carstva, poznatog i pod imenom Osvajač."

Bravo pogleda u Rula. „Zavet se ne nalazi u Veneciji, kao što sam mislio. Moram da odem do Turske, u Trapezunt."

„To znači da se putovanje nastavlja“, reče Rul, kao da pokušava da sakrije zabrinutost.

Bravo ga nije ni čuo. Po prvi put je u punoj meri shvatao smisao očevo nedovršenog života. Oseti kako ga skoli tuga, tako intimna i bolna.

Crkva San Giorgio dei Greci na sparnoj i vlažnoj vrućini jutra u Veneciji. Paolo Zorzi i njegovi Čuvari stajali su u senci koju je sunce sve više smanjivalo. U obližnjem campu, neko je pevao neku ariju, finim, amaterskim glasom. Tonovi su lebdeli nad kanalom, kao mehurići sapunice, od kojih je sve blistalo.

Čuvari su iskolačili oči, usta su im bila poluotvorena zbog siline disanja. Dženi je na njihovim licima videla izraz u kojem se odražava iščekivanje, napetost i nervoza, kao da su se spremili za rat.

Gorela je od želje da priđe mentoru i ponudi mu svoje usluge, ali imala je bolji plan. Stvari su ovako stajale: više joj nije verovao, i ma šta on govorio da bi je

razuverio, ono što je videla u njegovim očima bilo je dokaz kako više ne može da mu veruje. Lagao joj je za Brava, a jednom izrečena laž stvara mučninu, tako su stvari stajale. Mogla je da se u to uveri na sopstvenom primeru.

Ne, nikako, shvatila je ona, sada je bila prepuštena sama sebi, odsečena od Reda koji ju je izdao. Nikada im nije bila važna, ona je bila samo prijateljski dogovor. U sadašnjem stanju, mogla je čak da oseti mržnju i prema Deksu i njegovom mešanju, jer se prema njoj poneo kao prema predmetu, umesto kao prema ljudskom biću. Prodao ju je u roblje, na isti način na koji su Arkandelu prodali njeni roditelji. Red ili opatija, koja je bila razlika. Ona i Arkandela bile su zatvorene u kavez koji su za njih izradili muškarci, precizno i dovitljivo. Razlika je bila u tome što je Arkandela smislila način kako da iz svog pobegne.

Trgnula se. Zorzi i Čuvari su krenuli, prilazili su crkvi u koncentričnim i kontrolisanim talasima, svi ulazi i izlazi bili su pokriveni i, na kraju, upotrebljeni. Čekala je do poslednjeg trenutka, sve dok poslednji Cuvar nije trebalo da uđe na vrata. Prišla mu je s leđa i udarila ga u bubrege. Kada se izvio, udarila mu je glavu o kamenu fasadu crkve. Obukla je njegovu odeću, uzela njegov pištolj, i onda se, poput senke, uvukla u crkvu.

Bravo je krajičkom oka spazio pokret, a Rul, koji je posedovao životinjski instinkt, osetio je trenutnu opasnost.

„Ovdeje”, reče Rul. „Zorzi.”

Bravo povuče oca Damaskinosa na dole, iza drvene pregrade, i reče mu tiho ali odlučno, na trapezuntskom grčkom: “Ne pomerajte se, ni za živu glavu, jeste li razumeli?”

Sveštenik klimnu i kad je trebalo da se okrenu, on vide „zigzauer” u njegovoj ruci. Zavukao je potom ruku ispod mantije i izvukao pištolj koji je najpre ponudio Rulovoj zadnjici.

„Čak i ovde, postoje trenuci kad je čoveku potrebna zaštita”, prošaputa on.

Rul klimnu, odsečno, gestom koja Brava podseti na vojničko salutiranje, znak raspoznavanja među vojnicima.

„Bog neka vas štiti”, reče otac Damaskinos.

Bravo stavi svoju ruku na Rulovu, da bi ga preduhitrio, i reče. „Bog nema ništa s tim.”

Pognuti, provirili su iz odeljka. Sa tog mesta, videli su da neprijatelji gamižu kao crvi Paolo Zorzi i još četvorica Čuvara. Znali su da su tu i drugi morali su da budu u ćoškovima crkve koje nisu mogli da vide.

„Neće te povrediti, ili će bar gledati da te ne povrede“, reče Rul smrknuto. „Što se mene tiče, biću mrtav istog trena ako im izađem na nišan.“

„U tom slučaju moramo da se pobrinemo da im se ne nađeš na nišanu“, reče Bravo. Rul se osmehnu, tiho. Pogladi Brava po kosi, kao što je činio kad su obojica bili znatno mlađi.

„To je ono čemu se kod tebe najviše divim, Bravo. Tvoja slepa odanost za mene predstavlja prijatnu promenu.“

„Govorio si kako odanosti nema mesta u Vbi're Dei.“

„Nikada to neću reći“, reče Rul ozbiljno. „Nikako.“

„H ikako“, reče mu Kamij. „Ne smeš da se umešaš.“

Damon Kornadoro je stražario u senci koja se sve više gubila u uglovima u blizini grčke crkve, napuštenog dobra koje nije bilo od važnosti za njega ili nekoga koga je znao. A kad je video da su Čuvari u pokretu i da su opkolili crkvu sa prednje i zadnje strane, odlučio je da ignoriše Kamijino izričito naređenje.

Znao je da je kraj igre blizu, i neka bude proklet ako se to odigra bez njega. Krenuo je u akciju, ako je uopšte i razmišljao o tome, jer mu je prijalo. Draž krvoprolića bila je neodoljiva. Postojao je, međutim, i jedan drugi razlog koji je izmicao njegovom poimanju. Namerno kršenje naređenja bilo je posledica pogleda koji se pojavio u Kamijinim očima u trenutku kad je primila poziv Entonija Rula. Osetio je njihovu povezanost, koja je nadmašivala bežične veze. Video je kako joj podrhtava ruka dok drži mobilni telefon, seksualni naboj koji joj je obojio obraze. Najgore od svega bilo je to što je u njenim očima video i samog Rula. Zurila je u njega Kornadora a u stvari je videla Rula.

Dok se kretao, bes i prkos diktirali su svaki pokret. U tami crkve nije napravio nijedan šum, prilazio bi Čuvarima neprimećen. Skidao je jednog po jednog, sa što manje pokreta, ali im nanoseći strahovitu bol. Nije im video lica, nije ni mario; pred očima mu je bio neko drugi. Imao je odsutni pogled mašine za ubijanje i bio je nazaustavljiv.

Sve dok nije osetio poznat dodir na ruci. Tada se okrenuo da bi se našao oči u oči sa njom.

„S tepenište je rešenje“, reče Rul. „To nam je jedini izlaz.“

Bravo klimnu. Sprilano stepenište do odeljka za žene bilo je usko. Škripa drvenog stepenika, skrivenog iza zavijutka zida, ostavi ih bez daha.

Rul razgorači oči i pokaza kažiprstom na dole, samo trenutak pre nego što se sklupčao i otkotrljao niz stepenice. Shvatajući plan, Bravo ga je sledio, sa „zig zaureom" na gotovs. Čuo je krik iznenađenja kad je Rul udario u drugo telo. On skoči do zida, vide kako Čuvar posrće unazad, i udari ga drškom pištolja u teme. Čuvar se sruši, delom i na Rula, koji ga odmah odgurnu i skoči na noge.

„Lepo učinjeno", prošapta on.

Video sam četvoricu pored Zorzija", reče Bravo.

„Sada su ostala trojica, pored ovog. Ali Zorzi je taj koji me brine". Zastali su iza zida, da malo predahnu i razrade taktiku. „Uvek sam mislio da je najbolja ona taktika koje će neprijatelj poslednje da se seti. Zorzi ima brojčanu nadmoć i, kako on misli, momenat iznenađenja. Očekuje da ćemo da se branimo. Zato ćemo mi da napadnemo. Prikrašćemo se njemu samo njemu dok se on bude prikrađao nama.“ Šta je Bravo mogao da kaže? Rul je bio stariji, sa daleko većim iskustvom na terenu, besprekornom reputacijom jer se izvlačio iz najtežih situacija. Pored toga, njegov predlog imao je smisla: Bravo nikada nije voleo da se povlači.

„Uradimo to.“

Rul klimnu. „Svuda ćemo zajedno. Mi smo tim, kapiraš? Nema toga da iznenada uradiš nešto na svoju ruku, nema ličnog heroizma to bi moglo da sve sjebe."

Izašli su iza zida, sagnuli se i trčali kao bez daha sve dok se nisu našli iza ogromnog stuba. Do tada, Bravo je uspeo da vidi kako je i ona nekolicina ljudi izašla iz crkve. Teren je bio spreman za bitku.

Bravo ugleda drugog Čuvara kako se pojavljuje iza stuba, na desetak metara od njih. Gledao je ispred sebe, ne u njihovom pravcu. Rul ga zgrabi za rame kad se ovaj spremao da krene.

„Sjajan način da smanjimo svaki rizik, to misliš, zar ne?" Rul mu je šaptao na uvo.

„Ali to je upravo ono što Zorzi želi da mislimo. Taj je mamac, treba da nas natera da izađemo." On pokaza u suprotnom pravcu. „Seti se, krenuli smo na Zorzija. On je ključ. Kad sredimo njega, bitka je dobijena."

Kako je Rul diktirao, kretali su se u tandemu, brzo i oprezno. Sunce je sada bilo toliko visoko da je svetlost mogla da ulazi kroz prozore, ostavljajući svetle tragove na podu i zidovima. Prozori nisu mogli da se vide, osim kao belo blještavilo. Zbog toga su senke unutar crkve bile velike i mračne, kao da je ponoć.

„Tražimo dvojicu koja su zajedno“, reče Rul dok su prelazili kružnu građevinu. „U ovakvim situacijama, Zorzi uvek ima jednog Čuvara iza leđa.“

„To mu je pametno.“

„Nije“, reče Rul. „Predvidljivo je i zbog toga rizično.“

Pokaza ispred njih. „Ali to nam daje izvesnu prednost.“

Bravo ugleda dve prilike ispred, i celo njegovo. biće prože mržnja.

Ko zna koliko je obaveštenja Zorzi doturio Vitezovima, koliki je broj Ijudi čija je krv na njegovim rukama, a među njima i Dekstera Šoa. Bravo oseti kako mu se zubi stežu, kako škripe od besa.

Bio je sav napet, kad mu Rul reče: „Ti uzmi Čuvara, ja ću Zorzija.“ Bravo samo što ne reše: „Ne, hoću Zorzija za sebe.“ Ipak je uspeo da se savlada. Bili su tako blizu da se izvuku iz klopke koja im je postavljena, nikako nije smeo da totalno zajebe stvar.

Išli su okolo, dok se nisu našli levo od Zorzija i njegovog Stražaratelohranitelja.

Videli su kako Zorzi nešto brzo izgovara u mobilni telefon, verovatno

raspoređujući Ijude postavljene unutar crkve. Telohranitelj mu je čuvao leđa.

Sigurno su našli Čuvara kog je Bravo oborio, i sad su, i inače napeti živci, počeli da im vibriraju.

Bili su na svega nekoliko koraka od neprijatelja; Zorzi je raspoređivao Ijude i to je bio najbolji trenutak. Bravo i Rul skočiše na ovu dvojicu. Bravo pesnicom udari Čuvara u rebra, a onda krenu i sa drškom “zig zauera”. Čuvar se iskrenu i prisili Brava da se okrene zajedno s njim. Čuvar ga pogodi kolenom u stomak, zgrabi ga za kosu, i, podižući mu glavu, obrnu ga oko sebe. Posle toga, sve se brzo dešavaio. Bravo je krajičkom oka video dvojicu Čuvara kako trče prema njemu. Jedan je u njega uperio pištolj. Ali, onda se desi nešto neverovatno. Izgledalo je kao da drugi čuvar izbija prvom pištolj iz ruke i obara ga na zemlju. Oči su mu bile suzne od udarca u stomak, tako da su ga možda izdale na trenutak. A opet, mogao je da potpadne pod uticaj željenog privida, poput onih koji se katkada stvaraju na moru. Potom je opet upao u koštac sa svojim Čuvarom, pred kojim je klečao. Bravo posegnu, vukući Čuvara nadole tako što je koristio njegov sopstveni zamah pri pokušaju da ga udari u glavu. Ovaj se, iznenađen, preturi preko glave i Bravo ga uhvati za uši i tresnu mu glavu o pod. Zadihan, ustao je i video Rula kako podlakticom steže Zorziju vrat. Uhvatio ga je, bitka je bila dobijena. Činilo se da je Zorzi odustao, sad kad je video Brava. Počeo je nešto da radi ustima, sricao je

nešto, brzo i jedva razumljivo. Iako je bio oprezan, Bravo se primakao, tako da može da čuje šta izdajnik ima da kaže u trenutku poraza.

Rul sada izvuče pištolj koji mu je dao otac Damaskinos i na očigled Brava ispali tri metka Zorziju u grudi.

Zorzi iskolači oči, telom divlje ustuknu. Ipak, oči je i dalje držao na Bravu i nastavio je da govori. Ali, usta su mu bila puna krvi.

Pogleda sjajnog zbog osećanja trijumfa, Rul je taman skretao poslednji pogled sa Zorzijevog tela kad odjeknu još jedan pucanj. Rul se okrenu. Krv ponovo prsnu kad usledi i drugi hitac, i on polete u Bravovzagrljaj, kao Ikar, koji se preterano odvažio i sada pada s neba.

Iza Rula, prišao je Čuvar kojeg je video krajičkom oka. Prilika je bila niža, i kad je sklonila kapuljaču, Bravo ugleda Dženino lice. Dženi sa pištoljem u ruci, Dženi koja je ubila Ujka Tonija.

Bravo je osećao Rula na sebi, kako se trese i bori za dah, što je bilo neobično jer je bio tako topao, topao i moker, nikad življi nego sada, u tom grču.

„Bravo, slušaj me“, poče Dženi.

Slatkast bakarni ukus sveže krvi dopre do Bravovih nozdrva. Ujka Toni mu je bio na rukama, disao je teško, iskašljavao krv, umirao, crvena mrena zamagljivala mu je misli i razum. Bravo podignu pištolj.

„Neću da slušam tvoje laži.“

„Hoću da čuješ istinu “

„Istina je da si ubila Ujka Tonija. Jesi li organizovala i podmetanje bombe kada mi je ubijen otac?“

„O, Bravo, ti znaš da nije tako.“

„Znam li? Čini mi se kao da više ništa ne znam o tebi, Redu, Voire Dei.“

„Sredila sam jednog“, pokazala je na oborenog Čuvara. „Sredila sam ga da bih tebe zaštitila.“

Bravo uperi „zig zauer“ u nju. „Mnogo verovatnije, da bi uzela njegov pištolj.“

„Bože dragi, kako da te ubedim.“

„Lažljivice. Nemoj ni da pokušavaš.“

Ona se ugrize za usnu, zato što je lagala. Lagala ga je od trenutka kad se pojavio na njenim vratima i nije prestala. Sada je istina postala tako razorna da je bila svesna kako je propustila priliku s njim.

Osetivši da je neuspeh mrvi kao žrvanj, ona ispusti pištolj. „Nećeš me ubiti ovako, bar toliko znam o tebi.“ Ona pruži ruku. „Dopusti mi barem da ti pomognem da ga spustiš.“

„Ne približavaj se!“ povika on. „Pomeriš li se, ubiću te.“

Izgedalo je da reči ispadaju iz njega kao kapljice krvi. Bio je bled i unezveren.

„U redu, Bravo, u redu. Samo moraš da znaš kako ja nisam ubila oca Mosta.

Namešteno mi je.“

„Pomoću tvog noža?“

Dženi na tren sklopi oči. Kako drugačije?, zaustila je da kaže, ali objašnjavanje i cela ova situacija to je za nju bilo previše. A činjenica je da nema dokaza, da se i ne pominje ključno pitanje: ko je ubio sveštenika. Njeno oklevanje bilo je greška.

„Odbij!“

Od grubog tona njegovog glasa ona se trgnu. Otvori oči. Bilo je toliko toga da se kaže, ali nju je gušio taj pogled mržnje na njegovom licu, reči na njenom jeziku postajale su kamenje.

„Treba da te ubijem zbog onog što si učinila.“

„On je bio izdajnik. Bravo. Znam da to ne želiš da čuješ, ali Rul je “

„Umukni!“ Da nije i dalje držao Ujka Tonija, bio je siguran, udario bi je iz sve snage. Želeo je da je vidi na kolenima, kako se klati, ošamućena od udaraca koje joj je naneo, od težine njegove mržnje. Hteo je da pati zbog svog nezamislivog izdajstva, ali u sebi nije posedovao impuls da je ubije na takav način.

Polagano, držeći je na oku, on spusti Rula na kameni pod. Bol koju je osećao dok je polagao Ujka Tonija skoro ga je dotukla, ali bez obzira na sve užase koji su se dogodili, odlučio je da ostane jak. Uradio je to zbog svog oca i zato što, u dubini bića, može da razazna razliku između dobra i zla, čak i u paklu Voire Dei.

„Idem sada“, reče hladnim, jednoličnim glasom, koji je uspeo da iscedi iz sebe.

“Ako budeš pokušala da me pratiš, ako te ponovo vidim, ubiću te. Shvataš li?“

„Bravo “

„Shvataš li?“

Jasno je osetila bes u njegovom glasu, zbog čega nije uspevala da sredi misli. “Da.“ Reći će bilo šta samo da ne čuje opet taj ton.

Natčovečanskom snagom volje zadržala je suze dok se Bravo, oprezno se osvrćući, nije stopio sa senkama koje kao da su pružale ruke da ga obgrle. Potom joj se pogled zamagli. Skoljena gotovo nepodnošljivim osećanjem usamljenosti pade na kolena, kao žena koja oplakuje zemne ostatke Paola Zorzija.

TREĆI DEO

DANAŠNJE VREME

VENECIJA, RIM, TRAPEZUNT

Otac Damaskinos, skrhan poslednjim događanjima u crkvi, izašao je iz zaklona pregrade koja je vodila u žensko odeljenje. Nagnuvši se preko balkona, video je pokolj. On pade na kolena, pognute glave, u molitvi za mrtve i ranjene. Nisu ga zanimali policija ili zakoni koji su vladali spoljnim svetom; u njegovoj crkvi kući Gospodnjoj kojom on rukovodi, sve se smračilo od gareži smrtnih grehova. Na pameti mu je jedino bila potreba za duhovnim pročišćenjem i oprostajem, dok se sve dublje predavao molitvi, tražeći najpre oprost za sebe, zbog učešća u ludilu koje se odigralo.

U sred te svete radnje, iznenada podiže glavu, otvori oči, i poče polako da ustaje, ugledavši mršavu priliku kako mu prilazi, kao srna u gustoj šumi. Srce mu se tako bolno stegnu u grudima da je morao rukom da ih pritisne.

Bio je to đavo; đavo je bio u crkvi. Sve dobre namere da se dobije oprost raspršile su se kao jato ptica pred nadolazeću oluju. Njegovoj kući nije bio potreban oprost, već isterivanje đavola. Došavši do te strašne spoznaje, otac Damaskinos se okrenu i pobeže.

Dženi je bila obramla od šoka. Stajala je, međutim, svesna pri- bližavanja senke koja je ubrzo pala na nju. Neko je prilazio.

Ona podiže glavu i okrenu se, spremna na neizbežno. Napad Čuvara.

Umesto toga, ugleda Kamij Milman. Tada odahnu. Popustiše sve brane. Poče da plače. Kamij kleknu pored nje, obuhvati je rukama i poče da jenjiše.

Osećanje napuštenosti bilo je potisnuto zaslepljujućim bolom iz prošlosti, koji se javio kadje naletela na Ronija Kavanoa. Desilo se to u Londonu, u kazinu, iza zatvorenih vrata, gde se sreću krupniji igrači. Kavano je bio među njima, provodeći večer sa ukrašenim igračkama u naručju. Bio je na zadatku, satima je igrao rulet i chemin defer. Ona je bila na odmoru, pošto joj je naprsla kost na ruci u jurnjavi Temzom, za jednim vitezom.

Iznenadila se kad joj je Kavano prišao. Bila je, naravno, polaskana njegovom primedbom da ju je primetio čim je ušla. Pitao ju je da li je i ona kockar, a kad mu

je odgovorila da ne razume strast koja se iza toga krije, nasmejao se. Imao je tinjajući sjaj u pogledu, koji je više osetila nego što je ga videla u njegovim očima. Na sebi je imao prugastu košulju i teget frak dobrog kroja. Sjajne cipele, koje su podsećale na papuče. Mirisao je prijatno, na sandalovinu i znoj. Kovrdžava kosa blago se osećala na duvanski dim.

Njena je prepostavka bila da je njihova veza počela te noći, iako mu nije dozvolila da je odvuče u krevet kao što je želeo. Želela ga je njegova elegancija, prefinjenost, šarm, da i ne pominje izuzetno lepo lice koje je posedovalo zavodljivu crtu brutalnosti, sve to ju je privuklo kao što plamen mami leptira. Istovremeno ga se i bojala, bojala se da neće moći da se s njim izbori, da će je prosto usisati svojom energijom, tako da će se sasvim izgubiti. Uprkos tim strahovanjima a možda i baš zbog njih nekoliko dana posle prvog susreta ona mu se podala.

Njihova veza, vatrena i strasna, trajala je nešto više od tri meseca. Kako se ispostavilo, to je za njega bio rekord. U tom periodu mu se sasvim predala, potčinila se sopstvenoj požudi, možda i po prvi put u životu. Veoma brzo se prestravila, kada je shvatila da je spremna da za njega uradi bilo šta.

Bilo šta, da. Da li i sve?

Kada su raskinuli, menstruacija joj je kasnila već nedelju dana. Tri dana je neprestano plakala. Sasvim se oduzela. Konačno je smogla snage da se odvuče do apoteke i obavi test u osami hotelske sobe. Potom je izašla, kupila još jedan j ponovila. Nije mogla da veruje da je trudna.

U krajnjem očajanju otišla je kod njega bila je to ludost a kako se moglo i očekivati od nje da razmišlja pribrano? I rekla mu je, u nekoj ludoj nadi da će biti presrećan, da će je primiti nazad, predložiti neku zajedničku budućnost. On ju je umesto toga udario, i to nadlanicom, nekako nehajno, surovo, i rekao joj da se pobrine za to.

„Kakvo si to sranje napravila“, rekao je. U glasu se nije osećao prezir, to bi barem značilo da nešto oseća. Još gore, zvučao je hladno i nezainteresovano. "Zar nikad nisi čula za pilule. Mlada, mnogo glupa, trebalo je da znam." Odmahivao je glavom, videlo se da s gađenjem reaguje na njeno histerično jecanje. Sagnuo se prema njoj i podigao je na noge. „Znam mesto, odvešću te tamo.“ Zgrabio je za vilicu i naterao da ga pogleda. „Imaš sreće, jesi li toga svesna? Kad bi neko iz Reda saznao za ovo, odmah bi te šutnuli, nema tu izgovora. Ne brini sada. Ja ću se pobrinuti za sve i biće kao da se ništa nije ni desilo. Hajde, hajde, i ne pomišljaj na to, nemoj opet da praviš gluposti.“

I tako, više nije ni pomišljala na to, sve dok, mnogo kasnije, nije sve već bilo gotovo. U njoj više nije bilo ničega osim praznine za koju je znala da je nikad neće popuniti. Tek nekih šest meseci kasnije, na Rodo-su, probuđena svitanjem i nadolaskom opasnosti, shvatila je šta joj je Roni Kavano učinio. Naravno da nije želeo da ona nešto kaže, hteo je da "problem" bude rešen i da svi posle toga budu srećni i zadovoljni. Nije on brinuo zbog njene karijere, već zbog svoje. Da je slučajno procurelo kako je napravio dete jednom Čuvaru, bilo bi zbogom Kavano, a on to nije želeo.

Zašto nije otišla kod oca, zašto nije zatražila pomoć? Zato što joj je on pomagao celog života; sada je bila odrasla osoba, ako se našla u nevolji, morala je sama da se s tim izbori.

Pokušavala je i pokušavala, ali...

amij, osetivši na sebi otkucaje Dženinog srca, zagrla je jače i počela nešto da joj šapuće na uvo. Osetila je nepoznato peckanje suza ispod kapaka, ali to su bile suze za nju, ne za Dženi. Imala je potrebu da zaurla kad je videla telo Antonija Rula, sa nepoznatim i praznim izrazom lica kao kod voštane figure Madam Tiso; nalik nekoj kopiji koja je greškom napravljena da izgleda kao Rul. Setila se sopstvenog osećanja napuštenosti, uspela je da se natera da zaplače; suze su joj tekle niz obraze tako da Dženi može da ih vidi i pogrešno ih shvati. Zar nije bilo moguće da bar na tren saučestvuje sa Dženinim bolom i jadom zbog napuštenosti? Pa i ona je doživela da bude odbačena kao kakva krpa, pošto je protraćila godine boreći se za Vitezove svetog Klimenta. Vodila je stvari iza kulisa, koristeći grudi i kukove, usta i prste, poslovna šaputanja na jastuku koja su kasnije bila pretočena u političko poznavanje stvari. Ali onog trenutka kad je pokušala da izađe iz senke, kada je i sama htela da se domogne vlasti, odbio ju je isti onaj stari čovek koji je slušao njene ideje u gluvo doba noći i sprovodio ih u delo čim bi sunce izašlo. Učinila ih je jačima, moćnijima, omogućila im je prodor u samo srce Gnostika observatine-tamo gde ranije nisu mogli da prodru. Ipak, i dalje su odbijali njenu inicijativu da ih predvodi, i to bez neke veće rasprave, mislila je. To je više ličilo na udarac nogom. I tako je ponovo otpuzala u senku, da vidi rane, ali je uspela da ih nadmudri tako što je postavila sina na mesto koje je njoj pripadalo. Još jedna Pirova pobeda koja je ostavila gorak ukus u ustima.

Ali ne, to osećanje napuštenosti nije bilo ništa u poređenju sa onim koje je osetila kad ju je Dekster napustio. To je bio njen pad iz Raja, uništenje snova, kraj svega. A što se Antonije tiče, on je odlazio iz njenog kreveta, iz njenog vrelog međunožja,

njene mreže, ali morala je da prizna da uzbuđenje koje joj je donosilo vođenje Ijubavi nije bilo posledica njegovog umeća, već slatkog osećanja osвете, ne samo Redu, već i Deksteru. Entoni je bio produžena ruka kojom je zamahnula na gnostike observatine. Entoni je pripadao njoj, samo njoj. Čak ni Žordan, koji je znao za Antonija, nije znao njegov pravi identitet. Kako je dobro prevarila Antonija prevarila sve njih, čak i svog sina. Od tada je obmana postala jedino zbog čega je živela.

Ona oseti Dženine ruke oko sebe, grčevito poigravanje nerava. Žalost i patnja bili su njeno meso, psihološka stanja kojim se ona gostila. Da, otišao je Entoni, ali ona nije ostala sama. Sada je imala Dženi da je obmanjuje i njom manipuliše.

„U redu je, u redu je“, prošaputa ona. „Sada sam tu.“

Ustade, oseti na sebi težinu svog novog oruđa.

„Dženi, šta se dogodilo?“

Energično je izvela Dženi iz crkve San Georgio dei Greci, u mutno popodne i frenetično zavijanje policijskih sirena. Policija je pristizala. Morale su da se izgube pre nego čuvari javnog reda počnu da se skupljaju kao mravi. "Mišel Berio me je pozvao uspaničeno." Mišel Berio bilo je lažno ime kojim se Damon Kornadoro predstavio Dženi i Bravu. „Kad ste mu izmakli ispred hotela. Dobro ste to izveli. Da je kojim slučajem pozvao Žordana, moj sin bi ga otpustio bez reči.“

Požurile su do omanjeg kafea, gde su naručile dupli espresso i peciva prelivena čokoladom, kako bi dobile brzu energetska injekciju.

Kad se Dženi vratila iz toaleta, gde je malo upristojila odeću, Kamij je uhvati za ruku, hladnu kao led. „Sad mi kaži“, reče ona blago. „Svesna sam da je današnji dan bio strašno, užasno stavljanje na muke. Reci mi kako najbolje umeš.“

Dženi je ispričala šta se dogodilo kako joj je namešteno ubistvo oca Mosta, kako je Bravo uhvaćen i kako veruje da je ona izdajnik, zajedno sa mentorom, Paolom Zorzijem, kako je shvatila da je Entoni Rul zapravo bio izdajnik.

Kada je došla do dela da Bravo nije hteo da poveruje ni slovo njene priče, Kamij joj reče: „Naravno da nije. Rul mu je bio kao rod rođeni, Rul ga je sam pomalo podizao.“

Stigli su i kafe i peciva, i njih dve na neko vreme začutaše. Šolje su bile od bojenog porcelana, tanjiri od obrađenog srebra. Unutra su anđelčići crvenih obraza plovili na talasima ružičastih oblaka. Ljudi su dolazili i odlazili; podizanje glasova u smehu ili kraćoj raspravi. S druge strane kanala, videla su se policijska svetla i tamne senke uniformi, kako zaklanjaju užarenu sunčevu kuglu dok polako zalazi

na zapadnom nebu. Bilo je nekog smisla u njihovim pokretima, kao da su hvatali zupce na točku. Ta misao razgali Kamijino srce. Mada je raskinula sa ostatkom sveta pre ko zna koliko godina, uvek je bilo prijatno videti da se njene odluke potvrđuju.

Kada je videla da Dženi gura od sebe netaknuta peciva, ona je upita: „Šta je bilo, ne voliš slatko?"

„Dobro sam, samo nisam gladna."

„Ali moraš da jedeš." Kamij podigne Dženinu viljušku i pruži joj. „Moraš da povratiš snagu, pred nama je dug put.“

Dženi podiže glavu. „Na šta misliš?"

„Mislim da mi nas dve krenemo da nađemo Brava.“

Dženino lice dobi sumoran izraz. „Rekao je da će me ubiti ako me ponovo vidi.“

„Preпусти meni brigu o Bravu, draga moja."

Dženi odmahnu glavom. „Kamij, jako sam vam zahvalna na pomoći. Ovo putovanje pretvorilo se u košmar."

„Razumem ja, tvoj prijatelj “

„Ne, ne razumeš. Meni je bio dodeljen zadatak da štitim Brava, a ja sam omanula."

„Dobila zadatak? Od koga?“

Dženi se ugrize za usnu. Na svim treninzima upozoravana je da mora da drži jezik za zubima. S obzirom na sadašnje okolnosti, odsečenoj od svih i svakog mesta na kojem bi mogla da nađe podršku, Kamij joj je bila jedina prilika da se iskupi, da ostvari najvažniju misiju koju joj je Deksa poverio, da ostane u blizini Brava i čuva ga od onih koji bi hteli da ga ubiju. U kratkim crtama, ispričala je Kamij nekoliko osnovnih stvari o Redu i njegovim neprijateljima Vitezovima svetog Klimenta.

„Znala sam ja da tu ima još nečeg što Bravo nije hteo da mi ispriča." Kamij nakratko stegnu Dženinu ruku. „Drago mi je što si mi se poverila, draga moja. Sada već imam neke bolje planove kako dalje."

Kako je samo lepo obmanjivala Dženi, kao što je obmanula i Dekstera i skoro podjednako dobro kao što je obmanula Entonija Rula. Samo, pokazalo se da je Dekster bio tvrd orah pretvrd za nju. Bio je počeo da leže na rudu, ali to nije potrajalo. Nadala se, istinski se nadala da će plan koji je napravila funkcionisati da će uspeti da izvede Dekstera iz bračnog kreveta i iz Reda, da će moći da ga razvede i od Stefani i od gnostika observatine, da će njome da se oženi i da joj preda zavetnu kutiju. I bila je nadomak ostvarenja plana. Samo ga je prevremena smrt

mlađeg sina Džuniora vratila ženi i drugoj deci. Samo da nije bilo pukotine u ledu, Dekster Šo bio bi njen.

„Sad vidim šta sam uradio". rekao joj je tri meseca posle Džuniorove smrti. Bili su zavaljeni na klupi u parku Monko, okruženi brižljivo sređenim pejisažom koji će uskoro početi da buja. Kupio joj je čokoladice, kao da su bili ljubavnici, a ona je upravo i želela da se tako oseća. Dolazilo je proleće, sećala se ona, pupoljci višanja bili su u prvom cvatu. Ne zadugo, međutim. Za nekoliko dana i oni će, kao i Dekster, otići.

„Entoni me je vodio u lov u Norvešku." U glasu mu se osećao čudan ton, pamtila je, kao da je bio posebno napet. „Jednog dana naišli smo na trag ždere stvorenja koje se veoma retko sreće. Pratili smo je ceo dan po snegu. Nisam mogao da dopustim da ode. Bio sam sluđen potrebom da je pronađem. Da bih je ubio? Ne.“ „Video sam je, i u istom trenutku ona je videla mene, prepoznali smo se. Delovalo je to kao da je neko postavio ogledalo ispred mene, znao sam da između nas postoji neka intimna veza. Bio sam svestan da smo oboje opasni, u stanju da kidamo meso, nanosimo užasnu bol, i znao sam da će se to dogoditi ako budemo tako nastavili, Kamij."

„Šta Kamij?" vrisnula je ona. Sad je znala, čula je kako dolazi po njegovom napetom glasu ali nije htela to sebi da prizna. Nije uopšte htela da se bavi mišlju da neće uspeti. „Šta će biti sa našim planovima? Sa životom šta sa Žordanom?" „To je bio rizik. Ti si to znala, ja sam to znao.“

Molila ga je da razmisli još jednom, a onda joj je zadao najbolniji udarac. „Opasna si po mene, kao otrov. Dalje od mene, Kamij. Ozbiljno to mislim."

Kad se sada seti, prepoznaje sračunatu hladnokrvnost, svaka reč o intimnim stvarima curila je iz njega kao pesak kroz peščani sat. Time što joj se poverio, već se udaljavao od nje. To je bio stari trik, ona ga je sama koristila mnogo puta, i kasnije je proklinjala sebe što mu je dozvolila da je zaslepi, jer on je bio taj, taj zbog kojeg bi mogla da ostavi sve napusti vitezove, svoje ambicije, sve što joj je činilo život. Zbog njega, i jedino njega, bila je spremna da odstupi od brižljivo sačinjenog plana. Samo zbog tebe, Dekstere...

Žordanu je, čim je bio dovoljno odrastao da može da razume, ispričala kako ju je Dekster okrutno napustio. Dala ga je na treninge, ponekad je to činila i svojom gvozdenom rukom. Bilo je razumljivo to što je bio pametan dečko čak daleko pametniji od školskih drugara. Zasenio ih je kao što sunce zasenjuje mesec.

Pošto je Dekster otišao, svoj bes je usmerila na Antonija Rula. Samo da ga Rui nije poveo u lov, da Dekster nije video žderu...

Želela je jedino da se vrati vreme, da se vrati do trenutka pre nego što je pukao led, pre nego je Džunior upao da se više nikada ne pojavi.

Zbog takvih misli, Antoni Rul je postao sledeća meta, Kakva slatka nagrada je on bio! Morala je da radi sporo, zapravo jako sporo, pa je Žordan u mnogo navrata gubio stpljenje. Ali Žordan je ionako uvek bio nestrpljiv. Odakle mu ta karakterna osobina, pitala se. To svakako nije mogao da nasledi od nje, ili od oca.

Kamij još jednom usmeri svoju opasnu pažnju na Dženi.

„Ne brini sada. Bićemo kao anđeli“, reče ona, „koji će da ga čuvaju i paze da mu se nešto ne dogodi.“

S druge strane kanala, policija je odlazila, istražitelji su završili posao. Mali kafe bio je pretrpan. Bilo je jako toplo. Sumrak se spustio na Veneciju.

Nije bilo slučajno što je Bravo pronašao oca Damaskinosa; video je sveštenika kako napušta crkvu, kao da je video sablast. Bravo ga je sasvim razumeo. Na mermernom podu njegove kuće Božje ostala je klanica. A upravo je sveštenik dao pištolj Antoniju Rulu.

Bravo mu se prikradao kao da je sitan kriminalac džeparoš ili kradljivac. Bio je potresen i kajao se, to je bilo jedino što je mogao da smisli. Kao ranjena životinja, rukovodio se jedino instinktom. Sva njegova čula bila su razorena prizorom kojem je prisustvovao Dženino neverovatno izdajstvo, život koji otiče iz Ujka Tonija, svetlost koja se gasi u njegovim očima, snaga i uteha koje je on predstavljao postajali su prah i prestajala su da upravljaju njegovim pokretima i mislima. Užas, neverica, bes, osveta sve to je uzimalo pred potrebom da se opstane.

Žureći za ocem Damaskinosom, prošao je kroz mali compo, u kojem se grupica staraca naslonila na kameni zid, sa kamenom gusternom u sredini i užasnim kiklopskim okom, zamagljenim dimom njihovih cigareta; prošao je preko mosta velikog luka, odrazi su se misteriozno i zlosutno pomerali namreškanom površinom kanala, krivom uličicom iz koje su dopirali glasovi onih koje nije video, kratki uzlet neke arije, nagli, isprekidani smeh, venecijanski bogovi vode razgovore o njegovoj situaciji.

Dok je tako hodao, stezao je bodež Lorenca Fornarnija, kao u samrtnom grču.

Osećao se kao da je izgubljen nasred mora, bez kopna na vidiku. Slepac u Voire

Dei, imao je jedino taj bodež i očevu poslednju šifrovanu, sve drugo bilo je laž i obmana, pitanja na koja nije znao odgovor.

Morao je što pre da ode iz Venecije, ta ga je misao sasvim zaokupila, kao objava rata. A morao je da ponese sa sobom i bodež Lorenca Fornarinija. Imao je ideju, ali bile su mu potrebne i usluge oca Damaskinosa.

Otac Damaskinos je za mesto skrivanja izabrao školu San Nikolo. Izgrađena u petnaestom veku, zbog zaštite prava grčke zajednice, kasnije je pretvorena muzej. Bravo je ušao za sveštenikom i odmah se našao okružen stotinama ikona, koje su bile izložene na zidovima ili u staklenim vitrinama.

Otac Damaskinos stajao je pred vitrinom u kojoj se nalazila ikona sveca iz dvanaestog veka. Zlatni nimbus sjajio se iznad izduženog, bradatog lica. Otac Damaskinos podignu ruke i sklopi ih na grudima; njegove blede usne pokrenuše se u tihoj molitvi, tako da je, osim nimbusa, bilo malo razlike između sveštenika i sveca.

Bravo mu polako priđe. U to doba u muzeju nije bilo bukvalno nikoga. Vodnjikava svetlost prolazila je kroz prozore visoko na zidu, stvarajući kvadrate bele svetlosti i budeći ikone iz njihovog dubokog sna.

Mada je Bravo izgovorio sveštenikovo ime upola glasa, otac Damaskinos se trgnu kao uboden iglom. On se naglo okrenu, iskolačenih beonjača. Bio je vidno uplašen.

„Bravo”, reče, „živ si, Bogu hvala, Tako sam se bio prepao -

Nisam video “

„Propast, oče. Potpuna propast. Ujka Toni je ubijen, iz pištolja ga je...” On odmahnu glavom. U grudima ga je bolelo kao da je on, a ne Ujka Toni, bio pogođen u grudi. Hteo je da urla dok ne ostane bez glasa. „Izdajnici! Morao sam da pobegnem od izdajnika!”

„Naravno, razumem.” Otac Damaskinos je izgledao kao nečim zaokupljen, krišom je pogledao unaokolo, kao da u svakom trenu očekuje da neko bane na vrata.

Pogled mu je bio neodređen, zabrinut.

„Ali moram da ponese bodež Lorenca Fornarija.” Brzo se nadoveza Bravo. I njega su čekali užasi sa kojima tek treba da se obračuna. „Oče, to mogu da učinim ako vi napišete pismo da je religijski antikvitet koji se vraća u Tursku.”

„Tamo idete?”

„Da, u Trapezunt.”

Sveštenik klimnu, ali nekako odsutno, tako da ga Bravo ponovo oslovi.

Sveštenik se trgnu, zureći u Brava kao da je neko priviđenje.

„Oče, šta je bilo?“

Pogled oca Damaskinosa ponovo se razbistri. „Da, da, učiniću to što tražite, naravno. Ali “

Bravo ga pogleda upitno. „Da, oče, i?“

Na trenutak je izgledalo kao da se nešto mračno pojavilo pred njegovim očima i potom se izgubilo kao oblak. „Ništa.“

„Oče, radite pravu stvar.“

„Šta?“ Ta reč mu izlete kao izdah. Činilo se kao da je osećanje užasa kod njega okrenulo još jedan zavrtnaj.

„Pištolj, oče. To što ste dali pištolj Ujka Toniju.“

„Ne znam. Bog će mi oprostiti, ali ne znam...“ Otac Damaskinos stavi ruku na Bravovo rame i uloži napor da se donekle pribere. „Budi samo oprezan, sine moj. Budi jako oprezan. Namerio si se... na najopasnijeg neprijatelja.“

Bravo nabra obrve i klimnu glavom.

Otac Damaskinos obrisa usne na kojima se bila nakupila pljuvačka. „Đavo je tu umešao prste, znaš“, reče polako dišući. „Đavo je izašao na bojno polje.“

Bravo je stajao na aerodromu u Trapezuntu i čekao na kofer u koji je spakovao bodež. Unaokolo je vladala zaglušujuća buka na turskom i arapskom, koja mu je udarala u ušima kao čekićanje, nalik seckanju kupusa, kao milioni zrnaca na peščanojoluji.

Pokušavao je da čuje obližnji razgovor, podešavajući uvo na tu škripavu, brzometnu muziku sa Istoka. Već neko vreme nije čuo turski govor, i dok je smišljao odgovore na pitanja koja su mu postavljali muškarci, žene i deca, razgovarao je sa njima na turskom i arapskom, sav zadihan.

Zgrabio je torbu sa mašine za izdavanje prtljaga i odneo je u kabinu u muškom toaletu. Tek pošto se uverio da je bodež na istom mestu na kojem ga je i ostavio, oprao je ruke i umio se. Gledajući u ogledalo puno fleka, pitao se ko to zuri u njega. Mrtvačka glava, mislio je on, prestravljenog pogleda, kao što je bio onaj oca Damaskinosa. Okrenuo se od ogledala, pomalo uplašen događajima, onim u šta se pretvarao.

Vrativši se ponovo u gomilu, na terminalu koji je odzvanjao, pogledom je dugo bludilo po okolini. Pomislio je da ga je obuzelo stanje potpune i krajnje paranoje. Činilo se da niko na njega ne obraća pažnju. Stežući torbu u ruci, izašao je u vlažnu noć.

Trošnim i škripavim taksijem prevezao se do grada, izgrađenog na strmoj padini stene koja se izdizala iznad luke u obliku krivošije, u podnožju plavkasto-braonkastih planina koje su vekovima bile čudesna prirodna barijera od napadača sa kopna. Sam Trapezunt je bio grad bezbedno ušuškan iza debelih zidova, izgrađenih po uzoru na one koji su štitili Konstantinopolj.

Gledajući gore, prema središtu mračnih planina ovetljenih lampama, Bravo je osećao prirodu i težinu istorije Trapezunta. Kada su Konstantinopolj zauzele evropske vojske, 1204. godine, za vreme četvrtog krstaškog pohoda, iz ruševina su nikla tri grčka carstva: Nikeja, Epir i Trapezunt. Aleksej Prvi, unuk vizantijskog cara Andronika.

Prvog Komnena, učinio je da Trapezunt bude najveće i najbogatije od sva tri. Vladari iz porodice Komnena shvatili su, čim je njihova vojska prvi put kročili na ovo tle, da se radi o gotovo magičnoj lokaciji. Smešten na početku puta koji je povezivao pomorsku obalu sa Iranom, predstavljao je vrata do prolaza Zigana, preko Erzuruma, dalje, do unutrašnjosti Anadolije, čije se strateška važnost nije mogla zanemariti. Tako su Komneni postali tvorci Trapezunta kao glavnog središta trgovine između Istoka i Zapada, gde se hrišćanstvo sretalo i tokom četrnaestog i petnaestog veka slavno sukobljavalo sa islamom. Jer Trapezunt je bio mesto u koje su hrlili mnogi Grci, graditelji „Srećnog grada“, Latini, koji su tu trgovali, i Osmanlije, koji su smatrali da im je grad otet ispred nosa.

Kroz usek u tamnim planinama zamišljao je dugačak, klimav karavan sa kamilama, koji vijuga prema gradu, uskom i dobro branjenom dolinom Piksitis, donoseći neizreciva blaga nestrpljivim trgovcima i preduzetnicima iz Venecije, Firence, Đenove, ali i Vatikana, budući da su se u to vreme u Trapezauntu mogli naći mnogi sveštenici-ratnici.

Šklopocija od taksija ostavila ga je ispred hotela Zorbu Harbur, u kojem je rezervisao sobu s pogledom na mirno Crno more. Noć je bila tamna poput mastila, oblaci su stajali nisko, zaklanjajući zvezde i mesec. Povici iz tame, na turskom i arapskom, mešali su se sa lajanjem uličnih pasa. Kroz prozor je video kako prolaze brodovi, kao preko pozorišne scene. Otključao je staklena vrata i izašao na balkon, stao na ivicu, udišući egzotične mirise mora, indijskog šafrana, sumaka i mente, potpuno zaokupljen čudnom kakofonijom grada.

Kroz otvorena vrata kluba na obali čula se uzbudljiva turska muzika, hipnotički zvuci uda i balzukija. Čuo se i stakato bas dizel kamiona, višecilindrično dobovanje skutera. Zatim nečiji altovi i tenori. U tom lelekanju, uzdizanju i

spuštanju tokate jezika, mogao je da nasluti venecijanske arije, vizantijske obrte koji su preneti na zapad preko vodene prepeke koja ih je delila od kalifa i sultana, strašnih Seldžuka i mameluka. Čuo je nešto što bi mogao da bude poziv na molitvu, pa podiže glavu. Crni levijatan tankera plovio je na zapad. S one strane mora bila je Ukrajina, zemlja koja mu je bila manje poznata čak i od ove u kojoj je sada.

Pojeo je jelo dorade, ispečeno na maslinovom ulju, sa mentom i origanom. Odvojio je meso od providne materije skeleta, matematički genijalne mreže. Pomisli da bi bilo sjajno napraviti šifru zasnovanu na takvoj organskoj mreži.

Potom je i protiv svoje volje zaspao, opružen dijagonalno po krevetu, obučen, sa ostacima večere na belom stolnjaku.

Dok je spavao, sanjao je, a u snu mu se otac još jednom javio. Otac je bio u kadi. Voda je silovito tekla, dizala se par,a. Dekster je zabacio glavu, zalizane, mokre kose. Bio je opušten, alt ne i ranjiv, nikada ranjiv.

Bravo se jednom prilikom brijao dok mu je otac bio u kadi.

„Pretpostavljam da si pročitao vesti koje su pristigle iz Angole”, reče Dekster onim činjeničnim tonom.

„Da.” Znao je da otac misli na pogibiju američkih marinaca i navodni maskar angolskih vojnika koji je potom usledio i veoma razjario pojedine članice Ujedinjenih nacija. Američka administracija je odlučno odbacila odgovornost za taj događaj.

„Eto, odatle se ja upravo vraćam, Bravo. Iz Angole. Hoćeš da čuješ istinu?”

„Njujork tajms sada objavljuje istinu?”

„Oni izveštavaju jednu istinu”, reče Dekster, „baš kao Tajm i SiEn-En, i Rojters, i svi drugi.,,

Bravo odloži brijač. „Koliko to istina može da bude?.,

„Kad neko poveruje u priču ona za njega postaje istina. Zbog toga je istorija puna tobožnjih otkrića: teško je utvrditi šta se stvarno dogodilo, jer se to obično kosi sa onim šta ljudi misle da se desilo, šta su želeli da se dogodi ili smatrali da je trebalo da se dogodi. Sve zavisi od ugla gledanja, Bravo. Spinovanja. Zapamti to.”

Bravo je posmatrao virove pune sapunice kako otiču niz odvod. „Šta se dogodilo u Angoli, tata?”

„Isprašili su nas, eto šta. Generali su pogrešno predvideli. Arogancija, Bravo. To se dogodilo Rimljanima a dogodilo se i nama. Mislili smo da smo nepobedivi, mislili smo da su Angolci slabiji vojnici. Onda su nas zbrisali i zato je ministar odbrane

poludeo; upali smo i došlo je do pokolja na hiljade redom. Njihov jedini zločin bio je što su Angolci, a mi smo se pobrinuli da budu ubijeni zbog tog zločina."

„Znači, ambasador Peri je lagao “

„Peri je lojalan portparol administracije. Rekao je istinu koju su mu servirali seratori koji kreiraju predsedničku politiku."

On se okrenu prema ocu. „Siguran si da je bio tako?"

Dekster pokaza nasapunjanom rukom. „Pogledaj sam."

Video je crnu fasciklu na dasci od šolje, obrisao je ruke i otvorio je. Unutra je bilo šest fotografija snimaka iz vazduha, gomile leševa, leševa Angolaca, ne samo vojnika nego i civila. Bilo je nečeg bolesnog u toj božanskoj perspektivi odvojenosti od Ijudske katastrofe. Ruke su mu se tresle.

„Ti si poslednji koji će videti te fotografije", reče Dekster. „Spaliću ih za desetak minuta."

Pogledi su im se susreli. „Zašto si mi ovo pokazao?"

Dekster sede, voda mu se cedila sa ramena i grudi. „Zato što sam želeo da znaš istinu, jer živimo u zemlji slepih a ja ne želim da ti ikada budeš slep. eelim da vidiš šta se događa oko tebe, Bravo, čak i ako je bolno, čak i ako je to nešto što ne želiš da vidiš. Zato što ne može biti cilj da radiš prave stvari, moraš da se boriš da radiš najbolje stvari. Sve i da ništa drugo od mene ne naučiš, to će biti dovoljno..."

Bravo se probudi, zadihan. Znoj mu je curio niz lice. Napolju je već svanulo. Luku je obasjavalo sunce čijj je odraz poigravao na prozorima okrenutim severu. Zbacio je odeću sa sebe i stajao pod hladnim tušem, sve dok sasvim naježen nije počeo da se trese od hladnoće. I dok se brisao, očeve reči proleteše mu glavom. Obmotao je peškir oko struka, vratio se u sobu i seo, skrštenih nogu, na krevet. Bodež mu je počivao na rukama kao da je obredni nož. Izvukao ga je iz kanija. Koliko li je ova oštrica probola saracenskih srca , rasporila otomanskih trbuha, koliko li je polomila rebara Vitezova svetog Klimenta? Svetlo lampe se presijavalo dok je pomerao oštricu, otkrivajući još nešto. Pažljivo je spustio bodež na pokrivač i uzeo kanije. Bile su obložene somotom boje krvi. To je bila tkanina koju kovači nisu koristili jer bi je izderalo stalno izvlačenje bodeža. Sve da je u ovom slučaju i korišćena, ne bi ostala tako netaknuta posle više vekova.

Brižljivo je pregledao unutrašnjost kanije i video omanju ivicu kako se pomalja iz čelika. Potegao je i somotska navlaka se lako skinula, a ispod se pokazala koža, sjajna od istrošenosti, tamna od ulja i krvi. Na drugoj strani tkanine, video je ime

ispisano očevim rukopisom: Adem Halif, zajedno sa telefonskim brojem. Odmah ispod bile su i dve reči, napisane jedna iznad druge:

VINE

PURPURE

Ispred stana oca Damaskinosa nalazila se altane, krovna terasa.

Danas altane uglavnom služi za sušenje veša, ali nekada su žene imale običaj da sede na terasi, sa šeširima širokog oboda. Obod je imao da održi njihovu kožu mladom i belom, ali šešir nije imao deo za glavu, da bi sunčeva svetlost mogla da im izbeljuje kosu.

Stan je za sveštenika bio utočište, visoko mesto jer treći sprat je po venecijanskim uzusima visoko što dalje od duha grada opsednutog trošenjem. Ocu Damaskinosu je posebno prijalo što u stan ulazi posle ovako košmarnog dana. Ništa nije stavio u usta od podneva, ali uopšte nije bio žedan ni gladan u ustima je osećao slanometalni ukus krvi. Ukus je, naravno, umislio, ali on zbog toga nije bio ništa manje strašan.

Upravo je o altane razmišljao te vrele, vlažne večeri, i čim je zatvorio vrata stana prešao je preko vizantijskog tepiha i otvorio prozor iza kojeg se prostirala terasa. U tom je ugledao veliku senku. On izvi vrat da vidi šta bi to moglo da bude, ali senka se pomeri i uplaši ga. Onda se senka pretvori u ljudsku figuru, koja ga zgrabi moćnim šakama i počne da ga trese, dok zubi nisu počeli da mu cvokoću.

Pogledao je u oči boje noćnog mora, karakteristične crte lica koje bi onima koji studiraju venecijansku istoriju rekly da se radi o staroj lozi.

„Kornadoro“, dahtao je on, „šta tražiš ovde?“

„Uđimo u tvoju sobu, oče.“ Uposlivši snažne mišice, Damon Kornadoro ugura sveštenika nazad, kroz otvorena vrata terase. Zaklonio je svetlo svojom velikom figurom i bacio oca Damaskinosa na zemlju.

„Odgovore, oče“, reče on, „hoću odgovore.“

„Kakve odgovore?“ Sveštenik odmahnu glavom. „Šta ja to mogu da ti kažem?“

„Gde je Brejverman Šo.“

Otac Damaskinos zakoluta očima, tako da su mu se videle samo beonjače, a nozdrve mu se raširiše, kao da je namirisao zadah sopstvene smrti. „Nemam pojma“

Poslednja reč mu zastade u grlu i potom se pretvori u pisak sličan cičanju svinje.

„Vrištiš kao devojčica, znaš li to, oče?“ Damaskinos nije mogao da diše od slina i izlučevina. „Da nisi neka ženica pod tom mantijom, jesi li oče? O, da, čuo sam ja sve te priče.“ Kornadoro se namršti, kao da je razočaran. „Ali ne, nema potrebe da gledam, zar ne oče, mada ne mogu da zamislim za šta ti služi kita.“

Naglim trzajem, ponovo je posadio oca Damaskinosa na noge. „E sad mi reci, gde je Brejverman Šo.“ Njegove oči, mračne jame, delovale su nemilosrdno.

„Ne... ne znam.“

Kornadoro poljubi sveštenika u dlakavi obraz. „O, oče, sad si me usrećio.“

Bacio je oca Damaskinosa na stolicu, uzeo sveću sa mermernog kamina, zapalio je. Prineo je plamen do lica oca Damaskinosa.

„Oče, reći ću ti nešto o sebi. Ja sam staromodan čovek. Nisu za mene moderne inovacije u mučenju. Volim prave i isprobane.“ Rekavši to, zgrabi sveštenika za kosu, odmah ga prikova za stolicu i povuče mu glavu unazad. „Za pet sekundi zapaliću ti bradu. Toliko ti dajem, ni sekund duže.“ Čupao ga je za kosu, tako da svešteniku navreše suze na oči. „Nemoj misliti da neću, oče. Nećeš imati drugu priliku, spaliću te živog, jebote.“

„Ne“, promuća otac Damaskinos.

„Pet, četiri...“

„Nećeš.“ U trenutku užasa vratio se maternjem, grčkom.

„Tri, dva...“

„Ovo se ne događa, ne želim da verujem “

„Jedan, nula.“

Kornadoro prinese vrh plamena do brade oca Damaskinosa. Dlake se odmah zapališe i sveštenik se vrišteći izvi u stolici. Kornadoro mu kolenom pristinu stomak. Poče da smrdi.

„Stani! U redu! Stani!“, uspeo je nekako da izusti otac Damaskinos. „Otišao je u Trapezunt, Trapezunt, u Tursku!“

„Prekasno.“ Zlosutna oštrica skakavca pojavi se iz skupljenih prstiju Kornadorove desne ruke. „Rekao sam ti da nećeš dobiti drugu šansu.“ Jezivom spretnošću preklao je sveštenika od uva do uva.

Zordan Milman pozvao je Osmana Spanju čim je kročio na motoscafo koji ga je čekao. Iza njega je stajao „Lizinjoov“ avion „galfstrim G 550“ na stajalištu aerodroma „Marko Polo“. Nije rekao majci da dolazi u Veneciju, a naravno da ni

Kornadoro nije znao gde se on sada nalazi. Imao je ovde svoje Ijude, koji su ih držali pod prismotrom, Ijude sa kojima je odavno radio. Nema veze. On će se pobrinuti za sve, baš kao što je i obećao „Vitezovima Četvorice“, kako ih je nazivao od kada su upali na noć njegovog uzdizanja u Rimu.

„Pretpostavljam da hoćete nešto da uradite u vezi sa Amerikancem“, reče Spanja, koji nikad nije govorio imena preko mobilnog telefona na otvorenoj vezi.

„Hoću, zaista.“

Motor zlosutno zabrekta i motoscafo krenu prema zalivu.

„Mogu da se pobrinem za to.“

„Ne tako.“ eordan je isuviše dobro znao Spanjina sredstva; za operativca koji je radio iza kulisa bio je prilično krvožedan.

„Ovde je potrebno nešto bolje, lekcija za pamćenje. Hoću da Amerikanac bude poslušan, ne mrtav, inače bi se prosto pojavila rupa koju moram da popunim, a to sada ne mogu sebi da priuštiti.“

„Jasno.“

Vlažna noć prijanjala je na Žordana kao pokrivač, donoseći mu nemir, i on priđe boku broda. Došli su do hotelskog doka, gde su ih čekala dvojica vitezova. „Da, vidim, voli automobile.“

„A koji Amerikanac ih ne voli?“

Žordan se nasmeja. „Ferariji, zar ne?“,

„Vrlo strašno“, reče Spanja. „Ima ih dvanaest.“

„Neće još dugo.“ Žordan se namršti kad je izašao na dok. Zadah je definitivno srednjovekovni, pomislio. Venecija je kao smrt, telo u raspadanju koje je neko zaboravio da sahrani. Rukovao se sa vitezovima, brzo krenuvši dalje. „Lično, ne volim ferarije, preterano privlače pažnju. Sredi nešto drugo, Osmane.“

„Odmah.“ Spanja nije mogao da sakrije radost u glasu. „Ima dva vanserijska automobila koja nikad neće moći da nadoknadi.“

„Ipak, ako umem da procenim karakter, takav gubitak će mu samo skrenuti pažnju. Kao i sve Amerikance, i ovog treba tresnuti u glavu više puta., Žordanov mozak grčevito je radio. „Ako se dobro sećam, ima jedno dete.,,

„Kćerku, od devetnaest godina“, potvrdi Spanja. „I jako lepu, ako je suditi po fotografijama. Ona je, kako Amerikanci vole da kažu, zenica oka njegovog.“

„Amerika je opasna zemlja, tako sam čuo, gradovi vrve od nasiljasilovanja, prebijanja i slično.“ Žordan se odmaknu od Vitezova, dođe do kraja pristaništa i spusti glas. „Ovo je vrlo osetljivo, Osmane. Neću istragu. Obična pljačka, susret u

nekoj mračnoj uličici, onda dolaze kola hitne pomoći, nosila, srce u peti, roditelji u suzama, na kraju nekakav oporavak, znaš već kako to ide."

„Naravno da znam, gospodine."

Žordan ostavi mobilni telefon i ode da se pridruži Vitezovima. Zudio je da iz prve ruke sazna šta mu to njegova majka i Kornadoro planiraju iza leđa. Prva reč koju su mu došapnuli prilično mu je popravila raspoloženje.

„Znam gde je Trapezunt", reče on. Pomisli na napad Vitezova na sedište Reda pre više vekova, i kako istorija ponekad zaista pravi pun krug.

Nebo se spustilo, nabreklo kao podočnjaci stražara, sivo od natmurenih oblaka, kad je Bravo izašao iz hotela, u smrdljivoj odeći. Već je bilo rano popodne spavao je gotovo dvanaest sati u komadu. Najpre je otišao do Ataturk Alani, ogromnog centralnog trga u gradu koji se proteže na zapad, prema ulicama u kojima su poređani klubovi i prodavnice odeće. Uopšteno gledajući, bilo je to jedno ružno mesto, sa džinovskim kamenim građevinama koje su se izvalile kao poraženi rvač, toliko ošamućen da ne može da ustane. Moglo bi se reći da je Trapezunt grad kontrasta, ali na način koji nudi slatkastu verziju lokalne istorije. Drevno i moderno ovde se ukrštaju u nekoj vrsti izlisanog sjaja, ali, za razliku od Venecije, sadašnjost je nastojala da satera tu sjajnu, krvavu prošlost u neku usputnu zarđalu korpu za otpatke.

Ušao je u radnju sa modernom odećom i kupio sebi sasvim nov izgled, u koji se obukao pre nego što je izašao. Staru odeću bacio je u korpu izvan prodavnice. Potom se zaputio u Ortahisar, Srednju tvrđavu, odnosno stari deo grada. U dva navrata, dok se probijao bazarom, učinilo mu se da ga neko prati, ali ispostavilo se da je jedan od navodnih pratilaca bio ruski trgovac koji je goreo od želje da mu proda ručno bojene babuške; u drugom slučaju bio je to dečak na biciklu, koji nije imao ništa drugo na umu nego da od tačke A do tačke B dođe za najkraće moguće vreme. Ipak, nije mogao a da se ne seti napada kod zidina Sen Mala, odakle je Ujka Toni spasao njega i Dženi. Pri pomisli na Ujka Tonija, ovlažiše mu oči. Obrisa suze bola i žaljenja.

Kad je razgovarao sa Ademom Halifom, preko telefona, kontakt njegovog oca bio je van grada. Halif je predložio da se nađu na piću i večeri u kafeu na brdu. Bravo pređe preko jednog od dva mosta koji su povezivali stari sa moderndim, betonskim delom grada. Mostovi su spajali istovetne klisure, koje su silovite reke davno izvajale u

steni. Jedna od njih, Dagirmen, bio je poslednji trag koji je Dekster ostavio Bravu u Veneciji.

Kafana se nalazila na brdu, stara i ruševna kao i sve zgrade u okolini. Adem Halif sedeo je ispred, za stolom, i kad je video Brava, ustao je i podigao tamnu ruku u znak pozdrava. Halif je bio čovek širokih leđa, ogromnih ramena i mišica. Nije to bilo lice zgodnog čoveka, ali imalo je moćan izraz. Bio je uredno obučen, u pantalone i majicu sa kragom. Očigledno nije bio sveštenik.

Pored njega, u kafani su bili kršni ribari i lokalni direktori žmirkavih pogleda. Pušili su jake turske cigarete i merkali tri umorne „Nataše“, prostitutke iz neke od bivših sovjetskih zemalja, koje su se kreveljile visoko podignutih grudi, spremajući se za svoj noćni posao uz jaku kafu, ekmek, prepečen hleb i lokalni puter, uz nezaobilazno ulje od crnih maslina, poznato kao zejtin.

„Ti si znači Brejverman Šo. Otac je stalno pričao o tebi.“ Adem Halif odlično je govorio engleski, sa blagim britanskim akcentom. Kad je Bravo rekao da bi više voleo da razgovaraju na turskom, Halif je bio presrećan. Smejao se široko, nekako nahereno, uz bljesak zlatnog zuba.

Sedeli su za niskim okruglim stolom, napravljenim od neobrađenog drveta, pored gvozdenog lanca. Kiša koju su najavljivali tmurni oblaci stuštila se kao pijan gost, natapajući kraj terase koji nije bio zaklonjen nadstrešnicom. Ako je to uopšte moguće, ovde je bilo još depresivnije nego u Veneciji.

„Gadno vreme“, reče Bravo, sedajući za sto preko puta Halifa.

„Ovako izgleda leto na Crnom moru“, Halif slegnu ramenima. „Treba se navići.“ Sipao je iz flaše sa rakijom i oni se kucnuše. Halif je gledao Brava dok je ispijao žestoko piće.

„Ne izlazi ti para na uši, dobro je, dobro“, reče on i ponovo nasu u Bravovu čašu. Posedovao je izvesno zračenje, ispunjavajući prostor svetlošću, životom. „Znaš, što se mene tiče, oduvek sam voleo da upoznajem Amerikance. Amerika svodi druge kulture na puku prozirnost. Da bi to nadomestila, izvozi druge stvari jarkih boja: Britni Spirs, Brus Vilis, anoreksija, fordovi veći od kadilaka, hameri veći od fordova. Amerika je postala zemlja ekstrema, i kao takva izaziva ekstremne odgovore. Ostatak sveta hoće da uđe Americi pod suknju ili da joj otkine glavu.“

„Kom taboru ti pripadaš?“ upita Bravo.

Adem Halif se nasmeja. „Neće ti smetati ako zapalim?“

„Nikako.“

„Pa, to je olakšanje.“ Nekoliko trenutaka palio je „silk kat“. „Britanska marka, nije lako naći je ovde. Moram mnogo da se pomučim zbog svoje navike.“ Slegnu ramenima. „A opet, svi to rade, nije li tako?“

Stigla je i druga tura rakije. Kad su opet ostali sami, on se nagnu napred, utiša glas, nekako zaverenički. „Ja nisam član Reda. Bio sam veza Dekstera Šoa izvor praktičnog znanja i špijunskih podataka. Rečju, bio sam Deksterove oči i uši u ovom delu sveta.“ Potegao je dim, držeći cigaretu na crvenkastoj donjoj usni, palcem i malim prstom. „To je odgovor na pitanje kojem taboru pripadam, razumeš.“

Bravo potvrdi.

„A sad mi reci šta ti misliš, da li je mudro od Amerike da izaziva tako ekstremne reakcije?“

„Ne mislim da je mudro, nikako, posebno što su, bez obzira na moć, ekstremisti u Americi u manjini.“

„Ali kao i svi drugi ekstremisti, kakvu pustoš mogu da naprave, jel' tako?“

„Svakako.“ Bravo otpi još malo rakije. „Šta je to mog oca ovde interesovalo?“

Halif se osmehnu. „Stanje uma muslimanskih fundamentalista, ekstremista, kao i njihovi pokreti. Za njega sam pratio obe te stvari.“ „Znaš li zašto?“,

„Nikad nisam pitao“, reče Halif. „To ne rade ljudi koji rade na ovakvom mestu.“

„Da li bi se usudio da pretpostaviš?“

„O tome možemo i uz večeru. Da poručimo?“

Bravo reče Halifu da on odluči, što ovog dodatno razveseli.

„Svideće ti se hrana ovde“, reče on, „sve sveže, pravo iz mora.“ Kada je konobar otišao, on napuni čaše do vrha. Bljesnu zlatan zub. Izgledao je tako da bi čovek očekivao da ga vidi sa drvenom nogom i krivom sabljom u zubima. „Pretpostavke ovde nikad nisu bile zahvalne. Kad smo kod toga, reći ću ti šta ja mislim da je tvog oca ovde zanimalo.“

„Ja se bakćem sa Amerikom i sa islamom sa verskim fundamentalističkim strukturama, koje se dijametralno razlikuju. Njihova je želja ništa manja nego da drugog zbrišu sa lica zemlje.“ Iznenada poče da se osvrće. „Ovo mesto, Trapezunt, mada sada ne izgleda tako, nekada je bilo od velike važnosti i za Istok i za Zapad, za hrišćane i muslimane, od neprocenjive važnosti. Bilo je nekada trgovački centar, a trgovina

rađa bogatstvo, bogatstvo rađa ratove, baš kao i religija. Ovde se i dalje, u ovoj udžerici, mešaju Istok i Zapad, pokušavajući da izvuku ono najbolje jedan iz drugog. Tvoj otac je, čini mi se, video dolazak novog verskog rata, poslednjeg krstaškog pohoda ako hoćeš, i on je hteo da učini sve što je u njegovoj moći da to spreči."

„Znači zato je hteo da postane Magister Regens."

„Koristeći moć Reda, pravednom upotrebom zavetne kutije a da, znam da postoji kutija, ali samo ponešto o njenom sadržaju. Velika je moć u njoj, i uticaj, toliko znam. Ali trebalo bi da posebna ličnost, uistinu, preuzme kontrolu nad Haute Cour, da bude izabran za Magister Regensa."

„Tu je takođe i pitanje izdajnika koji se uvukao u Haute Cour. Mislim da se taj ponašao odano kako bi poremetio planove mog oca."

„Mogu da zamislim koliko je namučio Dekstera."

„Pronašao sam ga", reče Bravo. „U Veneciji. To je Paolo Zorzi."

„Zorzi! To je neverovatna vest." Halif tužno odmahnu glavom. „Poznavao sam Zorzija, i sviđao mi se, kao i tvom ocu. Mislio sam da je besprekorno odan."

„To znači da je dobro obavljao posao."

„Obavljao?"

„Mrtav je. Ujka Toni Entoni Rul ubio |a je pre nego što je i njega ubio drugi izdajnik, jedan od Zorzijevih Cuvara, Dženi Logan."

„Bože moj, tragedija se samo uvećava i uvećava." Halif protrlja bradu. „Moje iskreno saučešće Bravo, kakav užasan sled događaja je iza tebe." On podiže čašu.

„Za pokoj duše naših prijatelja."

Oni se kucnuše čašama i otpiše veliki gutljaj jake, oštre rakije.

„Neka su prokleti tvoji neprijatelji, jel tako?"

Čaše ponovo kucnuše i oni ispiše do dna.

Onda je stigla i hrana, prava gozba, i oni se baciše na jelo. Od uporne kiša, koja je sada počela da rominja, betonski krovovi, i oni od crepa, bili su tamni i sjajni.

Upališe se svetla, koja su se rasipala na kiši. „Nataše" su odavno bile otišle, verovatno su sada naporno radile na zavođenju turista koji su glupavo zalutali na njihovu teritoriju. Sablasno šuštanje dopiralo je od dobovanja kiše po pločniku, kao da se pretvorila u sitne parčiće leda. Nisko nebo imalo je tamnu nijansu modrice. Bravo je sav bio u mislima. Na kraju reče: „Nikad nisam pomišljao kako je težak bio život mog oca. Borio se protiv vitezova i nekih članova svog Reda."

Adem Halif klimnu glavom. „Tvoj otac je imao viziju, to se ne može poreći. U tome me podseća na oca Leonija, poslednjeg MagisterRegensa, ali njemu je nedostajala izvesna, kako da kažem, izvesna nemilosrdnost. Nisam mislio da vređam, voleo sam Dekstera kao brata, ali njegovo umeće pokazivalo se u drugim stvarima. Trebalo je malo zagrebati u nižim ešalonima Reda, tu je on imao podršku." Halif trepnu. „To je lekcija koju njegov naslednik mora da nauči."

Bravo odloži viljušku. „Misliš ja.“

Halif raširi ruke. „A ko drugi? Ti si Deksterov sin, izabrao je tebe, još u ranom detinjstvu, da kreneš njegovim stopama."

„To sam već negde čuo."

„Naravno da jesi, a da li si se ikad zapitao zašto je izabrao baš tebe. Ne zbog toga što si njegov sin, nije to bio Deksterov stil. Red mu je bio mnogo važan, to je bio njegov život. Izabrao je tebe, Bravo, jer je znao. Video je tvoju bućnost, isto kao što je, u to čvrsto verujem, video svoju smrt. To je stvar prenošenja, s oca na sina, stvar nasleđa, uviđaš li? Ja to znam." Udari pesnicom po grudima. „Ovde to osećam."

„Ako je moj otac imao tu takozvanu sposobnost predviđanja, kako onda nije znao identitet izdajnika unutar Reda.,,

Halif nasloni glavu ustranu. „Čujem tvoj skepticizam Bravo, i žalim što nemaš vere. Misliš da je predviđanje kao svetlo koje može da se upali i ugasi po sopstvenoj volji? Ta tinejdžerska ideja potiče iz stripova. Tvoj otac nije bio superheroj. Bio je obdaren nečim nepoznatim i neshvatljivim, što se ne može ispitati ili tumačiti. Što se više upinješ da shvatiš, to tajanstvenije i neverovatnije počinje da izgleda.“ Slegnu ramenima. „Ali ne mogu ja da ti kažem da moraš da veruješ, veru moraš sam da pronađeš."

Neko vreme su ćutali. Halif prionu na hobotnicu na žaru, gurajući pipke u usta. Izgubivši apetit, Bravo se okrenu. Svetla sa okolnih građevina osvetlila su vrh litice kao živopisan ožiljak, ispod se otvarao mrkli mrak ambisa, kao da klisura nije ni imala dno već je bila pukotina koja je vodila pravo do srca zemlje. Preko mostova, ljudi su se i dalje tiskali. Gledao je žene kako nešto čavrljaju, mlade, lepe, možda su to bile neke druge „Nataše", koje su izašle na pauzu za cigaretu. Jedan stariji čovek hodao je pored malog dečaka, krupnom, četvrtastom šakom poklopio je dečakovo usko rame. Dečak podignu glavu, upita nešto, stariji čovek se nasmeja i to ga podmladi dvadeset godina.

„Potrebni su mi odgovori“, reče Bravo, ponovo se okrenuvši prema Halifu.

„Postoji li u Trapezuntu građevina sa spiralnim stepenicama?“

Halif je razmišljao, uvlačeći vazduh kroz stisnute zube. „Da znaš da ima. U džamiji Zigana. Zašto pitaš?“

Zašto? Jer vice, prva reč koju je Dekster zapisao na somotskoj navlaci, izvedeno je iz francuske reči vis, vino. U srednjem veku, vice je značilo spiralne stepenice jer podseća na uvijenu vinovu lozu.

„Ma hajde, hajde“, reče Halif. „Prestao si dajedeš. Greh je ne jesti ovakvu hranu.“

U glasu se jasno osećala nijansa naklonosti, zbog čega se Bravo okrenu prema njemu. „Kad već pričamo o veri, otkad sam krenuo na ovaj put, otac mi je dolazio u snove i u... nekim drugim prilikama. U prvi mah nisam baš razmišljao o tome, smatrao sam da su te vizije simptomi, posledice njegove nasilne smrti, ali sada nisam sasvim siguran, osećam kao da je... kao da je na neki način i dalje sa mnom.“

Usta Adema Halifa razvukoše se u širok osmeh. „Kad već pričamo o veri, moj Bravo, čini mi se da si ti na putu da otkriješ svoju.“

Tajne“, reče Kamij Milman. „Svi mi imamo tajne, Bog zna da ih i ja imam nekoliko.“

Dženi i ona su se tandrakavim taksijem vozile od aerodroma prema Trapezuntu. Doputovali su poslednjim letom iz Venecije, preko Istanbula. Gore visoko, nebo je i dalje bilo indingo plavo, a ispod se već nazirao dolazak večeri, tu i tamo prošarane tinjajućim bledožutim svetlom, kao zračenjem.

„Imala sam ljubavnika koji se prema meni loše poneo-jako loše.“ Kamij odmahnu glavom i osmehnu se teskobno, nekako sa žaljenjem. „A koja žena nije? Jednog bar jednog. Ali ono što ne mogu da shvatim jeste zašto zašto bираmo muškarce koji nas zlostavljaju fizički, mentalno i emocionalno? Da li zbog toga što mi mislimo da treba da budemo kažnjene Dženi, ili je to kulturološka stvar, koja se prenosi sa ugnjetene žene na drugu ugnjetenu ženu? Da li stvarno ne možemo drugačije da se osećamo nego kao naše majke, ili naše bake pre njih?“

Dženi odmahnu glavom. „Mislim da to nije bitno. Važno je da možemo da menjamo stvari, da donosimo drugačije, hrabrije odluke.“

Kamij podiže obrve. „Stvarno? Kako misliš da to izvedemo kad nam muškarci stoje na putu kuda god da krenemo.“

„Tako što ćemo ih napustiti, tako što ćemo napustiti sve što su sagradili, sve za šta su se zalagali.“ Dženi se na trenutak zagleda kroz prozor, u betonske građevine na zelenim poljima koje su se brzo širile, kao neizlečiva kožna bolest. „Nekad sam tako razmišljala.“ I jeste, neposredno nakon razlaza sa Ronijem Kavanoom. Bila je zapravo sigurna da jeste. Onda je sreća Dekstera Šoa i sve se u njenom životu promenilo. Da li je? Možda je Dekster biojošjedna muška pripomoć? Arkandela bi nesumnjivo žalila svaku ženu koja ima takvu psihološku potrebu.

„Ali sada, očito više ne razmišljaš.“ Kamij je pokazala paklu cigareta i Dženi klimnu glavom.

Dok je palila cigarete, Kamij upita: „Strašno bih volela da znam šta se dogodilo, hoćeš li mi reći?“

Dženi uze cigaretu iz Kamijinih usta, povuče dugačak dim i onda ga polagano ispusti, vrati joj cigaretu. „Shvatila sam da stvari možemo da promenimo tako što ćemo raditi iste stvari kao i muškarci, samo bolje.“

„Da ih pobedimo u njihovoj igri?“

„Na neki način“, reče Dženi, „ali samo na neki način. Njihova igra je samo igra, teško je to sebi utuviti u glavu jer to nije način kako bi ti volela da se stvari odvijaju. A onda moraš da naučiš da odereš mačku na drugi način.“

„Molim?“

Dženi se osmehnu. „Izvini. 'Postoji više načina da se dere mačka.'¹ U američkom žargonu izreka se odnosi na ribu mačku, koja obavezno mora da se odere pre spremanja. Njeno značenje jeste da ima više načina kako da se posao obavi.“

Kamij je držala cigaretu i Dženi uze još jedan dim. „Ne bih volela da me još jednom privuče čovek koji bi mogao da me zlostavlja.“

„Kakvo bi to bilo zlostavljanje“, upita Dženi što je mogla neobaveznije, iako joj je srce udaralo kao ludo.

„Psihološko“, reče Kamij nakon pauze. „I ja sam radila tačno ono što je on želeo. Mon dieu, kako sam ja bila poslušna devojka!“

I ja sam, mislila je Dženi.

„Ponižavajuće je razmišljati o zamkama u koje upadamo, zar ne?“, primeti Kamij.

„Posebno što upadamo svojom voljom, jer je strašno teško izaći.“

„Čak ni patnja ponekad nije dovoljna da nas izbavi.“

„Nije, često nije.“ Dženi se okrenu prema Kamij. Svojevremeno

sam se prijavila za manastir. Možeš li da zamisliš? Osam meseci sam se pripremala da se zamonašim. Bila sam jako mlada, nisam shvatala, nisam imala prijatelje, plašila sam se muškaraca, bila sam uverena da se ne uklapam."

„Ali, draga moja, iz svega što si rekla jasno je da nisi za to."

„Isto mi je rekla i nastojnica manastira kad me je pozvala u svoju kancelariju."

„Sreća tvoja da je bila tako oštroumna", strese se Kamij. „Kakvo mesto da se u njemu skonča."

„Bila sam očajna", reče Dženi. „Prihvatila sam to kao još jedan neuspeh."

Kamij se osmehnu. „Neuspeh da se razume Bog obeležje je pragmatičnog čoveka koji jasno rasuđuje."

Dženi se nasmeja. Sedele su ćutke neko vreme dok se taksi kotrljao, a iz zvučnika grmela neka odsečna muzika koja je zvučala kao da dvojica Ijudi lupaju poklopcima kanti za đubre i dernjaju se iz sveg glasa.

„U samoj svojoj suštini", reče Dženi, „sve smo mi poslušne male devojčice."

Ona se okrenu Kamij, i kao na mig, one se nasmešiše jedna drugoj.

Bože, kakav si ti kreten, mislila je Kamij dok se smeškala. Sigurno treba to da zahvalimo našem dražesnom Deksteru, zar ne?

On te je uzeo kao lošu paru i izgancio te posle abortusa ali s kojim ciljem, draga moja ? Da možeš da budeš moja igračka, da možeš da učestvuješ u poslednjoj fazi njegovog uništenja: smrti njegovog sina. bilo je onih među njima je i Entoni koji su mislili da on poseduje dar predviđanja, da može da vidi budućnost. Raširi usta u širok osmeh.

„Šta je tako smešno", upita Dženi.

„Mislila sam da smo mi i loše devojke, da želimo ono što želimo i da treba da uzmemo što nam pripada."

„Jeste, Kamij, da znaš da treba."

Kamij ponovo začuta i popuši cigaretu do kraja. Taksi nije imao brisače, pa se vozač povremeno pridizao sa sedišta, i činilo se kao tu pojedinost nije ni primećivao dok je virio kroz kišom nakvašen vetrobran. Kamij na tren pomisli na Damona Kornadora, koji je sedeo u zadnjem redu aviona na putu za Trapezunt. Dženi ga je naravno videla kada je išla do toaleta, i po povratku je rekla Kamij da se oseća mnogo sigurnije pred pretnjom snaga Vitezova svetog Klimenta, koji su se na nju okomili. Ništa nije znala o tome da je upravo Kornadoro pribavio

informaciju gde je krenuo Bravo, i to od pokojnog, neprežaljenog oca Damaskinosa.

Sada je bila na putu prema neoznačenoj teritoriji. Vitezovi nisu imali nikoga u Trapezuntu. Telefonirala je Žordanu.

„Il redu je“, umirivao ju je. „Kardinal Kanezi i njegova klika koriste sav svoj uticaj. To znači da će svi sveštenici u gradu i okolini biti naše oči i uši. Poslaću listu njihovih imena i brojeva telefona na tvoj telefon kad završimo razgovor.“ Izenada, kao iz vedra neba, Kamij se okrenu prema Dženi i reče: „Znam da i ti imaš tajne, kao i svi mi. 7)(ors, tvoje umeće verovatno i tvoji kontakti omogućiće nam da saznamo gde je Bravo i da mu uđemo u trag“, slagala je. „Uradila sam koliko sam mogla uz pomoć Lizinjua, ali ovde, u Trapezuntu, ja sam nemoćna.“ Uzela je Dženine ruke. „U vreme kriza, imamo samo jedna drugu, moramo da verujemo jedna drugoj ili ćemo izneveriti Brava, a to ne smemo da dozvolimo, n'est-ce pas?“

Dženi se nagnu i reče vozaču kuda da vozi, ali Kamij to nije čula. Malo zatim, taksista skrenu levo. Prošli su pored poređanih olupina automobila, ubrzavajući u novom smeru.

alif i Bravo šetali su uskim, krivudavim uličicama Avrupali

Pazari što na Turskom znači Evropska pijaca koju su zapravo vodili emigranti iz bivših sovjetskih republika. Ovde se govorio ruski i gruzijski jezik, turski se bukvalno nije ni čuo. Gole sijalice, koje su visile na dugačkim gajtanima, osvetljavale su živopisnu robu. Tu nije bilo majica kratkih rukava, niti kapa za bejzbol, ništa od komercijalnih suvenira koji su postali nezaobilazni u Firenci ili Istanbulu, mestima koja vrve od turista. Roba je imala obeležja narodne radinosti; tu su bili prekrivači iz cele Turske, sa brda Avganistana, čak i iz Tabriza, bakarno rezbareno posuđe, ruske babuške. Dileri su nudili uvoznju votku, lokalne antikvitete, a azijski hašiš je dominirao njihovom ponudom.

„Kao neko ko je izučavao srednjevekovne religije, mora da si razočaran onim što je ostalo od čuvenog Trapezunta, a?“ reče Adem Halif. „Pregazili su ga bivši Sovjeti koji sebe smatraju preduzetnicima svi u jurnjavi za kapitalom. Ima u tome i nečeg zabavnog.“

„Vidim ja zašto si se ti dobro slagao sa mojim ocem“, reče Bravo, „uvek je bio slab prema filozofima.“

Halif se zakikota.

„Uličnim filozofima, možda.“

„Zanimljivo je to da ti otac nije rekao da držiš Vitezove svetog Klimenta na oku.“

„Dekster je voleo da neko uvek drži uvo pri zemlji jer je znao da nije samo slon taj koji može da te pregazi.“

„Što bi trebalo da znači?“

„Red jeste zanimljiv, i iz više važnih aspekata i koristan, ali kao laiku koji to posmatra, čini mi se da su njegovi članovi previše okrenuti Vitezovima svetog Klimenta i da slabo obraćaju pažnju na druge stvari. Tvoj otac nije bio takav, uvek je imao širu sliku na pameti. Stalno promenijiva priroda sveta bilo u politici, ekonomiji, religiji to ga je interesovalo. On je obuhvatao daleko širi dijapazon nego iko drugi.“

Ponovo je počela jača kiša; blistave srebrne tačke i linije, kao Morzeova poruka koju emituju nebesa. Prelazili su iz ulice u ulicu, po šemi koju je Bravo nastojao da shvati, ali brojna skretanja u tom lavirintu činila su svaki njegov napor uzaludnim.

„Kako se bližio kraj, snabdevao me je ogromnom količinom opreme“, nastavi Halif. „Osetljiva i sofisticirana elektronska oprema za prisluškivanje i nadzor, tako da mogu da zabeležim sve te kodirane signale koje danju i noću putuju etrom.“

„Sve to?“

Halif klimnu glavom. „Ogromne količine ne možeš ni da zamisliš. Onda bi on došao i sve to razvrstao. Znao je šta traži, budi uveren u to.“

„To nije bio zvanični posao za Red?“

„Za tvog oca lično.“ Halif podiže kažiprst. „Sada te vodim zvaničnom predstavniku reda i ni reči više. Ako bude nekih novosti, čućeš ih pre nego što kreneš dalje, on će ti reći.“

Stigli su do prodavnice tepiha. Mlada Gruzijka, nije imala ni sedamnaest, stajala je ispred i pazila na robu. Bila je vitka, tamnih očiju. Kosu je bila skupila u rep.

„Irema.“

Ona poljubi Halifa u oba obraza dok je predstavljao Brava.

„Otac je unutra“, reče na turskom.

„Je li u poslu?“ upita Halif.

„Kao i uvek.“

Kroz uska vrata ušli su u tamnu prostoriju, u kojoj su se kovitali arapska plesna muzika i prašina. Na zidovima su bili okačeni tepisi, na podu uredno složeni prema uzorku šahovske table, tako da se do zadnjeg dela prodavnice stizalo zaobilazno.

Halif se isceri, bljeskajući svojim sjajnim zlatnim zubom. „Zove se Mihail Kartli.

Svideće ti se kad na njega navikneš.“ Uhvatio je Brava za ruku da mu skrene

pažnju. „Ovo je čovek koji, bez obzira na ponašanje, zavrđuje poštovanje. On se i dalje bori protiv azerbejdžanskih i čečenskih terorista. Vlada Azerbejdžana hoće da preimenuje sve geografske nazive sa gruzijskog na azerbejdžanski, isto tako i prezimena. Sami teroristi i dalje nastoje da osnuju svoje baze u Gruziji. On je šest godina demontirao čečenske bombe. Videćeš kad se budete rukovali.”

Nije bilo lako prići Mihailu Kartliju. Držao je mobilni telefon na jednom uvu, okružen grupom trgovaca koji su mahali rukama kao da su naoružani; pogađali su se mirno ali brzo, pod okriljem muzike koja je služila kao paravan za obavljanje posla u prisustvu nepozvanih. Prišavši bliže, Bravo je uspeo da razazna da se tu govori ne samo gruzijski, već i ruski, turski, italijanski, arapski. Nije mu bilo potrebno dugo da shvati da ovo nisu nakupci tepiha, već trgovci naftom, prirodnim gasom, stranim valutama, plementim metalima, dijamantima, sirovinom uranijuma, ali i oružjem i svom mogućom vojnom opremom.

U vazduhu se osećao gadan zadah novca, spoj znoja i pohlepe, prljavštine i krvi, moći i obmane. Tu je bila žila kucavica modernog Trapezunta koji je, mada se činil drugačije, i dalje ostao moćna kopča između Istoka i Zapada. Novac i roba odlivaju se venama i arterijama, na sve četiri strane sveta, kapital se ispumpava velikom brzinom, bez obzira na rasu, religiju ili politička uverenja.

Dok su čekali, Bravo zadrža pogled na Gruzijcu. Bio je zdepast kao panj i izgledao opasno kao klupko bodljikave žice. Imao je držanje uličnih mangupa, a loptasta glava bila mu je duboko usađena u ramena. Posledica dugih godina borbe u kojoj je branio sebe, porodicu, državu. Gusta i crna čekinjasta kosa divlje mu je rasla na niskom čelu. Zbog toga su njegove svetle oči, uokvirene dugim trepavicama, uterivale strahopoštovanje.

U svom tom ludilu, video je Adema Halifa i samo je klimnuo glavom. Onda mu je pogled pao na Brava, raširio je oči kako bi ga na trenutak osmotrio, pomno, što bi moglo da promakne svakome osim Bravu.

Konačno se muzika promeni i gužva se smanji taman toliko da Halif povede Brava do Gruzijca i da ih upozna. Kartli podignu desnu ruku, na kojoj su ostali samo palac i kažiprst. Bravo ih stisnu i oseti pritisak patrljaka na mestima gde su nekad bili prsti. Pomisli kako je taj čovek demontirao čečenske bombe, dok jedna nije detonirala i odnela mu deo ruke.

„Tvoj otac je bio dobar čovek”, reče Mihail Kartli lakonski na savršenom turskom i pucnuvši prstima naruči da se donese piće. Uze bocu i natoči prozirnu tečnost u tri

čaje za vodu. Bravo nije pitao koje je to piće. Delovalo je kao da tečna vatra silazi niz grlo. Ali nije imalo tako loš ukus: anis i kim.

Kartli se izvinu, morao je da završi posao. Potom je predao mobilni telefon svojoj mlađoj verziji mora da je to bio najstariji sin i oni se povukoše u zadnji deo radnje. Uski hodnik izbijao je na praznu betonsku terasu. Iznad glava poigravala je tenda. Kiša je dobovala po ruševnom gradu. Kartli je stao raskrečenih nogu, kao bokser u bantam kategoriji koji gleda na poprište mnogih pobeda. Sitni prodavci obojenih lutaka i oni koji su prodavali sipe na ćumuru, tezgari sa koferima piratskih DVD-jeva sa popularnim američkim filmovima bili su za njega isto što i trgovci lakim oružjem za onoga ko trguje atomskim.

On raširi ruke i zapali tanku, crnu cigaretu zlatnim upaljačem. „Ovo nije civilizovano mesto”, reče, ne obrativši se nikome posebno. „Vekovima su pravili veliku grešku oni koji su u to verovali, posebno Grci koji su prvi stigli ovde, da ukrote Trapezunt. Mleci, takođe, mada su oni bili pametniji od Grka, jer su bili manje poverljivi. Na kraju je, ipak, pripao otomanskom carstvu, a oni nisu bili civilizovani, nikako. Pogledaj šta su postali. A potom, tek nedavno, došli su i pohlepni Rusi, jureći Crnim morem najbrže što su brodovi mogli da ih prevezu.” On tužno odmahnu glavom, izbacujući neki neobičan elektricitet, kao da ga proizvodi telom.

„Hvala vam što ste našli vremena da se vidimo.”

„Papa umire”, reče Mihail Kartli, a da Bravo još nije završio rečenicu, „vreme samo što nije isteklo.”

„Zato sam došao kod vas. Moja situacija postaje sve gora.”

Kartli se okrenu prema Bravu, u crvenim usnama stajala je ružna crna cigareta. „Vidi, to je upravo situacija od koje je Red odavno rešio da se zaštiti. Misliš da Kanezi pokušava da spase papin život iz humanih razloga? U pitanju je moć i samo moć. Hoće da spase svoju kožu. Novi papa, pametan i u svojim najboljim godinama, sigurno ne bi tolerisao njihov uticaj, počistio bi ih u tren oka.” Pod nogama se osećao škriljac, nalik pustinjskom pesku, kao zlatna prašina spremna da se pokupi i preveze brodovima.

„Koliko su sveže vaše informacije o papinom zdravlju?”

„Za koga me smatraš? Jedan sat, ne više”, svetle oči Mihaila Kartlija proburaziše Brava. „U većoj si ti opasnosti, moj prijatelju, nego što možeš da zamisliš. Strukture su se probudile novi doušnici, oči i uši Vatikana koje ne mogu da identifikujem ni kontrolišem.”

Kartli iznenada ugleda optočene kanije i balčak bodeža za Bravovim pojasom, i zaškilji da bi bolje video. „Šta je to? Nije valjda bodež Lorenca Fornarinija?" „Jeste." Bravo ga izvuče da mu pokaže. „Uzeo sam ga iz njegovog sarkofaga u Veneciji."

„Bože moj! Fornarinijev bodež!" Kartli još jednom povuče dugačak dim cigarete. „Preko sveštenika u Trapezuntu, Lorenzo Fornarini je uveden u Red, preobratali su ga za svoje ciljeve, zakleo se da će ih štiti, što je i činio, hrabrošću i disciplinom. I budite sigurni da su sveštenici bili impresionirani."

„Nekoliko godina kasnije, kad su ih napali Vitezovi svetog Klimenta, bio je ispred manastira Sumela, u poslednjem trenu se umešao da spase oca Leonija od oca Kenta, izdajnika u Haute Cour. Tada je otac Leoni bio Tajnik, pre nego što je postao Magister Regens."

„Otac Leoni bio je ranjen u borbi sa ocem Kentom. Kad je uspeo da se dokopa zavetne kutije, rana mu se pogoršala, bilo je jasno da umire. Prema ranijem dogovoru, susreo se sa ocem Prosperom, koji je tada bio Magister Regens Reda u to vreme, i Tajnik i Magister Regens imali su ključ kutije. Zajedno su doneli presudnu odluku: zavirili su u tajne Hristovog Zaveta. Sledeći uputstva koja je dao Isus, Magister Regens je pomazao oca Leonija Kvintesencijom, tajnim uljem koje je Hristos koristio da bi vaskrsao Lazara, i još neke, kako piše u Zavetu."

„Otac Leoni nije bio samo izlečen, već je živeo narednih 350 godina. Konačno je uspeo da postane Magister Regens i vodi Red kroz mračna i opasna vremena. Neki veruju da je konačno umro 1918., u velikoj epidemiji gripa, ali to naravno nije zabeleženo, tako da se ne može znati zasigurno.,,

U tom trenutku oglasi se hrapav elektronski zvuk, i Gruzijac izvadi drugi mobilni telefon. Otvori ga. Kratko je slušao, a onda reče. „Učini to. Učini to odmah." Zatvarajući telefon, on reče Bravu. „Stiže neko koga poznaješ. Jedan od mojih ljudi spazio je Dženifer Logan, izdajnika o da, ta vest se brzo proširila među članovima Reda. Naredio sam da je likvidiraju. Imam na raspolaganju nekoga ko će da je ubije."

„Ne", reče Bravo.

Mihail Kartli se nasmeja kiselo. „U mojoj ste kući."

„Ako je ubijete nikad nećete saznati da li su ona i Paolo Zorzi bili jedini koji su se infiltrirali u Red. Šta ako ih ima još? Pomoću nje to možemo da saznamo."

Gruzijac je umeo da prepozna dobar argument. Otvorivši telefon na preklop, pritisnu brzo biranje i reče u mikrofona: „Obustavi i dovedi je.“

On se iskezi, žestoko. „Nadam se samo da imaš dovoljno hrabrosti za takva ubeđenja. Valjda imaš stomak za neko suvislo ispitivanje. Tvoj otac ga nije imao.“ „Postoje i drugi načini“, reče Bravo.

„Navedi mi jedan.“ Gruzijac je to rekao bez prizvuka zlobe u glasu, prosto je hteo da zna.

„Ta žena očajnički želi da me ubedi da je izdajnik neko drugi. Želi da poverujem da joj je neko namestio ubistvo oca Mosta u Veneciji. Skoro da sam joj poverovao kako nije ubila Antonija Rula.“ Nije pomenuo i sopstvene razloge da je zamrzi zbog toga što je zavela i njega i njegovog oca. „Mogu da razgovaram, mogu da izađem na kraj s njom. Slušaće me.“

„U tom slučaju, ja bih bio jako oprezan. Jesi li pomislio na to kako te je pronašla ovde?“,

Bravo je zurio u Gruzijca.

„Jesi li rekao ocu Damaskinosu da ideš u Trapezunt?“

Otac Damaskinos ga je pitao koje mu je naredno odredište i Bravo mu je rekao.

„Jesi, naravno da jesi“, reče Kartli, odgovarajući na sopstveno pitanje. „Sigurno ga je ona ispitivala i ubila.“

„Otac Damaskinos je mrtav?“

„Jedan od naših Ijudi pronašao ga je sinoć u njegovom stanu i odmah mi javio.“

Gruzijac ponovo pljunu, ovaj put još žešće, kao da je izgovorio psovku. „Lice mu je spaljeno, a onda mu je vrat prerezan najedan poseban način.“

„Kako to mislite?“

„Urađeno je skakavcem. Kako znam? Skakavac je napravljen za ubadanje, a ne za presecanje, i kada se upotrebi da se nešto prereže, to se odmah vidi na rani.“ Kartli zastade na momenat. „Znam nekoga ko ubija na taj način; on je ubica Vitezova svetog Klimenta. Mora da ju je obučavao. Da li ta devojkica nosi skakavac?“

„Nikad ga nisam video kod nje“, reče Bravo, „ali ta beštija je puna iznenađenja.“

Misliš da je to mudro?”, upita Damon Korandoro, gledajući kako Dženi hoda uskim ulicama Evropske pijace, „pustiti je da ode i nasamo se vidi sa Bravom.“ Kamij je proučavala njegovo lepo lice i divila mu se kao da je statua koju je izvajao sam Mikelandelo. Stavila je svoj tanki, topli kažiprst na njegove hladne

mesnate usne. „Šta je bilo, Ijubavi moja? Misliš da može da ga ubedi u istinu pre nego u uverljivu laž koju sam mu servirala?"

„Racionalni argumenti nemaju ništa s tim. Među njima ima hemije, osetio sam to one noći kad smo stigli u Veneciju. Kad sam je podigao na palubu motoscafo, obuhvatio je rukama oko struka i malo pritisnuo ka sebi, pomislio sam da će me ubiti."

Kamij se osemhnu. „Mon Dieu, kakvu ti maštu imaš, dragi moj! Oni su se kresnuli, a ti si video vatromet."

Kornadoro slegnu snažnim ramenima. „Sad, kad smo već uspeli da ga izolujemo, voleo bih da tako i ostane.,,

„O, a čija to beše ideja, Damone, tvoja ili moja? Ništa ti ne brini, ja znam o izolaciji sve što treba znati. Sada je mrzi, ubila je njegovog omiljenog Ujka Tonija, baš kao što sam i planirala."

Osećala je njegovu vrelinu, blago podrhtavanje od želje koja je reagovala na blizinu njenog tela. Kako bi tobože držala Dženi na oku, vešto je udesila da se blago nasloni na njega i vrhovima grudi, mišićavim stomakom i snažnim valjkastim butinama se na tren utisne u njegove mišiće. „Nisu svi ljudi kao ti.“ „Žene retko dobijaju ono što žele, Kamij, mada meni izmiče šta bi to moglo da bude.“

Nasmejao se kao da radi nešto nedozvoljeno. Tim osmehom otkrivao je slabost svakome ko je, kao ona, bio pametan da vidi. Dobro je poznavala njegove slabosti, zbog čega je čeznula za burnim danima koje je provela sa Deksterom, sa čovekom koji je shvatio širu sliku i stalno se toga držao.

„Ali ti ti se razlikuješ muškarce poznaješ bolje od bilo koje druge žene."

„Bolje nego što poznaju sami sebe“, reče ona nehajno. „U tome je stvar, zar nije tako?"

„Kako to postižeš, to bih voleo da znam."

Noktima ga pogladi po obrazu, kao da prati trag ožiljka. „Jadniče moj. Ako moraš da pitaš, znači da nikad nećeš shvatiti."

On se razljuti, baš kao što je i želela. Oči su mu caklile, refleksi se životinjski napeli. Taman kad je hteo da je zgrabi, ona lako odleluja. Ali nije mu se smejala. Sa svakim muškarcem sa kojim je bila, znala je da povuče liniju, i nikada je nije prelazila. To je bila njena tajna. Samo jednom je omanula, sa Deksterom Šoom a to Damon Kornadoro nikad neće saznati.

„Alors, imaš 'huskvarnu' ", reče ona, aludirajući na snajpersku pušku. „Vreme je da pronađemo neki krov."

Stajali su, jedno naspram drugog: Bravo i Dženi, usred užurbane, bučne, nepoznate ulice. Koliko su mogli da vide, niko na njih nije obraćao pažnju; ali bilo je i onih drugih, skrivenih od njihovih pogleda, koji su bili zainteresovani za ono što će reći i uraditi.

„Rekao sam da ću te ubiti ako te ponovo budem video", reče Bravo.

Dženi raširi ruke. „Evo me.“ Morala je da se ugrize za usnu da ne bi zavrištala.

Kako zaboga da ga navede da razume?

„Da li si naoružana?"

Ona se osmehnu. Oseti gorak prizvuk koji je poželela da odmah ispljune, kao belu opnu ispod limunove kore. „Misliš da bih mogla da te ubijem?"

„Ubila si Ujka Tonija "

„Zato što je bio krtica, bio je izdajnik "

„Prerezala si vrat ocu Damaskinosu pošto si mu zapalila lice."

„Šta?" Ona razgorači oči. „Šta si to rekao?"

Kad joj je prišao, oseti kako je mrzi i istovremeno joj se divi zbog spontanosti koju je ispoljavala. „Gde je?"

„Ako je otac Damaskinos mrtav, budi siguran da ja nemam ništa s tim", reče ona, ne sasvim mirno.

„Više ni u šta nisam siguran." Bio je sit njenog pretvaranja da je nevinna. „Skakavac gde je?"

„O čemu ti pričaš?"

„Daj mi ga!“

„Poludeo si! Ne znam “

Uhvativši je za zglob, povukao ju je iz prašine i šljunka, u senku trošne nadstrešnice. Delovali su kao par usred neke prepirke, i to je bilo sve.

„Skloni se od mene", reče ona tiho i zajedljivo. Uprkos njenom trudu, bes je uspevao da prevlada. Ima li uopšte svrhe da mu objašnjava šta joj se dogodilo? Sam pogled na njegovo kruto, smrkuto lice bio je dovoljan da uvidi da joj nikada nije verovao. Nije želeo. I to je bila poslednja faza koja je trebalo da je baci u potpuno očajanje.

„Slušaj, ti“, reče Bravo, „Mihail Kartli sigurno ti je poznato to ime hoće te ohlađenu. Poslao je jednog svog čoveka da te ubije jer si izdajnik Reda “

„Ja nisam izdajnik “

„Umukni!" On je okrenu tako da se skoro sudarila sa zdepastim Turčinom koji se živo cenkao oko bakarnog lonca. Ignorisao je kratku salvu Turčinovih pritužbi, ali i duboke podočnjake ispod Dženinih očiju, neprirodnu upalost njenih obraza, kao da se raspada, kao da je nagrizla nešto iznutra. Nije to bilo lako, jer je značilo ignorisati bol koji je osetio videvši je u takvom stanju uprkos njenim lažima, obmnama, pogibeljnom izdajstvu, osećao je... Neka mu je Bog u pomoći. Srce mu se opet stegnu kao da ga je neko uhvatio rukom, i on se zapita da li može oprostiti sebi što je i dalje voli. „Ziva si samo zato što sam Kartliju rekao da ću razgovarati sa tobom da bih izvukao iz tebe ima li još krtica unutar Reda."

„Nemam predstavu. Trebalo je da pitaš Entonija “

Rulovo ime pretočilo se u vrisak dok ju je povlačio nazad na ulicu. Bio je zaljubljen u nju. Šokiralo ga je to saznanje i bukvalno mu pozli, pošto se njegov bes bližio vrhuncu. Mržnja koju je osećao prema njoj nije bila profesionalna mržnja zanemario je upozorenje Ujka Tonija da se ne upliće intimno, da drži glavu iznad otrovnih nanosa Vbire Dei. Voleo ju je a ona je bila zlo. Kako je to moglo da se desi?

„Moraćemo onda silom", reče mračno. „Odvešću te Kartliju. On ima svoje metode ubedljivog ispitivanja koje će te naterati da pričaš." Njene oči pronađoše njegove, a deo njega koji ju je i dalje voleo uspeo je da odoli izazovu. Uspeo je u trenutku da se savlada i stranac u njemu izgovori: „Drugim rečima, mučenje."

Dženi je ostala ukopana, kao da ju je pogodila munja. „Kako možeš ? Za boga miloga, kako možeš i da razmišljaš o takvoj strahoti? Boriću se ovde s tobom do poslednje kapi krvi, toliko me poznaješ."

Nešto prozujala pored njenog obraza, tiho kao noćni leptir, nagnavši je da ustukne, da instinktivno krene unazad. Neposredno pored nje, Turčinu ispade lonac, on raširi ruke padajući prema trgovcu jer ga je metak pogodio posred leđa.

Na pijacu iznenada grunu lavina glasova, mlataranja rukama i trupkanja nogu. Ljudi su bežali u svim pravcima. Gužva razdvoji Brava i Dženi, i ona iskoristi priliku da otrči u gomilu. Nije vredelo ni da pokuša da je prati ubrzo je nestala sa vidika a njega je odvukla uspaničena masa.

„Ja sam čovek od reči“, reče Mihail Kartli odlučno.

„A opet je jedan od vaših ljudi pokušao da je ubije."

Gruzijac je stajao s prekrštenim rukama. Istetovirani jastreb sa raširenim krilima leteo mu je na zglobu kao odmerena eksplozija boja na tamnoj koži. „Pogrešno. Niko od mojih ljudi.“

„Ko onda?“, upita Bravo.

„Sumnjaš na mene?“

„Samo pitam.“

Kartlijeve obrve skupiše se mrgodno i oseti se do tada nepoznata grubost u njegovom glasu. „Ne, ti optužuješ.“

„To je tvoja interpretacija, ali netačna.“

Adem Halif pokušao je da opravda Brava, da odagna opasnost koja se navlačila. Ali Bravo je ostao pri svom.

Njih trojica su stajali u trouglu ispred Kartlijeve prodavnice. Pored njih, stajao je podmladak Mihaila Kartlija četiri odrasla sina, očeve konstitucije i ništa manje mišićavi od njega i kćerka kojoj se Halif obratio kad su ulazili. Sada je bila prisutna drugačija napetost od one koju je Bravo osetio prvi put. Kartlijevi klijenti su se razišli, a oni koji su se zadržali otišli su odmah nakon razgovora sa najstarijim sinom kome je Kartli ostavio jedan od mobilnih telefona.

„Irema, tebi je mesto u kući sa majkom“, reče Kartli kćerci.

„Ali oče“

Njen protest ućutka jedan od braće, ćušnuvši je rukom po obrazu. Nije rekla ni reči, već se ugrizla za usnu tako jako da je potekla krv.

Kartli nije ukorio sina. Umesto toga, on reče Iremi: „Pođi istog trenutka. Bićeš kažnjena, ali ne tako oštro kao kad si me prinudila da pošaljem brata da te prati...“ Irema je gledala u brata koji ju je udario, a onda je iz čiste radoznalosti u trenu skrenula pogled prema Bravu. Odmah potom, izbegavajući očev ubilački pogled, izgubi se u lavirintu bazara.

Na ulici je bilo crvene prašine. Skupljala im se u cipelama i na krajevima pantalona. Uvlačila im se u nabore dlanova, kao sasušena krv. Neka vrsta životinjskog vonja podizala se iz prašine i napetosti, kao zadah planinskih jaraca koji treba da ukrste rogove. Na kraju će samo jedan ostati da stoji i oni su toga bili svesni. Adem Halif se silno upinjao da izbegnu takav ishod.

„Očigedno da se ovde radi o lošoj komunikaciji, nerazumevanju“, reče Halif na gruzijskom. „Nije vreme za rasprave o tako trivijalnim stvarima. U svakom slučaju, Mihail, bilo bi pametnije da razgovor nastavimo unutra.“

Na njega niko ne obrati pažnju.

„Mogao sam da je navedem da progovori“, reče Bravo. „A ispalo je da je neko hteo da je skrati za glavu, i sad je za nas izgubljena. Šansa je prokockana. Ne mislim da je to trivijalno.“

„Izgubljena je zbog tvog neiskustva“, reče Kartli strogo. „Ti si bio s njom na otvorenom.“

Bravo zamahnu prema Kartliju. Gruzijac primi udarac ramenom, uhvati Brava za zglob i počeo da mu lomi ruku.

Bravo zari pesnicu u Kartlijev stomak, što izazva uzdahe okolnih posmatrača. Oslobodio se, ali je onda nerazumno koraknuo napred i nalateo pravo na aperkat levicom, tako da ga Gruzijac baci ustranu. Karli se pognu u tipičan šibadžijski položaj. Bravo je bio uzdrman i oklevao je koliko god je mogao da bi povratio dah, pre nego što je izvukao bodež Lorenca Fornarinija.

Kartli se ukoči u pola koraka, ali njegovi sinovi krenuše prema Bravu dok Gruzijac ne podignu ruku. Njegov vatreni pogled počivao je na Bravu, ne na njima.

„Pripazi“, reče Kartli neobično glasno. „Rekao sam ti da moraš biti sasvim siguran da treba da ga upotrebiš.“

Dok je Bravo stezao dršku bodeža, Halif se ponovo umeša. „Slušajte vas dvojica, ako se Red sam podeli, onda je zaista sve izgubljeno.“

Kartli se podrugljivo smeškao. „Ovde dolazi taj Amerikanac, pružene ruke, i traži pomoć. A onda mi u istom trenutku naređuje da čučnem pored njega kao pas i još me optužuje. Udara me kao psa i očekuje da ću presrećno da puzim pred njim.“ On pljunu glasno. „Treba li to imalo da me čudi? Doći će dan kada će rogovi podivljale zveri probosti i one najrazumnije što stoje po strani. To je američki način, zar ne, svuda u svetu.“

„To je Voire Dei Kartli...“

Gruzijac opsova na gruzijskom i turskom. „Šta da kažem nekome čija se vlada povezala sa kriminalcima u Moskvi, koji i dalje nemilosrdno proganjaju moj narod?“,

„Za boga miloga“

„Još jednu stvar da razjasnimo, na kog se boga pozivaš, mog ili tvog?“

„Pa ljudi smo.“

„Ali nismo jednaki, je li da nismo? Hoćeš da me iskoristiš, baš kao što tvoja vlada koristi Ruse za svoje ciljeve.“

Adem Halif reče tiho, ali brzo. „Mihaile, majku mu, pa Bravo je Tajnik, tvoja je dužnost da ga štitiš i da mu pomogneš.“

„Kakav je to arogantan Tajnik. Sad si i ti na njegovoj strani", Kartli hrknu i pljunu u prašinu.

Bravovi jad i frustracija opet se raspališe do besa i on ponovo krenu prema Kartliju, ali ga Halif uhvati i zadrži čeličnim stiskom.

„Ne čini to", prošapta Bravu u uvo. „Upozoravam te je da je ovaj čovekopasan. Lako se isporovocira." Onda se okrenu Gruzijcu. „Otkad ja zauzimam strane? Ja koji sam pogaču lomio sa tobom, koji sam menjao pelene tvojoj deci, sedeo sa tobom u savetu. Mi smo prijatelji, Mihail. Prijatelji."

„Onda se skloni od Amerikanca."

„Da bi ga ti ubio", reče Adem Halif s tugom u glasu.

„Izvukao je oružje u mojoj kući. To je smrtna uvreda."

„Njegov ti je otac bio prijatelj."

„Dekster Šo je mrtav", reče Gruzijac, „moja obaveza je umrla s njim."

„Šta je sa redom, sa vašom zakletvom "

„Mnogo sam toga doživio od tih Ijudi", Kartli naglo odmahnu rukom. „Gotovo je."

„Bar mu dozvoli da ode", reče Adam Halif. „Smrt sina Dekstera Šoa bio bi težak udarac."

„Pusti ga da ode, i odstupi", reče Kartli.

Halif učini kao što mu je rečeno, ali ne pre nego što je Bravu rekao na uvo: „Vrati bodež u kanije i čekaj... čekaj."^

I Bravo je stajao. Bodež je vratio u kanije. Čekao je. Užasna tišina ih je davila, dok je grozničava ulična buka polako zamirala kao da je nije ni bilo. Sve to vreme Gruzijac nije skidao pogled sa Bravovih očiju. Izgledalo je kao da se zapodenulo neobično nadmetanje volja, tiho, ubitačno.

Polako, Bravo izvadi bodež uvučen u korice i pruži ga kao žrtvu kojom treba da odobrovolji Mihaila Kartlija, ili možda njegovog boga.

„Ti izgleda hoćeš da me potkupiš", reče Gruzijac. „Baš američki."

„Ovaj bodež nema cenu", reče Bravo. „Tvoj je."

Kartli odmahnu glavom, kao da ga je savladala velika tuga. „Ne Tajniče, trebaće ti tamo kuda putuješ."

Bravo spusti bodež.

„Sada idi", reče Mihail Kartli.

Bravo se okrenu i vide da se Halif ne pomera, da ne kreće s njim. Krug koji su napravili Gruzijčevi sinovi se razdvoji kad im se približio.

Taman kad je izlazio iz tog kruga, napuštajući zauvek okrilje koje mu je pružao Gruzijac i stupao sam na ulice Trapezunta, Mihail Kartli reče: „Moli se tom bogu, koji god da te pokreće, jer bez njega, nema ti spasa.“

Bravo je sedeo u istoj kafani u četvrti Ortahisar, gde se prvi put sreo sa Ademom Halifom, u nadi da će Turčin doći ako dovoljno dugo bude čekao. Kafana je smrdela na duvanski dim i mačju pišačku, ali kafa je bila dobra i jaka. Sa stolića za kojim je sedeo imao je odličan pogled na sve glavne ulice u starom gradu, na klisure koje su upijale svetla. Shvatio je da ne bi mogao da podnese da bude u nekom delu novog grada, koji je kao Ijuštura okruživao dijamant davno izgubljenog Trapezunta. Hteo je da ponovo oseti čuveni grad, da prođe negovim ulicama, čuje pravi zvuk trapezuntskog grčkog, osmotri oble brodove koji su doplovili iz Firence, Venecije, Kadisa ili Briža, da bi preuzeli egzotični tovar iz pretrpanih gradskih skladišta. Na horizontu su se videle zlosutne strelice crnih jedara, pretili su seldžučki pirati.

Izvadio je mobilni telefon. Usred biranja Žordanovog broja, zastao je. Žordan je bio najbolji prijatelj kojeg je imao. Bravo mu se već obraćao za pomoć i Žordan je velikodušno pristajao, ali sada je već bilo opasno uvlačiti ga dublje. Bravo nije želeo da ugrožava druge, posebno ne prijatelja.

Naslonio je glavu u šake. Hteo je novi život, ili barem da može vreme da vrati unazad. Zamislio je da stoji na uglu Šeste avenije u Njujorku i gleda oca kako odlazi. Da je samo pošao za njim. Ali kakva bi bila korist od toga? Da se odloži nešto što je već krenulo, ništa drugo. Zbog toga oseti potištenost. Zbog same ideje da je bespomoćan, da je šraf u velikoj mašini koja se kreće napred, neumoljivom preciznošću...

„Treba da se vidiš sa dedom, Bravo.“

Podigao je pogled i video očevo nevremenom išibano lice. Bili su u svojoj kući u Crinič Vilidžu, imao je devet godina.

„Znam da ti se ne ide.“

„Kako to možeš da znaš?“

„Zato što si pitao mamu možeš li da joj pomogneš da obriše sudove od doručka.“

Bravo spusti krpu za sudove. Znao je da se otac šali, ali u tom trenutku njemu nije bilo do šale.

Dekster stavi ruku na njegovo rame. „Deda želi da te vidi, pitao je za tebe jutros.“

„Zar ne želi da vidi Džuniora“, upita Bravo, misleći kako tuga ne voli da bude sama. Ema je bila još mala da bi je paveli u starački dom.

„Džunior se ne oseća dobro“, reče Dekster.

To uopšte nije bilo to, i Bravo je to znao. Presudili su da je Džunior isuviše mali da bi pošao, što je samo doprinelo njegovom neraspoloženju.

Vožnja do staračkog doma nije bila kratka, ali Bravu se činilo kao da traje samo nekoliko minuta. Kotrljanje brojnih kamioneta, gusti dim iz fabrika. Morao je da podigne prozor da ne bi ulazio smrad hemijskih isparenja koja su zaudarala na spaljene gume i mačju mokraću.

Starački dom nalazio se negde na nepreglednim poljanama Nju Džersija. Velika građevina od crvene cigle u džordžijanskom stilu izgledala je poput onih jezivo neprijatnih londonskih institucija koje je Dickens tako briljantno opisao. Bravo je sedeo u automobilu i slušao kako vreli motor otkucava kao mehaničko srce, čekajući da uspori i da se konačno zaustavi. Gledao je pravo ispred sebe čak i kada je otac izašao iz kola, osećajući strahovitu mučninu.

„Bravo?“, Dekster je otvorao zadnja vrata i pružao mu ruku.

Bravo ju je prihvatao sa sebi svojstvenom ravnodušnošću i zajedno su betonskim prilazom došli do ulaznih vrata. Taman pre nego što je otvorio vrata, Dekster ga je upitao: „Voliš svog dedu, je li tako?“

Bravo je klimnuo glavom.

„Samo na to treba da misliš, važi?“

Bravo ponovo klimnu, ne potrudivši se da odgovori.

Zadah u staračkom domu bio je nepodnošljiv. Bravo je pokušavao da zadrži dah, kao i uvek, ali nije bilo pomoći. Udahnuo je i potom začepio usta, pre nego što je uspeo da se sredi.

Zatekli su Konrada Šoa u svetlarniku, na jarkom suncu i u neprirodno vlažnom okruženju cveća i raznog bilja iz staklenika. Naložio je, kao i obično, da njegova kolica odvezu što dalje od drugih stanara. Bio je ćelav, mada je do pre deset godina imao čekinjastu sedu kosu na koju je bio neobično ponosan. Tanka koža, istačkana kao kukavičije jaje, bila je izbrazdana bolešću i godinama, i već je imala boju kostiju koje kao da su se probijale na površinu. Nekada je bio veliki čovek, stamen i nemaran, kicoš hrapavog osmeha i rasipničkog ponašanja.

Strašno je bilo što mu je sve to oduzeto odjednom. Udar koji ga je oborio bio je ozbiljan. Sada mu je srce bilo oštećeno, i imao je pejsmejker. Noge su mu bile

oduzete, kao i cela desna strana tela. Telo mu je bilo užasno povijeno, kao da ga je pritiskala gravitaciona sila vanzemaljske snage.

Dobro se prilagodio promeni okolnosti. Delovao je kao da je sva životna radost iz njega iščilela. Ako je i bio srećan što vidi unuka, nije bilo načina da to kaže Bravu. Deda bi zurio u njega jedinim zdravim okom, uhvatio bi ga zdravom rukom tako da je Bravo pomislio da se radi o samrtnom grču. Kasnije bi na tom mestu video i modricu.

„Kako si deda?" pitao bi Bravo.

„Gde mi je lula, dečko? Šta si uradio sa mojom lulom?"

„Nisamvideo tvoju lulu, deda.“ Bravo je obrisao pljuvačku iz ugla dedinih usana.

„Ne radi to!“ Konrad bi se trgnuo zdravom rukom. „Slomio si je, je li tako?"

Snažno bi stisnuo Brava za ruku, prsti su mu bili kao čelične hvataljke. „Poznajući tebe, sigurno se radi o sračunatoj neposlušnosti."

„Tata, Bravo ti nije uzeo lulu. Izgubio si je prošle godine", rekao bi Dekster, nežno izvlačeći sina.

„Đavola izgubio", frktao je Konrad. „Znam ja kad mi nešto ukradu.“

Dekster sklopi oči i Bravo je skoro mogao da ga čuje kako tiho broji do deset.

„Zaboravi na lulu, tata. Ionako više ne smeš da pušiš." Dekster namesti osmeh na lice i podesi glas na diplomatski ton: „Znam da si srećan što vidiš Brava, pitao si jutros za njega.,,

„Tražio sam jutros kafu i pola-pola", reče starac nabusito. Ako misliš da sam to i dobio, onda ne znaš ništa o ovoj rupčagi. Ovo je klonja zabašurena da izgleda kao pristojno mesto."

Konrad bi svaki put kad bi video Dekstera molio sina da mu okonča život. Zbog toga je Dekster počeo da vodi i Brava sa sobom. Starac to nikad ne bi tražio kad je Bravo bio u blizini.

Bravo nije toliko reagovao na zastrašujuće naglo dedino propadanje, koliko na taj užas nikad izgovoren, koji je samo dete moglo da oseti dedine smrtne želje.

Strašno je mrzeo što ga dovlače ovde protiv njegove volje, što je morao da gleda kako bolest slama čak i najjače i najспособnije, što su ga dovodili blizu smrti kada nije ni razumevao šta je smrt.

„Neću više nikad da idem tamo", reče on kad su se vraćali kući.

„To kažeš svaki put." Dekster je to namerno rekao blagim tonom, kao da zbijaju šale o nekoj omiljenoj temi.

„Ovaj put to stvarno i mislim", reče Bravo energično, kao da zaista zna kako to da sprovede.

„Tvoj deda nije stvarno mislio ono što je pričao, Bravo. Znaš da je zapravo bio srećan što te vidi."

Bravo pogleda u stranu.

„Šta je bilo."

Tišina.

„Ma, hajde", gurnu ga Dekster. „Ti znaš da sve možeš da mi kažeš."

„Neću da umrem.,,

Dekster ga pogleda očinski zabrinuto. „Nećeš umreti Bravo. Još dugo, dugo."

„Ali deka hoće.,,

„To je razlog više da ga viđaš, kad god možeš. Hteo bih da ga zapamtiš -"

Usled nagomilanog žaljenja i ozlojeđenosti, Bravo u iznendnom nastupu besa povika: „Šta da zapamtim? Hodajući leš, kreaturu iz košmara?"

Dekster dade migavac, skrenu u zaustavnu traku i stade. Okrenuvši se ka sinu, on mu reče: „Bez obzira kako tvoj deda sada izgleda, iznutra je isti, on je čovek koji je postigao velike stvari. Zasluguje da ga paziš i poštuješ.,,

Pogađajući istinu, kako to samo deca znaju, Bravo reče: „Ne verujem da je više isti iznutra.,,

Dekster nije umeo da odgovori. Okrenuo je glavu, ruku je naslonio na volan i gledao kako kolone automobila i kamiona prolaze pored njih. Auto se zatrese od njihovih vibracija.

„U pravu si", uzdahnu Dekster. „Borim se protiv toga, ali otac više nije isti iznutra, promenio se.“

Tada je Bravo prvi put video oca kako plače. Ne i poslednji.

Bravo stavi ruku na očevo rame. „U redu je, tata."

„Ne, nije. Ne bi trebalo da te vodim svake nedelje. To je sebično."

„Ma, hajde, tata."

„Otac mi je bio sve. Kad ga vidim ovakvog..." Dekster odmahnu glavom. „Ali takav je život Bravo, sa tim se treba nositi, prihvatiti to kao muškarac."

„Tako će i biti."

Dekster Šo pogleda sina.

„Hoću da kažem, zajedno smo, je li tako?" Devetogodišnji Bravo osmehnu se hrabro. „Muškarci smo, jel'da?"

Poput hladnog povetarca na obrazu, Bravo oseti da otac odlazi i otvori oči. Svetlo je počelo da gasne, sivkaste senke su se izdužile. Halifa nije bilo, i sada je znao da se neće ni pojaviti. Kafa se bila ohladila i on naruči drugu, i još nešto za jelo. „Sve osim pulpo“, rekao je konobaru. Bilo mu je dosta hobotnica.

Pogrešio je što se upustio u sukob sa Mihailom Kartlijem. Još uvek je bio potresen zbog tog nerazboritog poteza. Uvek postoje trenuci kad samokontrola ode do đavola i kad prosto nastojiš da se izvučeš najbolje kako možeš iz loše situacije. Da prihvatiš posledice kao muškarac.

Stigla je kafa i on otipi gutljaj, oprživši vrh jezika. Vratio je šolju i pozvao Emu.

Bio je osam sati ispred vremena u Njujorku. Pomislio je da će je sigurno probuditi, ali ona se odmah javila i u njenom glasu nije bilo tragova pospanosti.

„O moj Bože, Bravo gde si ti? Skoro ceo dan pokušavam da te dobijem.“

„Van dometa, sigurno. Slušaj, našao sam krticu.“

„Jesi? Ko je?“

„Bio je. Paolo Zorzi. Mrtav je.“

„Zorzi?“ Na trenutak zavlada tišina, a onda Ema reče: „Ne znam.“ „Kako to misliš?“

On se nalazio na listi koju je tata napravio. Otac Mosto mi je pokazao u Veneciji.“

„O, Bravo. Taj spisak je jedna od tatinih zamki, ništa drugo do dezinformacija, u slučaju da nekako padne u ruke vitezova.“

On se uspravi. „Zezaš me?“

„Razmisli malo. To je tata uvek govorio. Da li stvarno misliš da bi on tek tako ostavio spisak, posebno što uopšte nije šifrovan?“

Bravu poče da pulsira u glavi. „Ali Zorzi je dozvolio da me udare, da me uhvate... Hoćeš da kažeš da on nije bio izdajnik?“

„Ne. Hoću da kažem da ne možeš biti siguran. Jedini spisak koji je tata sastavio bio je u njegovoj glavi.“

„Ali ti si istraživala za njega. Znaš sve koji su sumnjivi. Je li Zorzi među njima?“

„U jednom trenutku je bio.“

Bravo oseti strašan teret strepnje koja mu se gomila u stomaku. „Šta to znači?“

„Mesec dana pre nego što je poginuo, tata mi je rekao da obustavim prikupljanje podataka o poreklu i biografiji.“

„Zašto?“

„To sam ga i ja pitala. Sve što mi je rekao bilo je da je napravio pomak i da će ostalo morati da odradi sam. Molila sam ga da mi dopusti da mu pomognem, ali bio je čvrsto rešen. Ti znaš kako otac zna da bude tvrdoglav.“

Naravno da je znao. „Ali zašto te je tako iznenada isključio?"

„Padale su mi na pamet brojne teorije. Nijedna nije imala smisla."

„Šta ako se taj pomak odnosio na novog osumnjičenog koji je bio blizak tati?"

„Ali zašto bi ?,,

„Neko za koga je hteo da ti ne saznaš pre svega zato što joj je bio veoma blizak?"

„hljoj?"

„Dženi Logan Čuvar. Nije ni čudo da je Zorzi bio prvi među sumnjivima; neko njegov bio je krtica. Verovatno je ostavila tragove koji su tatu vodili do njega. Ali to nije opstalo ili bar, ne zadugo. Mislim da mi je nju dodelio u nadi da će se na kraju odati i da ću je razotkriti. Upravo to se i dogodilo."

„Ne znam Bravo, tako bi te izložio velikoj opasnosti."

„Za to me je i pripremao."

„Ipak, velika bi to bila kocka, zar ne?"

„I ulog je veliki Ema, ne treba to ni da ti pominjem.“ Zamislio se kratko. „Šta si radila kad te je otac povukao sa provera pozadine?"

„Ništa posebno važno. Proveravala sam audio beleške obaveštajnih podataka Reda u Londonu. Da budem iskrena, ne znam zašto je tražio da se to proveri.,,

„Ni ja", reče Bravo. „Znaš ti tatu, mora da postoji neki razlog. Da li bi mogla “ „Slepa, misliš? Pokušavam da ti kažem otkad si nazvao, ali ti me bombarduješ sve vreme. Malo mi se povratio vid."

On viknu oduševljeno: „Ema, to je divno!"

„Još uvek je jedno oko u pitanju, i vid mi nije baš sjajan, posebno na daljinu. Možda nikad neće ni biti, kažu lekari. Ali ekran i dalje mogu lepo da vidim, posebno sa tim ogromnim lupama koje sam napravila."

„Onda možeš da nastaviš proveravanje londonskih obaveštajnih podataka?"

„Ali to je taaako dosadno", razvukla je Ema nameštenim glasom.

„Slušaj, nedavno sam otkrio da je tata radio na fundamentalističkim pokretima na Bliskom istoku i u okruženju. Kao što znaš, duga je istorija obuke fundamentalista i sličnih u Londonu, tako da to što ti je tražio možda izgleda dosadno, ali može da ima veoma ozbiljne implikacije."

„U redu, u redu, ubedio si me, ali obećaj mi da ćemo češće biti na vezi. Gde si ti, uopšte?"

„Mislim da je bolje da ti ne kažem."

Ona se nasmeja. „Sada zvučiš baš kao tata."

„Pokušaj da provališ te londonske podatke."

„Važi. Čuvaj se.“

„Ema, volim te.“

On prekide vezu i odloži mobilni telefon. Sada je već stigla i hrana. Jeo je a da nije osećao ukus. Ono što je čuo o Dženi i Emi zujalo mu je u ušima i nije znao da li da se smeje ili da plače.

Svetla su zamirala. Duž zakrivljene obale Trapezunta, more je bilo ispresecano prugama. Brodovi su bili usidreni ili privezani za dokove, Ijuljuškajući se kao deca koju uspavljaju. U samom srcu Strarog grada, Damon Kornadoro je skrenuo za ugao, spuštajući se prema prodavnici tepiha Mihaila Kartlija. Dobio je naređenje i, kao i svi lojalni vojnici, izvršiće ga najbolje što može. Uspeće. Imao je svest o tome koliko je svet promenljiv, ali je bio srećan što tako nije bilo i sa njegovim sposobnostima. Bio je apsolutno siguran u sebe.

Za razliku od drugih, nije osećao strah. To osećanje bilo mu je strano, od trenutka kad se usudio da stavi ruku u plamen venecijanskih uličnih vatri. Imao je tada šesnaest godina, ali je o ulici znao mnogo više nego što bi se od njegovog uzrasta moglo očekivati. Mada je bio izdanak jedne od Case Vecchie, više je voleo trošna predgrađa.

Kad bi osetio izazov, znao je šta mu je činiti. Okrenuo bi se, zavrnuo rukave, trljao ruke, kao da se sprema na dvoboj da bi dokazao nevinost. On je to zapravo i činio, ali ne na način koji bi neko od posmatrača mogao da razume. Desnu ruku bi mazao mašinskom mašču.

Za to vreme neprestano bi išao okolo i hvalisao se, navodeći i druge da se klade protiv njega, jačajući svoje kvote. Klasična diverzija; odvrćao je pažnju posmatrača kako ne bi videli da stavlja zaštitu na ruku. A onda bi, tako naglo da bi okupljenoj gomili izmamio uzdah, stavlja ruku do lakta u pucketavu vatru, držao je pola minuta i tek onda sklanjao. Podižući ruku, smeja se zbog njihovih zapanjenih pogleda i potom pokupio svoj dobitak.

I sada, dok je ulazio u Gruzijčevu prodavnicu, nije osećao strah; prosto je hteo da izvrši zadatak. Kamij ga je upozorila da ne potcenjuje Kartlija; Kornadoro je naučio da ozbiljno shvata njena upozorenja.

Mlada Irema, Gruzijčeva kćerka kojoj je ovaj naredio da ide kući tokom sukoba sa Brejvermanom Šoom, zapravo nije učinila kako je tata rekao, već se umešala u gomilu, držala se po ćoškovima, muvala tu i tamo, gledajući kako izbija bes njenog

oca. Kornadoro je to video i nije zaboravio. Prošao je pored nje kada je konačno rešila da ode.

Jedan od njene braće uvijao je mali podmetač, skidajući ga sa drvenog stalka ispred radnje, kako bi ga uneo unutra.

„Zatvorili smo“, reče on, a da nije podigao pogled ili zastao u poslu. „Molim vas dođite sutra.“

„Moram da vidim Mihaila Kartlija“, reče Kornadoro.

Mladić ga pogleda. „Morate?“

„Došao sam izdaleka da ga vidim.“ Kornadoro je bio uporan. „Čak sa Rodosa.“

Na te reči, mladić prestade da uvija podmetač. Nešto prelete preko njegovog pogleda šta je to bilo? Strah, zaprepašćenje, možda pomalo i od jednog i od drugog. Tako je i trebalo da bude. Rodos je bio dom Vitezova od svetog Klimenta. Kornadoro je bio zadovoljan.

Mladić odloži podmetač. „Molim, sačekajte ovde“, reče on, okrenu se i uđe u prodavnicu. Svetla, žuta kao zubi psa lutilice, nadvijala su se nad celim gradom. Novi odrazi pretvorili su izloge u slepe oči.

Mihail Kartli se pojavi na ulazu i na tren se zagleda u posetioca. Konačno, i on stupi na pločnik. „Šta mogu da učinim za vas?“

„Mislim da se pre radi o tome šta ja mogu da učinim za vas.“

Kornadoro naglo iskorači ali se zaustavi kad Gruzijac podiže ruku.

„Prvo, vaše omiljeno oružje. Skakavac mi dajte, molim vas.“

Kornadoro se nasmeja dobronamerno. „Moje pohvale, Gruzijče. Tvoji izvori su odlični.“ On izvuče skakavac kojim je prerezao grlo ocu Damaskinosu i pruži ga, s drškom napred. Kartli klimnu i njegov sin ga uze.

„Da ga sačuvamo“, reče Kartli. „Vratićemo ti ga kad budeš odlazio.“

Kornadoro pognu gornji deo tela u nekoj vrsti ironičnog, tobožnjeg naklona. Potom izvuče malu metalnu kutiju, koju pruži Gruzijcu.

„Sta je to?“

„Poklon,“, reče Kornadoro. „Kao stručnjak stručnjaku.“

„Otvori je, molim“, naredi Kartli.

„Svakako.“ Kornadoro oslobodi mehanizam i podiže pokolopac. Odmah poče da se širi prefinjen miomiris koji ispuni vazduh.

Kartli iskolači oči. „Baj Di Guan.“

Kornadoro klimnu glavom. „Kresta belog pevca, čaj prve generacije, kao što znate, jedna od četiri vrste ulonga sa planine Vu Ji.“

„Jako retko, jako skupo“, reče Kartli, uzimajući kutiju.

Kornadoro slegnu ramenima. „Ako vam se sviđa, ima toga još tamo odakle dolazim.“ U sebi se smejao, grohotom. Kamij je opet bila u pravu. Pogodili su pravo u metu.

„Pođi za mnom“, reče Kartli i povede ih u radnju. Upaljene uljane lampe bacale su široku toplu svetlost na predivne šare tepiha. Sin donese kafu ne čaj, ne hranu. Ta vrsta obreda govorila je Kornadoru da je ovaj susret probni, da su namere njegovog domaćina u ovom trenutku neutralne.

On sede na gomilu trapezuntskih tepiha i uze kafu bez šećera. Pošto su obojica otpili gutljaj kafe, odloži šoljicu sa strane. Sin se zavalio negde u pozadini i počeo da piše poruku na mobilnom telefonu.

„Poznaješ me?“

Kartli klimnu. „Damon Kornadoro. Vitez svetog Klimenta.“

„Nije tako, nikad zvanično nisam položio zakletvu.“

Kartli isturi glavu. „Ako ne grešim, ti radiš za vitezove.“

„Povremeno radim“, priznao je Kornadoro. „Ja sam, ipak, nezavisan agent.“

„Onda smo isti, ti i ja. Bar od danas, pošto sam ja završio sa Redom.“

Ta izjava zainteresovala je Kornadora. Da nije sopstvenim očima video kako se razišao sa Brejvermanom Šoom, posumnjao bi u tako radikalnu promenu.

„Jedan se put okonča“, reče Kartli, „umesto toga otvori se drugi. Kažu da te je Čeri Bejtmen obučavao.“

Kornadoro nakrivi glavu. „Bejtmen je ulica koju sam izabrao možda je tačnije reći ulica koja je izabrala mene.“

„Bejtmen je Amerikanac.“

„Ja sam Veničanin a ti si Gruzijac. Pa šta?“

„Svuda u svetu“, reče Mihail Kartli, „nacionalizam maršira. To je izvor snage sa kojim se ništa ne može meriti.“ Merkao je Kornadora pronicljivo. „Mislim da ti to znaš.“

„Čeri Bejtmen je Amerikanac samo po rođenju. On je italijanski građanin, on se odrekao Amerike. Odrekao se svog sina Donovara, koji je ostao u Americi.“

„To već menja stvari.“

„Naravno. Važno je videti stvari onakve kakve jesu, a ne kakve bi trebalo da budu.“ Kornadoro raširi ruke. „Ti i Bejtmen. Mogao sam i da pogrešim, naravno.“ Nasmejao se. „Ne bi mi bilo prvi put. Ali u slučaju da grešim, spreman sam da

napravim uvod. Tvoj boravak u Venetu mogao bi se pokazati kao izuzetno konstruktivan potencijalno i od velike pomoći za gruzijsku stvar."

„A zauzvrat, ti bi hteo... šta?"

„Informacije." Kornadoro se spolja osmehnu, počevši da se opušta. Osećao je kako se udica nepogrešivo zariva. „Informacije o Brejvermanu Šou.“

Kad jedan islamista kaže „Geometrija je dobar manifest", on to misli bukvalno. Matematičar iz prvog veka Al Biruni ustanovio je geometriju, nazvao je geodezijom i opisao je kao filozofiju prirode i religije, koja definiše sadržaj i formu onako kako se pojavljuju u vremenu i prostoru.

Unutrašnjost džamije Zigana, sa kupolama u obliku košnice, uspravljenih lukova od kamena boje meda, zasnivala se na svetoj Al Brunijevoj geometriji. Sa jedne strane nalazile su se spiralne stepenice koje su vodile do minbara, svete predikaonice. Bila je sačinjena od crnog drveta, možda abonosa, jako uglačanog, kao staklo.

Bravo je stajao i gledao neko vreme. Neobične razmere ovog mesta činile su da se čak i šapat čuje u celoj džamiji. Mogao je sve prisutne da obuhvati pogledom. Delovalo je kao da nema pretnje, i postepeno se, kao da lebdi nad prozirnom plavetnom vodom, duboki mir nastanjivao u njemu.

Unutra je ostala još samo nekolicina ljudi. Odnekud je dopiralo melodično pojanje molitve, prigušeno prostorom i dodatno zamučeno sopstvenim odjekom. Pozadi se otvoriše vrata i on oseti kako mu se mišići napinju. Prekasno je shvatio da je trebalo da stane tako da može da drži na oku ko ulazi i izlazi. Dvojica ozbiljnih muškaraca, mršavi, tamnog tena i sa bradom, prošli su pored njega. Mogao je da im oseti miris dok su prolazili. Ramena su im se dodirivala dok su išli prolazom, udaljavajući se od njega. Nema pretnje.

Udahnuvši duboko, prošao je zatamnjenom džamijom, kroz tri istovetna luka. Kod elegantnog rukohvata stepenica, Bravo je stajao mirno kao statua, glavu je pognuo kao da se priprema za molitvu. Razmišljao je, zapravo, o drugoj reči koju je otac napisao na somotu. Purpure je bio srednjevekovni engleski, heraldički pojam za ljubičasto. Ali kako nije uvek bilo moguće koristiti boju, ona je na crno belim crtežima prikazivana kao linije koje su išle od gornjeg levog do donjeg desnog ugla ili, prema heraldičkoj terminologiji, od leve glave do desne osnove.

Naredna šifra se nalazila u dnu spiralnih stepenica.

Zordan je držao majku na oku. Interesantno je bilo špijunirati je; to iskustvo nateralo ga je da se upita da li i ona špijunira njega. U tom trenutku bio je siguran da ga posmatra. Kroz snažni dvogled gledao je kako prelazi ulicu ispred svog hotela. Kao i uvek, bila je obučena besprekorno u pripijenoj košulji, žutoj suknji koja je isticala noge. Predivne noge. Sela je u razdrndani kamionet. Za volanom je bio Damon Kornadoro, njen Ijubavnik i saučesnik.

Žordan oseti ubilački poriv da uzme pištolj od nekog od svojih Ijudi. Zamišljao je kako izlazi iz svog kombija sa zatamnjenim staklima, odlazi ulicom. Kucka na prozor kamioneta, i kad ga Kornadoro spusti, vadi pištolj i ubija ga. Krv i delovi mozga na markiranoj bluzi i suknji, uništena šminka. Pitao se kakva bi bila njena reakcija.

Zazvonio mu je telefon.

„Amerikanac želi da te vidi“, kroz slušalicu zazuja Spanjin glas.

„Mogu da razumem njegovu želju.“

„Strašno je uzrujan.“

„I ne krivim ga.“ Žordan skrenu pogled sa para. Jedan vitez sedeo je do njega sa magnetofonom ispred sebe i velikim slušalicama na glavi. „Reci mu da ćemo se videti u dogledno vreme. U međuvremenu, reci mu da želim da iskaže svoju podaničku vernost.“

„Nešto što je Amerikancu važno“, reče Spanja, koji se sav pretvorio u uvo.

„Njegova kćerka.“ Žordan pokaza nešto Vitezu koji mu je bio najbliži. „Reci Amerikancu da ću se ja pobrinuti za njenu rehabilitaciju. Imaće najbolju negu, svi troškovi plaćeni.“

„Sigurno će pitati koliko dugo.“

„Reci mu da će biti sa mnom sve dok ja to budem želeo.“

Spanja se zakikota. „Vrištaće, prokleti ubica.“

„Sigran sam da će ga to još više ražalostiti.“

On prekide vezu. Odgovarajući na njegov znak, vitez mu dodade slušalice. Stavivši ih, mogao je da čuje svaku optužujuću reč koju su razmenili Kornadoro i njegova majka. Pored toga, oni su i ne znajući prenosili nove informacije njegovim obaveštajcima na terenu. Zakrivljeni mikrofoni koji je bio usmeren kroz prozor radio je savršeno.

Bravo je i dalje krajičkom oka pazio na ulazna vrata, kroz koja su Ijudi povremeno ulazili i izlazili. Svaki put bi osetio kako mu srce ubrzano lupa. Sada nije brinuo samo zbog vitezova, već i zbog onih koji su bili lojalni Mihailu Kartliju. Uvredio je Gruzijca koji mu je dozvolio da ode, ali to nikako nije značilo da neće promeniti mišljenje i narediti da se Bravo pronade i likvidira. Bravo nije sumnjao da je Kartli sposoban i voljan da izda naređenje, i tada ne bi samo njegovi sinovi skočili da mu udovolje-za svakog od njegovih zaposlenih to bi bilo pitanje časti.

Klečeći tako, u podnožju spiralnih stepenica, nikad nije imao jači osećaj da je sam u neprijateljskom okruženju. Mislio je da je razvio neku vrstu šestog čula za vitezove, ali što se Kartlijevih Ijudi tiče, mogao je da bude sumnjiv svako ko je malo usporio prolazeći pored njega, ili zadržao pogled na njemu trenutak duže, ko se pomerio ili skrenuo pogled kad bi pokušao da mu pogleda u oči. Pritisnutom teškim teretom takvog stanja stvari, jedino što mu je preostalo bilo je da stalno bude u pokretu. Ako predugo ostane na jednom mestu, mrtav je.

Mogao je da oseti rimske ruševine pod nogama, kao da su korenje drveća pod živim kamenom. Mogao je da čuje pojanje sveštenika na trapezuntskom grčkom, da vidi ulazak cara u beloј svili, u pratnji carskih zastava sa orlovima; pored njega Kabasitai, carski ratnici, i ceremonijalni zlatni mačevi podignuti njemu u čast.

Pokret s njegove desne strane privukao mu je pažnju. Ne pomerajući glavu ili telo, video je onu dvojicu sa bradama koji su sada izgledali još svečanije dok su se spremali da kleknu na male prostirke za molitvu koje su položili na pod džamije. Bili su na suprotnoj strani, malo dalje od mesta gde je on klečao. Čelima su dodirivali prostirke koje su se živopisno presijavale na svetlu, i čije su jarke boje blistale kao uglačani metal. Nešto nije bilo u redu, nedostajalo je nešto skriveno od običnih pogleda šta je to moglo da bude?

Na potiljku je osetio slabašno bockanje koje se polako spuštalo niz kičmu, kao zmija otrovnica. Najednom oseti kako se stege zamke spajaju oko njega, ali kad bi pogledao unaokolo, nije mogao da vidi blisku pretnju.

I dalje je, međutim, bio rešen da pronade očevu sledeću šifru i izađe što je pre moguće. Pogledao je nadole da bi proučio uzorak na mozaiku u podnožju spiralnih stepenica. Najpre mu je izgledao isti kao i na drugim delovima poda, ali kad se sagnuo, video je brojne razlike. Ovde su, primera radi, umesto zelenih bili plavi parčići, malo dalje bilo je osam crvenih delića umesto četiri kao na drugim

mestima, a u različitim intervalima narandžasta je bila zamenjena belom. Sledeći te male spoljašnje nedoslednosti, utvrdio je da završavaju pravim linijama i da tačno odgovaraju dužini i širini slike „Zlatna glava“, Moira majke Marije, obojene u zlatnu.

Gledao je u promenjene boje crvenu, belu, plavu i izvadio značku koja je bila među predmetima koje mu je otac ostavio na brodu u Vašingtonu. Do sada ju je već proučio i utvrdio da zastava SAD ima pogrešan broj zvezda i pruga.

Podigao je pogled i video sveštenika u mantiji utegnutoj širokim pojasom je li to bio imam, nije bio siguran pojavio se i sada je razgovarao sa dvojicom bradatih, prekidajući ih u molitvi. Sva trojica delovali su utučeno, kao da pridržavaju pokrov na sahrani. Sveštenik je izgledao nekako poznato, da li zbog svoje fizionomije ili položaja u kojem je stajao, moguće i zbog jednog i zbog drugog.

Bravo pokuša da mu vidi lice, ali sveštenik okrenu leđa. Možda, ipak, greši.

Ponovo se vratio svom poslu, mada je u njemu osećanje nelagode raslo iz trenutka u trenutak. Pošto je pronašao deo na kojem je došlo do zamene boja, uspeo je da utvrdi koja pločica stoji tačno u centru. Od te tačke, izbrojao je pet pločica, broj zvezda koje nedostaju na znački, a onda tri nalevo, za broj pruga koje su nedostajale. Došao je do oker pločice. Ništa. Sada je promenio pravac, pet pločica nagore, tri nalevo, i tu je naišao na zelenu pločicu. Ništa. Usledilo je pet nadole, tri udesno. To je dovelo do crne pločice. Pet nadole, tri nalevo braon pločica. Ne crvena, bela ili plava, kao što je očekivao. I šta sad. Pomerio se, a i njegova senka s njim. Svetlo je iskosa padalo na mozaik i crna pločica mu privuče pažnju. Prešao je prstom preko nje i osetio da je blago zaobljena, za razliku od ostalih, koje su bile ravne.

Čelom gotovo dodirujući pod, u istom položaju kao i bradati muškaraci koji su se molili na prostirkama, malo bolje je pogledao crnu pločicu. Izgledalo je kao da je napravljena od drugačijeg materijala od ostalih. Noktom je začepkao između pločica i uspeo da je izvadi, iznenađujuće lako. Kamenčić je bio sjajan, crn kao ugarak. Nekoliko sekundi je palcem trljao po površini i video da je snagom statičkog elektriciteta privukao česticu prašine.

To je trebalo da potvrdi njegove sumnje da se tu ne radi o deliću mozaika, već o komadiću gagata odnosno olu tasi, kamenu koji se koristi za pravljenje nakita i sličnih stvari, što su koristili monasi u manastiru Sumela, u planinama odmah iznad Trapezunta.

Iz rupice u kojoj je kamen bio postavljen, on izvadi savijeno parče papira.

U tom trenutku postao je svestan da mu se s desne strane neko približava. Sveštenik je napustio dvojicu sa bradom i zaputio se pravo ka njemu. Hodajući tako, podigao je ruku kako bi skupljenim prstima desne ruke skinuo kapuljaču. Bravo postade svestan da se u džamiji začulo ne prirodno šuštanje, budući da se činilo da pored njega i ove trojice u džamiji nema više nikoga. Sveštenik prođe ispod kosog zraka i on prepozna Adema Halifa. Zašto je razgovarao sa onom dvojicom bradatih? Na čijoj je on bio strani Mihaila Kartlija? Izgledalo je kao da Trapezunt pripada Kartliju, iako je bio Halifov rodni grad. Kao potvrdu te pretpostavke, Bravo vide ovu dvojicu kako skupljaju prostirke za molitvu. Svetlo ponovo zaigra na tkanju, otkrivajući njegove sjajne i živopisne nijanse. Bravo najednom, udahvnuši duboko, shvati šta mu je sve vreme smetalo, šta se nije videlo na prvi pogled: prostirke su bile svilene, isuviše skupocene da bi se koristile za svakodnevne molitve. Dvojac sa bradom nije došao u džamiju na molitvu, oni su bili izaslanici Mihaila Kartlija, trgovca tepisima. Adem Halif je napravio jedini izbor koji je mogao, da se udruži sa Gruzijcem. Desilo se ono čega se pribojavao: i saveznici i neprijatelji krenuli su na njega. Bravo se okrenu i potrča. Čuo je Halifov glas, ali zvuk se gubio dok je ubrzavao pored niza stubova i jurio prema vratima. Ona dvojica su takođe potrčali, pokušavajući da mu preseku odstupnicu pre nego što stigne do prednjeg dela džamije. Trčao je menjajući pravac u pokušaju da ih izbegne, ali oni su se isprečili. Izlažući se riziku da pogleda preko ramena, shvatio je i zašto: Halif, obučen u odeću imama, zatvarao je prolaz iz suprotnog pravca. Ponovo je nešto vikao, ali Bravo nije hteo da sluša, nije hteo da mu to odvuče pažnju. Morao je da se usredsredi na preživljavanje, a sada je to značilo raščistiti izlaz iz zamke. Naleteo je na drvenu klupu i pokušao da je preskoči, ali se sapleo i počeo da pada. Izvio se u vazduhu i posrnuo kad se dočekivao na zemlju, izgubivši nekoliko presudnih koraka. Jedan od bradatih htede da iskoristi njegovu grešku i skoči napred, kao ljudski projektil. Udario je Brava u koren leđa i oborio ga na kolena. Krenuo je da ga uhvati i tako okonča okršaj, ali Bravo ga laktom pogodi tačno u nos. Krv šiknu, njegov stisak popusti, i Bravo se ponovo nađe na nogama. Sada je Adem Halif krenuo na njega. Dok je vikao, Bravo ga udari pesnicom u stomak. Halif zaječa i presamiti se. Bravo ga preskoči i opet stade da trči prema stubovima pored ulaznih vrata, niz stepenice, i što dalje.

Istrčao je napolje, u plavo i metalno-sivo veče, zašao u gomilu i gotovo odmah potpuno izgubio orijentaciju. Dopustio je da ga masa nosi kao tovar bačen sa broda. Nije mu u tom trenutku bilo važno gde će završiti, samo da je što dalje od neprijatelja. Nošen Ijudskom strujom, upijao je svetlosne treptaje, mirise začina i jake kafe, nezadovoljstva i loše slutnje. Dan se bližio kraju, a sa njim i blaženi trenuci, kao i loše stvari koje prate svakodnevni život Ijudi pored kojih je prolazio. Ritam jezika i ulični žargon odzvanjali su mu u ušima kao udaranje molitvenih bubnjeva. Nekoliko trenutaka blažene anonimnosti iscurelo mu je kroz ruke kao pesak. Nedugo zatim, opazio je jednog bradonju, nedaleko od sebe, a onda i drugog koji je prljavim rukavom pokušavao da zaustavi krvarenje iz nosa.

Da li su ga već uočili? Nije bio siguran, ali video je da idu u njegovom pravcu. On iznenada skrenu udesno, kako bi se oslobodio Ijudske struje. Da, na trenutak je bio izložen, ali vredelo je rizikovati da bi se našao na sigurnom.

Ušao je u sporednu ulicu, trudeći se da ne potrči, i da, koliko je moguće, održi ujednačen korak sa Ijudima pored sebe. Srce mu je, međutim, jako tuklo i pumpalo adrenalin po celom organizmu, otežavajući takva nastojanja. Nervozno se osvrnuvši, vide kako ona dvojica klize iz glavne ulice kao ajkule kroz talas i kreću ulicom kojom je i on pošao. Pritajio se u senci uskog prolaza, u kojem je zaudaralo smeće, kreozot, ostaci hrane. Psi su lajali, otkrivajući ga, i jedna glava virnu prema njemu i onda nestade da bi se začula druga salva laveža.

Krenuo je, mada se pitao da li time pravi grešku. Nije bilo prodavnica ni ulaza u kojima bi mogao da potraži utočište. Strah koji je u njemu tinjao buknuo je kao plamen kad se osvrnuo i ugledao neke prilike kako skreću u prolaz. Bradati? Čuo je ubrzavanje njihovih koraka. Ko drugi nego bradati?

Posrnuo je a onda uhvatio korak, žureći da skrene za ugao, u kojem se prolaz uvijao kao ženska leđa. Ali tek nešto dalje, bio je primoran da stane. Tu, isped njega, stajao je Adem Halif. i shvataš da ovo može da pukne", reče Dženi dok su se približavali kući Mihaila Kartlija. „Sasvim je verovatno da je Kartli već čuo glasine da sam ja ubila oca Mosta."

„U tom slučaju ćeš umešati sveštenika", Kamij će ravnodušno, „i tako razrešiti sebe krivice."

„Hoćeš da optužim oca Mosta?"

„Hoću da nam pomogneš na našemo Brava", reče Kamij tiho. „Ako to znači da treba da slažeš svoju kontakt osobu u vezi sa nečijim karakterom, mislim da nemaš izbora."

Delovala je neposredno i nepokolebljivo. Imala je čeličnu volju, jasno usmerenje i time ju je podsećala na Arkandelu.

„Kakvog to sada značaja ima za oca Mosta?“, dodala je. „Mrtav je.“

„Kartli mi možda neće poverovati.“

„Hoće, jer ćeš se potruditi da ti poveruje.“ Kamij podiže ruku i prstima prođe kroz Dženinu kosu. „Verujem u tebe, Dženi.“ Ona se osmehnu. „Ne brini. Ja ću da potvrdim šta god ispričaš.“

Dženi se okrenu, pokuca na vrata kao da otkucava šifru koja se nije mnogo razlikovala od morzeove azbuke. Kamij je to urezala negde u pamćenje, dok je razmišljala koliko je zabavno kada gradiš osećanja prema nekom kim manipulišeš. Bila su veštačka, klizava poput ulja, nisu mogla da se zariju u meso kao bodlje, nisu mogla da povrede ni na koji način. Vrata se otvoriše i na njima se pojavi izbrazdano, ozbiljno lice Mihaila Kartlija. Uveo ih je u omanju, prilično mračnu prostoriju, ogrnutu teškim zavesama.

Lampe su osvetljavale nisku tavanicu, blistajući silno. Na zidu su visile male, ručno tkane svilene prostirke izuzetne izrade, koje su bile postavljene kao slike u galeriji nekog otmenog kvarta. Kamij pogleda unaokolo i sede na tešku tapaciranu stolicu. Poslužio ih je čajem, crnim i mirsinim, koji se pušio, iz starog servisa na predivno ukrašenom ručno izrezbarenom bakarnom poslužavniku. Pred njima se našlo i više vrsta probranih evropskih čajnih kolača i one uzeše po jedan, više iz pristojnosti nego što im se jelo.

Kamij je namerno sela ukoso od Mihala Kartlija, kako bi mogla da ga posmatra a da to tako ne izgleda. Gruzijac ju je jako interesovao, budući da je bio glavni kontakt u Trapezuntu, gradu koji je dugo ostao neprimećen od strane Vitezova svetog Klimenta. Rekao je Kornadoru da je od skora slobodni strelac, vojnik za najam. Sipala je sebi čaj, zavalivši se u stolicu kako bi mogla da ga odmerava dok Dženi bude razgovarala.

Kartli je pričao o opštim stvarima: vlažnosti, istorijskim mestima, hrani preporučio je nekoliko restorana. Neće ih upitati zašto su došle ili kako može da im pomogne. Kamij je znala da to nije način na koji ti Ijudi rade. Bili su zatvoreni, morao si da ih isteraš iz njihove jazbine. Morali su dobro da te odmere, kao što bi merkali svetlucanje bića ispod talasa okeana.

Sa sve više zanimanja je slušala kako Dženi odlučno razgovara sa Azijatom, iako je tvrdila da se plaši. Kamij je shvatila da Amerikanci po definiciji ne znaju kako da se ophode sa Evropljanima ili Azijatima. Za na svetu postoje oni koji dele

američke vrednosti i običaje i oni koji im nisu ni od kakve važnosti. Dženi se nije postavila na tako uobičajen način, niti je delovala mehanički. Kamij je odmah počela da uvažava njene sposobnosti.

Kartli je zurio u Dženi, nekako ispod oka. Nije se ni pomerio tokom upoznavanja. Bilo je zaista teško videti da li mu se pomera stomak kako bi se čovek uverio da i dalje diše.

„Reći ću vam istinu“, reče Dženi. „U Veneciji mi je namešteno da kao otpadnik budem odgovorna za smrt oca Mosta. Moj greh je samo u tome što nisam bila dovoljno oprezna da sprečim napad na sebe, neposredno pre nego što je ubijen otac Mosto.“

Kartli podiže ruku kojom je do tog trenutka gladio bradu. „Kažeš da govoriš istinu.“ Mlatio je rukom. „Ne poznaješ me. Sta sam to učinio da bih zaslužio takvu počast.“

„Vi ste čovek Reda u Trapezuntu“, reče Dženi.

„Misliš da mi zato treba verovati. Čini mi se da ovih dana nikome ne treba verovati, ni unutar Reda ni van njega.“

„Nemam kome drugom da se obratim. Nemam šta da izgubim.“ Usledila je kratka pauza.

„A taj otac Mosto...“

„Neću da se pretvaram da mnogo znam o njemu. On nije važan.“

„Čovekova smrt...“

„Veoma je važno da razumete“, nastavi Dženi, „da je Entoni Rul bio krtica Vitezova svetog Klimenta unutar Reda, ne ja, ne Paolo Zorzi.“

Kartlijeve prodorne oči nijednog trenutka nisu odlutale sa njenog lica. „Paolo Zorzi je bio tvoj učitelj.“ To nije bilo pitanje. „Teško bi bilo poverovati da se okrenuo protiv tebe, nije li tako?“

„To zapravo uopšte ne bi bilo teško poverovati“, reče Dženi. „On bi se savršeno uklopio.“

„Da, uklopio bi se.“

„Ali Rul bi trebalo da je pametniji izbor“, nastavi ona. „Bio je najbliži prijatelj Dekstera Šoa.“

Kartli ne reče ništa, a po njegovom izrazu lica Dženi nije mogla da zaključi šta mu se vrzma po glavi. Kad već nije mogla time da se vodi, preostalo joj je jedino da nastavi dalje. „Na kraju krajeva, moramo da nađemo Brava pre agenata Vitezova i da ga čuvamo.“

„Ne vidim kako ja mogu da ti pomognem.“

„Mora da ste se videli“, reče Dženi. „Kao ni ja, on nema gde drugo da ode u Trapezuntu.“

„A ja opet kažem, ne znam kako mogu da vam pomognem. Više ne radim za Red.“ Dženi uzdahnu, kao da se spremala da zaroni. Ona se nagnu prema Kartliju i Kamij odmah primeti novu, do sad neviđenu napetost u njenim mišićima. Njeno lice preplavi izraz potpune usredsređenosti. Činilo se da je nisu zbunile Kartlijeve reči. „Hoću nešto da vam kažem o Brejvermanu Šou“, poče ona, a Kartli je, što je bilo neobično, nije zaustavio, mada se činilo da je hteo.

Dženi je govorila o Bravu prilično ostrašćeno, i Kamij je nešto primetila.

Gruzijčeva pažnja bila je uhvaćena kao muva u paukovu mrežu. Kartli je, kao i Kamij, bio zatečen izviranjem istinskih osećanja.

To je najviše zainteresovalo Kamij. Dženi je bila slaba tačka, stub na koji će se zakačiti uzica i naterati da Bravo potrči ka njoj, i sada, po prvi put, ona poče da shvata snagu osećanja koja je Dženi gajila prema Bravu. U početku je mislila da se radi o tinejdžerskoj zaljubljenosti, o romantičnoj zaludjenosi koja se pojavila u intimnom kontaktu koji može da poveže one koji se bore i ona sama je imala kratke i žestoke veze a sada je čula istinu iz Dženinih usta. Na njeno iznenađenje i užas, Kornadoro je ipak bio u pravu. Dženi je bila odana Bravu istinski, duboko i postojano.

Kamij duboko udahnu, i polako izdahnu. Ta činjenica sve je menjala.

Možda je i Mihail Kartli mislio tako, jer reče: „Ne znam gde je Brejverman Šo.“ Nešto je preletelo preko Dženinog lica. Nije to bilo ništa više od trzaja, ali ipak nije promaklo Kamijinom pronicljivom oku. Bio prijatelj ili neprijatelj, Dženi je tako počela da procenjuje sve ljude koje je sretala. Ako ne mogu da joj pomognu, ili ne žele, postajali su njeni neprijatelji. Za nju više nije bilo oslonca, svi su postali beznačajni zbog izdaja koje su pratile ovaj zadatak. Kamij shvati da bi bilo mudro imati na umu njen novi način posmatranja Voire Dei, i to što brzo uči.

„U tom slučaju“, reče Dženi, „dobro bi mi došao pištolj.“

„Luger' ili Vitnes'?“

„Je li Vitnes tanfoljo'?“ upita Dženi. „Sviđa mi se kako ih Italijani prave.“

Kartli se nasmeja, kao da je položila test. „Tanfoljo vitnes' više će da košta.“

„I nešto dodatne municije“, reče Dženi. „Hoću da mi se uloženi novac isplati.“

Dok je Bravo zauzimao odbrambeni položaj, Adem Halif podignu ruke okrenutih dlanova što je moglo da znači samo pomirenje.

„Ne želim da te povredim, Bravo, stvarno.“

„A ova dvojica iza mene?“

„Ni oni to ne žele.“

„Sereš, oni su Kartlijevi.“

„To je tačno“, potvrdi Halif, „ali ni on ti nije neprijatelj, kao što nisam ni ja.“

„E, sad znam da si poremetio pameću.“ Bilo je nemoguće istovremeno držati na oku i Halifa i dvojicu bradonja, a to im je svakako i bila namera. „Ne treba da te podsećam da sam uvredio Kartlija. Smrtno. Sada hoće moju krv.“

Adem Halif blago nagnu glavu. „Tako je izgledalo svakom ko je posmatrao svađu.“

Usledi kratka pauza, tokom koje je Bravo razmišljao o značenju tih reči. Pas lutalica ponovo se pojavi, verovatno privučen mirisom novog mesa. Jedan od bradonja zamahnu u niskom luku preko Bravove glave i udari životinju u glavu. Pas zacvile od bola i pobeže.

„Neko nas je gledao?“,

„Zato je Mihail ignorisao moj savet da stvari raspravimo unutra, u radnji.“ Halif se osmehnu lukavo. „U tom trenutku pitao sam se o čemu se radi. Glupo je iznositi privatne stvari na javnom mestu, a za Mihaila Kartlija teško bi se moglo reći da je budala.“

„Istina je“, klimnu Bravo.

„Imam još toga da ti kažem“, reče Halif, „ali daj, molim te, da odemo na neko prijatnije mesto.“

„Sta, sa ovom Braćom Bluzl?“

Halif spusti pogled na dvojicu bradonja iza Brava. „To su ti telohranitelji.

Kartlijevo izričito naređenje. Ne bih da mu se protivim, mada“ slegnu ramenima „pretpostavljam da je na tebi da odlučiš.“

Bravo zastade na trenutak i zamisli se. „Mogu da ih otpustim u svakom trenutku?“

„Podrazumeva se.“

Kad se Halifove tamne oči sretoše sa njegovim pogledom, u njima nije bilo ni nagoveštaja obmane.

„U redu“, reče Bravo, „Povedi nas.“

Posle dvadesetak minuta hoda kroz lavirinte bazara, oni se nađoše pred vratima ruševne građevine u ulici koja je bazdila na pivo. Tu i tamo videle su se jako nafrakane „Nataše“, kako švrljaju i žestoko se nabacuju.

Vrata, čija se bleđa zelena boja gulila, otvorila su se čim je Halif pokucao, i oni uđoše. Unutra je bilo baš kako u Holivudu zamišljaju orijentalne pušionice opijuma iz pedesetih godina 20. veka crvene tapete, žute ptice pevačice u kavezima od bambusa, nargile pored plišanih divana i žene u dugačkim, uskim svilenim haljinama, dubokog izreza. Na zidu je bila slika gole žene, erotično opružene na divanu, bujnih oblina, sa zagonetno zlobnim osmehom.

Žene su totalno ignorisale četvoricu muškaraca i kretale se usporeno, čime su podsećele Brava na egzotične ribe u akvarijumu. Halif klimnu starijoj ženi koja je imala debeli sloj šminke na licu i ona ih povede do odvojene sobe i zatvori za njima vrata.

Na stolu u sredini sobe stajala je boca rakije, osam boca piva, ukrašena boca sa singl malt visakijem, i nekoliko čaša. Blizanci su ostali napolju, verovatno su stajali pored vrata.

Halif pokaza na rakiju, ali Bravo odmahnu glavom.

„Mihail je sumnjao da te prate“, reče Halif. „I smatrao je da postoji samo jedan način da se to sazna, brzo i lako. Stvarao je utisak da je zaista izašao iz Reda. Ja sam i ne znajući igrao svoju ulogu, i pokušavao da budem posrednik između dve usijane glave. Njegovo lukavstvo je upalilo. Nije prošlo ni sat vremena otkako si otišao iz radnje, a došao je jedan čovek. Do tada sam i ja već bio otišao, u pratnji jednog od Mihailovih sinova hteo je da se pobrine da ne stupim s tobom u kontakt, ili sam bar ja tako mislio.“

Halif izvadi mobilni telefon i na njemu pokaza fotografiju. „Slikao je jedan od Mihailovih sinova. Poznaješ li ga?“,

„Da.“ Bravo se namršti. „Zove se Mišel Berio. Dočekao nas je u Veneciji, unajmio ga je moj prijatelj.“

„Sve mi se čini da je tvoj prijatelj prevaren, kao i ti“, reče Halif. „Njegovo pravo ime je Damon Kornadoro. Član je jedne od venecijanskih Case Vecc/u'e. Jedne od dvadeset i četiri porodice koje su osnovale Veneciju.“

Bravo klimnu glavom. „Kao Paolo Zorzi.“

„Ono što je za mene i tebe još važnije“, reče Halif, „on radi za Vitezove svetog Klimenta. Zapravo, on je njihov glavni ubica.“

„Bože gospode, i on je ovde.“

„Ovde je i raspituje se gde si ti. To mi je rekao Mihail kad sam se na njegov poziv vratio u radnju.“ Halif otvori pivo, otpi veliki gutljaj i ostavi bocu na stolu. „Bravo, moram da ti kažem da to što su Vitezovi poslali njega jeste najgora moguća vest. On je jak, odlučan, inteligentan i veoma, veoma opak. To mu je u samoj srži, teče njegovim venama.“

„I sad je pokušao da se uvuče koristeći dobronamernost mog prijatelja.“

Bravo zavrte glavom i izvadi mobilni telefon.

Halif ga odmah zaustavi. „Šta to radiš?“

„Zovem mog prijatelja Žordana. Moram da ga upozorim.“

„Čim to uradiš, upozorićeš Kornadora da si ga razotkrio. Razmisli Bravo, jesi li siguran da to želiš?“

„Ako je i upola tako opasan kao što si mi ispričao, budi siguran da upravo to želim.“

„I šta će onda da se dogodi, šta misliš?“

Bravo se trudio da ne paniči zbog Žordanove bezbednosti. Nastojao je da povрати prisustvo duha. „U pravu si. naravno. Vitezovi će poslati nekog drugog, nekog nama nepoznatog, koga teško da ćemo moći da kontrolišemo.“

Halif je delovao pomalo prepadnuto. „Mihail i ja smo se dogovorili da ubijemo Kornadora. Njega kontrolisati...“

„Bilo bi strašno, slažem se. Ali i da ga sada ubijemo učinak bi bio isti kao da sam pozvao Žordana. Vitezovi žele ono što je čuvao moj otac, i ka čemu me on sada vodi. Neće ih zaustaviti Kornadorova smrt.“

„Izgleda da imaš nešto na umu.“ Halif otvori flašu sa viskijem i natoči dve čaše.

„Kaži mi. Zajedno smo u ovome.“

Damon Kornadoro je pronašao Iremu, Gruzijčevu kćerku, u klubu Trabzonsport na Ortahisar. Klub je dobio ime po jednom od najčuvenijih fudbalskih timova u Turskoj. Sav dekor su činile zastave u bojama kluba i fotografije koje su potpisale bivše i sadašnje klupske zvezde. Devojke koje su posluživale nosile su dresove tima koji su im dopirali do polovine razgolićenih butina. Turska tehno muzika tutnjala je iz četiri velika zvučnika koji su bili postavljeni u uglovima prostorije, obojene u crno. Na televizorima su se smenjivali snimci najzanimljivijih trenutaka sa ranijih utakmica. Zadah piva i duvanskog dima lebdeo je kao zavesa.

Kornadoro je seo za šank i naručio pivo. Irema je sedela za okruglim stolom u udaljenom uglu, sa nekoliko prijateljica. Pijuckale su i smejele se. Jedna od njih, malo punija, pljosnatog lica, ustala je i počela da pleše dok su ostale pljeskale. Kad je sela, sva zajapurena, naručile su joj pivo. Prizor je bio tako nevin, što je za njega imalo neodoljivu privlačnost.

Sat vremena, odnosno tri piva kasnije, ustao je, prišao Iremi i veoma učtivo je zamolio za jedan ples. Pogledala ga je krupnim očima, tamnim kao u srne, verovatno da proveri da li se zavatlava možda je prišao izazvan zadirkivanjem drugara, možda padne i novac, u zavisnosti od njenog odgovora. Ona je, međutim, videla samo iskrenost na njegovom zgodnom licu, senzualnom i erotičnom, licu koje ju je uzbudilo. Cula je smeh i raskalašno zadirkivanje polupijanih drugarica. I sama pripita, pružila je ruku dražesnim, formalnim pokretom, i on je nežno povuče na omanji plesni podijum.

Mislila je kako će otplesati samo jednu pesmu, ali jedna se pretvorila u tri, tri su se pretopile u šest, tako da je na kraju plesala i osećala kako im se kukovi dodiruju, strukovi taru, karlice trljaju, dok mu se sve više približavala.

„Zovem se Mihael“, reče on, obrativši joj se na gruzijskom.

Ona razrogači oči razvodnjene od pića. „Kao i moj otac.“

„Ja nisam tvoj otac“, reče on i zavrti je u krug.

Ona se nasmeja. „O Bože, ne, nisi.“ Ostala je bez daha, crvena.

Rekla mu je kako se zove i on je uzvratio da joj je ime prelepo, da je tako gipka i nežna, kao srna po kojoj je i dobila ime.

Ponovo se osmehnula, držeći se za njega dok su se okretali. Ruke koje je držala ukrštene iza njegovog vrata, drhtale su od naleta osećanja. Skladne figure, na majku, i kože glatke kao porcelan, posedovala je uzbudljivu svežinu. Crna kosa bila joj je skupljena u rep, kojim je mahala unaokolo.

Kornadoru nije bilo teško da je navede da poveruje kako mu se sviđa. Ona mu se i jeste sviđala, doduše na način na koji su mu se sviđale gotovo sve žene: od njihovog mirisa, krv bi počela da mu ključa. U njemu je počivala izvesna nezasićenost, kao svrab koji je davno prestao da češe. Hteo je ono što je među ženskim nogama, sasvim prosto. A tako savršena Ijubavnica kao što je bila Kamij Milman tražila je od njega nešto što se veoma teško postiže: monogamiju. Nikad se tome nije povinovao, ne uistinu. U početku je pokušavao, ali je brzo poklekao-s kim je to ono bilo, blajhanom plavušom, američkom tinejdžerkom na letovanju ili vitkom Tajvankom pet godina mlađom nego što je mislio; ili možda sa nekom

drugom, nije bio siguran posle se više nije ni trudio. Zato je usavršio pretvaranje mada to nije bilo lako sa Kamij koja je posedovala nekakav Ijudski detektor laži samo da bi ostao u njenom krevetu. Nije želeo da izgubi tu glavnu poziciju iz više razloga: zbog potreba tela i iz političkih obzira.

Kamij je bez sumnje bila fantastična, ali njen osnovni problem bio je taj što je ostarila. A njega je upravo najviše mamilo sveže meso, mlado, rosno i sočno u svojoj nevinosti. Kao Irema. Pride, nije mu se sviđao njen otac, što je celom zavodjenju dalo takav prizvuk da je već počeo da liže sekutiće u iščekivanju. Kako je ples odmicao, uviđao je da se splela u njegove čari. Ono što je osetio u grlu, u rukama, u preponama, bilo je potpuno fizička stvar; kao seks, kao smrt. Seksualnu energiju izvlačio je iz dubokog, mračnog ambisa, čineći je tako divljom, tako neodoljivom.

Dok je plesao s njom, osećao je da mu stari poznati osećaj nadražuje kožu. Voleo je Irema i učinio je da i ona to oseti, ali je polazište tog osećanja njoj ostalo skriveno. Voleo ju je zbog informacija koje će mu obezbediti. Ijedno svetlo nije bilo upaljeno kad ju je odveo u svoju hotelsku sobu. Svetla grada ulazila su kroz žaluzine u obliku bleđih horizontalnih pruga, koje su je obasjavale kao neonska rasveta. Rekao joj je da skine odeću, polagano, gutajući je pohlepnim očima koje su iskrile. Zatim joj je rekao i šta dalje da uradi. Činilo se da joj ne smeta; sviđalo joj se, zapravo. Navikla je da joj naređuju: to je bilo prilično utešno saznanje. Ali sada, dok ju je posmatrao, pomislio je da to nije ono što je sada želela, ne sada. A večeras je bio rešen da joj pruži ono što zaista želi.

Gola je još više nalikovala na devojčicu; malih grudi, tankih kukova, uskog struka. Ali imala je duge i lepo zaobljene noge, a tek zadnjicu... Pustio je da stoji okrenuta leđima, sa rukama uz telo. Bila je nesvesna svoje nagosti, uopšte se nije plašila šta bi mogao da joj uradi. Zadobio je njeno poverenje i to ga je, više od ičega drugog, dodatno uspalilo.

Otkopčao je dugmad na košulji i skinuo je, a sa pantalonama je imao problem zbog već nabreklog uda. Na njegovo nezadovoljno gundanje, ona se okrenula i dugačkim prstima mu otkopčala kaiš, potegla rajferšlus. Kako su mu klizile pantalone, tako se i ona spuštala, dok se nije našla na kolenima. Skinuo joj je gumicu i oslobodio kosu, provlačeći kroz nju prstima.

Kad ju je podigao, međunožje se otvorilo, butinama je stezala njegov struk i blago zastenjala. Osetio je njenu kožu na svojoj, toplu, glatku kao slonovača. Još uvek je bila mladalački koščata, taman toliko da svakog muškarca dovede do ludila. Ali on

se držao, dovodeći je do toga da se uvija od seksualne naslade. Drhtala je i stenjala, sve dok nije stigla do vrhunca. Jedan joj nije bio dovoljan, znao je to od samog početka. Uspaljenica mala. Kao zvezda, spremna da zgasne kao žeravica. Čekao ju je, bio je iskusan u tome, odlaganje mu je dovodilo nervne završetke do stanja potpune pomame za kojom je čeznuo, koju je morao da oseti.

Bilo mu je potrebno da i ona oseti isto. Nije znala za njegovo ustezanje, nije shvatala šta se događa. Drhtala je, nekontrolisano, dok ju je gurao prema ivici, vraćao je nazad, i tako iznova i iznova. Krenuše joj suze i ona ga očajnički obujmi, moleći ga da svrši.

Tek nakon vriska: „Šta čekaš, to je mučenje, umirem“, on svrši za oboje, i ona se izvuče ispod njega, pope se gore, trudeći se da bude na njemu dok se prazni.

Potom je htela ponovo, tako brzo da se skoro nasmejao. Još se nije povratila od poslednjegorgazma, bila je meka i topla kao pamuk, crne zenice bile su joj raširene kao da joj je dao opijum. To je bio trenutak za kojim je čeznuo celo veče, trenutak da kaže šta želi dok ona ne može jasno da razmišlja.

„Naravno da ću ti pomoći.“ Navodila ga je u sebe uz dubok uzdah. „Niko mi to ranije nije tražio.“

„Čak ni braća?“

„Od njih primam jedino naređenja.“ Rukom mu je obuhvatile obraze, milujući ga.

„Mislim bi da bi trebalo da budu prosvećeniji.“ Ona sede na njega i obujmi ga oko pojasa, šireći butine koliko god je mogla. Slaba bol učini da zadovoljstvo bude još slađe. „O tome smo pričali u klubu kad si prišao.“

„Sve one osećaju isto, zar ne“, upita on, „sve tvoje prijateljice?“

„O, da“, zastenja ona, ali on nije mogao da bude siguran da li je to odgovor na njegovo pitanje, jer je ponovo drhtala celim telom i kolutala očima.

Držao ju je dok se ritmično pomerala i osećao divlje izbijanje njene mladalačke energije, kao udare adrenalina u sopstvenom organizmu.

Bila je gotova, ili bar blizu onog što može da podnese, ali i dalje je želela da čuje frazu koju je izbacivao celo veče. „Šta god želiš, Irema. Šta god želiš.“ Kad je to ranije čula od muškarca? Kad je čavrljala sa drugaricama, dok je sedela ispred ogledala i stavljala ruž, u snovima, dok se noću bacala po krevetu? Ali u stvarnom životu da li od onog koji ju je držao, ljubio je, milovao, nežno saosećao sa njom, sve dok nije zavrištala na njega da hoće nešto drugo? Ove noći, nikad pre. Samo ove noći.

Zato je i htela da se nikada ne završi, pošto je ubedila sebe da je istina sve što joj je rekao, da to mora da je istina zbog onog što je osećala prema njemu, zbog onog što joj je dobrovoljno pružio, i opet će to uraditi kad god ona poželi.

„Tvoj otac i ja radimo za Red.“ Držao ju je nežno, Ijuljuškao baš kao što je volela. „Jedina razlika je što on radi na terenu, odnosno u Trapezuntu, dok sam se ja zaglavio u kancelariji u Rimu. Uglavnom. S vremena na vreme kažu mi da odem na teren i proverim operativca. Ali inkognito, razumeš. Tako da tvoj otac nikako ne sme da sazna da sam ja ovde ili da se raspitujem za njegove poslove. Mogao bih da izgubim posao i ne bih imao priliku da obasjnim, razumeš li, Irema?„

Klimnula je. Srce joj je udaralo jako, kao da i dalje ulazi u nju. Izdaleka je počela da shvata da njen otac nije samo običan prodavac tep, ia. Kao prvo, bila su dvojica koji su tražili da izađe, a nisu otišli sa tepihom. Kao drugo, otac je bio daleko bogatiji od bilo kog prodavca ćilima kojeg je znala. Takođe, razni ljudi, Gruzijci, Rusi, Turci, pozdravljali su ga naklonom glave kad bi se sreli na ulici. Uživao je poštovanje. Mada joj nije bilo dozvoljeno da se zadržava u radnji kad su sklapani poslovi, oči i uši držala je otvorene i tako uspevala da povremeno prikupi neke deliće. Zato je i počela da sumnja, više nego što je otac pretpostavljao.

„Tri dana sam već ovde i razgovarao sam sa njegovim saradnicima“, reče on. „Sve izgleda u redu, osim jedne stvari.“

Irema je zurila u njega. Srce joj je udaralo tako jako da je pretilo da će da iskoči ništa loše ne sme da se dogodi tati, ne sme.

„Koja je ta jedna stvar?“ upita glasom koji je nalikovao na vapaj. Strah joj je stegao grlo.

„Danas je tvoj otac imao... prepirku sa drugim članom Reda.“ Njegovozbiljan izrazjoš više ju je plašio. „Toje bio veoma važan član Reda, Irema, na visokom položaju u rukovodećem telu.“

„Na visokom položaju?“

On potvrdi glavom. „Vr/o visokom. Tvoj otac ga je pustio, odbio je da mu pruži pomoć koju je ovaj zatražio. Moram da ti kažem da to predstavlja jako ozbiljno kršenje protokola.“

„Protokola?“

„Moji šefovi su poludeli.“

„Uf!“ Rukom je pokrila usta jer se veselo zakikotala.

„Irema.“ On joj skinu ruku sa usta. „To nikako nije smešno, uveravam te.“

„0, ali jeste!" Konačno joj je laknulo i ona oseti uzbuđenje. Nije mogla da veruje da ima moć da razreši oca lažnih optužbi koje bi ga zauvek izgnale iz Reda.

Dovoljno je već načula, sakupila je dovoljno parčića da složi slagalicu, i mada je stalno slušala kako otac govori braći da nikad strancima ne govore o porodičnim stvarima, znala je da je ovo drugačije.

„Prepirka je bila varka."

„Varka?" On se pridignu na lakat, izraz lica u senci delovao je strogo i oštro.

„Kako to misliš?"

„Otac nikada ne bi bio tako grub prema drugom članu Reda. Čula sam ga kako preko telefona razgovara sa mojom braćom. Sve je bilo namešteno, Za slučaj da neko gleda."

„Sve namešteno." Njen ljubavnik se zavalio, ruku je položio na njen meki, glatki trbuh. „0 Irema, ljubavi moja. Sve je bilo lažno."

Nije mogao da prestane da se smeje.

Bravo je video Dženi na podeljenoj terasi kafea Sumela.

Ispred njih se pružao srebrni poslužavnik Crnog mora.

Adem Halif poveo ga je na kasnu večeru. Nakon ovakvog dana očekivalo bi se da je Bravo mrtav umoran, ali nije bio. Čitao je članke o takozvanom višku adrenalina koji vojnici dožive u jeku bitke, ali do sada se nije sretao sa tom pojavom.

Videvši njen profil, obasjan samotnom mesečinom, prisetio se izraza povrednosti na njenom licu tokom kratkog susreta na bazaru. Onda se okrenula i njegovom pogledu izložila potiljak, bled na mesečini, nežni nagib do mesta gde je počinjala glava, kosu koja je lepo padala, savršeno ranjive obline. Na tren iščeznu sav njegov bes i gorčina, žudnja za osvetom, i on osta razgolićen, isto tako ranjiv kao što je i ona izgledala, sa svim tim potisnutim osećanjima koja su počela da isplivavaju na površinu.

To je izgleda uočio i Adem Halif, koji je stajao odmah do njega. „Šta je bilo Bravo? Poznaješ li tu ženu?" Izvuče pištolj. „Ona je među tvojim neprijateljima." Za stolom, nedaleko od njih, bila su braća, i dalje prisutni, podizali su glave. Počeli su da ustaju iz stolica, gornjim delom tela blago nagnuti napred, kao sprinteri na startnoj liniji.

„Skloni to", reče Bravo ne gledajući u Halifa, jer se Dženi malo pomerila, i sada je mogao da vidi da je sa njom još jedna žena: Kamij, njegova Kamij. Sta se to zaboga dešava?

Krenuo je prema stolu za kojim su sedele, ćaskajući kao da su prijateljice ne, nešto u njihovom ponašanju ga je ubedilo da im je odnos sada postao mnogo dublji.

„Bravo, misliš li da je to pametno?”

„Ostani ovde i pazi”, odgovori mu Bravo. „Drži ruku na pištolju, ako moraš, ali ne pokušavaj da me zaustaviš.”

I nije. Iako je imao neki predosećaj, mahnuo je Mihailovim Ijudima da sednu. Čuo je i ranije takav ton u glasu, od Dekstera Šoa, i znao je da je bolje da se ne meša. Kamij zastade usred rečenice i Dženi vide da njene oči lutaju prema nekoj tački, odmah desno iznad nje. Okrenu se. Kad ugleda Brava, srce joj poskoči u grudima i krv joj naglo jurnu u glavu, tako da joj se zavrte. Htela je da ustane i udari ga, što bi svakako učinila na bazaru da nije bilo metka koji je pogodio trgovca pored nje. Oseti krv u ustima i shvati da se ugrizla za usnu.

„Hoću da razgovaram sa tobom,,”, reče on kad im je prišao. „Smesta.,,

Šaka joj se skupi u pesnicu, ali u tom vide da on gleda u Kamij, da je njoj izdao naređenje. Nije gledao u nju, nije izgledalo da je uopšte primećuje, kao da je ona duh koji obitava u drugim svetovima.

Kamij ustade i reče: „Svakako, dragi moj”, I ode, bez osvrtnja.

Bravo je stajao sa Kamij na ivici terase. Niski oblaci zaklanjali su horizont. Visoko gore, sjao je bleđi mesečev prsten. Na terasi, na izvesnoj udaljenosti, Adem Halif je sipao rakiju u čašu i gledao ih, lučeći brigu kao mošus. A što se braće tiče, njegova slika poigravala im je u tamnim, gramzivim očima. Trebalo je samo mahnuti pa da se nađu pri ruci.

„Šta ti dođavola radiš ovde?” upitao je Kamij Ijutitim glasom.

„A šta ti misliš? Pazim na tebe, gledam da ti se nešto ne dogodi.”

„Ja za tebe brinem”, nadoveza se on besno. „Ne bi smela da budeš ovde. Posebno ne s njom.“

„Sa kim? Dženi?,,

„Da, sa Dženi. Ubila je trojicu Ijudi, dva sveštenika i ujka Tonija. Jesi li poludela?,,

„Slušaj ti mene, dragi moj, prestani da misliš o meni kao o bespomoćnoj ženi.”

Izvadi cigaretu, zapali je i zagleda se u njega kroz zavesu mirisnog dima. „Ne bih ni bila ovde da nisam sasvim sposobna da se čuvam.,, Izbacila je oblačić dima. „A što se Dženi tiče, znaš kako je napisao Sun Cu: budi blizak sa prijateljima, sa

neprijateljima još bliži." Ona pogleda prema Dženi i osmehnu joj se kao da želi da je umiri, a onda se opet okrete.

„Sun Cu napisao je još ponešto o umeću ratovanja", reče Bravo. „Bitka je izgubljena ili dobijena i pre nego je počela."

„Šta to treba da znači?"

„Ako ne znaš, onda svakako ne bi trebalo da si ovde."

„0, Bravo", isceri se ona, „stalno me testiraš."

Povetarac se uzdigao sa hladnjikave vode i nabacio joj kosu na obraz. Muzika se provlačila kroz dobro raspoloženje i Ijubavne dodire, zavlačila se po ćoškovima terase, što ih podseti kako su odsečeni od ostatka sveta.

„Spremna sam za to otkad sam napustila Pariz." Gledala ga je ispitivački. „Misliš da nisam?"

„Mislim, zapravo, da je strašno čudno što si ovde."

„Sada sam ti i sumnjiva? Zbog čega?" Ona baci cigaretu na zemlju, iza svoje štikle. „Dođavola, Bravo, da te ne volim toliko, ošamarila bih te. Ti mi dođeš kao sin. Hoću da te čuvam, zaista, a ne kao Dženi koja se samo pretvara da to radi." Bravo se počea po glavi. Bio je iscrpljen, i fizički i emocionalno. Razbijao je glavu bezbrojnim mogućnostima, koracima koje bi mogao i morao da preduzme. Ideje o tome šta bi moglo da se nalazi na kraju puta progonile su ga i noću i danju.

„Slušaj, nas dve smo sada prijateljice", reče Kamij mirnije. „Bliske smo, a zbližavamo se još i više. Ona mi priča šta se događa."

„Nema sumnje, sigurno ti priča i da je nevina."

„Naravno, ali ko je sluša?"

„Kriva je kao sam đavo a pored toga je i opasna."

„Pustiću je da misli da joj verujem, da malo spusti gard. Možda će mi sutra reći neke detalje svog plana."

„Nikad ti neće reći šta je namerila, Kamij. Zna ona koliko smo bliski.,,

„Odsečena je od svojih uobičajenih izvora, tako da polako počinje da se oslanja na moje savete. A zašto i ne bi? Ostaću s njom, biću tvoja krtica u neprijateljskim redovima." Spustila je ruku na njegovu, stisnula je. „Pusti da to uradim za tebe, Bravo." Nasmejala se i poljubila ga u obraz. „/llors, nemoj toliko da brineš. Ništa mi se neće dogoditi."

„Nije ona jedina koje treba da se čuvaš", reče on, spuštajući glas. „Taj čovek kojeg je Žordan unajmio, Mišel Berio njegovo pravo ime je Damon Kornadoro. On je profesionalni ubica."

„Mon dieu, non!" Kako je slatko uzbuđenje osetila dok mu je prodavala laž, bilo je ravno uzbuđenju koje je osetila lažući Dekstera. „Jesi li siguran?"

„Sasvim siguran. Poslali su ga neprijatelji mog oca, da me prati dok ne nađem ono što otac želi da pronadem. Namera mu je da me tada ubije, a da onda to uzme.“

„Ali, o čemu se radi, dragi moj? Šta je to toliko vredno?"

„Nije važno. Važno je da se držiš što dalje od Kornadora."

„Obećavam."

„Kamij, za boga miloga, nemoj da zujiš. Ionako mi je glava puna k'o košnica. Ne želim da još brinem i zbog tebe.“

„Onda nemoj", reče ona odlučno. „Rekla sam ti, mogu da brinem o sebi."

Osmehnu se krotko, i stavi ruku na njegov obraz. „Uveravam te da nećeš morati da brineš za mene."

Zurio je u njene oči i bio je svestan da je odlučila; šta god da kaže, neće je pokolebati. On klimnu glavom u znak prećutnog pristanka i izvadi mobilni telefon.

„Obećaj mi da ćemo biti u kontaktu, važi?"

Ona izvuče svoj mobilni telefon i klimnu. „Dogovoreno." Taman kad je hteo da se okrene, upita ga brižnim glasom. „Imaš li ikakvu predstavu o tome kuda ćeš dalje?"

„Ne“, slagao je. Nije ga zanimala njena priča, rešio je da ne dozvoli da i dalje bude izložena opasnosti.

Ponoć. Irema je bila ušuškana u krevetu, prijatno utrnulih usana i grudi, omamljena seksom i ljubavlju, slatko snevajući Mihajla. Ali njen otac nije bio ni blizu kuće, bio je daleko od kreveta koji je njegova žena grejala bujnim telom. Hodao je ulicama Trapezunta, kao sablast. Slušao je muziku načuljenim ušima, ali ga ona nije pokrenula, pijani par prošao je pored njega, teturajući, i nije ga primetio. Usamljeni biciklista prešao mu je put kao crna mačka. Pušeci žustro, prošao je pored dve crkve koje su odavno pretvorene u džamije.

Njihove veličanstvene vizantijske fasade bile su tamne i čađave, oronule, kao i većina stvari u Trapezuntu.

Pukotina i razvalina bilo je na sve strane. Kad bi se malo udubio, mogao bi da čuje kako građevine jauču, kao obogaljeni veterani iz nekog davnog ratnog pohoda. Mobilni telefon zazvoni i on se javi. Glas Adema Halifa zvučao je kao da je duh. Izlagao je plan kako da uhvate Damona Kornadora u klopku. Bio je oduševljen planom Brejvermana Šoa koji je, objektivno gledano, sasvim dobar. Mislio je na

nekoliko stvari istovremeno, saslušao je, i na kraju se složio. „Kuda ćete da idete? U redu, postaviću tu svoje Ijude pre zore.“

On prekide vezu i zatim pozva najstarijeg sina da mu prenese šta treba da se uradi. Vratio je telefon u džep pošto se približavao odredištu.

Negde na sredini male, neuredne i zabačene ulice, uzdizala se stara, ali očuvana kuća koju je kupio još davno. Nije se mnogo razlikovala od susednih. Na fasadi koja se Ijuštala nije bilo nikakvog znaka i svako bi pomislio da je to obična kuća u kojoj neko stanuje. Kuća je zapravo bila crkva Devotoro dece mučenika.

Kartli je to istureno odeljenje gruzijske pravoslavne crkve nazvao po paganskoj deci iz Kole, koja su svojevremeno prihvatila Isusa Hrista. Njih je krstio lokalni sveštenik i potom su napustila porodice kako bi bili podizani u hrišćanskom duhu, prema nakani Svevišnjeg. Roditelji su pošli za njima i vratili ih kući, ali kad deca nisu htela da jedu pagansku hranu i piju pagansku vodu, već su govorila reči Isusa Hrista, oni su se silno razgnevili i bezdušno umlatili seoskog sveštenika, pošto su ga doveli iz Kole. Poslednji put su rekli sinovima i kćerkama, među kojima mnogi nisu bili stariji od sedam godina, da se vrate paganskim običajima. Kad su deca odbila, roditelji su uzeli kamenje i kamenovali do smrti vlastitu decu, da budu za primer drugoj deci u Koli.

Mihail Kartli zastade na ulasku u bogomolju. Bio je veoma ponosan na tu crkvu i na ime koje je izabrao, jer je podsećalo na to kako svet stvarno funkcioniše, na užasne predrasude koje su kao otrov trovale srž čovečanstva. Nije se radilo o tome da mu je ovde, u Trapezuntu, daleko od kuće, potrebno podsećanje, ali ostalima među kojima i njegovoj deci, naročito divljoj Iremi to je bilo potrebno.

Ništa nije izgledalo kao po danu. Senke su krivile oblike. Svetlo je dopiralo iz dva izvora vizantijske uljane lampe i gole sijalice. Kao i većina drugih stvari u gradu, osvetljenje je bilo neobična kompozicija starog i novog elementi koji bi trebalo da su u savezu delovali su neprijateljski. Unutra gotovo da nije bilo nameštaja, sve je bilo prikladno ogoljeno, ako se izuzme velika ikona Bogorodice, ikonostas, predikaonica, nekoliko izrezbarenih drvenih klupa i, naravno, ispovedaonica. U tu kutiju od tamnog drveta Mihail Kartli je dva puta nedeljno, tačan kao sat, dolazio na ispoved. Budući da je Kartli plaćao smeštaj sveštenika crkve Devotoro dece mučenika, oni su bili presrećni da mu izlaze u susret, pogotovo što je taj običaj rečito govorio o njegovoj pobožnosti.

Sedam minuta posle ponoći, otvorio je vrata ispovedaonice i seo na usko sedište. Kroz rešetkasti drveni prozor video je sveštenikov profil.

Prepoznao je oca Sota, jednog od njemu najdražih. Bio je zadovoljan. Sa ocem Sotom proveo je mnogo sati u razgovoru o njihovih religiji.

Apostol Andrija, brat svetog Petra, došao je u Gruziju da propoveda jevanđelje, i sa sobom je doneo Netvorenu ikonu Bogorodice Marije, koja nije stvorena ljudskom rukom, već je imala božansko poreklo. Od tada je Devica Marija postala zaštitnica Gruzije. U prvim vekovima, Gruzijaska pravoslavna crkva pretrpela je veliki uticaj hrišćanstva iz vizantijskog carstva. To se uklopilo u misiju Mihaila Kartlija, koji je marljivo izučavao istoriju, da vrati religiju kući, zatvaranjem kruga, vraćanjem kraja na početak.

„Oprosti mi oče, grešan sam“ počeo on.

Otac Soto odgovori: „Gle, dete moje, Hristos stoji ovde i prima tvoju ispoved. Ne stidi se, nemaj straha, i nemoj ništa da kriješ od mene; već mi bez premišljanja reci šta si sve učinio i primi oprost Gospoda Isusa Hrista. Sveta Njegova slika je pred nama“

Najednom, razbi se rešetkasti prozor, a Kartli, koga su po licu zasuli parčići drveta, postavi ruke da se odbrani, tako da je njima dočekaio sveštenikovu glavu koja je proletela kroz otvor.

„Oče Soto!“ povika on.

Njegovi kapci zatrepereše u grču, sveštenik pokuša da odgovori, ali na usta počeo da naviru jarkocrveni mehurići. Kartli oseti sporo oticanje krvi, tople i lepljive, njen neprijatan slatkasto-metalni miris. Nežno je držao sveštenikovu glavu u krilu, i očajnički tražio znake vitalnih funkcija, tako da je potpuno nespremno dočekaio otvaranje vrata.

Na tren mu se učini da vidi iskeženo lice. Brzim i žestokim ubodom, njegova sakata desna ruka ostade zakovana za drveni zid ispovedaonice, probodena oštricom tačno usred dlana. Neosetljiv na bol, pokušao je da drugom rukom uzvrat napadaču, ali je pod težinom oca Sota bio bespomoćan.

Damon Kornadoro izvadi svoj skakavac i zgrabi oca Sota za kosu.

„Nemoj!“, povika Kartli. „Poštedi ga, zaboga!“

„Da ga poštedim? Zašto bih? Ta on te je izdao. On mi je rekao gde ćeš biti noćas.“ Užasnom preciznošću hirurga Kornadoro povuče oštricom noža po sveštenikovom vratu. Pritiskajući kolenom telo, koristio je Sotu da Gruzijca drži čvrsto zakovanog na mestu. Sveštenik je klonuo u neprirodnom položaju, sa izrazom užasnog zaprepašćenja.

„Kako lako padaš na laži, Gruzijac." Kornadoro se nagnu. „Zar si stvarno pomislio da neću saznati?"

Kartli ga je gledao, ukočeno, bez reči. Početni šok je prošao: varvarski čin nije mogao da ga zaprepasti video je on i gore stvari u svoje vreme znao je, međutim, da će ga osećanje gubitka dugo pratiti.

„Hoćeš da ti kažem kako sam saznao?"

Kartli pljunu u omraženo lice. Znao je kako treba sa Ijubiteljima smrti, sam bog zna da je imao s njima dovoljno iskustva. Pokaži im strah i počće da se tope kao led. Kornadorova usta se razvukoše u podrugljiv osmeh. Bilo je nečeg neukusnog u tom iskeženom osmehu i Kartli sa odvratnošću prepozna zarazan razvarat.

„To je bila Irema. Jeste, jeste, tvoja Ijubljena kćerka, tvoje zlato." Kornadoro je približio glavu na pedalj od njegove; njegov prisni ton potpuno je razjašnjavao stvari, jasnije od njegovih groznih reči. „Male, podignute grudi, tamne bradavice Kartli se zgrči, pokušavajući da se izbori sa pritiskom. „Ti lažljivo đubre!"

„A onaj elipsasti beleg iznad levog kuka, kao tetovaža, čak i bolje, vrlo seksi, ako misliš isto što i ja.“

Kartli planu, iskolači oči, krv mu je navrla u glavu. „Ubiću te!“

„A najbolje od svega, Gruzijac, jeste kako se jebe.“

Kornadoro je prostački gestikulirao, samo što se nije oblizivao. Ošamućen, Kartli je mogao da oseti njegovu požudu, neoborivu potvrdu, ubistvenu snagu njegovih reči.

„Kao životinja, obuhvatala me je nogama, molila me je za još. opet i opet. Kunem se da bi mogla da zadovolji i pastuva.“

Kartli zaurla kao što njegovi drevni preci mora da su urlali na krvavim bojnim poljima. Levom rukom zgrabi šiljak koji mu je virio iz dlana, i izvadi ga. Krv šiknu, ali on se nije obazirao, nije osećao bol. Pobesneo je kao divlja zver. Izdaleka su stizala upozorenja, pozivi na mudrost kao odjek iz nekog drugog doba, ali su odmah bivali ugušeni borbenim damarima njegove krvi.

„To, mala", Kornadoro skoro zapevuši, što je bilo u suprotnosti sa šiljkom koji je u njega bio uperen. „To, navali.“

Vrh šiljka proburazi mišić na Kornadorovom ramenu. Gruzijac je bio jak, snažniji nego što je Kornadoro očekivao. Kartli pokuša da zavrne šiljak, da ga zarije dublje, da raspori ranu na Kornadorovom ramenu. Kornadoro udari Gruzijca pesnicom u uvo, takvom silinom

da se ovom glava okrenu ustranu. Čak i one sa najsnažnijom konstitucijom tako silovit udarac tera da zastanu. Kornadoro je nastojao da izvuče šiljak iz ramena dok je Kartli kolutao očima, pokušavajući da ostane pri svesti.

Vođen instinktom, željom da preživi, Gruzijac podignu koleno ispod leša i pogodi Kartlija u prepone.

Gruzijac gurnu šiljak nadole, a Kornadoro, koristeći svu snagu, zamahnu teškom, žuljevitom ivicom dlana prema Kartlijevom vratu, prema karotidnoj arteriji.

Koristeći snagu celog tela, izvukao je šiljak, okrenuo ga i zario Gruzijcu tačno ispod grudne kosti. Kartli razrogači oči. Nije pustio ni glasa, mada je Kornadoro znao da to sigurno užasno boli. Njegova volja za životom bila je, koliko je Kornadoro pamtio, izuzetna.

„Znam o čemu razmišljaš, Gruzijac“, reče Kornadoro. „Ali mene ne pokreću ni religija, ni politika, ni nacionalizam.“

„Ti si niko i ništa, jer u tebi nema uverenja, nema vere, duše.“ Glas Mihaila Kartlija bio je tek hrapavi šapat. „Sve je za tebe trgovina.“

Kornadoro se nasmeja, sav ozaren. „Baš naprotiv, kao što sam ti rekao kad smo se tek upoznali, sve je u informacijama. Tajne. Kad se, sazna ono što je skriveno, svako postaje ranjiv.“

Kartli ga stegnu rukama oko vrata, u poslednjoj, očajničkoj borbi.

Nadljudskim naporima gotovo da je uspeo da onesvesti Kornadora.

Ali pritisak na arteriju oslabio je njegove vitalne snage, dotok krvi i kiseonika u mozak blokiran je taman toliko da unese nesklad u njegove pokrete. Kornadoro zastenja i povrati kontrolu.

„Učinio sam te ranjivim, Gruzijac.“ Kornadoro ga odalami po potiljku. „Obeščastio sam ti kćerku. Mrtav si bio još pre dva sata.“

Uobičajenom hirurškom preciznošću, zamahnuo je skakavcem i prerezao Gruzijcu vrat. Kornadoro je proučavao njegovo lice, kao da je na neki način mogao da uhvati iskru života koja mu je polako gasnula u očima. Obrisao je oštricu o Kartlijeve pantalone i potom se okrenuo. Čim je napustio ispovedaonicu, zaboravio je na obe žrtve koje je tamo ostavio.

Dok je Papa teško disao u svojoj bolesničkoj postelji, a kardinal Kanezi špartao hodnicima Vatikana, gušeći talase mobilne telefonije pretnjama i lažnim

obećanjima svakom turskom svešteniku do kojeg je mogao da dođe, Bravo i Adem Halif su kretali prema manastiru Sumela. Zoru, koja je ružičastim plamsajima počela da se budi na istočnom'horizontu, celu su sada progutali oblaci Crnog mora, koji su se nadneli kao vlažna, zavesa zaklanjajući planine.

Vazduh je bio težak kao smola i samo bi ga povremeno uznemirio slabašan povetarac. Dok su se penjali u planine, more je sve manje ličilo na more i poprimalo izgled čvrste i naborane alyjninijumske folije.

Nekada su se prema prolazu Zigana penjali na leđima planinskih konja ili izdržljivih mazgi, koje bi bile natovarene robom za unutrašnjost Anadolije ili, ako su bili dovoljno preduzimljivi, i za udaljena mesta na dugačkom i nesigurnom putu karavana ka Tabrizu, na severu Persije. U njihovom slučaju, morala je da posluži i Halifova krtija od kola, koja su bljuvala najgore otrove svaki put kad bi promenili brzinu. Kola su bila puna. Na zadnjem sedištu, bradata Braća Bluz, teško naoružana, slušala su svoje mobilne telefone kao Delfijsko proročište. Telefoni su bili povezani sa sistemom za globalno pozicioniranje i imali su dobar pregled puta pred njima. Bili su u kontaktu sa braćom, Kartlijevim Ijudima, koji su bili postavljeni na strateške pozicije i preciznim dvogledima nadgledali saobraćaj duž pravca kojim se kretao njihov automobil.

Bravov telefon zazvoni, ali kad se javio, signal se izgubio, tako da nije ostalo zabeleženo od koga je stigao poziv. Pomislio je da je to Ema, koja revnosno proverava londonske podatke, onako kako joj je Dekster naložio. Osetio je da bi jako voleo da razgovara sa njom, kao da bi njen glas mogao da povrati privid unutrašnjeg mira koji je gubio sa svakom izdajom, svakom smrću.

Držao je parče papira koje je otac bio stavio unutar oltu tasi, u džamiji Zigana, kao i očev notes. Šifra je bila dugačka, prava prokletinja, i Bravo je imao velikih poteškoća da je odgonetne. Jedan od problema je bio što je šifra izgledala nepotpuno, a znao je da to ne može da bude. Halif je sedeo pored njega i izbacivao, jednu za drugom, priče o prošlosti Reda, uglavnom o ocu Leoniju. „Otac Leoni je bio i genije i svetac, a evo i zašto. Jesi li čuo za Leona Albertija?"

Bravo baci pogled u njegovom pravcu. „Naravno. On je tvorac šifre Vižner, koja je bila najveći kriptološki pomak u poslednjih hiljadu godina. Bavio se i filozofijom, slikarstvom, kompozicijom, poezijom i arhitekturom. On je projektovao fontanu Trevi, a njegova knjiga, prva objavljena knjiga iz arhitekture, pokrenula je prelaz sa gotičkog na renesansni stil."

„Šta misliš, ko se pobrinuo da knjiga bude štampana?" upita Halif.

„Nemam pojma." Jednim delom misli su mu i dalje bile usmerene na rešavanje složene šifre.

„Njegov dobar prijatelj i čovek od poverenja, čovek od koga je učio filozofiju i kriptografiju, na kojoj se Vižner zasniva. Otac Leoni."

U njemu se pobucft interes. „Znači, otac Leoni je kumovao šifri." „Upravo tako." Potvrdi Halif. „Nedugo pošto je postao Magister Regens, otac Leoni je utvrdio da jedan broj tajnih šifri Reda vitezovi presreću i dekodiraju. Shvatio je da je od životnog značaja da stvore nerešivu šifru, i već je imao neke ideje. Umesto šifre koja koristi zamenu, on je želeo da razradi ideju o korišćenju dva pisma istovremeno prvo slovo poruke bilo bi kodirano na prvom pismu, drugo slovo na drugom, treće opet na prvom, i tako dalje. Računao je, sasvim ispravno, da će upotreba dva pisma, umesto jednog, kao što je dotad bio slučaj, potpuno zbuniti svakog ko pokuša da razbije šifru. Da bi to postigao, pozvao je Albertija da mu pomogne.

To je bilo 1425, ali je Alberti umro pre nego što je u celosti razradio metod enkripcije. A onda se godinama Leoni obraćao drugima unutar Reda; nemačkom opatu, italijanskom naučniku i, konačno, francuskom diplomati Blezu de Vižneru, koga je otac Leoni pronašao i zaposlio u Rimu. Bilo je to 1529. Otac Leoni mu je pokazao Albertijeve originalne radove, kao i doprinos drugih članova Reda. Vižneru i ocu Leoniju trebalo je još deset godina da šifra bude dovedena do savršenstva."

„I narednih dvesta godina niko nije uspeo da je razbije, tako da mora da je dobro služila Redu", reče Bravo. „Britanski kriptograf Čarls Bebidž provalio je Vižnerovu šifru 1854godine."

„0, ali to otkriće nije objavljeno za njegovog života." Halif nakratko side s puta, kako bi zaobišli stado koza koje je pogledao krvoločnim očima. „Sve do 1970 — " „Stani malo", reče Bravo, „nećeš valjda da mi kažeš da je Red bio umešan u zataškavanje Bebidžovog otkrića?"

„Čarls Bebidž jeste bio član Reda."

„Molim? Objasni mi."

„Nema šanse." Halif žustrim manevrom skrenu u suprotnu traku, kako bi izbegao kamion čiji je motor po svemu sudeći bio na izdisaju. „U ovoj stvari moram da držim stranu tvog oca. Dovoljno znaš da bi sam mogao da radiš na rešenju."

U retrovizoru je video da su Braća Bluz zauzeta uzbudljivim razgovorom. U tom slučaju, sve je u redu. Bravo je nastojao da ne bude preterano zadovoljan, ali nije

mogao da se obuzda. Stvari su konačno počele da mu idu na ruku. Osim tog prokletog kriptograma koji mu je otac ostavio, za koji još uvek nije mogao da nađe ključ.

Prebacivši se na problem o kojem je Halif govorio, on reče: „Da sam ja bio na mestu oca Leonija i utrošio toliko vremena i mentalne energije na stvaranje polialfabetke šifre, želeo bih da budem siguran da neće biti provaljena.”

„Kako bi to mogao da znaš?”

„Koristio bih isti metod kao kad je pravljen sakupio bih tim da radi na njenom razbijanju.”

Adem Halif trepnu i to ga osokoli: bio je na tragu.

„I šta kad je provališ?”

„Stvarno bih se pobrinuo da niko ne sazna dok ne napravim drugu, još sigurniju šifru. A Red mora da je to i postigao 1970. godine.”

„Upravo tako.”

Bravo odmahnu glavom, zadivljeno. „I odmah posle toga, Bebidžev otkriće je objavljeno.”

„Tvoj otac je to uradio.” Halif ga pogleda. „Znaš da je on taj koji je izmislio novu šifru Anđeoske strune. Otac Leonija umro je koju deceniju ranije i tvoj otac je bio taj koji je preuzeo baklju. Izgledalo mi je kao da je gotovo mitski povezan sa ocem Leonijem.” Slegnu ramenima. „Možda je, ne znam to zasigurno, shvataš, tvoj otac uspeo da se sretne sa ocem Leonijem. Nemoj tako da me gledaš. Mogućnost ipak postoji, znaš. Kad god je tvoj otac nešto naumio, gotovo uvek mu je polazilo za rukom.”

Anđeoske strune bilo su delo njegovog oca trebalo je da zna, pošto mu je otac pričao kako je provaljena Vinžerova šifra: metod je izveden iz pronalaženja ključne reči. Šifra je podeljena na onoliko delova koliko je u toj reči bilo slova. Tako dobijeni parčići potom su analizovani prema principu učestalosti slova. Suština ideje u novoj šifri, kako mu je otac ispričao, bila je da se izbacila ključna reč. Tada bi se dekodirao zaglavio u džungli raznih pisama i ne bi znao odakle da započne dešifrovanje.

Onda mu je nešto kvrcnulo. Izvukao je upaljač koji mu je otac ostavio, otvorio ga i skinuo Džuniorovu sliku. Cudno je bilo da je otac izabrao baš crno-belu sliku, ručno bojenu: crvena, plava, zelena... Zapravo, kad je malo bolje pogledao, video je da je Džuniorovo lice žuto, a ne boje kože.

Otvorio je praznu stranicu u očevom notesu i nacrtao boje vidljivog spektra. Počinjalo je crvenom, a završavalo ljubičastom. Kad je svakoj boji dodao broj, dobio je 1543. Ideja mu je bila da upotrebi prvo, peto, četvrto i treće pismo po tom redosledu. Vraćajući se Vinžerevoj mreži koju je koristio ranije, počeo je dešifrovanje.

Razgovor Braće Bluz iza njega postao je življi. Ignorisaó ga je što je duže mogao, sve dok uzbuđeno brbljanje nije ispunilo ceo automobil. Do tada je bio već na pola puta da šifru prebaci u tekstualnu poruku, i imao je velikih problema sa onim što je čitao.

Ostavio je posao i okrenuo se u sedištu.

„Šta se vidi?“

„Ovde smo“, reče jedan od njih koji se zvao Bebur, pokazujući na ekran koji je sijao kao nuklearni reaktor.

„A ovde je Damon Kornadoro“, rekao je Džura, onaj drugi. Nos mu je ispod zavoja bio modar i natekao na mestu gde ga je Bravo udario u džamiji Zigana. „Njegov kombi je oko pola kilometra iza nas.“

„Odlično. Plan funkcioniše.“

„I ne baš“, reče Bebur. „Mihail je naredio da ga ubiju čim ga vide. Uspeo je nekako da izbegne zasede. I dalje nas prati.“

„Sta je rekao?“,

„Rekla sam ti sinoć“, reče Kamij, vozeći iznajmljena kola kroz gust saobraćaj.

„Razmišljala sam celu noć, kako se to dogodilo“, reče Dženi. „Ne verujem ti.“

Kamij je pogleda pomno, u pokušaju da odmeri bes koji se u njoj skuplja. Ideja je bila da taj bes okrene protiv Brava, da ne dozvoli da ga na njoj iskali.

„Zašto bih te lagala, molim te?“ Kamij stisnu sirenu dok je zaobilazila dva prastara auta, čiji su vozači urlali jedan na drugog.

„I sama si rekla. Bravo ti je kao sin. Žrtvovala bi mene da zaštitíš njega.“ Dženi se okrenu prema Kamij. „Ono što ti izgleda ne uviđaš jeste da i ja hoću da ga zaštitim.“

„Posle svega što ti je uradio? Optužio te za ubistvo, da si izdajnik. I pošto ti je zapretio da će te ubiti?“

„Volim ga, Kamij.“

„On te više ne želi“, reče Kamij. „Rekao je to sinoć.“

„Nije važno.“

Kamij odmahnu glavom, iskreno zbunjena. „Ne razumem te.“

„Zar nije to smisao Ijubavi? Osećanje koje pomaže da sa prevaziđu razlike, razočaranja, prividna izdajstva?"

Prvi put u svom životu, Kamij je ostala zatečena, bez reči. Njena zbunjenost poticala je iz prisećanja na Dekstera. Bes koji je osećala prema njemu, njegovom izdajstvu, bio je ogroman, potpuno je obuzimao. Uviđajući sada prirodu Dženine neizmerne Ijubavi, prisetila se iskre svoje sopstvene. Volela je Dekstera, tačno. Zahvatila ju je Ijubavna groznica koja je pretela da je sasvim preobrati, da je odgovori od zadanog cilja. Toga se uplašila toliko da je ugasila osećanja, stisla zube i nastavila da radi svoj posao, da ga okreće protiv onih koje je najviše voleo. Problem je bio što nije delovalo. Nije uspela, i to je bilo dovoljno zlo. Ali još gore je bilo kad je shvatila da bi mogla da se okrene protiv onih koje najviše voli. Zbog njega. Zbog njega.

Pesnicom udari u volan.

„Šta to bi?"

„Ništa", reče Kamij nerazgovetno. „Baš ništa."

Laži. Laži, i samo laži. Dekster je bio taj do koga joj je stalo, jedino Dekster. A Žordan? Imala je priliku da ga voli, ali ona ga je umesto toga hranila gorčinom i mržnjom kao mlekom. Odgajila ga je da bude instrument kojim će se osvetiti Vitezovima, isto kao i Redu. Htela je sve da ih uništi. Sad je bilo prekasno. Suviše se od nje otuđio. Prema Žordanu više nije osećala ništa.

„Ne verujem ti.", Dženi potraži izraz na njenom licu. Arkandelin šapat opet joj je odzvanjao u mislima, odjekivali su hrabrost, budnost, odvažnost, postojanost. To su bile, sada je to shvatala, iste odlike koje je Paolo Zorzi pokušao da utisne u nju svakim udarcem koji joj je zadao. Osetila je najednom kako kroz nju teče obnovljena snaga iz nekog izvora za koji do tada nije znala. Postavila je Ronija Kavana, Dekstera takođe, na mesta koja su im pripadala. Njih dvojica su, zajedno sa Paolom Zorzijem, i naravno njenim ocem, bili deo rituala koji je morala da prođe, ključni elementi za kovanje ličnosti u koju sada pretvorila kroz patnju i bol koji su je na kraju dodatno ojačali. Sada je to shvatala. to je bila istina koja je prodirala kroz sve slojeve.

„Zašto nećeš da mi kažeš?"

Kamij, na oprezu kao lovački pas, baci pogled prema Dženi. Kao da je pogodi munja. Nešto se dogodilo dok je nije gledala. Dženi više nije bila izgubljena, ranjiva, izneverena žena od maločas. Kamij oseti opasnost koja je bocka po rukarna. Dlačice joj se nakostrešiše na potiljku. Dženi više neće prosto gutati njene

laži. Izgleda da će morati da uradi nešto što se kosi sa njenom najdubljom suštinom moraće da joj kaže istinu.

„Zavidim ti zbog toga što osećaš prema Bravu“, reče ona, osetivši naviranje mučnine. Kad bi govorila istinu, stomak bi počeo da joj se okreće. „Zato što ja ne mogu da osetim ništa slično. Mrtva sam iznutra Dženi. Mrtva.“

„Kamij, šta to govoriš? Znam da voliš Brava mora da isto to osećaš i prema svom sinu.“

Kamij je zurila u automobile koji su vijugali uzbrdo. Osetila se izgubljeno, usamljeno. Ma šta sa tim? Imala je svoj cilj plan koji je skovala ko zna kada da ga se drži. Osveta je bila topla i udobna kao kolevka. I što je najbolje od svega osveta ne može da te izneveri.

„Vidi, ono o čemu smo sinoć razgovarali ja i Bravo ponudila sam da budem njegova krtica pored tebe, da ga o tebi izveštavam.“

„Nisi me branila, nisi mu rekla istinu?“

„Uopšte nije bio raspoložen da sluša, veruj mi.“

„Ali zašto se poigravati tim strašnim obmanama?“

„Jedino sam tako mogla da saznam kuda je krenuo.“

Oseti kako se laž prijatno rastače na jeziku, kao puter. Ona je zapravo pratila Kornadora, ali nikako nije imala nameru da to kaže Dženi. Istina u službi njenog paklenog plana mogla je da se toleriše. Ne i u drugim slučajevima. Nikad više.

Kao pijavica koja im se prilepila, Damon Komadoro neće sam da se skine, mislio je Bravo, barem dok ga ne odstrane. Logički niz imao je nepogrešivu privlačnost. „Nema smisla pokušavati da mu pobegnemo ili da se sakrijemo. Pokušao sam, i to mi se osvetilo“, rekao je sinoć Halifu.

Na Halifov predlog da upotrebe auto kao mamac, Bravo je odmahnuo glavom. „Sledimo pogrešnu logiku. Moraćemo to da uradimo tako da njegove izuzetne sposobnosti okrenemo da rade za nas.“

Izložio je plan i Halif je to preneo Mahilu Kartliju koji se složio. Bar su Bravo i Halif tako mislili. Bilo je očigledno da je Kartli imao neke svoje ideje. Njegovi ljudi izgleda da su hteli prerano da se osvete, tako što će postaviti zasedu, i nisu uspeli. Još gore, Kornadoro je sada znao da su krenuli na njega. Krenuti u akciju protiv njega sada, bilo bi kao turiti glavu u osinje gnezdo.

Kao da to nije bilo dovoljno, braća na zadnjem sedištu počela su da se vrpolje. Njihova sve veća uznemirenost bila je očigledna.

„Od presudne važnosti je da se držimo originalnog plana." Bravo se naizgled obraćao Halifu, ali svima je bilo jasno da se obraća njima. „Razradili smo metod kako da ga uvučemo u džamiju i to moramo da uradimo."

„Imamo bolju ideju", rekoše Braća Bluz skoro jednoglasno.

Džura otvori veliku platnenu torbu pod njihovim nogama i izvuče dve Mekmilan „tek-50", puške sa snajperom „Leopold" koji približava 16 puta. Puška je bila velikog kalibra, 12,7 milimetara, tako da i u slučaju da pogodak nije sasvim tačan, otkida ljudsko meso. Bravo se iznenada zgrozi na pomisao da je Mihail Kartli naredio da ustrelje Dženi na bazaru.

„Ostavite nas stotinak metara dalje", rekoše tako da je njihova namera bila sasvim očigledna.

„Vaši ljudi su već jednom omanuli, zašto mislite..."

Pre nego što je mogao da nastavi, oseti vibriranje telefona na bedru.

„Bogu hvala da sam te dobila." Zvučala je zadihano i prilično prestravljeno.

„Šta je bilo?"

„Bio si u pravu što si insistirao da nastavim sa poslom koji mi je tata dao.

Proveravanje londonskih podataka se isplatilo."

Ona proguta knedlu tako da je i Bravo mogao da je čuje.

Ema.

„Ispada da je ipak hteo da mu pomognem da istera izdajnika na videlo."

„Sačekaj", On reče Halifu da stane. „Ne dozvoli da urade nešto glupo", dobaci dok je izlazio iz kola. Odmakavši se, silno uzbuđen, okrenu se od automobila. „U redu, nastavi."

„Pretpostavljam da znaš da je Ujka Toni poslednjih godina radio u Londonu."

„Naravno", odseče on. „Ema, šta si još saznala."

„Sve je izgledalo normalno, dok nisam stigla do Ujka Tonijevih nedeljnih obaveštajnih izveštaja prilično dosadna, rutinska stvar."

„Nešto što se ne proverava dvaput."

„Naravno. Ali ne i tata." U razgovoru se čulo i njeno disanje. Bila je tako daleko, a opet se činilo kao da je tu, u automobilu, sa Halifom i Braćom Bluz, mogao je da čuje svaki zvuk, jasan i bolan kao da mu neko čupa nokte. „Izgleda da je postojala šifra koja je bila skrivena unutar kodiranog nedeljnog sažetka sa obaveštajnim podacima koji je Ujka Toni slao u Vašington. Nije jedna od naših, u to sam sigurna. Mislim da je tata to saznao i da je radio na njenom dešifrovanju kad je poginuo."

Bravo je ostao bez daha, posrtao je nekoliko koraka, dok se nije naslonio na topolu. Još jednom je čuo jezivi zvuk pucanja leda, osetio bol zbog još jednog gubitka. UjkaToni je bio izdajnik. Neko toliko blizak Deksteru da je on morao da se oseti kao da se ceo svet ruši kada je otkrio njegov identitet. Baš kao što se i Bravo sada osećao. Kao i njegovom ocu pre njega, i Bravovo shvatanje stvari se proširilo, a osećanje dobra i zla je bilo stavljeno na probu. Ljubav koju je Ujka Toni iskazivao prema njemu, igre koje su igrali, saveti koje mu je davao sve je to imalo samo jednu svrhu. Zavukao se Bravu pod kožu, iskoristio ga kao masku da bi se što dublje uvukao u središte Reda. Izgledalo je nemoguće, a opet, morao je da poveruje jer je to bila istina.

A onda ga je pravo u lice pogodila još jedna istina.

„Bravo?“ reče mu Ema na uvo. „Još si tu?“

On stavi ruku na čelo. Činilo mu se da počinje da ludi. „Ema, bio sam siguran da su Paolo Zorzi i Dženi izdajnici.“ Loše se poneo prema Dženi, optužio je, odbacio, pretio joj. Nije hteo da sasluša šta ona ima da kaže, nije uočio istinu koju mu je predočavala. U ustima je osetio gorčinu samoprezira. „Kako sam tako mogao da pogrešim? Dženi je nevinna.“

„Ali Zorzi možda i nije.“

„Mislim da nije. Upravo je UjkaToni radio da natovari Dženi. Svesno me je krivo usmeravao. Hteo je da poverujem da je Dženi izdajnik, kako njega ne bi otkrili.“ U glavi mu se živo vrati krvavi prizor u crkvi San Georgio dei Grechi. „O moj Bože, sad mi je sve jasno. Kad je Ujka Toni upucao Zorzija, Dženi je shvatila da je on izdajnik.“

Ponovo je video Dženi kakva je bila na terasi restorana u Trapezuntu. Nežne linije potiljka, osvežene mesečinom, poput alabastera. Sa bolnim osećanjem krivjce prisetio se kako ju je namerno zaobišao da bi Kamij upozorio na nju i Damona Kornadora. Najgore od svega, vlastita sramna pretnja odzvanjala mu je u mislima: „Mo pokušaj da me pratiš, ako te ponovo vidim, ubiću te.“

„Pa naravno da će da ubije UjkaTonija“, reče on napokon. „Pošto je znala da je ovaj izdajnik, kad je videla kako joj ubija učitelja, pa i ja bih isto to uradio.“ /)/(šta je bilo sa ocem Mostom i ocem Damaskinosom, pitao se on. Da li ih je ona ubila ili joj je namešteno?

„Tata je shvatio da je Ujka Toni izdajnik, to je bio pomak o kojem je pričao.“ Ema je razmišljala o tome dok je govorila. „Nedostajao mu je jedino čvrst dokaz, a tu onda dolazim ja.“

„Tonijev plan je bio briljantan, slažeš se? Nije bilo potrebe za tajnim šiframa, nemotivisanim putovanjima, ili bilo kakvog odudaranja od uobičajenog ponašanja." On se zamisli na tren. „Jesi li otkrila gde je šifra odlazila posle elektronske transmisije?"

„Morala bih da imam kopije u trenutku transmisije", reče Ema. „Sve što sam mogla da uradim, nakon tona materijala koji sam pregledala, bilo je da uporedim transmisije sa početnog izvora i u završnoj tački. Tako sam i otkrila odstupanja."

„Možeš li da pošalješ šifru na moj mobilni."

„To mogu."

„Zajedno sa frekvencijom koju je Ujka Toni koristio za slanje."

„Ona se menjala iz nedelje u nedelju, ali mogu da ti pošaljem spisak."

„Odlično", reče Bravo. „Uradi to odmah."

„Imaš ideju, zar ne?"

Halif izađe iz automobila, sa zabrinutim izrazom lica. Pokazivao je iza sebe na vozilo u kom su Braća Bluz gorela od želje da pucaju iz svojih „tak-50“.

„Mislim da imam.“

„Zvučiš baš kako tata.“

Zašto mu svi to govore? „Ema, moram da idem."

„Cekaj, Bravo još nešto sam saznala, nešto što bi trebalo da znaš. Tata je bio u odnosu sa Dženi."

Bravo zatvori oči. Nije želeo da čuje potvrdu sumnji koje je imao otac Mosto, a ipak je čuo sebe kako govori: „U odnosu, kakvom?"

„Ne... to stvarno ne znam. Ali činjenica je da je iznajmljivao stan za nju u Londonu."

„Koliko dugo ju je držao tamo?"

„Bravo, molim te smiri se. Nema čvrstih dokaza da su bili u vezi.“

Palcem i kažiprstom je pritisnuo kapke, ne bi li zaustavio strašnu glavobolju, koja mu je bujala iz očnih duplji. „Koliko dugo, Ema?"

„Jedanaest meseci."

„Bože dragi, on je nju izdržavao."

Tišina. Usledilo je njegovo pitanje. „Imaš li neko drugo objašnjenje, Ema?"

Opet tišina. Halif krenu prema njemu.

„Sad stvarno moram da prekinem."

„Znam. Čuvaj se, Bravo."

„I ti.“

„Obaveštavaj me.“ Njen smeh krio je i jednu ironičnu žaoku. „Ne volim da budem u mraku.“

„Ni ja ne volim.“ Odakle mu te suze u očima? „Hvala ti na marljivom radu, i od mene i od tate.“

Bravo poče da se vraća prema kolima i na pola puta dođe do Adema Halifa.

„Rekao si mi da je moj otac voleo da ima nekog na terenu, da si ti bio njegovo oko i uvo na Bliskom istoku.“ Gledajući poruku koja se pojavila na displeju mobilnog telefona, on pokaza Halifu listing brojeva. „Da li si nadgledao ili beležio protok na nekoj od ovih frekvencija?“

Halif se zagleda u mali ekran. „Previše ih je tu. Morali bi da odemo do moje kancelarije da proverimo.“

„Šta god ona dvojica mislila“, reče Bravo čvrsto rešen, „sad moramo da krenemo tamo.“

„Bravo, moram da ti ponovim ono što si i sam rekao: nije pametno otstupati od prvobitnog plana.“

„Prekasno je za to“, reče Bravo potišteno. „Tvoj prijatelj Kartli već je rasturio taj plan.“

Halifova kancelarija bila je gore, uz brdo, iznad Trapezunta: stan u modernoj višespratnici, jednoj od pet istovetnih kula sa balkonima, belim proletherskim kockama, poznatim kao blok A. Prilaz je zavijao prema glavnom ulazu. Sa obe strane puta stajali su čempresi, postrojani kao sovjetski vojnici koji salutiraju. Zasadi ružičastog mrazovnjaka, posađeni nehajno, kao iz protesta, njihali su se uzaludno.

Bravo i Halif sedeli su u automobilu, i dalje upaljenog motora, dok su Braća Bluz ragledala okolinu, klateći se u senkama drveća. Posebno su ih interesovali Ijudi iz održavanja koji su na pomičnoj skeli čistili fasadu zgrade.

„Nije mi jasno kako neko može da živi ovde“, reče Halif, „toliko je jadno građena, u sovjetskom stilu, stalno moraju da menjaju delove fasade ili čiste.“

On istrese cigaretu iz paklice i upali je. Izbacujući dim, reče: „Ne brini zbog one dvojice, možeš i život da im poveriš.“

„Čak i onom sa slomljenim nosom?“

„Razmišljaš kao Amerikanac." Halif skinu trunčicu duvana sa usne. „Iznenadio si Džuru. Pre nego što si ga zaskočio, bio je ubeđen da si kukavica. Bol mu ne znači ništa, ali tvoja odlučnost mu znači."

Pojavio se Bebur, držeći mobilni telefon u jednoj i „mauzer" u drugoj ruci. Bio je bleđ kao krpa.

„Našli ste nešto?" upita Halif. „Šta se dogodilo."

„Radi se o Mihaelu", reče Bebur zloslutnim, monotonim glasom, „Mrtav je. Ubijen sinoć, u našoj crkvi, zajedno sa jednim sveštenikom." Imao je usredsređen izraz lica, sasvim se ispravio, stao u raskorak, udovi su mu bili blago opušteni a ruke raširene i spremne. „Žena mu se probudila i videla da nije bio kod kuće prošle noći. To samo po sebi nije za uzbunu, ali kad se nije pojavio u radnji, kad se nije javljao na mobilni, sinovi su počeli da se raspituju i potom su otišli u crkvu.

Razumljivo, potpuno su pobesneli."

Bravo izađe iz automobila. „Ko je to uradio?," Stajao je nasuprot Bebura, gledao ga kao da se vide prvi put, kao vojnik vojnika. „Ko je ubio Kartlija?"

„Damon Kornadoro."

Halif baci cigaretu kroz prozor, izvuče se sa vozačkog sedišta i stade pored Brava.

„Sigurni ste u to?" upita on.

Bebur klimnu glavom. „Obojica su dokrajčeni skakavcem. Kornadorov potpis." On se okrenu prema Džuri koji se nakašlja.

„Nikog nema", reče Džura. „Za sada."

Bravo se trgnu. „Jesi li rekao skakavac?"

Bebur potvrdi klimanjem. „Jesam, može se reći..."

„Znam, skakavac je napravljen za ubadanje, tako da pravi jedinstvene rane kad njim sečeš." Kartli je to rekao kad mu je prenosio vesti o ubistvu oca Damaskinosa.

„Vrat mu je prerezan na poseban način", rekao je tada Kartli. „LIčinjeno je to skakavcem. Poznajem nekoga ko ubija na takav način; jedan ubica Vitezova svetog Klimenta."

I poslednji delić te zbujujuće slagalice došao je na svoje mesto. „Damon Kornadoro", reče Bravo.

Ostala trojica zurila su u njega pažljivo.

„Šta s njim?" upita Halif.

„Nije Dženi ubila oca Damaskinosa u Veneciji, nego Kornadoro." Sada je imao i dokaz, govorila je istinu sve vreme. Prisetio se njenog pogođenog izraza kad joj je rekao da je otac Damaskinos mrtav. Bio je tako besan da je odmah posumnjao da

glumata. Sada je znao da je njena reakcija bila iskrena. Odmah je tok misli skrenuo na oca Mosta. Dženi je tvrdila da joj je namešteno to ubistvo. Kornadoro je sposoban da to izvede, a on je bio u Veneciji u vreme smrti oca Mosta. „Mihailovi sinovi traže osvetu odmah," ubaci se Bebur.

„Hoće da se vratimo u radnju zbog instrukcija," Džura pogleda Brava u oči. „Sada ćemo učiniti ono što moramo, a ti nemoj da se mešaš."

„Kornadoro je pametan, i to veoma, i ti to znaš," reče Bravo. „Nikako nije lako ubiti ga, a sada pošto zna za naše namere, bila bi ludost da mu se suprotstavite direktno."

Džura krenu ka Bravu, da bi ga ščepao rukama, ali se Bebur ispreci.

Halif ispruži ruke, resignirano. „Zar ćemo sad stvarno da postanemo neprijatelji?" povika on.

„Nismo mi neprijatelji." Bebur ih je gledao, gurajući Džuru. „Ali nemojte da zaboravite kome smo odani. Mi ne slušamo vaša naređenja."

„Čak i kad imaju smisla?"

„Nećemo da čekamo do džamije." Džura pokaza na uzvišenje. Halif klimnu. Bravo je bio svestan da je bolje da se ne protivi. Odluka je doneta; da li dobra ili ne, kocka je bačena.

Posmatrajući ih kako izvlače puške ispod sedišta automobila, Halif pljunu na pločnik. „Nemoj da ih potceniš."

„To mi se ne sviđa. To je emotivna odluka."

„Nije, prijatelju moj, to je poslovna odluka", reče Halif. „Time što je ubio Mihaila, Kornadoro je prešao svaku granicu. Sinovi nemaju izbora. Da bi zaštitili sebe i svoje interese, njihova osveta mora biti brza i nemilosrdna. U suprotnom, lešinari bi, osetivši njihovu slabost, brzo navalili i na kraju bi izgubili sve što je Mihail teškom mukom sticao."

Stan je bio na jedanaestom spratu i Bebur je insistirao da on otključa vrata. Džura okrznu Brava u prolazu, bez nezadovoljstva ili mrzovolje; njegova reakcija bila je stvar trenutka. Kad su se uverili da je stan bezbedan, pustili su Halifa i Brava da uđu. Bravo ih je gledao kako oprezno izlaze na terasu koja je gledala na prilaz i, sasvim dole, na plavo morsko prostranstvo. I pored nedavnog nesporazuma, njihovo osećanje odgovornosti bilo je dirijivo.

Pošto su se nešto dogovarali, Džura se vrati i izađe na ulazna vrata, verovatno da bi pokrio stražnji ulaz u zgradu, dok je Bebur motrio nadole, vireći kroz snajper kada će da se pojavi Korandorov kombi.

Bravo pozva Džuru i priđe mu dok se ovaj okretao.

„Hvala vam na svemu što ste uradili.“ On ispruži ruku. „Drago mi je da mi čuvate leđa.“

Džura ga pogleda pravo u oči. Bez ijedne promene u izrazu lica prihvati Bravovu nadlanicu i stisnu je jako. Bravo uradi isto. Pozdravili su se kao drevni Rimljani pred odlazak na bojno polje koje će se natopiti krvlju: u Erzurum ili Tabriz.

H alif povede Brava u kuhinju.

„Može pivo?“, upita s jednom rukom na vratima frižidera.

„Mora da se šališ.“

Halif se nasmeja. Pritisnuo je skriveni mehanizam, povukao vrata i ceo frižider se pokrenu, otkrivajući skrivenu odaju. Kad su ulazili, Bravo vide da je frižider okačen na dva skrivena Kardanova prstena.

Halifov radni prostor bio je hladan kao i frižider kroz koji su upravo prošli. Prostor je bio zaključan, provetren rashladnim uređajem i potpuno opremljen. Teške crne zavese pokrivala su prozore tako da u prostoriju nije ulazio ni tračak svetlosti. Na policama su stajali elektronski uređaji, koji su za Brava bili potpuna nepoznanica, poređani na dva zida od poda do plafona. Prostorija je izgledala kao biblioteka iz 21. veka: bez ijedne knjige, bez ikakvog štampanog materijala; međutim, vrvela je od informacija koje su nevidljivo pristizale, na isti magični način na koji se kofa mađioničarevog pomagača napuni vodom.

Halif sede usred tog novog obaveštajnog sveta. Bravo, odmah do njega, čitao je spisak frekvencija koje mu je poslala Ema. Ispostavilo se da je Halif imao kopije svih frekvencija u elektronskom formatu. To i nije bilo za čuđenje, ako se ima u vidu da je Bravo nedavno upoznao očevu metodologiju u otkrivanju identiteta izdajnika unutar Reda.

Sledeći korak je bio da se izdvoji Ujka Tonijeva otpadnička šifra, parazit u utrobi glavne poruke. Sada ne bi imao svrhe pokušavaj da se šifra dekodira kasnije će biti vremena za to. On je zapravo hteo da utvrdi ko je preuzimao šifrovanu poruku na liniji od Londona prema Vašingtonu.

I to se ispostavilo jednostavnije nego što je mislio, budući da je Halif brzo pronašao fajl svih otpadničkih šifri koji je sastavio Dekster pošto im je ušao u trag.

Dekster je očigledno radio na njihovom dekodiranju. Nije bilo podatka o tome koliko je u tom poslu imao uspeha, iako je Halif pomno pretražio bazu podataka. Bravo je postao nestrpljiv. „Pusti mene da pogledam.“

Halif se pomeri i Bravo počne prstima da prebire po tastaturi računara. Vratio se na originalne izveštaje, onakve kakvi su bili kada su napuštali Ujka Tonijevu londonsku kancelariju. Upotrebio je najpre analizator audio spektra da bi odredio trenutak u kojem je otpadnička šifra odvajana od glavne poruke, ali kad to nije donelo rezultat morao je da sedne i malo dublje se zamisli.

Otac je sigurno sledio svoju logiku. Koristio bi analizator spektra i još neka elektronska pomagala da bi utvrdio tačan trenutak kada je otpadnička šifra preuzimana. I nije uspeo. Bravo se zavalio u fotelji, i stade u miru da razmišlja ispred tog zida od elektronskih spravica, sofisticiranih kao kontrolna tabla nekog svemirskog broda, koje su besmisleno svetlucale i treperele, kao neka otupela životinja. Morao je da se vrati na početak, da krene logikom koja nije tako očigledna koja nije pala na pamet ni njegovom ocu. Morao je da postigne da se ta otupela zver oglasi.

Postoji je i drugi put, mora da postoji. Sedeo je, nepomičan kao statua, potpuno zaokupljen mislima. Treba zaboraviti na tačan trenutak odvajanja od poruke, to je ćorsokak. Pomislio je da ne treba da ostane samo na frekvencijama Reda, tu se nazirao izlaz iz ćorsokaka. Ako je stvarno hteo da se vrati na početak, morao je da sluša spoljni spektar.

Rekao je Halifu da analizuje okolne frekvencije s početka Ujka Tonijevog izveštaja. Halif to uradi, ali očitavanja se ponovo nisu razlikovala od normalnih. Otupela životinja i dalje je odbijala da se oglasi.

Žura se oprezno kretao među zgradama bloka „Sinopa A“, sa napunjenom „tak-50“ koja mu je kao salivena stajala u ruci, i osećao se dobro. Neželjeno breme koje mu je bilo natovareno, konačno je skinuo sa ramena. Razjedalo ga je to što je sa sobom morao da vuče Amerikanca, kao bukagije. Bio se zalepio za njega kao čičak koji nije mogao da dohvati. Možda on i jeste ratnik, ali nije porodica, nije krvna veza; mogao je da ga izda u svakom trenutku, po čemu su Amerikanci i poznati kad namirišu novac, moć, kulturnu hegemoniju koja im je data. Iskvareni su do same srži. Njihova gola pohlepa, neutaživa lakomost, mogla bi na kraju postati uzrok njihove propasti, Džura u to nije sumnjao nijednog trenutka. Ali dok kraj ne stigne, nenadano i uz apokaliptičke potrese, njihova gramzivost ostaće i dalje zarazna i nju treba izbeći po svaku cenu.

Mihail i njegovi sinovi bili su kapitalisti, ali mu to nije smetalo. Obrtali su novac, i to mnogo novca, ali su, kao i on, imali veru, koja ih je potsticala da radije pomažu ljudima u rodnoj Gruziji, nego da održavaju harem mladih ljubavnica ili kupuju u „Tifaniju“ i prvom predstavništvu Rols Rojsa.

Uviđao je da se bezobzirna iskvarenost širi zajedno sa američkim načinom života. Kako i ne bi? Nailazio je na to svuda oko sebe, kao da je plivao u moru zajedno sa plastičnim kesama u koje su bili umotani „aj-podi“ sa američkom muzikom, Di-Vi-Dijevi sa američkim filmovima, video-kasete sa američkim televizijskim hit-emisijama, i sve to u radosnom obožavanju slave i potrošačkog duha. Nije da Džura nije uživao da preko interneta virne na razgolićene fotografije Paris Hilton ili Pamele Anderson, zapanjujuće izloženih u raznim pozama, kao na nekoj seksualnoj manifestaciji. Nedoželjena priroda pokretnih slika detonirala mu je ispred mrežnjača poput bombi, dovodeći ga do uzbuđenja koje nije mogao da definiše a kamoli da razume. Ali to je bilo to; pošto je uzeo nekoliko zalogaja užegle robe američke kulture, postao je ubeđen da su njegovi apetiti zadovoljeni. Za razliku od brata Gige, koji je to progutao u zalogaju i sada uvozi drogu i „ruske žene“ iz svog petosobnog stana na tri sprata u večno sunčanom Majami Biču. Gigin ljubav prema kokainu bila je velika kao „linkoln navigator“. Džura se strese, prolazeći pored kontejnera kod stražnjeg izlaza.

Mrzeo je to što je znao šta je „linkoln navigator“. Znanje koje mu nije potrebno ali se ipak našlo u glavi. Dokazi koji nisu išli u prilog željenoj čistoti njegovog života. Iz tih misli vratio se na Damona Kornadora, grešnika velikih razmera. Džura bi pre odabrao Amerikanca nego Kornadora, mada bi se to verovatno završilo tako što bi ubio obojicu. Oni su nevernici. Osim spoljašnjosti, kakve je razlike među njima moglo biti?

Pošto je proverio da li je puška otkočena, polako je pomerio metalna vratanca. Jutro je bilo toplo i lepljivo. Pevanje ptica, zujanje insekata, buka saobraćaja koji se penjao i silazio uz i niz padinu, dopirali su do njegovog betonskog zaklona. Zaustavio se automobil i iz njega su izašli žena i dete. Žena je bila obučena prema zapadnjačkim standardima, mada je njemu ličila na muslimanku. Automobil je odlazio, a žena i dete se zaputiše prema ulazu u blok „Sinopa A“.

Pojavio se i muškarac tamne kože, srednjih godina, koji je pušio cigaretu i pričao preko mobilnog telefona. Otšetao je do zavoja na prilaznom putu i stao na sunce. Trenutak kasnije, pojavi se automobil i čovek uđe. Automobil je otišao, njegovo brektanje postajalo je sve dalje.

Vručina je popustila. Morski povetarac, čak od Sevastopolja, koji je još uvek zaudarao na ruske atomske podmornice, Ijuljao je vrhove čempresa kao turbane pognutih imama. A kad je već reč o imamima, jedan sa dužom bradom upravo mu je prilazio. Iza njega je išla nezgrapna žena, pokrivena kako vera nalaže, od glave do pete, nosila je abayu i tradicionalni muslimanski pokrov za glavu. Za Kornadora ne bi bilo neobično da oskrnavi sveštenu odeću, da se preobuče u imama, mislio je Džura. To se od njega može očekivati.

Žmirkajući zbog sunca koje mu je išlo u oči, Džura je hteo da malo bolje osmotri imama koji mu se približava. Ali to je otežavala žena koja je zaklanjala njegovo lice, odnosno onaj deo koji ga je interesovao.

Kad je sumnja počela sve više da ga muči, naslonio se na dovratak i upravio pušku na gotovs. Imam je bio krupan krupan kao Kornadoro. I otprilike slične građe. To je njegova meta, odlučio je Džura, ali je rešio da ne puca dok ne bude sasvim siguran. Ubistvo imama bilo bi nezamislivo i nanelo bi Mihailovim sinovima štetu sa kojom ne bi mogli da se nose. Zato je morao da čeka, napet i nespokojan, sa prstom već naslonjenim na obarač. U mislima je već čuo zvuke koji mu pričinjavaju radost: tupo paf! paf! paf! i meci koji razdiru Kornadorovo meso. Što je bilo najbolje od svega, nije morao da mu se približava, kao Mihail, i mogao je da izbegne nagli, smrtonosni zamah skakavca.

Imam je sada bio u dometu. Reče ženi nešto odsečno i ona klimnu poslušno, zaostade nekoliko koraka i pognu glavu. To je bila srećna okolnost za Džuru, budući da je sada mogao da vidi lice imama, i on uzdahnu duboko, popuštajući pritisak na obaraču. To ipak nije bio Kornadoro.

Imam jedva da je i primetio Džuru, dok je nabusito ulazio na vrata. Džura jedva da je primetio ženu koja je sledila imama, tako da mu je, ispod bogate abaye, promakao pokret njene desne ruke u kojoj se pojavi skakavac, između zglavaka drugog i trećeg prsta ti zglavci bili su veći i žuljevitiji nego na bilo kojoj ženskoj ruci.

Džura je postao svestan tog naglog trzaja, ali prekasno da se skloni. Ruke su mu vešto bile zavezane iza leđa. Krupni imam! U trenu, skakvac mu se zari u stomak. Samo je tiho zaječao žena obučena u abayu odmotavala je maramu oko glave.

Pogled Damona Kornadoro prosto ga je proždirao.

„Gde su oni?“ upita Kornadoro i okrenu nož u njegovom stomaku, nanoseći Džuri strahovitu bol. „Kaži mi, ili tvoj odlazak u Raj neće biti tako siguran.“

Bravo je gledao u bele pruge koje su vijugale zelenim ekranom i vrhovima prstiju trljao slepoočnice. I te kako je bio svestan da vreme prolazi i da bi on i Halif trebalo da su već u manastiru Sumela. Pogrešio je, da li opet srlja u ćorsokak? Da li radi upravo ono za šta je optuživao Braću Bluz? Da li on to donosi emotivnu odluku? Ne, ne sme to da dozvoli. Otac je bio negde pored njega, njegova energija nije mu dala da se pomeri iz stolice. Postoji odgovor. Upotrebi ono što znaš.

Bravo, šaputao mu je Dekster Šo na uvo.

„Pusti ponovo frekvencije, obe istovremeno“, uputi on Halifa. „Ovaj put isključi očitavanja.“

„Sta?“

„Hoću da slušam samo da slušam.“

Halif pusti obe frekvencije istovremeno. Složena melodija bipova, kvrckanja i zujanja ispuni sobu. Kakofonija je isprva zvučala kao dugo priželjkivani odgovor na SETI transmisiju komunikaciju na vanzemaljskom jeziku, ili na zvučni ekvivalent nerazumljivog zavijanja autističnog deteta. I tu je negde postojala poruka, ma kako duboko utisnuta.

Bravo sklopi oči. Ako elektronska životinja i dalje ostane nema, preostalo je da ljudska čula reše zagonetku kuda je odlazila otpadnička šifra. Ljudsko uho svakodnevno odvaja zvukove. Njihova uloga je bila da dešifruju važne zvukove iz svakodnevne vreve u pozadini.

Bilo je samo pitanje vremena kada će njegovo uvo da odvoji razne slojeve buke i da se pojavi tražena melodija. To je njegov posao ili, u svakom slučaju, nešto u čemu je dobar. Čulima je uspevao da razotkrije skriveno u rukopisima, ljudskom govoru, osećajem za krivotvorine koje su hteli da poture kao arheološke nalaze, u njuhu za drevno i razborito, za očajanje i odvojenost.

U ovom postmodernom Halifovom bunkeru, pošto je krenuo u proces odvajanja žita od kukolja, najednom je počeo da razabire melodiju. Kada ju je razlučio, odslušao, povezo je sa matematičkim uzorkom, periodom njenog talasastog kretanja, uočio je odstupanje.

„Stani“, povika on, „stani baš tu.“

Kada je otvorio oči, Halif je isključivao sva očitavanja, čak i ona koja su se činila nebitna ili slučajna. Desilo se: otupela životinja se oglasila.

Zašto pratimo Mišela Berijoa?", upita Dženi koja je sedela pored Kamij u omanjem, crvenom sporstkom automobilu. Bilo je to sovjetsko vozilo, samim tim i nije bilo baš sportsko, već neka ruska nakarada od automobila. „Vašeg čoveka."

„Njegovo pravo ime je Damon Kornadoro. Poznato ti je to ime, zar ne?"

„Bože gospode." Dženi prebledi. „Plaćeni ubica koji radi za Vitezove? Videla sam više od deset fotografija koje bi navodno trebalo da prikazuju njega, sve različitih ljudi. O, bože, kako mi je promaklo."

„Ne krivi sebe," reče Kamij. „I mene je prevario." To naravno nije bila istina, niko nije prevario Kamij, ali od trenutka kada je spoznala odnos Dženi i Brava znala je da mora da menja plan. Nije više bio cilj da se Bravo izoluje, već da se pridobije. Bila je svesna da to iziskuje Dženinu pomoć, a za to je morala da isplete potpuno novu mrežu.

Kamij zabaci glavu. „Ti si stručnjak, ti mi reci koliko je opasan taj Kornadoro?" Dženi je nervozno pogleda. „Kako bih rekla, kada bi se ocenjivalo od jedan do deset, njemu bi pripalo jedanaest."

„Zaista?"

„Malopre si čula nešto kao praskanje auspuha, škripanje guma. A onda, samo malo kasnije..."

„A, ta nezgoda zbog koje smo usporili, šta s tim?"

„Ja sam dobro pogledala. Nije to bila nezgoda," reče Dženi turobno. „Tako da sumnjam da je ono bilo praskanje auspuha."

„Šta hoćeš s tim da kažeš?"

„Mislim da su Kartlijevi ljudi napali Kornadora verovatno iz zasede. Kladam se da smo čuli pucnje iz puške, a škripa guma je značila da je automobil u koji je otvorena vatra izgurao automobil napadača. Pročitala sam Kornadorov dosije. To liči na njega."

Kamij se zamislila. Poverenje je ono što je podsticala kod Dženi, a uživljavanje je bio njen odgovor na to poverenje. Ako ona to ne bude osetila, neće ni Dženi.

„Ako je Kornadoro bio meta, kao što ti kažeš, onda se može pretpostaviti da je i Bravo bio u zasedi", reče Kamij. Imala je vremena da osmisli dalje akcije tokom stani-kreni vožnje, pre nego što su se policajci kao mravi okupili oko smrskanih automobila. Isturila je glavu ne bi li videla krv, ali nije imala sreće. „Moramo da mu kažemo da je Kornadoro izbegao zasedu i da mu je opet za petama." Izvadi mobilni telefon i dade ga Dženi. „Pozovi i reci mu."

Dženi se ne pomeri. „Ja?“

„Što da ne?“

„Dobro znaš zašto. I dalje veruje da sam ubila njegovog Ujka Tonija, da radim za Vitezove.“

„Onda je došao trenutak da mu pokažeš da si na njegovoj strani.“ Blago se osmehnu prema Dženi. „Slušaj, draga moja, nije poverovao ni u jednu reč koju si mu rekla. Sam mi je rekao.“ Klimnula je glavom. „Vidi, ispred nas je Kornadorov kombi. Nemamo vremena za gubljenje. On je već na putu. Hrabrosti treba sada. Broj tri.“

„U redu,“ Dženi klimnu i uze telefon. Srce joj je jako tuklo kad je pritisnula broj za brzo biranje.

„Kamij“

Njegov glas osetila je kao udarac, skoro fizički. „Dženi je, Bravo.“ „Dženi, ja“ „Ne, nemoj da prekidaš.“ Sa užasom je pomislila da bi mogla da propusti jedinu šansu da mu se opravda. „Slušaj, slušaj, ja sam sa Kamij“, reča ona brzo. „Pratimo Damona Kornadora“

„Radite šta?!“

Trgnula se kad je čula njegov urlik, ali je odlučno nastavila. Hrabrosti. „Bila je zaseda, sa dva automobila, ne znam koliko je bilo ljudi, ali ti verovatno znaš.“

„Ma to je skroz sjebana Kartlijeva ideja, nije moja, ali i on je sada mrtav Kornadoro ga je ubio baš kao što je ubio i oca Mosta i oca Damaskinosa.“

Uspela je samo da kratko udahne. Poče da joj se muti u glavi.

„Znam da je Ujka Toni bio izdajnik.“

„Bravo, Bravo,“ ona se presamiti i gotovo joj pozli od olakšanja. „Ali kako?“

„Dženi, sada stvarno moram da prekinem.“

„Stani! Stani! Kornadoro dolazi, na putu je.“

„Gde si ti sada?“

„Ispred nekog kompleksa višespratnica.“

Blok „Sinopa A“.

„T o je broj“, reče Halif, zagledan u očitavanja. „Telefonski broj.“

Držeći telefon i dalje u ruci, Bravo reče: „Kornadoro je stigao.“

Halif pokaza na uređaj. „Pogledaj ti. dokja kažem Beburu.“

Dokje izlazio kroz vrata frižidera, Bravo pažljivo pogleda broj. Nije bio broj u Londonu, nije bio ni u Engleskoj. Dva pozivna broja, za državu i za grad, koji su mu bili poznati Minhen, Nemačka. Zvono za uzburu oglasi se u njegovoj glavi,

poče da ga obuzima mrtvilo, neka mučnina kao nagoveštaj nove, grozomorne stvarnosti.

Halif se vrati i zatvori vrata. „Nije video ništa sumnjivo," reče Halif, sedajući na stolicu. „Rekao je da će pozvati Džuru da ga upozori."

Bravo teško da ga je čuo. „Daj mi pozivan broj za Minhenu u Nemačkoj," reče.

Ovdašnji izlazni broj razlikuje se od onog u Engleskoj.

Okrenuo je broj i kada je čuo dubok muški glas s druge strane, učinilo mu se kao da se pod njim zemlja otvara. Najgori košmar kezio mu se u lice groznom grimasom.

Čuo je glas Karla Vaseršturma. Ujka Toni je braći Vaseršturmu prenosio otpadnički kod. Fotografskim pamćenjem uspeo je da povрати deo razgovora sa Kamij na putu za Sen Malo. „Vaseršturmovi su pobesneli kad je ugovor otkazan," prisetio se Kamijinih reči. „Žordan se plaši da su krenuli da ti se osvete. Proveo je tri dana u Minhenu radeći na drugom ugovoru samo da bi ih umirio."

„Nije trebalo to da uradi; nema razloga da im verujemo." Kamij se nasmejala.

„Znaš ti Žordana. Ako može da istera svoje, sklopio bi ugovor i sa samim đavolom."

Ono što je Brava jako zbunjivalo dok je nastojao da dokuči krajnji smisao, jeste to što je Žordan dobro znao da ne treba poslovati sa Vaseršturmovima, bez obzira na uslove koje nude. To nisu bile dobre vesti da rade sa ozloglašanim trgovcima oružjem, verovatno i teroristima, iskvarenim da srži.

„Karl, Žordan je.“ Govorio je na nemačkom, podražavajući Žordanovu intonaciju, sa francuskim izgovorom samoglasnika.

„Zašto preko ove linije?" reče Vaseršturmu promuklo i nepovezano. „Dogovorili smo se samo za prenos... informacija."

To je bio krajnji smisao, Vaseršturmovi su bili povezani sa Žordanom, i to se sada pokazivalo u svoj svojoj grozoti.

Mračnog izraza, Bravo reče: „Ovog meseca nisi, zar ne?"

„Znaš i sam, tačno kao i uvek." U glasu Karla Vaseršturma jasno se razaznavala nervoza. „Dobijao si informacije minut pošto bih ih skinuo sa protoka, gotovo bez kašnjenja, tako si uredio tu stvar. Ovog meseca nije bilo odašiljanja."

„Ako nešto skrivaš od mene, Karl, kunem se..."

„Ma ne, Žordane, ni govora. To mi ne bi palo na pamet. Rekao si mi, je li tako. To je tvoja šifra. Ne razumem je, upozorio si me da ne može da se provali, kakve bih ja imao koristi od toga da nešto skrivam."

„Nikakve," reče Bravo najozbiljnijim glasom Žordana Milmana.

Bacio je mobilni telefon u drugi kraj sobe. Osećanje užasa sasvim ga je preplavilo, nezamisliva izdaja sevnula mu je pred očima. On zari glavu u dlanove.

omadorov kombi je bio prazan kad su Dženi i Kamij parkirale iza. Dženi izađe, držeći spreman pištolj „vitnes" koji je kupila od Mihaila Kartlija, i pažljivo pogleda okolo. Kad joj se Kamij pridružila, već je pronašla nešto zanimljivo.

Izvukla je malu metalnu kutiju ispod prednjeg sedišta kamiona. „Pogledaj", reče i otvori poklopac. Unutra je na tri pregrade stajala šminka za pozorište, umeci raznih boja za obrve, brkove, bradu, plastične kutijice za kontaktna sočiva.

Kamij je prebirala prstom po plastičnim nosevima, bradama, jagodicama i ušima.

„Otkud ovo?"

Dženi je već uzela mobilni telefon i pritiskala brzo biranje, opet i opet, ali bez uspeha. „Sranje, ne javlja se.“ Ona potrča prema zgradi.

Kamij je dobroznala šta je to u metalnoj kutiji — videla je Damona prurušenog u nebrojenim prilikama i znala je da je pravi majstor da promeni lični opis, zbog čega ni Red nije uspevaio da napravi njegovu pravu fotografiju. Potrčala je da stigne Dženi, razmatrajući opcije. Mogla je u svakom slučaju odmah da zaustavi Dženi, kao u hodniku crkve Angelo Nicolo, pre nego što je ubila oca Mosta. Ali to bi bilo najgluplje. Dženi joj je sada bila potrebna da bi namamila Brava. Ono što joj nije trebalo bio je Kornadoro koji

Imaj to na umu, Karl. Čujemo se. tumara okolo i ubija svakoga na koga naleti, levo i desno. Do sada je bio koristan, to je bilo sasvim tačno, ali situacija na terenu se potpuno izmenila. General koji ne zna da promeni ratni plan dok je bitka u toku, neizbežno je osuđen na poraz.

„Moj dobar prijatelj je glumac. Vidala sam taj pribor i ranije," reče Kamij, približavajući se Dženi s desne strane. „Videla sam šta nedostaje. Mislim da znam kako bi trebalo da izgleda."

amij je imala pravo, mislio je Bravo, mada nije bila ni svesna f'vkoliko. Žordan je zaista sklopio ugovor sa đavolom. Nije njemu bio namešten Damon Kornadoro, on je tražio Damona Kornadora. Žordan, njegov najbolji prijatelj, bio je među Vitezovima svetog Klimenta i to ne samo običan Vitez, već njihov vođa, on je bio glavni organizator, on je stajao iza svega: Deksterovog ubistva, združenog napada na Haute Cour, potrage za zavetnom kutijom tajni koja je u posedu Reda.

Bravo zaječa. Povrh svega, još je radio za „Lizinjo“, za Žordana, proveo je godine uhvaćen u zamci neprijateljske korporacije koja je služila kao paravan. Možda mu je Žordan dodeljivao zadatke da uništi firme koje su tajno vodili članovi Reda?

Bože dragi, da li je on sam radio posao za đavola?

Nije hteo da poveruje u to, nije mogao sasvim da poveruje, još uvek ne to je bilo previše, suviše užasno, nezamislivo. A ipak, dokazi su bili nepobitni. Nije mogao da veruje da se to njemu dešava, ne njemu. U datim okolnostima, bilo bi pogubno negirati. Bravo je bio svestan toga, primoravao je sebe da se izbori sa istinom koja je bila strašnija nego što je mogao da zamisli.

Kako razumeti Ijudsko biće koje je toliko pokvareno, dvolično: najbolji prijatelj i najljući neprijatelj. Kao kad bi sunce odjednom počelo da izlazi na zapadu a okeani se pretvorili u kamen. Vrativši malo tok misli, najednom se nađe zaprepašćen, svidelo se to njemu ili ne, briIjantnošću koju je ispoljio Žordan: nije bilo boljeg mesta nego da se nastani neprijatelju pred nogama i da odatle posmatra i kuje zaveru ili priprema bitku protiv Reda?

Sa tom mišlju počeo je da prihvata celu istinu i to ga rastuži tako silno da oseti jak bol u grudima.

Podigao je glavu, i odjednom mu zastrašujuća misao izađe pred oči: šta ako Kamij sve zna, šta ako je ona uključena u Žordanov plan?

Zašto ne bi? Bliski su, i ona radi u „Lizinjou“, sve bi uradila za sina, sama mu je to rekla. Čak i njegovo đavolsko zamešateljstvo? To nije znao. Njena iznenadena reakcija kada je čula za Kornadorov identitet delovala je spontano, ali kako da bude siguran?

Preplavio ga je gorak osećaj paranoje. Čuo je očev glas, kao da dolazi odnekud izdaleka, kao da se približava sa svakim otkucajem srca. „Paranoja je umeće koje se mora razuiti u određenim profesijam.“, pričao je Dekster Šo svom sinu. „Ono što je dobro kod paranoje jeste da ne može da te ugrozi ako pogrešiš.“

O kojoj je to profesiji pričao njegov otac, pitao se mladi Bravo. Sada je znao.

Moraće da pazi na Kamij, da prati njene poteze iz drugog ugla, sve dok na ovaj ili onaj način ne dokaže lojalnost.

Jaka detonacija zatrese zidove i uzdrma elektronsku opremu na policama.

Odjeknulo je kao da je bomba eksplodirala u stanu iza skrivenih vrata. On poskoči, Halif ustade. Začuia su se i tri zlokobna praska, jedan za drugim pucnji iz pištolja, bez sumnje je to taj zvuk, bez sumnje. Trenutak kasnije, nešto snažno udari u vrata frižidera.

Halif požuri prema elektronskoj opremi i, kako su udarci postali ritmični, ispritiska niz dugmića.

„Brišem sve sa harda“, reče on, više za sebe. „Sve bitne podatke imam na drugom mestu.“ Potom skinu jednu od zavesa. Povukao je dve metalne poluge kako bi otkao drvene ploče koje je pričvrstio na prozor. Zajedno su skinuli drvene ploče. Halif otvori prozor. Začu se užasna buka i betonska prašina od mašine za čišćenje fasada. Ispod prozora je bio kosi betonski ispust, ništa veći od dekorativne pruge uzduž tetrapak zgrade. Bio je tako uzak da nije bilo mesta za grešku. Jedan pogrešan korak i poleteće pravo u smrt.

Lupanje s druge strane postajalo je sve glasnije, opasnost je bila sve bliža.

Bravo je oklevao samo trenutak pre nego što je za Halifom izašao na ispust. Halif se već kretao desno, prema ivici zgrade. Bravu se činilo da ima mnogo da se pređe, mada nije moglo biti više od sto metara. Kuda se to Halif zaputio? Do prozora nekog drugog stana na ovom spratu? To će samo odložiti neizbežno.

Bravo je gledao Halifa, i kao i on, trudio se da ne gleda dole. Zato se usredsredio na to da se jednom rukom drži za betonski zid fasade, koračajući nogu pred nogu, kao da hoda po liniji. Iznenadan nalet vetra penjao se uz fasadu zgrade, duvajući mu u levu stranu tela. Morao je da stane i umiri se sve dok vetar ne utihne. Halif je došao do ugla zgrade i skliznuo iza. Bodreći se, Bravo ga je sledio, uhvatio se za čošak zgrade i zamakao za ugao. Iza je bila radnička skela od bambusa. Nije mogao da je vidi od plastične folije koju su radnici postavili ne bi li bar donekle sprečili rasipanje prašine. Bravo je nazirao dve figure, iskolačenih očiju iza maski koje su ih štatile od prašine. Jedna je bila pognuta. Mahala je velikom mlaznicom, sporo i pažljivo. Odmah do njega, druga je bila nagnuta niz konopac skele, verovatno se dovikujući sa radnicima koji su bili dole. Ličili su na starce, kosa im je bila sasvim bela od prašine. Halif je stigao do skele i sklonio plastičnu foliju. Kada je prekoračio konopac, radnik koji je bio bliže njemu okrenu se i počeo zbunjeno da maše jednom rukom, govoreći mu da se vrati. Halif ga je ignorisao i ovaj odloži ručicu.

Halif je pokušavao da mu objasni situaciju, ali je buka mašine zaglušivala sve druge zvukove i postalo je jasno da on ne može da ga čuje. Do tada se i Bravo već našao na skeli. Sada su stajali sasvim blizu, tako da Bravo nije mogao da vidi radnika iza Halifovih širokih leđa. Bravov pogled stoga prirodno pade na drugog radnika. Ovaj je i dalje bio nagnut preko ograde, ali pošto je plastična folija bila

sklonjena, mogao je da vidi krv na njegovim rukama, krv na usnama, na vratu, preklanom od uva do uva.

Bravo skoči napred. Prvi radnik je sada skidao masku, što je za Halifa verovatno bilo potpuno prirodno. Čovek je očigledno hteo da čuje šta Halif želi da mu kaže. Bravo je međutim znao da je taj pokret varka skretanje pažnje dok je Halif gledao u njegovo lice, radnik je iz džepa kombinezona vadio skakavac.

„Radnikl,, povika Bravo, „to je Kornadoro.“

Halif koraknu unazad, ali Kornadoro je već bio zamahnuo nožem, oštricu je upravio prema Turčinovim grudima. Halif se zatetura, oslanjajući se svom težinom na ogradu, dok je oštrica kidala tanku tkaninu njegove košulje, da bi okrnula meso. Oštrica je, međutim, išla dalje, sve dok se nije zaustavila na pravoj meti. Čelično sečivo preseče konopac ograde na koju se Halif bio oslonio. Počeo je da mlati rukama, pošto je izgubio ravnotežu. Bravo se baci napred, pokuša da ga uhvati za ruku. Bilo je prekasno. Rukom je posegnuo u prazno. Kada je pogledao preko, video je Halifa kako se uhvatio za jedan kraj presečenog konopca, Ijuljajući se ispod skele. Jedanest spratova ispod, na tren je ugledao Dženi i Kamij kako trče prema zgradi.

Bravo uhvati konopac u nameri da Halifa povuče nagore, ali je Kornadoro mahnuo skakavcem, primoravajući ga da se odmakne od ivice, da se pomeri sa jedinog mesta sa kog je mogao da Halifa spase od pada u sigurnu smrt.

Zamahujući desnom nogom, Kornadoro otera Brava od ograde, prema delu koji je bio do zgrade. Skela se zaljulja, lupkajući o betonsku fasadu, tako da je Bravo morao da uloži napor da ne padne kroz procep između nje i zgrade.

Kornadoro ga udari kada je poklekao, uhvati ga i podiže. Lica su im bila sasvim blizu. Bravo je namirisao životinjski vonj, osećao je uzavrelu krvožednost i još nešto, nešto hladno i otuđeno potpuno odsustvo straha.

„Hoću zavetnu kutiju.“ Kornadorov glas zvučao je kao da testerije Bravovo meso. „Gde je? To hoću. Gde je?“ Gurnuo je Brava na betonsku fasadu. „Hoću da mi to kažeš ili ću te, boga mi, iseći kao repu. Kad te propustim kroz šake, nećeš fičiti na čoveka, ili još gore, više nećeš ni biti čovek, molićeš me da te ubijem.“

Bravo je najpre pokušavao da izvuče bodež Lorenca Fornarinija, ali se pri udaru o zid bodež negde pomerio, i više nije mogao da ga dohvati. Svakako, više za to nije bilo vremena, jer je Kornadoro, vitlajući skakavcem kao da žanje, bio nameran da pokaže kako je njegova pretnja ozbiljna.

Oštrica skakavca ustremi se prema Bravu. On mu snažno nagazi na nogu, i kako je grmalj morao da reaguje, zavuče se ispod njega, uhvati ga za članak, i palcem i kažiprstom stisnu mu splet nerava i tetivu. Skakvac se otkotrlja na bambusovo drvo pod njihovim nogama.

Uz životinjski urlik, Kornadoro odozdo udari Brava u bubrege i kolenom ga pogodi u bradu. Bravo pade četvoronoške. A zatim dobi još jedan udarac pesnicom u kičmu. Bravo se sruši preko mlaznice.

Vibracije mašine pomogle su mu da ne padne u nesvest. Dok je Kornadoro prilazio da mu zada udarac koji bi ga sasvim umrtvio, Bravo zgrabi ručicu, okrenu se na leđa, usmeri mlaznicu na svog mučitelja i povuče okidač.

Kornadoro riknu i zatetura se unazad, što omogućí Bravu da ustane i krene u jači napad. Kornadoro je uspeo da se pribere, i koristeći snažne ruke, laktove najpre, izbio mu je ručicu iz ruke. Sad on uhvati Brava u kravatu i pritisnu mu karotidnu artertiju.

Bravo je mlatio rukama, pokušavajući da dođe do daha. Ali, svuda oko njega, zjapio je crni ponor koji je gasio čula, jedno po jedno.

D ženi i Kamij gledale su šta se događa na skeli, jedanest spratova iznad. Dženini najveći strahovi postajali su stvarnost Bravo će da pogine i ona će stići prekasno da ga spase. I Kamij oseti neki nepoznati ubod straha. Kao što je Žordan i pretpostavio, t Đamon je prekoračio ovlašćenja. Šta mu je bilo da napadne Brava? Osim ako lokaciju zavetne kutije nije hteo samo za sebe, osim ako nije pomislio da će mučenjem izvući od Brava gde se nalazi. Budala.

I tako, one obe potrčase, rame uz rame, svaka sa svojim strahovima i strepnjama. Zato nije bilo ni čudo da nisu primetile muškarca koji je iskočio iza drveta. Skočio je na Dženi jer je ona imala pištolj. Sa nogama napred, snagom sopstvenog zamaha, a koristeći i njen nalet, udario ju je tako jako da je ivicom dlana udarila o pločnik i ispustila pištolj koji se otkotrljao od njih.

Kamij je bila na manje od desetak metara. Poznavala ga je Albanac, jedan od onih koje je Žordan pokupio od Vitezova. Njegovo prisustvo govori da je špijunirao Damona, a samim tim i nju, što znači da su u nevolji. Žordan joj više ne vedruje; rešio je da zavetnu kutiju koja je u posedu Reda uzme za sebe. Kamij je na tren bila neodlučna, što joj se inače nije dešavalo. Morala je da bira da li će pomoći Dženi da se izbori sa Albancem ili da spašava Brava, nije mogla i jedno i drugo. Uzela je „vitnes", okrenula se i potrčala.

Poslednjim atomima snage, Bravo kolenom udari Kornadora u prepone. Imao je dobar ugao pri kojem su genitalije najranjivi- je, kada prava silina udarca može da ima najveći učinak.

U trenutku udara kosti u meko tkivo, grmalj zaječa i Bravo se oslobodi stiska. Onaj elementarni deo mozga, deo koji ljudskim stvorenjima pomaže da se održe u životu, govorio mu je da na skeli neće preživeti sam sa Damonom Kornadorom, i zato se odluči da uradi nešto drugo. Bez oklevanja, baci se sa skele.

Padao je.

Ali ne daleko. Uhvatio se za Halifa, obuhvatajući ga oko pojasa obema rukama, otežalim kao olovo. Zajedno se opasno zanjihase, a Halif jauknu zbog boli od izvlačenja ruku i ramena. Iznad njih, Kornadoro je bauljao na rukama i nogama. Oči su mu bilfe pune suza i vrteo je glavom kao razjareni bik. Zanemarujući bol, on se dokopa skakavca i počeo da seče konopac onaj o kojem su visili životi Brava i Halifa.

„Iščašio sam rame, ne mogu ja do tamo," reče Halif. „Ali ti imaš šanse. Kad se ja pustim, ti uhvati uže i izvuci se gore."

„Jesi li poludeo?" upita Bravo. „Neću da se žrtvuješ zbog mene." „Zašto ne, to je moj život", reče Halif. „Ti bi isto uradio za mene."

Kamij je dotrčala do mesta odakle je imala otvoren pogled kroz plastičnu foliju na jedanaestom spratu. Klekla je, podigla „vitnes" pridržavajući se drugom rukom. Zauzimala je stabilan stav. Imala je Damona na nišanu, udahnula je i izdahnula. Njen kažiprst se zgrči na obaraču.

Bravo je, boreći se da Halif ne ispusti uže, uspeo da se uspne po Turčinovom telu. Zgrabio je uže i nogama obuhvatio Halifaoko struka, držeći ga čvrsto.

„To junačenje neće te daleko odvesti," reče Halif dok je pokušavao da se oslobodi Bravovog zahvata. Iznenada, odozdo se začuše dva pucnja, poprska ih krv, a Kornadoro se zatetura na skeli. Pogledaše nadole, da bi ugledali Kamij u stavu strelca. Onda joj se pridruži Dženi i njih dve zajedno potrčase do prekidača kojim se upravljalo podizanjem i spuštanjem skele.

„Bože gospode," reče Bravo kad skela počeo da se spušta.

„Dobar je Bog," odahnu i Halif.

Koji trenutak kasnije, telo pade pored njih, prskajući ih krvlju po licu i grudima Damon Kornadoro bio je na putu za pakao.

Prvo što je Bravo video kada je otvorio oči, bilo je Dženino 1 lice.

„Gde sam?”

„U stražnjem delu Kornadorovog kombija.” Dženi je držala hladan peškir na njegovom licu.

„Šta se dogodilo?”

„Kornadoro je mrtav. Kamij ga je pogodila, pa je pao sa skele.” Kako se pomerao, osećao je da ga boli svaka koščica u telu. „Gde si ti bila?”

„Ja sam se šibala sa nekim tipom za koga mi Kamij reče da radi za Žordana, ali to nema smisla, zar ne? Zato je insistirala da što pre odemo, pre nego što on shvati šta se dogodilo, zato sam i ukrala kombi.” Ona se isceri. „Prespojila sam žice.”

Oni skoro da završišu u zagrljaju kad Kamij naglo skrenu u brzini.

„Ali to sa Žordanom,” reče Dženi, „Kamij mora da je očajna. Ne znam kako će to da preboli. Bilo bi dobro da popričaš s njom čim osetiš da ti je bolje. Taman smo ostavili Halifa u bolnici; sigurno je iščaošio rame, a možda je slomio i desnu podlakticu.”

„Kamij vozi?,”

Ona se blago osmehnu. „Zar ne vozi uvek?”

„A kuda?”

„Za manastir Sumela. Halif nam je rekao da ste se tamo zaputili, jel' da?”

Sklopio je oči. Desilo se upravo ono što je otac predvideo u poslednjoj šifri: ne ide sam u Sumelu. Oseti najednom kako ga zagonetka koju mu je otac ostavio nadilazi. Osetio je potrebu da prestane da jurca, da malo odmori mozak. Pre svega, želeo je da spava, da se ne budi bar nedelju-dve.

Borio se sa neprirodnim zamorom, trudio se da razbistri glavu, da sredi misli. Bio je uveren da može da veruje Kamij. Da je radila za Žordana, nikada ne bi upucala Kornadora. Ispostavilo se, takođe, da je Žordan poslao nekoga da špijunira, nju, ali i njega čovek s kojim se izborila Dženi. To znači da je Žordan postajao moćniji, da je bio sve više rešen da rizikuje. Papa je ležao u samrtnoj postelji, jedino je Kvintesencija mogla da ga spase. Bravo je istovremeno osećao kako se stežu mengele u koje su ga stavili Vitezovi i Vatikan. Bližio se kraju puta, nije više bilo mesta iluzijama. Žordan će učiniti sve, sve će da rizikuje da bi stavio ruku na zavetnu kutiju i Kvintesenciju. Ukrštene mengele Voire Dei radile su na poznat način. Gotovo.

Zatvorio je oči na tren, tako da ga je ljuljanje kombija zamalo uspavalo.

„Bravo, Bravo," reče Dženi brzo. „Kamij je zvala Halifa. On je kazao da u Maki postoji moderna klinika za planinare koji u sve većem broju dolaze da se penju na Crne planine, čak i zimi. Tamo postoji centar za lečenje traumatskih povreda, možemo da stanemo "

„Ne," reče on, naglo otvarajući oči. „Moramo da idemo u Sumelu."

Gledali su se jedno vreme, netremice, i ona potom klimnu, mada se videlo da nije bila zadovoljna tom odlukom.

Voleo bi da je Halif pored njega. Ali sada je morao sam nešto da uradi.

„Dženi "

Ona ga prekinu, stavljajući mu ruku na obraz. „Možemo o tome i kasnije."

„Ne, moram da ti kažem. Nisam ti verovao, nisam verovao kad ti je Kornadoro namestio ubistvo oca Mosta, nisam razumeo kad si ubila Ujka Tonija. Tada jednostavno nisam mogao da poverujem "

„Entoni nas je sve prevario, Bravo. Do samog kraja čak i tvog oca."

Tek sad je primetio tamne krugove oko njenih očiju, njene upale obraze, vene na slepoočnicama, kao da joj se koža istanjila i pretvorila u flis papir. Ti jasni pokazatelji zamora i emocionalne patnje nisu uticali na njenu lepotu. Pre bi se moglo reći da je pronašao u njoj novu nesalomljivu crtu koju je stekla dok su bili razdvojeni. Uskoro će, bio je toga svestan, morati da je pita šta joj se dogodilo, kako je došlo do takve promene. „Ima još nešto."

Ona prstima pređe preko njegovih usana. „Možeš li barem malo da odmoriš?"

„Ionako sam već dugo čekao. Otac Mosto mi je rekao da ste ti i moj otac bili u vezi. Bio sam toliko besan da nisam mogao stvari da vidim jasno. To mi je zamaglilo instinkte, moje rasuđivanje o tebi "

„A.N Bravo, ja nikada nisam bila u vezi sa Deksterom."

Bravo oseti da mu tutnji u glavi. „Ne razumem. A stan koji je sredio za tebe u Londonu."

„Oh, ti znaš za to." Ona klonu i zakoluta očima.

On je uze za ruku. „Nemoj da me lažeš, Dženi. Reci istinu i samo istinu."

Zagleda se u prošlost. „Istinu, u redu." Klimnula je glavom, ali nije mogla da se natera da počne. Onda udahnu duboko i izusti: „Bila sam u vezi, ali ne sa tvojim ocem."

„Sa kim onda?"

„Ronijem Kavanoom. S njim sam ostala trudna i naterao me je da se... da se rešim toga. Pretio mi je, upozoravao da ću završiti karijeru u Redu. Bila sam mlada,

očajna, zbunjena. Uradila sam što mi je rekao. Ali to me je psihički skoro dokrajčilo. Tvoj otac je počeo da se stara o meni bio je tako dobar, pun razumevanja a ja sam bila prestravljena da će me odati Haute Cour i, kao što je Roni rekao, da će me šutnuti iz Reda. Ali on je čuvao moju tajnu. Pričao mi je o tome šta znači izgubiti dete, ali ja nisam znala ništa dok mi ti nisi rekao za Džuniora."

„On ti nikada ne bi rekao, posebno zbog stanja u kojem si bila.“ „Ne bi, naravno da ne bk" reče ona. „On mi je, zato, pričao priče o vilama i vilenjacima.,, „Je li ti pričao bajku o vilenjaku koji je vatru pretvarao u vodu?" Dženin pogled se zažari. „Jeste, i onu o vili koja nije bila pozvana na prijem za Bogojavljenjsku noć „I koja je za kaznu začarala svice koji su bili osvetljenje i pretvorila ih u ose.“ Nasmijaše se od srca.

Dženi uzdahnu dok su navirale uspomene. „Kad sam se osećala loše, pričao mi je priče o životinjama koje pričaju pametnim, opasnim i dražesnim i zasmijavao me je uprkos stanju u kojem sam bila."

J zebra koja se kladila u pruge, i izgubila “

J papagaj koji je komandovao gusarskim brodom "

„I proždrljivi terijer koji je svoju družinu saterao u rupu."

Ona se ponovo zasmija, oduševljena kao dete, i Bravo je mogao da zamisli kako se njegov oac ophodio prema njoj, kako mora da je u njoj video surogat-dete koje mu je ublažavalo jade zbog Džuniorove smrti.

„Nekada smo zajedno čitali i knjige," nastavi Dženi, „istorijske romane o užasno teškim razdobljima, gubicima i konačnom trijumfu. Znala sam šta hoće da postigne i uspevalo je. Tako je uspevao da mi se približi, da se poistoveti sa mojim depresijama i lošim raspoloženjima, da sam mogla da znam, ili bar da pretpostavim, da je prošao kroz neku ličnu tragediju. Godinu dana je brinuo o meni i ja sam ga zavolela. Bilo je i za očekivati, pretpostavljam. Ali ja sam ga volela kao oca, nikad nije ništa pokušavao sa mnom. Baš naprotiv, on je bio jedini muškarac sa kojim sam se osetila bezbedno dok se ti nisi pojavio."

„Šta ako ja nešto pokušam?"

Obrazi joj se zažariše i ona spusti pogled prema njemu. „Sada sam drugačija, sada s tim računam."

anastir Sumela, izgrađen na steni strme planine, dizao se naspram tamnoplavog neba kao utvrđena kapija Rimske ci-

Nedostajala im je prefinjenost i majstorska izrada, tim zgradama okupanim u zlatnoj boji; bedemi vere izgledali su kao da su sagrađeni za rat.

„Sada i imamo rat," reče Kamij.

„Nema drugog načina?" upita Bravo.

„Nažalost, moj sin je doneo odluku," reče Kamij. „Uz ovako jak pritisak i ovako visok ulog, sumnjam da može da se predomisli, sve i da ima razuma."

Njih troje su stajali ispod luka akvadukta kojim je u davna vremena voda stizala do manastira. Pored je bio Kornadorov kombi, koji je Kamij parkirala u uskoj, krivudavoj ulici, malo dalje od parkiranih turističkih autobusa, iz kojih su hrlila ljudska stada naoružana privescima sa imenima, bocama sa vodom i digitalnim kamerama. Nikoga izgleda nije interesovalo njihovo prisustvo, ali sada su svo troje, zaraženi paranojom, sa opsesivnim zanimanjem proučavali nadiruće horde. Bravo se okrenu prema Kamij. „Mislio sam da mi je Žordan prijatelj." On joj u najkraćim crtama objasni istorijat Vitezova svetog Klimenta i Žordanovu umešanost. „Kako je mogao da me izda tako bezdušno?"

„On je rođeni glumac, i ja snosim najveću krivicu."

Kamij je zurila u niz lukova koji su nosili akvadukt na svojim plećima, gore, prema goljoj litici. „Nikad nije saznao ko mu je otac, ali r0 tek sad, kada pogledam unazad, vidim koliko mora da ga je to opustošilo. Mislim da se zbog toga uvukao u Ijušturu, da se zatvorio u sebe. Za njega ne bi bilo dobro ni da sam mu rekla, krenuo bi u jalovu potragu koja bi mu donela razočaranje." Ona se ugrize za donju usnu. „Jadni Žordan. Ne možemo da vratimo ono što je prošlo, bar ne onako kako bismo želeli."

„Nema koristi da sebe kriviš."

„Jeste, šta je bilo, bilo je, n'est ce pasV' reče ona ogorčeno. Iznenada pade Bravu u zagrljaj. „Oh Bravo, moje jedino dete izdalo me je, kao i tebe."

„Treba da krenemo dalje," reče Dženi, gurajući ih da se odmaknu od kombija. „Što je pre moguće."

„Jeste, jeste," reče Kamij dolazeći sebi. „reci nam, Bravo, šta treba da radimo. Ovde smo da ti pomognemo."

Zordan Milman zamenio je kombi automobilom sa rashladnim uređajem. Srećom po njega, jer je trebalo voziti se tri sata po lošem, krivudavom putu koji se penjao, sa nizom opasnih krivina.

Čim su prošli mesto Maka, skrenuli su levo a put je postao još strmiji i vukao se uzbrdo. Poveo je sa sobom trojicu Vitezova, pravi broj da ne bude upadljiv, i pravi broj, mislio je, da se obavi posao.

Već je dolazio ovde i što je bila najveća ironija, baš sa samim Bravom. Krenuli su u nameri da provedu dvonedeljni odmor na Ibisi, ali posle nedelju dana uranjanja u celodnevno hedonističko blaženstvo, rešili su da napuste dve prelepe plavuše koje su, kao proždrljive pijavice, zevale na znojnim podijumima, modernim celonoćnim sedeljkama, prostranim hotelskim krevetima, vlažnim peščanim sprudovima.

Napustili su žene bez reči i pobjegli sa tog proždrljivog ostrva na kraj sveta, koji je po njima bio Trapezunt, grad koji nimalo nije bio u trendu. Zapravo, depresivna rupa, čiji je jedini svetli momenat bio manastir Sumela.

Evo me opet ovde, mislio je Žordan, ponovo u Sumeli sa svojim starim prijateljem koji završava potragu za zavetnom kutijom tajni. Bože, sve vreme bila je ovde. To je stvarno ironija. Ironija je njemu bila dobro poznata. Štaviše, nekad mu se činilo da je ceo njegov život jedna groteskna ironija. Eto, taj njegov odnos sa Bravom, na primer zar može biti veće ironije? Prijatelji, jer oni su bili prijatelji: delili su tajne, intimnosti, bliske susrete sa suprotnim polom na Ibisi, u Parizu, Stokholmu, Kelnu, svuda. Ali sve što je delio sa Bravom bilo je lažno čak i devojke. Žordan je gajio sklonost da ima dve u isto vreme, što neko tako poštenih shvatanja kao što je Bravo ne može da razume ni da oprost. Sem toga, njegov zadatak je bio da se približi Bravu što god više može. Kako je ono beše rekla njegova majka? Treba da mu uđeš pod kožu da bi ga upoznao, a treba da ga poznaješ da bi mogao njim da manipulišeš.

To nezgodno putovanje ispostavilo se na kraju kao dobro, mada se Žordan osećao kao da hoda po minskom polju, povezanom skrivenim okidačima. Sve što su govorili jedan drugom moglo je da se prometne u katastrofu. Sve je moralo da se krije od Brava. Sve...

Njegov mobilni telefon zabruja. Znao je ko zove i pre nego što je pogledao u identifikaciju.

„Majko“, reče on, tobože veselo.

„Šta to radiš, dragi moj, pratiš me.“ Izgovarala je to gotovo zadovoljno. „Mogao si sve da upropastiš.“

„Mislio sam da je Damon Kornadoro taj koji ima pravo da to uradi.“

Tišina na drugom kraju linije; retko je uspevao da je ostavi bez teksta.

„Priznaj," nastavi on, „bio sam u pravu u vezi Kornadora. Na kraju ipak nije mogao da ostane disciplinovan."

„Kvintesencija ga je iskvabila.,,

Rekla je to kao opomenu ne o Kornadoru, već o njemu samom. On je to shvatio i još više se razbesnio.

„Ti i Kornadoro..." Glas mu je podrhtavao od emocija.

„Šta je s nama?" upita ona razdragano.

„Znam da ste bili ljubavnici. Kakva su bila vaša šaputanja na jastuku?"

„Moja šaputanja idu u samo jednom smeru, dragi moj, i ti to znaš." Njen glas najednom postade hladan. „Nije valjda da sumnjaš u mene? Bio bi to za tebe gubitak dragocenog vremena "

„Moji ljudi su motrili stvar jer sam počeo da sumnjam u Kornadora", reče Žordan. Bila je to ionako poluistina. Sada je ponovo čvrsto vladao osećanjima; više sebi neće dozvoliti glupave izlive koji samo mogu da je upozore na njegov pogled na stvari. „Ne možeš da me kriviš zbog toga."

„Svakako ne, dragi. Baš naprotiv, čestitam ti na mudrosti?"

„I ja tebi na sposobnosti da čista srca ubiješ ljubavnika."

„Nije to bilo tako teško, nikad tu nije bilo emocija. Kornadoro je poslužio svrsi kad nje više nije bilo, nije bilo potrebe ni za njim." Nastade kratka pauza. „Ali mi smeta da me špijuniraju, pogotovo taj odvratni Albanac."

Žordan pogleda do sebe, na vozača. „Taj odvratni Albanac sedi upravo pored mene."

„Šta to pričaš? Žordane, zar si i ti u Trapezuntu?"

„Nisam, ja sam u Sumeli, Kamij., Sa trojicom Vitezova od Polja: Albancem, Nemcem i Rusom, bivšim agentom FSB , ali to nije hteo da joj kaže. Njegov ton postade oštar. „Ovde sam da bih napravio red. Treba da popravim stvari koje ti ne možeš."

„Idiote," reče ona u slušalicu. „Sve je išlo tačno po planu. Bravo mi veruje bez zadržke, isto kao i Dženi. Biću tu kad bude otvarao kutiju Reda."

„Nećeš majko, ta čast pripada meni." On pokaza vitezovima i izađe iz automobila. „Ako se sada pojaviš, sve je izgubljeno", reče ona. „Čim te bude video, sve će mu biti jasno."

Žordan pokaza vitezovima da izađu. „Nemoj da brineš, majko. Pojaviću se u pravom trenutku." Gledao je vitezove kako idu prema manastiru. „Šok taktika,

nešto što sam naučio iz sopstvenog primera." Krenuo je prema strmim stepenicima koje vode do manastirskih zgrada.

„I samo tvoje prisustvo grešiš Žordane."

„Pusti da ja brinem o tome."

„Đavola, utrošila sam godine da ovo izvedem “

„Poslednje četiri godine ja sam uljuljkivao Brava jer si mi ti tako rekla. Zbog nečeg što nikad nisam imao, zbog onoga što si mi obećala.“

„Nemoj da si detinjast, dragi moj.“

Osetio je to kao oštar ubod, tako da je urliknuo skočivši na stepenice.

„Hoću da se osvetim, Žordane." Hladnoća u glasu se opet javila, kao kad mački izlaze kandže. „Nemoj da mi pokvariš."

„Je li to pretnja? Iskreno se nadam da nije, jer ja držim keca u rukavu; informaciju koju pošto-poto želiš da sakriješ od Brava. Onu..."

Njen uzdah doneo mu je tračak uzbuđenja.

„I zato je dosta više s ovom pričom", zaključio on. „Skloni mi se s puta, majko, skloni mi se s puta, i to odmah."

Manastir Sumela je jako star, iz četvrtog veka. Dvojica atinskih sveštenika podigla su ga u slavu Device Marije.

Ime Sumela dobio je po grčkoj reči melas, koja znači crn. Da li je na osnivače uticao Karadaglar Crne planine u kojima je manastir bio sagrađen, ili ikona Bogorodice koju su doneli sa sobom, ostalo je nerazjašnjeno.

Bravo je razmišljao o toj zagonetki dok je u pratnji dve žene prolazio manastirskim kompleksom, koji su činili Crkva na steni, nekoliko kapela, trpezarija, prostorija za učenike, konak i biblioteka. Pošto je obnovljen, u trinaestom i četrnaestom veku, manastir je konačno napušten 1923, nakon trogodišnje ruske okupacije Trapezunta. Danas je samo turistička atrakcija. Bravo je znao, pošto ga je Halif obavestio, da je Red ovde bio prisutan. Tokom dvanaestog veka, kralj Aleksej Treći i njegov sin Manuel Treći, doprineli su usponu Sumele. Manastir im je bio kao oči koje su upravili prema Levantu.

Misterija. naziva Sumele odražavala je misteriju očeve poslednje šifre: dugi niz instrukcija, nedvosmislenih a ipak misterioznih one najmisterioznije otvarale su više pitanja nego što su nudile odgovora.

Kamij se uz njega penjala tiho, neumorno. Da nije ranije video dokaze njenih fizičkih sposobnosti, i sada bi se divio njenoj izdržljivosti. Iza njih išla je Dženi.

Zaostajala je, probijajući se kroz drveće i žbunje pri usponu na planinu. Sve više se udaljavala od grupe turista. Tek što su prošli kamenjar, ona im predloži da zastanu kod čestara borova.

„Videla sam nešto," reče tiho. „Čini mi se da sam videla čoveka koji je skočio na mene tamo kod bloka."

To Brava nije iznenadilo, iako je bio okupiran očevom poslednjom porukom, što je sada bilo neophodno. „Vrati se okolo," reče on Dženi. „Pokušaj da mu prideš s leđa."

„To je Žordanov čovek," reče Kamij. „Idem s tobom."

„Mislim da to nije pametno," reče Dženi.

„Zašto? Misliš da ne mogu biti od pomoći?"

„Ne radi se o tome."

„A o čemu onda? On sigurno nije sam. Poznajem Žordana bolje od vas.“

„U pravu je," Bravo zadrža pogled na Dženi. „Sada obe treba da mi čuvate leđa, dogovoreno?"

Dženi klimnu glavom.

„Ja ću za to vreme da idem dalje," nastavi on. „Prema očevim uputstvima, pećina u kojoj je zavetna kutija zakopana nalazi se na kilometar severoistočno odavde. Stignite me što pre."

Ibanac je imao dobro pamćenje. Mogao je da se priseti slike svakog čoveka koji ga je napao, kao i onih koje je on ubio ili onesposobio. Bilo je njih više od nekoliko, ali manje od mase, kako je voleo da se našali sa prijateljima iz Vitezova od Polja kad je bio pripit. Ali za sve to vreme nikad se nije namerio na ženu, tako da ga nijedna nije savladala sve dok nije zaskočio Dženi.

Ljut kao ris, bio je žedan krvi, njene krvi. Do kraja dana, zakleo se on, držaće njenu okrvavljenu glavu u rukama.

Kretao se šumom bez i najmanjeg šuma, kako su ga učili. Osećao je miris borove smole, trulež lišća, memlu pečuraka, slatkasti miris paprati i poljskog cveća.

Osluškiavao je i odmah je odvajao zvuk sopstvenih kratkih uzdisaja i unutrašnjeg tutnjanja krvi koja mu pulsira u venama. Njuškao je za Dženi kao što lovački pas traži plen živ ili mrtav, psu nije bilo važno, ali Albancu itekako jeste. Miris njegove lovine nije mu izlazio iz nosnica; lebdeo je, kao poruga, zbog iznenađenja koje mu je priredila. Njen miris postao je zadah njegovog poraza.

On je nju ugledao prvi, kao bljesak brzog lepeta krila ptice koja je poletela iz čestara, ali on je bio niz vetar i njen miris dopre do njega, poseban, kao amonijak-

karbonat. Iscrivši se, potrčao je prema njoj, pognuto, hitro i nisko, pravo prema njoj. Što je pre zaskoči, to bolje. Skupio je šake u pesnicu, a onda ih otvori, pružajući dugačke prste. Videvši je opet, promeni putanju i skrenu malo ulevo. Videla je nešto ili nekog možda Rusa koji je predvodio i sada je krenula za njim, potpuno posvećena, što je njemu davalo prednost. Jurnuo je kako bi zadao prvi udarac. Bio je rešen da je dobro sredi, da je obori, klekne među njene butine i da je isprebija na smrt. Nije ipak smeo dugo da se zadržava morao je da misli i na Rusa. Ne bi hteo da Rusu pripadne sva slava, hteo je da i on prisustvuje poslednjem činu, kada se zavetna kutija bude otvarala.

Noseći to u mislima, jurio je prema njoj. Dženi ga je čula u poslednjem trenutku, i taman se okretala kad je osetila udarac u bubreg. Ostala je bez vazduha.

Razrogačenih očiju, srušila se na zemlju i otkotrljala, dahćući.

Albanac se nasmeja i, pošto nije mogao da se obuzda, zalaja, upravo kao lovači pas, što je i bio kudrav, mišićav, gladan sirovog mesa, odan. On skoči na Dženi, savijene ruke, kako bi je udario laktom u nos, ali ona se izdignu i udari ga čelom u vrh brade. On se trgnu, začu se škripanje zuba. Usta se napuniše krvlju jer je izvesno pregrizao jezik.

On zamahnu, ali mu ona odbi ruku vanredno snažnim pokretom, podiže kuk u nastojanju da ga zbacila sa sebe i povratila poziciju. Ali on je nije puštao, njegovo krupno telo ju je pritiskalo. Pošto joj je zadao udarac jednom rukom, drugu joj je stavio na grlo. Pritisnuo je.

Onda je začula prasak pucnje iz pištolja. Vide kako krv curi niz njegove grudi. Nije osetio ništa ni bol, baš ništa. Kao da je bio pod anestezijom. Nije popuštao pritisak na dušniku Čuvara. Lice joj je bilo umrljano krvlju koja se slivala iz njegovih usta, bojeći joj kožu. Oči je sasvim iskolačila. Do njega najednom dopre šum nekoga ko mu je dolazio s leđa, i on je čekao, čekao, osećao je kako sve to pulsira u njegovom srcu, u ranjenim plućima. Ipak, i dalje nije osećao ništa, tako da je uspeo da se izvije u poslednjem trenu. Sada je osetio bol, mučan, omamljujući bol; ignorišići ga, slobodnom rukom je izbio pištolj iz ruke Kamij Milman, uhvatio je i oborio na zemlju. Skinuo je ruku sa Dženinog vrata, skupio šaku u pesnicu i zamahnuo rukom na Kamij. U tom trenutku čuo je cap, iskakanje sečiva, video odbljesak sunca na sečivu od nerđajućeg čelika. Ona zari nož u njegovo grlo i on počeo da zeva kao riba koja se našla van vode.

ženine oči bile su pune suza, kašljala je boreći se za vazduh,

okupana Albančevom krvlju. Gotovo da je pala u nesvest, tako da u prvom trenutku nije znala šta se dogodilo. Sve dok se nije pojavila Kamij, sa pištoljem u ruci. Prvo što joj pade na pamet bilo je koliko je imala sreće što nije tražila od nje da se vrati. Užas koji je osećala rastao je sve više kada je videla šta je Albanac uradio i kako je bio snažan i odlučan čak i kad je dobio metak. Još uvek je u ustima osećala ukus sopstvene smrti. Setila se kako je uspela da se pridigne na laktove čim je Albanac pomerio ruku. Okrenuo se od nje da bi napao Kamij. Taman je htela da ga udari u ranjivo mesto na vratu, glavno nervno čvorište, kad je videla da ga Kamij nečim ubada u vrat. Nož joj je bio pred očima, videla ga je i nije moglo biti greške šta je u pitanju: istovetna kopija njenog noža, onog kojim je prerezan vrat oca Mosta. U trenutku, mnoge kockice dođoše na svoje mesto: zato ju je bunila šira slika, Rulovo ćutanje na njenu konstataciju da vitezovi sigurno koriste neki drugi način da Bravu uđu u trag. Pre svega, ko je nju oborio u crkvi Angelo Nicolo i onda preklao oca Mosta.

Utom vide kako je Kamij gleda, i po njenom izrazu je znala da je shvatila šta se Dženi vrzma po glavi.

„Kamij“

Ali bilo je kasno, Kamij joj zadade udarac i oštrica joj se zari u meso.

Bravo se penjao i sad je već mogao da čuje tiho pljuskanje Ka-
uldrona, potoka koji su pravoslavni Grci smatrali svetim. Kroz
drveće i gusti šafran, grčke sase i visibabe, video je kamene ruševine i ostatke
mermernih stubova iz nekog drugog doba. Teren je blago padao prema manjoj
udolini usred uzdignutih Crnih planina, na čijem kraju se nalazila pećina. Ptice su
letele, ponirući uz cvrkut, pčele su lebdele iznad poljskog cveća, odane svom
beskrajnom poslu. Popodnevna žega bila je na vrhuncu, čak i tu u visinama.
Nemilosrdno sunce pržilo je odozgo, nije bilo izmaglice ili oblaka da se ispreče, i
što je bilo neobično, na tim visinama nebo je bilo besprekorno plavo. Delovalo je
nezaštićeno, kao Ijuska od jajeta.

Dok je prelazio udolinu, čuo je iza sebe pucanj, koji je odjeknuo odbijajući se o
obližnje padine. Zastao je i skoro se okrenuo, ali onda se setio očevih izričitih
uputstava. Setio se svoje misije, setio se onoga što se zakleo da će čuvati po svaku
cenu. Krajnjim naporom i teška srca odagna Dženi i Kamij iz misli. žureći prema
završetku zaravni.

Iznad je video pećinu, okruženu sličnim pećinama. Ali, pored ulaza u ovu, stražarila su dva visoka čempresa, baš kao što je otac napisao.

Čim se našao u njihovoj senci, on se okrete i sagnu, pogleda prema maloj zelenoj udolini. Isprva nije imalo šta da se vidi, osim ptica i insekata, ali popodne je odmicalo i najpre je po izduženim senkama uspeo da uoči pokret. Rame, krupno kao butina jelena, naziralo se iza debla. A onda izviri i deo loptaste glave, crno oko, i lice koje je po oštrim crtama prepoznao kao rusko, po načinu koji je brzim, preciznim pogledom premerio udolinu. Bravo se pomeri, uspravi se, a Rus upravi pogled prema ulazu u pećinu. Video je pokret, primetno pomeranje senki na ulazu. Bravo se povuče a Rus tiho počeo da prilazi, pokazujući se taman koliko mu je bilo potrebno da dođe do drugog prirodnog zaklona i da se iza njega sagne. Dolazio je, i Bravo nije mogao da uradi ništa da ga spreči.

Dženi otvori oči i vide kako se sunce probija kroz lišće. Pištalica prolete i njen oštar krik pozva je na oprez. Imala je kraći gubitak pamćenja. Oseti neprijatan nalet panike, pokuša da sedne i oseti jak bol u slabini. Najednom joj se sve vrati: borba sa Albancem,

Kamij koja puca na njega, ubada ga sedefasti nož, isti kao njen, kojim ju je Kamij napala. Uхватivši se rukama kod struka, oseti nešto toplo i lepljivo. Oštricu je malo zadržalo rebro; znala je da rana nije duboka, da nije opasna po život. Svejedno je gubitak krvi može izbaciti iz stroja. Otparala je porub košulje i vezala grudni koš, tako da pokrije ranu. Privezala je što je mogla čvršće.

Gde je Kamij? Osvrnula se, bila je sama u šumi, jedino društvo joj je bio leš.

„Bože gospode!”

Podijgla se na noge, uz drvo na koje se naslonila. U glavi joj se vrtelo. Šta god da je bilo u stomaku, pretilo je da izleti napolje. Bilo joj je mahnito tuklo, i morala je da udahne nekoliko puta, duboko.

Odgurnuvši se uz pomoć drveta, stade da traži pištolj. Ali njega nigde nije bilo. Loša vest to znači da ga je Kamij našla i da je i dalje naoružana. Samo da joj je pri ruci mobilni telefon, da može da upozori Brava na izdajstvo njegove prijateljice. Oružje se ipak moglo naći uočila je dršku pištolja koja viri iz napadačevih pantalona samo je trebalo da ga okrene. Od njega se širio užasan zadah, koji je postao nepodnošljiv kad je klekla pored. Obuhvatila ga je rukama oko torza i sakupljala snagu da ga okrene.

„Dobro je, tako“, začu se glas na engleskom, sa jakim nemačkim akcentom, „a sada odbij.“

Istinktivno se osvrnu preko ramena i prepozna Krajsta, Viteza od Polja, čiju je fotografiju i dosije imala prilike da vidi.

„Ranjena sam“, reče ona, pokazujući na improvizovani zavoj kroz koji je krv već počela da se probija. „Ne mogu da se pomeram.“

„Ne slušaš me“, zalaja Krajst. „Rekao sam odbij, odmah!“

Dženi udahnu nekoliko puta. „Samo malo, trenutak.“ Rukom koja je bila bliže lešu, zgrabila je dršku pištolja. „I dalje mi se vrti u glavi.“ Krajst preteći koraknu prema njoj. „Neću ti ponavaljati.“

Tiho se pomolivši, Dženi reče: „Dobro, dobro, evo ustajem, u redu? Samo nemoj da pucaš.“

Krajst pljunu. „Kurvice jedna, šta ti, jebote, ovde tražiš?“

Dženi poče da ustaje, istovremeno mu otkrivajući goli stomak. Vide kako mu se oči šire. Istog trenutka izvuče pištolj ispod leša, zgrabi ga jednom rukom, i okrećući se naglo, povuče obarač. Krajst, sa izrazom neverice, posrnu unazad, a Dženi, koja se vrlo živo sećala šta je bilo sa prvim napadačem, povuče obarač još četiri puta i ispali četiri metka u Nemca koji se nađe leđima na zemlji, ukočenog pogleda.

Bez osvrtnja, okrenu se i potrča, zanemarujući, najbolje što je umela, probadajući bol u slabinama i krv koja je tekla iz rane. Najednom pade na kolena, zadihana, iscrpljena, ošamućena. Ali, u glavi je čula Bravov glas, što je naterala da se najpre pridigne na kolena, pa na noge; pa nogu pred nogu, brže, brže.

„Pećina je na kilometar severoistočno“, tako je rekao.

Zavetna kutija bila je skrivena ispod polukružnog oltara grčkoj boginji Afroditi. Kameni oltar nije imao nikakvih ukrasa, bio je poharan pre ko zna kad. Zapravo, da mu otac nije dao precizna uputstva, Bravo verovatno ne bi ni mogao da utvrdi koja je bila njegova prvobitna namena. Imao je baterijsku lampu, ali ovde mu nije bila potrebna. U tom delu, pećina je bila sačinjena od malih špilja, prolaza i okomitih izlaza od kojih su pojedini vodili do površine planine.

Zato je sunčeva svetlost, obojena zelenkastim mineralima stene, delovala sablasno. Stao je ispred mračnog kamenog oltara na kojem su paganski Grci ritualno žrtvovali životinje pre nego što je Devica Marija došla do njihovih obala, a pošto je boginja Ijubavi zadržala posebno mesto u srcima Grka, verovatno i posle toga.

Čuo je šum, ne glasniji od šuma vetra pri prolazu kroz otvore na tavanici, i osetio kako mu se diže kosa na glavi. Nije bio sam u pećini tu je Rus, a iza njega sigurno i Žordan. Šta je bilo sa Dženi i Kamij? Ko je pucao? Da li su dobro?

Ponovo se začu šum, ovaj put još bliži, i on se baci ustranu, pruži ruke, i otkotrlja se u jednu od pukotina.

Trznu se zbog zaglušujućeg zvuka pucnja iz pištolja, čiji je odjek tutnjao u prolazu u kojem je bio. Osvrnuvši se, vide ftusa kako mu se približava, hodajući četvoronoške. Rus zastade i uperi svog „makarova“. Pre nego što je ispalio drugi hitac, Bravo poskoči nagore, prema jednom od izlaza. Koristeći buku koja još nije utihnula, on se uspuza u prvi prolaz na koji je naišao. Tu se skupio, bodreći se za ono što mu tek predstoji. Čim je video Rusovo teme napao je, udarivši ga ivicom šake iza uva. Zatim iskoči iz prolaza, zamahnu nogom, i izbaci pištolj iz njegove ruke. To je bilo presudno razoružao je neprijatelja, i sad su bili jednaki na bojnom polju ali to je istovremeno omogućilo Rusu da se pribere od udarca u glavu.

Rus se ustremi, udarivši Brava glavom u grudnu kost. Bravo se preturi, i Rus uspe da se izvuče iz vertikalnog izlaza. U horizontalnom prolazu nije bilo mnogo prostora za manevar. Pošto su razmenili udarce, Bravo je mogao da odmeri protivnika. Bivši vojnik, bio je iz FSB, ili možda iz Špecnaca. Budući da je moderno bojno polje takvo kakvo jeste, ti vojnici slabo praktikuju borbu prsa u prsa. Obučeni su za ono što se naziva „kratko i oštro“, gde se smrtni udarac zadaje u pola minuta borbe.

Odbranivši se od tri udarca, Bravo je uspeo da se probije kroz neprijateljev odbrambeni stav, razbijajući mu nos bridom dlana, a jagodičnu kost pesnicom druge ruke.

Bila je greška pomisliti da će tako lako da se reši Rusa. To ga je samo podstaklo. Naleteo je na Brava i sabio ga uz zid prolaza. Pošto ga je pritisnuo ogromnom težinom tela, Rus je počeo da mu zadaje kratke i brze udarce u telo i glavu, u nameri da umrtvi grupe mišića u gornjem delu tela. U tom slučaju Bravo više ne bi mogao da se brani, a pogotovo da krene u protivnapad. Za koji trenutak, biće bespomoćan.

Padao je u obamrlost, svest poče da mu se muti. Pokušao je da izvuče bodež Lorenca Fornarinija, ali leđima je bio pritisnut uza zid. Postojala je samo jedna nada. Slobodnu ruku zavukao je u džep. Upalivši lampu, uperi je direktno u neprijateljeve oči.

Rus, zaslepljen, zatetura unazad i udari u suprotni zid. Pošto je raširio ruke, Bravo ga pogodi kolonom u prepone. Ovaj se presamiti i Bravo ga istom nogom pogodi u vrh brade. Glava mu polete i Bravo ga dočeka udarcem u slepoočnicu. Rus pade na kolena, suze mu navrše na oči, ali uspede da uhvati Brava i da ga steže, dok zubi nisu počeli da mu škripe. Otvori usta, u nameri da ugrize Brava i otkine mu parče mesa, ali ovaj poče da ga udara lampom .u lice, opet i opet. Krv je vrcala, koža je pucala, i on se konačno preturi na zemlju.

Krv je bila svuda unaokolo. Bravo se sruši na mestu. Uhvatio je glavu rukama koje su se toliko tresle da ih je odmah stavio na potiljak. Rus nije disao, bio je mrtav. Telo ga je bolelo. Dopuza do ivice izlaza, skliznu u njega, kolenima se odupirući o obe strane, sve dok nije dospao na pod pećine. Vide pištolj koji je izbio Rusu iz ruke i sagnu se da ga uzme.

U tom trenutku oseti jaku bol zbog udarca u potiljak i polete napred, padajući u nesvest.

Moram da ti čestitam, Bravo ti i tvoj otac istrčali ste dobru trku." Žordan pride tako da Bravo može da ga vidi.

„Eto, na kraju, sva tvoja lukavstva i spletke nisu upalile, jer evo nas ovde i...“
Držao je nešto sjajno u desnoj ruci. „Evo ga ključ zavetne kutije Reda, ključ besmrtnosti.“

Sagnuo se pored Brava koji je sedeo na podu pećine, ruku vezanih iza leđa, i nogu oko članaka. „Samo probaj, pokušaj najbolje što možeš da se oslobodiš. Ne vredi ti.“

„Zašto to radiš, Žordane? Šta ti se dogodilo?“

Žordan se nasmeja. „Zvučiš kao da sam pomerio pameću. Jadni moj Bravo. Nikad ja nisam bio učitiv, iskren momak. Samo sam se pretvarao. Napravio sam strašan posao lažući te, šta kažeš? Ne, ne moraš se truditi da odgovoriš.“ Potapšao je Brava po glavi, kao da je neki stari kućni ljubimac kom se, nažalost, neizbežno bliži kraj. „Srećom, ta je faza završena. Kao i pretvaranje da slušam majku. Dok je ona bila ovde, prateći te u stopu, ja sam napravio neku vrstu puča. Vitezovi svetog Klimenta, vezani za vatikansku kliku, koje je majka htela da preuzme, više ne postoje. To su sada moji vitezovi Vitezovi Milmana.“

„Sad je dosta!“

Žordan se trže. Bravo se izvi da pogleda, mada je jako dobro znao čiji je to glas. Kamij je stajala sa pištoljem koji je uperila u sina. „Odveži ga.“

Žordan se nasmeja. „Majko, ne misliš valjda ozbiljno.“

„Mislim, dragi moj. Sasvim ozbiljno.“

„Nije valjda da se i dalje pretvaraš da si mu prijateljica? Već sam mu rekao da nisi. Neprijatelj si mu svakim delićem tela, baš kao i ja.“

„Srećom, ja nisam kao ti, Žordane. Inače, ubila sam Albanca, a sudeći po krvi koja lije niz taj usek rekla bih da je Bravo uklonio Rusa, kako se ono beše zvao, a da, sećam se, Oberov.“

„Jesi li i sa njim spavala, majko?“, upita Žordan ogorčeno. „Jesi li spavala sa svim Vitezovima od Polja?“

„Nisi valjda Ijubomorani, mili?“ Kamij je mahala pištoljem. „Uradi sada šta sam ti rekla. Odveži ga.“

„Stvarno, majko, to nije nužno, jer sam, vidiš, već sve “

„Odmah, ti glupo dete! I ni reči više.“

Krv mu jurnu u lice. Dok je mehanički odvezivao čvorove koje je tako brižljivo i s ljubavlju vezivao, učini mu se da je srce prestalo da mu kuca. I dalje je disao, kretao se, i dalje je mislio, ali na nekom drugom nivou, jer ono što je ostalo od njegovog srca, nestalo je iza oklopa, čvrstog i nepomičnog kao stena ove planine. Učauren u organizaciji Vitezova, oduvek se osećao izdvojeno od ostatka čovečanstva i bio je srećan zbog toga. Ali sada je, prvi put u životu, osećao hladnoću u koži, kao da je njegova usamljenost dobila nov, mada ubitačan kvalitet, kao da je sve pogrešno shvatio, kao da je tek sada uvideo da je zapravo u vakuumu, koji je pohlepno usisavao svetlo, veze i emocije.

„Evo“, odmakao se. „Urađeno.“ Okrenuo se prema majci, prema ženi koju je prezirao najviše na svetu. „Ali koji je cilj svega?“ Držao je ključ da ona može da ga vidi. „Uzeo sam mu ga. Postigao sam ono o čemu si sanjala.“

„Ne, Žordane. Ja sam ti majka i ima da mi se pokoriš.“

„Vreme moje poniznosti je prošlo. A znaš zašto? Neću više da budem vezan tvojom tajnom.“

Užasnut pogled iskrivi lepo Kamijino lice. „Ne, Žordane, ne smeš!“

„Ali mogu, majko, i hoću.“ Okrenu se Bravu. „Evo ti, ukratko, prijatelju moj dobri moj i odani prijatelju priče o tvom životu koji je sve vreme bio laž. Moja majka bila je Ijubavnica tvog oca. Tako je, drmao ju je godinama, dok ste ti i tvoja sestra odrastali. Tvoja majka nikad nije posumnjala, a ti si još bio mlad. U svakom slučaju, bio je dobar u čuvanju tajni, zar ne? I onda, odmah posle tvog petog rođendana, zatrudnela je s njim.“

„Stani“, reče Bravo.

Žordan se oporo nasmeja. „Ma pogledaj kakav izraz lica! Je li to, majko, izraz kojeg si se plašila? Jeste, jeste, tako sam i mislio. I ja sam, takođe, sin tvog oca, što nas čini, šta onda, braćom, je li? Pa dobro, braćom po ocu, ako baš insistiraš na detaljima. Ništa ne brini, pod kožom je sve relativno.,,

„Stani“, ponovi Bravo. U glavi mu je udaralo tako jako da je mislio da će mu svakog trenutka eksplodirati. Okrenu se prema Kamij. „Da li je to istina?“

Žordan produži, bezobzirno. „Prevario je tvoj[^]majku, prevario bi i tebe, i tvoju sestru, tako bar Kamij veruje. Onž kaže da je pristao da te napusti da ode od porodice da živi s njom, s nama. Ali onda je tvoj brat Džunior poginuo, i nije mogao da se natera da preseče.“

Bravo je zurio u Kamij. Prvi put je na njenom licu video ogoljene emocije. Prizor je bio tako strašan i razoran da je osetio potrebu da okrene glavu, kao od neke jezive rane. Tako je istina pala pred njega kao razorna eksplozija.

Žordan slegnu ramenima. „Ako ćeš se osećati bolje, ja uopšte ne verujem u tu bajku. Tvoj otac nikad ne bi napustio porodicu. Nije hteo moju majku, nije hteo mene. To je pokazivao kad god sam pokušao da stupim u kontakt s njim.“

Kamij okrenu glavu, razrogači oči. „Šta si uradio? Izričito sam ti zabranila da ga kontaktiraš.“

„Stvarno si mislila da ću te poslušati? Za boga miloga, pa on mi je otac. Naravno da sam pokušao. Vidiš majko, ako nikad nije želeo da ima nešto sa mnom, zašto bi napustio porodicu zbog tebe?“ Smeškao se. „Dekster Šo te je izigrao, baš kao što je izigrao i njega.“ „Ti si poludeo. Dekster nije imao pojma.,,

„U pravu si, majko, nemam nikakav dokaz, osim onoga što je nekad bilo u mom srcu, a sada više ne mogu da nađem. Cest laguerre.“ Slegnu ramenima. „Sada više nije ni važno, je li tako? Planirali smo smrt Dekstera Šoa i sada je mrtav. Kraj priče.“ On podignu prst. „Važno je da smo uspeali. Pošto smo mučili Molka bez ikakvih rezultata, znali smo da Dekster neće progovoriti, šta god mu radili, tako da smo morali da nađemo drugi način da se dokopamo kutije. Preko tebe, Bravo. Saznali smo od našeg čoveka iznutra da Dekster tebe obučava za naslednika. Shvatili smo da moramo da odstranimo Dekstera. Teško, skoro nemoguće, ali na kraju smo ipak uspeali. Verovali smo da možeš da nas odvedeš do kutije; znali smo da možemo da te kontrolišemo, imamo u tome mnogo iskustva... I bili smo u pravu. Rešio si svaku šifru koju ti je otac zadao. To je zato što te je on obučavao,

poznaješ ga bolje od ikog drugog. Ti si imao znanje koji ti je on preneo. Vidiš, Bravo, nikad nisi ni prestajao da radiš za mene. Zar ne misliš da je to ironija?" Bravo je hteo da se sakrije i da umre, želeo je da nestane. U glavi mu je vrištalo tako jako da nije mogao da govori, niti da jasno razmišlja. Jedino je uspevao da čuje užas koji su oni izgovarali: laž o sopstvenom gnusnom postojanju.

Žordan se blago pomeri sa izrazom dugotrajnog iščekivanja na licu. „Sada je konačno vreme da se otvori zavetna kutija; njen sadržaj biće moj.”

„I\lors, to je ono za čim si čeznuo sve vreme, je li tako?“, Kamij je jedva izgovarala reči. Razmišljala je i dalje o mogućnosti da je Dekster prozreo njenu nameru. Niko nikad nije uspeo, kako bi on mogao? „Tebe nije briga za moju osvetu, za uništenje Reda. Želeo si tajne za sebe.”

„O, da. Pre svega Kvintesenciju. Sa njom, mogu da vladam svetom.”

„Nećeš.” Dženi izađe na deo obasjan suncem, uperivši u njih pištolj koji je uzela od Albanca. „Nikada nećeš dobiti tu priliku.”

U trenu nastade haos. Sve se dešavalo istovremeno, u treptaju oka. Kamij se okrenu, usmeri „vitnes” prema Dženi. Žordan uhvati Brava koji je stigao da se spusti na kolena. Dženi ispali dva hica, pogodi Kamij dva puta u grudi, i ova polete u vazduh.

Otkotrljala se po podu, i zaustavila kod naspramnog zida. Nije osetila udarac jer je već bila mrtva. Dženi je do tada već uperila pištolj u Žordana koji je sada stajao iza Brava i držao mu pod vratom bodež Lorenca Fornarinija.

„Njegov život je u tvojim rukama, Čuvaru”, reče Žordan. „Šta ćeš učiniti, pitam se?”

Bravo joj doviknu, ali ona je već bacila pištolj.

„To je dobra devojka.” Žordan joj baci ključ. „Uzmi ga.” On joj pokaza prema oltaru i mestu na kojem je Bravo već počeo da kopa. „Tu. Nastavi. Znaš šta treba da radiš.”

Dženi prilđe oltaru.

„Nemoj tako blizu”, reče Žordan, „Neću ti pružiti priliku.”

Ona poslušno promeni pravac. Kako je prilazila, tako se on pomerao, da bi Bravovo telo ostalo između njih. Ona kleknu i poče da kopa rukama. Za desetak minuta stigle je do nečeg tvrdog. Sklonila je zemlju i otkrila vrh kutije.

„Nastavi”, reče Žordan gurajući se napred, dok je Bravo i dalje bio ispred njega.

„Brže.”

Kutija na koju je Dženi naišla mogla je biti nekih četrdeset i pet santimetara dugačka, i upola široka i duboka.

„Sada je izvadi.”

„Ali, ja “

„Uradi to!“

Stisnuvši zube zbog bola, Dženi posegnu u rupu i izvuče je uz jauk. U tom naporu izgubila je dosta energije, ali i krvi. Znala je da je njen konac jako istanjen, da što pre mora da dođe do lekara, jer bi rana inače mogla da joj dođe glave. Konačno, pretila joj je opasnost da se onesvesti zbog gubitka krvi.

„Sada otključaj”, reče Žordan, a požuda mu zaiskri u pogledu i glasu. „Otvori kutiju!”

Dženi uradi kako joj je rečeno i gurnu ključ u staromodnu bravu. Okrenu nalevo. Začu se kako škljocnu. Najednom je preplavi nalet najcrnjeg očajanja. Ovo ne može biti istina, mislila je. Trebalo je da pomognem u čuvanju zavetne kutije, a ne da Vitezovima pomažem da dođu do nje.

Obamrlim rukama otvorila je poklopac. Proviri unutra, svesna da se Žordan naginje da prvi put pogleda ono za čim je žudeo skoro ceo život.

Unutra nije bilo ničega, baš ničega.

Dženi poče da se smeje, Žordan kriknu od besa i užasa. I tada se Bravo pokrenu. Gornjim delom tela se izvi, i žestoko, laktom, pogodi Žordana u bubreg. Izbacivši ga tako iz ravnoteže, naglo ga gurnu prema kamenom zidu. Žordan nasumično zamahnu bodežom, ali Bravo ga udari bridom ruke. Žordanu ruka na tren utrnu i on ispusti bodež.

Međutim, zamahnu drugom rukom i baci se na Brava. Udariše opet u zid i, rvući se, padoše nazad, prema otvoru. Bravo udari Žordana, ali ne iz sve snage.

Pokušavao je da shvati novu stvarnost Žordan je bio njegov brat. Žordana, međutim, ništa nije zadržavalo. Udarao je Brava, koji je uzmicao prolazom, prema mestu do kojeg je dopiralo svetlo.

Žordan se sada našao na njemu, udarajući ga, neprestano, u telo i glavu.

Bravo ga odgurnu i sada su klečali, zureći jedan u drugog, dahtali, u nemogućnosti da se pomere. „Zašto radiš ovo?” Bravo je hvatao vazduh. „Jer te je moj otac odbacio, o tome se zapravo radi? Trebalo je meni da dođeš.”

Žordan zaškripa zubima, kao zver u nagonu da ubije. „I šta onda? Ti bi me zamrzeo, baš kao i tvoj otac. Zauzeo bi njegovu stranu.”

„Njegovu stranu?”

„Bio je to njegov greh, neizbrisiva mrlja na njegovoj besprekornoj reputaciji. Ja sam ga podsećao na ono što je uradio, na njegovo neverstvo. Šta misliš, zašto inače nije hteo da ima ništa sa mnom?"

„Ne znam", reče Bravo iskreno. „Ali da si došao kod mene, da si mi rekao istinu, mogli smo to da sredimo. Mi smo prijatelji, braća smo, na kraju krajeva."

„Nisam ti ja prijatelj, nisam ti brat,,," reče Žordan. „Ja sam ti neprijatelj."

„Nije moralo da bude tako."

„Ali jeste. Nije bilo drugog načina nego da se ti i ja хватamo za gušu."

„Ali zašto? Sam si rekao: Vitezovi su obnovljeni. Prastaro neprijateljstvo između Reda i njih može da postane prošlost. Razmisli šta bi mogli da uradimo da se udružimo, zamisli sve dobre stvari koje bi mogli da postignemo."

„O da, svakako zašto ja ne bih zapravo obožavao da ti budem desna ruka."

„Zaboga, Žordane, uopšte se ne radi o tome."

„Ali radi se. Ti si baš slika i prilika svog oca: arogantan, osuđuješ, misliš da si najpametniji i najbolji. Neka, hvala ti, imam ja svoju bazu, godinama sam se žrtvovao, pravio kompromise, klanjao se do zemlje onom čudovištu od majke, sve u cilju da je učvrstim. Jebi se, neću to da delim sa tobom ili nekim drugim."

Bravo je pokušavao da ne misli kako je upravo takav bio prema Dženi smatrao da zna više, osuđivao je, i ispostavilo se nije bio u pravu. Da li se isto tako poneo i prema Žordanu? „Vidi", reče, sve očajniji, „silno grešiš “

Žordan se smeškao, usiljeno. „To baš liči na tebe, vidiš li? Uviđaš li koliko sam bio u pravu u vezi s tobom?"

Bravo je pokušavao da zanemari ono što Žordan priča, da zanemari njegove optužbe koje su mu se zarivale duboko u svest. Lako bi bilo otkačiti Žordana kao zabludelog egomanijaka. Ali, istina je bila u tome da je on odlično poznao Brava, znao je šta oseća isto kao što je Bravo znao za Žordana. Ipak, neka iskrica dobrote koju je ovaj imao terala ga je radi ono za šta je sada bio uveren da je potpuno beskorisno. „Šta god ti mislio, i dalje postoji šansa, samo kad bi ti „Čuješ li ti sebe? Pre bih sebi isekao vene."

„Nudim ti porodicu, Žordane. Kako to ne vidiš?"

„Kako ne uviđaš da ponovo pokušavaš da mi se nametneš kao gospodar? Nema toga više, Bravo, nikad više, to ti obećavam. Ti si taj koji ima prošlost, istoriju, porodicu. Nudiš mi porodicu? Neće biti, ti hoćeš da me sažaljevaš, ako već i nisi počeo. To je zapravo počelo.

Sažaljenje te je i nagnalo da mi to ponudiš. 'Jadni Žordan', to ti misliš. 'Mogu da mu pomognem'. Ali ne možeš da mi pomogneš, Bravo, ti samo želiš da popuješ, da odlučuješ umesto mene, da mi govoriš šta je ispravno a šta pogrešno. Uvek si mislio da poznaješ razliku između dobra i zla, ali pokazalo se da ništa ne znaš."

„Ti si imao ono što sam ja želeo, što ja nikada neću imati. Možeš li to da mi daš? Da li bi to uradio da imaš priliku? Ti jebeni..."

Skoči na Brava, zamahnu zaslepljen mržnjom, rešen da nanese bol, da uništi onog koga je najviše mrzeo. Bravo se branio najbolje što je mogao, ali veoma brzo, Žordan ga je nadvaladao žestinom udaraca. Nastavio je da se povlači niz hodnik, sve dalje i dalje, prema sunčevom snopu, sve dok ga Žordan konačno nije oborio kraj otvora. I kad je video da mu jedna noga visi, shvatio je da pukotina ne samo da se penje, već i propada.

Blokirajući Žordanov sledeći udarac, pokušao je da se izmigolji sa ivice otvora, ali ovaj mu telom nije dopuštao da prođe, vraćajući ga prema ivici kamenog poda.

Osećao je strujanje vazduha iz otvora.

Noga mu kliznu preko ivice. Koliko mora da je duboko?

Koristeći Bravov trenutni pad koncentracije, Žordan prodre kroz njegovu odbranu i udari ga u rebra. Bravo pade na kolena. Žordan krenu nogom, ali je Bravo uhvati u letu i obori ga na pod. Bravo je nekako uspeo da se popne na Žordana, udarivši ga pesnicom desne ruke pravo u lice. Njih dvojica se još malo pomeriše prema ivici. Bravo zamahnu opet, ali se Žordan odbranio i pokušao da uzvratu udarac nogom. Bravo je uspeo da blokira, ali Žordan mu zavrnu ruku, pa zameniše mesta. Sad je Žordan bio gore. Bravo je odmah prozreo njegovu nameru. Pristikao je i gurao Brava, pokušavajući da ga izgura preko ivice i ugura u kamenu ispust, da ga se tako reši za sva vremena.

Bravu su glava i ramena već virili preko ivice. Za koji tren gornji deo njegovog tela biće toliko preko, da više neće moći da se spase.

Bilo je sad ili nikad. Znao je da mora da odagna želju da spase Žordana od njega samog, želju da Žordan stekne novu porodicu da bi, nekako, time isprao gorak ukus očevog izdajstva. Nije mogao to da postigne: a ako bude uporan, sigurno će poginuti pokušavajući.

Pogledao je neprijatelja u lice, primio je njegov žestok udarac, a onda je video slabo mesto. Kad se Žordan spremao ponovo da udari, vrhovima ukrućenih prstiju zamahnuo je prema mestu između grudne kosti i dijafragme. Udarac je bio jak i precizan, tačno u nervno čvorište.

Žordan polete nazad, i Bravo se pridiže, udarivši ga tako jako da je glavom tresnuo u zid. On skliznu sa Brava, poče da pada napred, preturivši se preko njegove glave, pravo dole, u pukotinu.

Bravo skoči, instinktivno pružajući ruku ne bi li ga uhvatio, ali već je bilo kasno. Za Žoradana je odavno bilo kasno.

D ženi ga uhvati kad je izašao iz hodnika.

„A Žordan?“, upita ona.

Odmahnuo je glavom. Osećao je kao da mu glava pluta, da su mu ruke hladne i bez kapi krvi. On pruži ruke prema njoj, poput davljenika koji se hvata za pojas za spasavanje. Trgnuo se i ugrizao za usnu, da ne bi zapalakao. Kroz vlastitu patnju i jad, shvati da je i ona povređena.

„Dženi, šta se dogodilo?“ Onda vide povez preko njenog stomaka. „Ranjena si.“

„Površinska rana, ništa strašno. Nema razloga za brigu.“

Njena bluza, natopljena krvlju, pružala je drugačiju sliku.

„Moramo da te prabacimo u bolnicu, ili da bar nađemo lekara.“

Ona klimnu. „Ali moram prvo nešto da ti pokažem.“ Povala ga je do mesta gde je Kamij ležala, onda je polako čučnula i krenula da pretražuje njenu odeću, sve dok nije našla ono što je tražila, pokazujući ga na dlanu.

Bravo čučnu pored nje. „Tvoj nož.“

„Nije baš.“ Dženi izvuče svoj mali skakavac.

„Isti su.“ Pogleda je. „Napravila je duplikat. To znači “

„Da je našla moj nož.“

„U hotelu na planini Sen Mišel, kad si ti bila u nesvesti. Ja sam otišao u kupatilo, i ona je ostala sama s tobom. Nisam hteo da te ostavljam, ali ona me je ubedila da će sve biti u redu.“

„I bilo je, mogla je da mi pretura po stvarima.“

Pogledao je Kamijino lice, blede, lepo kao najfiniji porcelan, čak i u smrti. „Ona je prerezala vrat oca Mosta, ne Kornadoro.“

„Pitam se koliko li je uživala u tome“, reče Dženi gorko.

„Dženi “

„Mora da je uživala razdvajajući nas.“

Bravo tužno klimne. „To je sve vreme bio njen plan. Sad mi je sve jasno.“

Zaječavši tiho, Dženi se uspravi. „Baš gadna beštija.“

Čudovište, tako ju je Žordan nazvao. Ni u tome nije grešio, mislio je Bravo. Bila je i gore od toga. Najzad je ustao i sa rukom preko Dženinog ramena, stajao i gledao to lice đavola koje je video i prepoznao otac Damaskinos.

Sumrak ih je prihvatio u svoj prohladni zagrljaj. Nebo je bilo upaljeno, natkriveno rozikastim oblacima. Laknulo im je kad su izašli iz pećine, kad su se udaljili od strahota koje su ih tamo vrebale.

„Zavetna kutija“, reče Dženi. „Šta se dogodilo, Bravo? Da li te je otac sve vreme pogrešno vodio?“

„Naprotiv“, reče on. „Tebi i Kamij nisam pročitao poslednju šifru, jer me je on uputio da to ne radim.“

„Kako to misliš?“ Ona se okrenu, dok su izdužene blage senke padale preko nje.

„Stani malo, on je znao da nećeš biti sam, zar ne?“ „Pa, to je bila pretpostavka, ali imala je smisla kad se tako razmišlja“, reče Bravo. „Vidiš, kad je napad Vitezova počeo, on je iz predostrožnosti premestio sadržaj iz originalne kutije. Ali bio je uveren da ću ako budem s nekim bilo kim krenuti do mesta gde je najpre bilo zakopano. Na taj način, mogao sam da odvratim svakog ko je bio protiv mene. Vekovima je moć Kvintesencije bila takva da je mogla da iskvvari i one koji su sebe smatrali poštenjacima. Ocu je rečeno da je ona uzrok svih izdaja.“

Dženi ga pogleda, mada joj je sunce išlo u oči. „Rečeno mu je? Ko mu je rekao?“

„Otac Leoni.“

Podiže se večernji povetarac. Svuda unaokolo, poljsko cveće se skupljalo, povijalo glave kao da se klanja.

„Još uvek je živ!?“ Dženin glas bio je tek nešto glasniji od šapata.

„Mimo svake logike, čini se da je tako.“

„Logika nema s tim nikakve veze“, reče Dženi. „Samo vera.“

On klimnu glavom. „I meni je to sad jasno.“

Ovde je“, reče on i kleknu pored Kauldrona, potoka svetogza grčke pravoslavce. Iz crvenkaste zemlje pomoli se napukla stopa antičkog stuba. Dženi se nasloni na njegovu ramena kako bi se i sama sagnula. Bravo skloni sloj borovih iglica i trulog lišća. Bube i gusenice se razleteše. Zadah truleži koja je hranila novi život došao im je kao miris prohladnog jutra.

„Jesi li dobro?“ upita Bravo. „Možeš li ovo?“

Ona se nasmeja i sav bol nestade sa njenog lica. „Mogu ja to, moram to da uradim.“

Zajedno su krenuli da kopaju, rukama da izbacuju zemlju, praveći sve veću gomilu, sve dok se drveni kovčežić nije pojavio ispod kamene stope. Sa brodovima, ribama i pticama, naslikanim osnovnim bojama, kovčežić nije bio ni nalik na kutiju koju su iskopali u pećini.

Bravo sede na listove i poče da se smeje. „Ovo je kutija za igračke koju sam imao kao dete.“

„0, Bravo“, Dženi se nasloni na njegovo rame.

Bez reči se ponovo baciše na posao. Sklanjali su poslednje tragove zemlje sa poklopca kovčežića i potkopavali sa jedne strane. Konačno je bio na dohvat ruke, i oni ga izvadiše.

Bravo krenu da ga otvori, ali Dženi izusti: „Mislim da ne bi“ Uto zakoluta očima i sruši se. On je odmah položi na leđa. Slušao je da li diše, pipao joj puls. Živa je, ali ruke su mu se natapale njenom krvlju. Odmah je skinuo košulju i iscepao je u trake. Radio je brzo jer je bio svestan da je stvar hitna; odvezao je povez koji je ona napravila od svoje košulje. Ponovo je povezao ranu tako što je napravio dvoslojni povez od svoje košulje, stegnuvši ga što čvršće, kako bi smanjio krvarenje. Pogledao je unaokolo. Naravno da nije bilo ni žive duše. Manastir Sumela bio je u najboljem slučaju na kilometar, a odatle je još dvadesetak minuta vožnje do Make. Ponovo uze da joj proveri puls i obuze ga panika kad vide da je sporiji nego maločas. Ako počne da preskače... Možda neće uspeti da je na vreme vrati do civilizacije.

Obrisa znoj sa lica i okrenu se prema kovčežiću za igračke. Znao je šta se nalazi unutra. Ruke su mu drhtale kad je otvorao kovčeg. U njemu su ležale tajne Reda sakupljane vekovima dokumenti, tajni sporazumi, skrivene istorije, potisnuta sećanja, optužujući finansijski izveštaji. I tu, među svim tim, bio je i Zavet Isusa Hrista. Dodirnuo ga je, ali ga nije uzeo. Čudno je bilo to da sada, pošto ga je pronašao, nije imao vremena da uzme da ga čita. Tražio je nešto drugo: keramičku bočicu sa staklenim zatvaračem.

Kvintesenciju.

Sve što je trebalo da uradi jeste da je otvori, i da sasvim malu količinu privije Dženi na ranu. Biće izlečena, život će joj biti spasen. Kako da to ne učini? On je podiže, držeći je u oba dlana. Skoro da je bila bez težine, kao da je njen sadržaj lakši od vazduha. Kao andeo-

ska krila.

Može da je otvori, nanese malo na ranu. Ostala bi u životu sigurno, u to nije bilo suinnje. Ako to ne učini, ostalo mu je samo da veruje, da veruje da će uspeti da je dovede do bolnice, da će je spasiti.

Prstima je uhvatio stakleni zatvarač.

I šta onda? Šta će se onda desiti? Da li će doživeti stopedeset godina, dvesta, četiri stotine, kao otac Leoni? Da li bi ona to želela? Je li on imao pravo na to, da menja poredak u prirodi? Sigurno je i otac prolazio kroz strašnu dilemu kada se Stefi teško razbolela...

I tad se otac pojavi pored njega.

„Tata, šta da radim?”

„Na tebi je da odlučiš, Bravo.”

„Volim je, neću da umre.”

„I ja sam voleo Stefi, nisam hteo da umre.”

„Ali ti si nju prevario, spavao si sa Kamij.”

„I ja sam čovek Bravo, kao i svi drugi.”

„Ali ti nisi kao i svi drugi, tata!”

Dekster se osmehnu. „Kad si bio dete, bilo je dobro da me vidiš takvog, pružao sam ti utehu i zaštitu, tako stvari stoje. Sada si odrasla osoba, moraš da me prihvatiš kakav stvarno jesam, moraš sam da pronađeš utehu i zaštitu...”

Bravo je treptao, dok su mu se suze slivale. On se ponovo vrati pored šumećeg Kauldrona, Dženi je bila pored njega. Čuo je njeno teško disanje. Baci pogled na posudicu u kojoj je bila Kvintesencija.

Vera. Da li je njegova vera dovoljno jaka?

Pažljivo je vratio bočicu u kutiju. Ali bočica kao da je bila živa, toliko je bilo teško ostaviti je, skinuti s nje ruke. Krajnjim naporom je uspeo, zatvorio je poklopac i vratio kovčežić za igračke u rupu koju je još njegov otac napravio.

I zakopana, Kvintesencija je svejedno udarala kao pomamno srce, dok je vraćao zemlju, tabao je, stavaljao prostirku od borovih iglica i šumskog rastinja.

Pomolivši se potom Bogorodici, uzeo je Dženi u naručje i zaputio se prema Sumeli.

Osam časova kasnije, u sred noći, Dženi je probudio užasan bol. Ona vrisnu. Bravo ju je držao za ruku, nagnut. Videla je njegovo lice na prigušenom svetlu.

„Gde sam?”

„U Maki”, reče on. „Tu je hirurška klinika.”

„A zavetna kutija?”

„Tamo je gde ju je otac zakopao”, reče on, „Điši polako Dženi, na sigurnom je.“

„Hoću da idem odavde.” Ona se pridignu i zaječa. Oglasi se zvuk cevčica pomoću kojih je primala krv i infuziju. Ponovo klonu na jastuk.

„Sutra ili neki drugi dan“, reče Bravo, „kad ti prođe temperatura, vratićemo se u Trapezunt.”

„Mi?”

„Zvao sam Halifa. Izašao je iz bolnice i raduje se što će doći po nas ambulantnim kolima. Nisam dozvolio da krećeš na put od dva tri sata niz planinu.”

On joj pruži čašu vode, sačeka da uzme gutljaj. „Pokušaj ponovo da zaspiš, moraš da odmaraš.”

„Ti ne moraš?”

On se nasmeja, ali ona je samo uspela da razvuče usta u osmeh. U tom trenutku, to je bilo sasvim dovoljno.

„Bravo, šta će sada biti?”

„Misliš sada, kada ja čuvam zavetnu kutiju?” Gledao je u njene oči, krupne i ozbiljnog izraza. Video je da je đavo odneo šalu. Htela je odgovore, ništa manje nego on, zbog čega nije ni trenuo okom otkad ju je doneo u bolnicu u Maki. Bio je suviše obuzet mislima i zauzet, jer je morao da obavi nekoliko razgovora.

„Razgovarao sam sa sestrom Emom”, reče on. „Ona je zadužena za mrežu, u kontaktu je sa svim članovima Reda, na svim nivoima. Glasali su. Ja sam novi Magister Regens.”

Ona širom otvori oči. „A šta je sa Haute Cour.”

„Savetovaće me, baš kao što je savetovao Magister Regensa vekovima. Biće izabrani novi članovi. Ti si prva koju sam predložio.” „Mene?”

On se ponovo nasmeja, sasvim blago.

„Onda ćeš morati da predložiš i venecijansku opaticu Arkandelu.”

„Ankorita tačno, znam ja za nju.” On klimnu u znak pristanka. „Krajnje je vreme da uvažene žene ovog Reda budu poštovane, da njihove ideje, shvatanja i razmišljanja budu stavljeni u prvi plan.”

„A gde ćemo da idemo odavde?”

„Spavaj Dženi. Sutra će biti dovoljno...”

„Ne mogu ja tako. Neću moći da spavam dok mi ne kažeš.”

Sedeo je u polutami i razmišljao o njenom pitanju. To je bilo dobro pitanje, jedino na mestu, tako da je prethodnu noć razbijao glavu ne bi li došao do odgovora šta im je dalje činiti.

„Pre svega, ti i ja ćemo premestiti kutiju na bezbednije mesto. Trebaće mi malo vremena da pregledam njen sadržaj, da utvrdim koliko smo zaista moćni. Dok mi ovde razgovaramo, svet se menja, i to ne nabolje, bojim se. Sprema se novi rat, Dženi. Zapravo, već je i počeo. Otac je bio toga svestan, a sada sam i ja. Verski rat koji će potresti sve države osim ako se nešto ne uradi. Fundamentalizam na obe strane kod hrišćana i muslimana rešeni da istrebe jedan drugog, neće imati obzira ako im se neko ne nađe na putu. Ne smemo to da dozvolimo, slažeš se?”

„Naravno”, reče ona. „Ne smemo to da dozvolimo.”

„Onda mi pomozite.” Uzbuđenje je prosto izbijalo iz njega, kao iskre iz motora.

„Prvo što treba da se uradi jeste da se kontaktiraju sve strukture drevne religijske mreže Reda, koju je otac održavao u životu i podsticao.”

Dženi se osmehnu. Upravo je to želela da čuje. Ali sad je već padala u san, i odgovarala mu je kroz san.

Halif nije došao sam. U ambulatnim kolima s njim bila su dva bolničara, koji su odmah iskočili sa nosilima i krenuli po Dženi.

Pošto ih je uputio kuda da idu, Bravo je prišao da se pozdravi sa prijateljem. Halifu je rame bilo zavijeno, a ruka u udlozi; uprkos tome, Turčin je delovao razdragano.

„Tvoj poziv mi je došao kao melem na ranu. Lepo je ponovo biti u igri.” Zagrlili su se kao braća koja se dugo nisu videla.

Halif se naglo uozbilji.

„Kako je ona?”

„Biće dobro. Tvrd je ona orah.”

Tek tada je primetio drugu priliku koja je stajala u senci, s druge strane ulice.

Isprva ga nije prepoznao. A onda prepozna starog sveštenika kome je dao novčić u crkvi Angelo Nicolo u Veneciji. Setio se da ga je Dženi pitala da li može da veruje tom starcu. Bravo je iz nekog razloga znao da može.

Oči, crne kao tinta, gledale su ga kao onomad u crkvi, pomalo radoznalo, kao da ih prizor zabavlja. U njima je bilo još nešto: više nije prepoznavao dete u očima sveštenika.

Pojaviše se bolničari noseći Dženi na nosilima. Zastali su taman toliko da Bravo može da se sagne i prisloni usne na njene.

„Biću pored tebe”, reče on. „Sve do kuće.”

Bolničari je unesoše u zadnji deo automobila i Halif se pope s njima. Vozač sede za volan, spreman da krene. Pas je zalajao, negde na suncem okupanoj ulici, ali inače je bilo mirno. Na vidiku nije bilo žive duše.

Stari sveštenik pređe ulicu.

„Ja vas znam”, reče Bravo sa приметnim poštovanjem u glasu. „Dao sam vam zlatni novčić u crkvi Angelo Nicolo.”

„Niste upotrebili Kvintesenciju, je li tako?”

Bravo oseti svu težinu njegovog ozbiljnog pogleda. Govorio je na trapezuntskom grčkom, ali Bravo je znao da je to mogao biti i latinski, starogrčki, ili neki drugi drevni jezik.

„Nisam”, uzvрати on na istom jeziku.

„Zašto niste?” upita stari sveštenik. „Imali ste razlog.”

„Ne i opravdan razlog.”

Stari sveštenik imao je na sebi crnu mantiju, a duga kosa bila mu je sasvim bela. Oko njegovog vrata, na kratkom lancu, visio je ključ, sada je to Bravo video, koji je bio isti kao onaj koji mu je otac ostavio, ključ koji je otvarao kutiju u kojoj su vekovima bile pohranjene zavetne tajne Reda. To je bio ključ koji je čuvao Džon Molko, zamenik Dekstera Šoa. Dekster mora da ga je dao starom svešteniku na čuvanje.

Sveštenik blago nagnu glavu. „Dugo sam čekao na ovaj trenutak.”

Bravo duboko uzdahnu. Shvatio je da gleda u živu legendu. „A šta da sam otvorio Kvintesenciju?”

Stari sveštenik se osmehnu. „Bila je zapečaćena voskom, ali je tokom vekova pečat popucao i kad je tvoj otac skinuo zatvarač video je da je sadržaj ispario.”

Bravo je stajao, zapanjen. Srce mu je udaralo kao besno. „Pokušao je da spase majku?”

„Mada sam mu ja savetovao da to ne čini.” Sveštenik sklopi prste. „Hteo je da bude Magister Regens. Imao je dobru ideju, ali on nije bio taj. Sada znaš i zašto.”

Bravo na trenutak pognu glavu, pokušavajući da se sabere. Onda upita: „Šta će biti sa Zavetom?"

Sveštenikov pogled i dalje je bio čvrst. Nije trepnuo nijednom, čak ni na najjačem suncu. „Na tebi je da odlučiš."

„Ne mogu sam da odlučujem. Pitam vas za savet."

Stari sveštenikje sada gladio bradu. „Već ti je jasno kakvu izuzetnu opasnost sa sobom nosi Kvintesencija, i sam si to osetio. Hristov Zavet je isto toliko opasan. Ono što on sadrži reči Isusove može da potpuno promeni celokupno hrišćanstvo. Da li bi to hteo?"

„Ali to je istina."

„O da, istina." Sveštenik mu priđe za jedan korak. „Za svoje duge istorije Red se stalno borio sa istinom. Kako se samo rasprava rasplamsavala unutar Haute Coura\ Sada moram da ti postavim pitanje koje smo mi postavili sebi: šta će bolje da unapredi prirodni poredak stvari, istina ili opažanje? Kada odgovoriš na to pitanje, Bravo, znaćeš šta da radiš sa Zavetom."

On krenu uz ulicu, prema Sumeli.

„Stanite", reče Bravo. „Da li ćemo se opet videti?"

Stari sveštenik zastade. „O, naravno."

„Kako da vas onda zovem. Sigurno ne otac..."

„To je prastaro ime, odslužilo je svoje", odgovori sveštenik. „Bolje me zovi po krštenom imenu, koje su mi otac i majka dali na rođenju. Zovi me Braventino."

<http://eknjige.forumer.com>